

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

RIVER STYX HEATHENS BOOK ONE

WRATH OF AN EXILE



HATE + LOVE = WAR





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Bir sürgünün gazabı

River Styx Heathens

Birinci Kitap

monty jay

WRATH OF AN EXILE

Bir Sürgünün
Gazabı Monty
Jay
Telif Hakkı© 2024 yazan Monty Jay

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs
Düzenleme: One Love Editing ile Sandra
Holly Black tarafından düzenlendi

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

contents

İthaf Önsözünü okumadan önce

1. Vixen
2. Sürgün
3. Kara Delik
4. Hain
5. Bir Galaksinin Gerçekliği
6. Kırıkların Atasözleri
7. İlk Günah
8. Hayalperest
9. Fısıldayan Oda
10. Kural
11. Yargıç
12. Şaka
13. The Lonely
14. Ateş Çocuk
15. Gerçek

Eldiven

16. Finders Keepers
17. Temizlik -
18. Şair
19. Trajedi -
20. Fırtına
21. Kule
22. Kâfirler
23. Yargıç
24. Liman
25. The Sun
26. Kuklalar
27. Ay

28. [Güneş Hırsızı](#)
29. [Görünmez İp](#)
30. [Gölge](#)
31. [Yanan Kişi](#)
32. [Romeo](#)
33. [Juliet](#)
34. [Çapraz Aşıklar](#)

[Teşekkür](#)

[ederiz!](#)

[GELİYOR 2025](#)

[Ayrıca Monty Jay Yazar](#)
[Hakkında](#)

okumadan önce

...

THE RIVER STYX HEATHENS İKİNCİ NESİL BİR SERİDİR

Hollow Boys Serisi'nden. Bu kitaplardan keyif almak için Hollow Boys'u okumak zorunda değilsiniz. The River Styx Heathens romanlarının hiçbirisi belirli bir sırayla okunmak zorunda değildir.

BU BİR **KARANLIK ROMAN**. BAZILARININ BULABİLECEĞİ İÇERİK İÇERİR ruh sağlıklarına zarar verir.

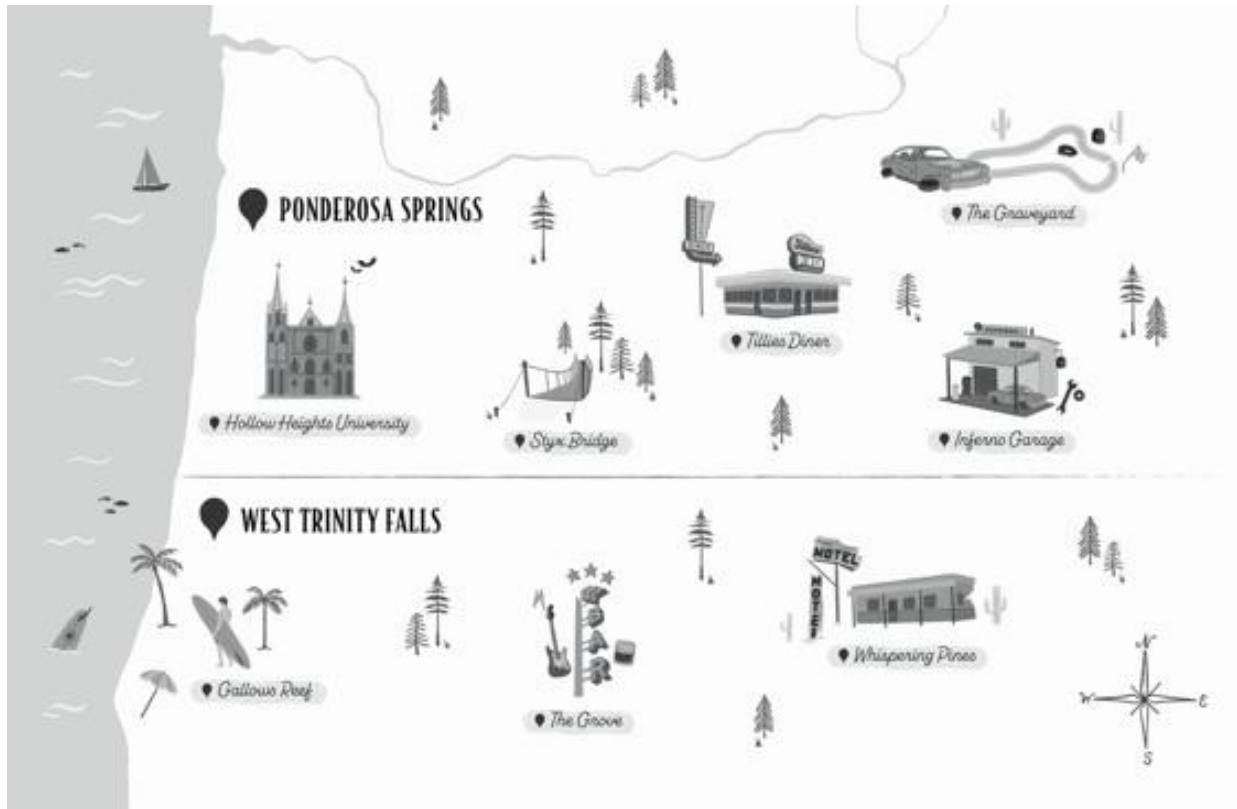
BU İÇERİK AŞAĞIDAKİLERİ İÇERİR ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR:

- Grafik seks sahneleri
- Grafik şiddet
- Cinayet
- Kan ve vahşet
- Dini travma
- Bir ebeveynin ölümü
- Madde bağımlılığı
- Bağımlılık
- Doz aşımına bağlı kayıp
- Uyuşturucu ve alkol kullanımı
- Çocuk istismarı
- Cinsel saldırı
- Tecavüz

- Travma sonrası stres bozukluğu temaları
- İntihardan bahsedenler
- İntihar düşünceleri

Bu temalardan herhangi birini tetikleyici veya zararlı bulursanız, lütfen devam etmeyin. Kendinizi ve ruh sağlığını her zaman ön planda tutun.





Adanmışlık

...

O paslı su kulesinde isimleri hâlâ benimkinin yanında spreyle boyanmış olan arkadaşlara. Nowhereville kasabamızdaki vahşî gecelere bu dinsizler arasında paylaşılan aşkı yazmak için ihtiyacım olan her şeyi bana verdi.

Styx'e.

(Bu arada kavuşturalım, bu ilk cümle bir suç itirafı değil, sadece bir mecaz...)

önsöz

...

Phi

Kasım

DÖRT YIL ÖNCE...

Ateş korku hissetmez.

Sadece tüketmekten başka bir şey bilmeyen ilkel bir açlık. Çatırdıyor ve kükrüyor, tereddüt ya da şüphe duymayan canlı bir varlık. Pişmanlık duymadan dünyayı yakıp yıkar, boyun eğmeyen soyut bir canavar.

Sadece yıkımı bilir ve bir kez bile korku nedir bilmemiştir. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştıyorum, sadece birkaç metre ötedeki kiliseden yayılan sıcaktan gözlerim yanıyor. Alevlerin baskısıyla bir cam pencere daha kırılıyor, yanan turuncu iplikler tarihi yapıya çıkıyor.

"Ben-" Boğazımı temizliyorum ve memurla göz göze geliyorum. "Ben iyiyim."

Uzaktan bir kamyon bize doğru geliyor. İtfaiyeciler tüm emeklerimi basınçlı suyla yok etmeye hevesli. Yani, sanırım yangını şimdi söndürmeleri önemli değil. St. Gabriel'in kilisesinin kül olması ya da ayakta kalması umurumda değil. Zaten kızartmak istediğim bina o değildi.

"Yargıcı aramamı ister misin?" "Hayır."

Hayır, çünkü ne yaptığımı bilecek.

Hayır, çünkü bana nedenini soracak.

Hayır, çünkü henüz ona yalan söylemeye hazır değilim.

Bu polis, babam hakkında sadece dedikodu duyacak kadar genç görünüyor. Muhtemelen benim önümde dururken altına sıçıyordur. İsteyeceği son şeyin babamı aramak olduğunu garanti edebilirim.

"Hayır," diyorum tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Eve gittiğimde ona söylerim." "Buradan geçiyor olman iyi bir şeydi.

Birkaç dakika sonra

ve-"

"Siktir git, domuz! Siktir git!"

İrademe rağmen sesten irkiliyorum. Elim seğiriyor, parmaklarım gömleğimin eteğini buluyor ve yumruk yapıp düğümlüyor. Kusma dürtüsüyle savaşıyorum, hastalığımı midemin derinliklerine itiyorum.

Acaba onunla aynı dünyada var olabileceğim ve böyle hissetmeyeceğim bir zaman olacak mı? Sanki yer altımdan çekilip alınıyor ve ben de hiçliğe doğru serbest düşüşe geçiyorum.

Oakley Wixx bir memurun tutuşuna karşı çırpınıyor. Ellerini arkadan bağlayan kelepçeler rüzgârda takırdıyor. Oakley'nin yüzü metalle buluştuğunda etrafımızda üzücü bir gümbürtü yankılanıyor.

Kanın metalik tadı ağızımı dolduruyor. Dişlerimi yanağıma çok fazla batırmışım ama umurumda değil. Oakley'nin bir değil iki kez polis arabasının kaputuna çarpmasını izlerken tek hissedebildiğim öfke.

Umarım acır. Oakley Wixx kanlı, ezilmiş bir kemik yığınınından başka bir şey olmayana kadar memurun bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapması için yüksek sesle bağırarak istiyorum.

"Ben bir bok yapmadım!" diye bağırıyor, kırmızı yüzünü arabaya bastırarak. "Senin için birini arayamayacağıma emin misin?"

Yutkunuyorum, bakışlarımı tekrar polise çevirirken avuçlarım terliyor - isim etiketine göre Memur Fields.

Öfke bedenimi bir sel gibi dolduruyor, tüm varlığımı tüketiyor ve bu polisin bunu görüp göremeyeceğini merak ediyorum. İyi olmadığımı, bunun böyle gitmemesi gerektiğini görebiliyor mu?

Bu gece birini öldürmeyi planladığımı görebiliyor mu?

Oakley'nin o yangından asla sağ çıkamaması ve yanmış etinin kokusunun kıyafetlerime sinmesi gerektiğini mi? Tırnaklarım avucumun yumuşak etine batıyor, akmayan yaşlar gözlerimi yakıyor.

"Jude! Bir şey söyle!"

Arkadaşımdan çok farklı olan Jude Sinclair, bir memurun kendisini polis arabasına doğru yönlendirmesine sakince izin veriyor. Onu hiç uysal olarak tanımadım ama hiç gürültücü de olmadı.

zaman otların arasında kıvrılmış, saldırmak için bekleyen bir yılan, tıpkı boktan babası gibi.

Azı dişlerim birbirine sürtünerek toz olma tehdidinde .

Eminim ikisi de St. Gabriel'e sigara içmeye ve bana olanlar hakkında konuşmaya gelmişlerdir. Oakley muhtemelen övünmüş ve Jude'un güldüğü iğrenç şaka yapmıştır.

Kaburgalarımı ikiye bölen acı dolu bir öfkeden başka bir şeyle beslenmediğim için gözlerimi Memur Fields'in belindeki silaha çeviriyor ve vurmanın sonuçlarını tartışıyorum.

İkisi de bu gece ölmeliydi.

Ama hapse giremem. Bu yüzden yangın mükemmel bir silahtı - herkes bunun korkunç bir kaza olduğunu düşünecekti. Kimse benden şüphelenmezdi, iyi huylu, akademik olarak yetenekli Seraphina Van Doren'den değil. Benden asla.

Jude'un gözleri yere yapışmış, arkasındaki şiddetli yangından ve yaklaşan hapisane hücrelerinden etkilenmemişti. Sanki şu anda önemli olan tek şey ayaklarının altında büyüyen nemli otlarmış gibi.

Memur Fields'in sorusunu yanıtlamak için başımı sallıyorum. "Kimseye ihtiyacım yok."

Bir daha asla. Kimseye ihtiyacım olmayacak. Kimseye ihtiyacım olamaz.

Tuzlu rüzgâr hızlanıyor, çam ağaçları takırdamaya başlarken okyanus kokulu esinti burnuma geliyor. Jude'un kirli sarı saçlarını alnına doğru savuruyor ve işte o zaman başını kaldırıp bakıyor.

Gözlerimiz kısa bir süreliğine polis aracının üst kısmına takılıyor. Sadece bir saniye ama bakışlarındaki tanıma hissini görebiliyorum. Görmesi, burada olduğumu bilmesi için yeterince uzun bir süre.

Güzel.

Beni görsün ve bu gece ne olacağını bilsin...? Şansı yaver gitti.

Umarım bu gece onların boktan hayatlarının acı sonunu başlatan domino etkisi olur. Bunun onları her yönden mahvetmesini istiyorum.

Belki o zaman, sadece belki, içimde ne kadar yok olduğumun bir kısmını anlayabilirler.

Aziz Gabriel'i saran alevlere bakarken, yangının yeteneklerine hayret ediyorum. Sivri kemerleri ve kuleleri yalaması, gece gökyüzünü koyu turuncuya boyaması, bir zamanlar iyi ve kutsal olan her şeyi tasvir eden vitray pencereleri yutması.

İtfaiyeciler, kendilerini güçlü alevlerden korumak için ekipmanlarını ve güvenlik donanımlarını kullanarak yangını söndürmek için acele ediyor.

Yakıt. Oksijen. Isı.

Ölümcül bir kutsal üçlü. Bağışlama ya da adalet tanrısına değil, yıkım ve kaos tanrısına dua eder. Merhamet etmez, sadece tahribat yapar. Oksijenle beslenen ve amansız bir ısıyla hareket eden elemental bir güçtür.

Ben de öyle olmak istedim.

Bir alev, bir yangın, bir *cehennem*.

İnsanların bana dokunmaktan korkmasını istedim.

Vixen

...

Phi

25 Temmuz

"DOSTUM, TEKRAR HAPSE GIREMEM!"

Atlas Caldwell'in sözleri kulak ardı ediliyor. Aklımdan geçen en uzak şey tutuklanmak.

Gerçi korktuğu şey kelepçeler değil. oturup, aynı derecede kızacak olan babalarımız tarafından kefaletle serbest bırakılmayı beklemek, ki doğrusunu söylemek gerekirse, bence bu *bizden* çok *onların* sorunu.

Şimdiye kadar alışmış olmalılar. Bela neredeyse doğuştan hakkımız.

Bir önceki nesilden devralınan asi bir ayrıcalık.

Kargaşa kanımızda var. Bu bizim özümüz.

"Kapa çeneni ve kaç!" Çığlık atıyorum, ses boğazımı tırmalıyor.

Başparmağım anahtarlığa hızla basıyor ve arabanın kilidini gerekenden çok daha fazla açıyor. Yanıp sönen farlar ve sarı Camaro'dan gelen yüksek sesli cıvıltılar panik halimi taklit ediyor.

Her adımda yaklaşan kıyametle aramdaki mesafeyi kapatıyorum, platform Docs ile koşarken bileğimi kırmamaya o kadar odaklanıyorum ki peşimde beş tane sıkı futbolcu yokmuş gibi davranabiliyorum.

"Phi, yemin ederim, eğer arabama dokunursan!" Tex arkamdan kanlı bir çığlık atıyor, sesi üniversite ikinci sınıf öğrencisinden çok genç bir kıza benziyor.

Arabana dokunmaktan fazlasını yapacağım, ahmak.

Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kaçtığım parti, beni kovalamaya çalışmakla meşgul olan ev sahibi olmadan da devam ediyor. Müzik sessiz sokakta bangır bangır yankılanıyor, birbirinin aynısı evlerin etrafında yankılanıyor. Eminim bu sokaktaki insanlar Tex Matthews'un hafta sonu alışıktır ve gürültü önleyici kulaklıklara yatırım yaparak bunu telafi etmişlerdir.

Yaz gecesi havası nemli tenime bir merhem gibi gelirken, önüne çıkan kaostan tamamen habersiz duran Amerikan kaslı aracına doğru gümbür gümbür ilerliyorum.

" çocuğu!" Kapıyı sarsarak açarken tıslıyorum, sürücü koltuğuna doğru ilerlerken kaval kemiğime vuruyorum. sabah ilgileneceğim.

"Phi, bir dahaki sefere satranç kulübünün kaptanını becermeye ne dersin?" diye hırlıyor Andy yolcu kapısını çarparken. "Ya da ne , Oregon eyaletinin en iyi koşucusu olmayan herhangi birini."

Anahtarı kontağa sokarken ellerim titrerken, "O bana asılırken arabasını çalacağımı tahmin etmemiştim," diyorum.

Bu arabanın markasından nefret etsem de, motorun vınlaması midemi bulandırıyor, o güçlü uğultu kemiklerimi titretiyor.

Atlas 1.80 boyundaki bedenini arka koltuğa fırlatmadan hemen önce kapı neredeyse araçtan sökülüyor ve aracın sarsılmasına neden oluyor.

"Hadi, hadi, hadi, hadi..." diye mırıldanıyor, ben vitesi sürerken ayakları hala kapıdan dışarı sarkıyor.

Camı kiraz rengi saçlarım camdan dışarı fırlıyor, dudaklarıma bir sırtış yayılıyor, eski... eski erkek arkadaşımı mı izliyorum? Hayır, bu ona çok fazla kredi vermek olur. O aslında üç gecelik bir ilişkiydi ve kısa sürede bir hataya dönüştü.

Dünyadaki hiçbir seks, o devasa egoya ve ipucu alamamaya katlanmaya değmez. Eğer lacrosse'u becermek isteseydim

Kaptan, o zaman ben de öyle yapardım.

Skoru biliyordu. Ponderosa Springs benim ünümden habersiz değil. Ben ilişki kurmam. "Cadaloz" lakabını tatlı olduğum için kazanmadım.

Görüyorsun, bende bu şey var. Erkeklerin kalbine karşı bir iştahım var. Benim kaos markamdan kurtulmak imkansız.

Kötü kararları severim. Hızlı arabaları. Ve seksi. Beni uyuşturan her şeyi.

Tex tepeden aşağıya doğru hızla iniyor, katil arkadaşları da peşinde.

"Phi!" diye bağılıyor, koyu renk saçları gece gökyüzüne karışıyor.

"Sakin-"

Erkekler çok aptal. Çünkü bu bok bana ne biliyor musun?

Cesaret.

"Sikimi yala, göt herif," diye bağıriyorum sevinçle, kaldırımdan uzaklaşıyorum, elim camdan dışarı çıkmış ve orta parmağım havada uçuşuyor. Bu sırada Atlas arka koltukta , düşmeden önce arka kapıyı kapatmaya çalışıyor.

Gazı açtığımda lastiklerin gıcirtısı Tex'in boş tehditlerini bastırıyor, pedala bastığımda tüm hava motorun içine çekiliyor. O sik beni istediği kadar tehdit edebilir. İkimiz de bana dokunamayacağını biliyoruz.

Elbette babam beni azarlayacak ama kasabanın yargıcının baba olmasının bazı avantajları var. Kimse Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesi'ni polise ihbar etmeye cesaret edemez.

Hayır, çünkü hepsi Rook Van Doren'dan korkuyor.

Bu da hepsinin ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyor. Sadece bir tanesinin beni ihbar edecek cesareti göstermesi yeterliydi ve Yargıcın beni bu işten sıyıramayacağını öğreneceklerdi. Kitap bana .

Babam pek çok şey olabilir ama biri değil.

Bu arabanın yapısına rağmen, bundan daha iyi bir his yok. Ve büyük hırsızlığı kastetmiyorum, gerçi o da oldukça iyi hissettiriyor. Bir motordan gelen adrenalin, damarlarımda dolaşan heyecan, kaputun altındaki tüm o güç ve basıncın kontrolünün bende olduğunu bilmek.

Kimse bunu ne kadar sevdiğimi anlayamaz çünkü benim gibi yetiştirilmediler. "Hızlı git" kelimesi içimde yağmurun kökleri beslediği gibi beslendi.

"Andy, hâlâ esrar kokuyor muyum?" Atlas, sürücü ve yolcu koltuğu arasındaki kafasını uzatıp ot kokarak söyleniyor.

Kız kardeşim tembelce başını yana eğiyor ve burnunu onun mürekkep rengi tüylü saçlarına gömüyor. "İki seçeneğin var dostum. Ya bizim evde kalıp Reign'in kıyafetlerini çalacaksın ya da Ezra'nın penceresinden içeri girip kiracıların seni yakalamamasını umacaksın."

"Siktir. Siktir. Siktir. Onlara daha fazla yapmamalarını söyledim." İki sinirli elini saçlarında gezdiriyor. "Babam beni bu gece döşeme tahtalarının altına gömdüğünde, lütfen Tanrım, tarayıcı geçmişimi temizle. Annem o boku bulursa kör olur."

Ağzımdan homurtu ve kahkaha karışımı çirkin bir ses çıkıyor. Atlas'ı hayatım boyunca tanıdım. Kelimenin tam anlamıyla. Ailesi ben bebekliğimden beri yan komşumuz. Onun olmadığı tek bir doğum günü olmadığından neredeyse eminim.

Yine de, biz çocuklar arasında nasıl olup da herkesin ona Aziz dediğini asla anlayamayacağım. Son nefesime kadar bu unvanın sevgili Nora Hawthorne'a verilmesi gerektiğini savunacağım ama kimse beni dinlemiyor.

"Tüylü sapkınlığınız güvenilir ellerde." Andy gülümsüyor. "Scout'un onuru."

"Siktir et," diye karşı çıkıyor başını sallayarak. Göz ucuyla işaret parmağıyla onu dürttüğünü görüyorum. "Styx'te."

O tuzlu kıyı havası yüzümde dalgalanıyor, okyanusun kokusu duyularımı doldururken onlara bakıyorum. İşaret parmakları birbirinin etrafında dönüyor, papalık taç giyme töreninden daha kutsal bir yemine kilitleniyorlar. Bizden çok önce başlayan, babalarımızdan ve amcalarımızdan öğrendiğimiz bir yemin.

Çocukken yaptığımız aptalca bir şeydi, birbirimizin yemekten önce kimin kurabiye yediğini ya da Lyra Teyze'nin mutfak penceresinden futbol topuna kimin gerçekten tekme attığını ispiyonlamasını engellemek. Ancak yaşlandıkça birbirimize verdiğimiz sözler daha da önem . Mesela

Yaptığımız her şey, bebekliğimizden beri bizi birbirimize bağlayan zincire bir halka daha ekliyor.

Sola dönerek eski pislik herifin eviyle aramıza biraz daha mesafe koyuyorum. Hoparlörlerden en sevdiğim gruplardan birinin müziği çalıyor ve acı bir şekilde telefonumun hâlâ bu bok parçasına bağlı olduğunu hatırlatıyor.

Andy, Carlos Santana'nın gitar solosu eşliğinde, "Tex Matthews'un yüzünü görmek, nasıl kaçılmayacağını göstermeme değdi," diyor, "bu arabayı nereye saklamayı planlıyorsun? Babam kör değil."

"Pasifik Okyanusu'nun dibini düşünüyordum, aşağı doğru sürerdim." Cümlelerin etrafında sırtıyorum, arabası denizin mürekkep gibi karanlığında kaybolurken Tex'in hıçkıra hıçkıra ağladığını görmenin ne kadar inanılmaz olacağını düşünüyorum. "Bir fikrin var mı Andy?"

"Babam seni öldürecek."

"Sanki umurunda." Gözlerimi yolcu koltuğuna çevirip sırtıyorum. "Benimle birlikte olduğunu ona söylememden korkuyorsun. , mükemmel olan. İtibarını zedelemeye cüret edemem."

Kız kardeşim orta parmağını bana doğru kaldırıyor ve sırtarak başını sallıyor. "Kapa çeneni ve sür."

Şaka sanıyor ama yapmıyorum.

Andromeda Van Doren güzelliğin timsali ve onun hiçbir konuda kötü olduğunu görmedim. Müzik, sanat, spor, akademisyenler, liste saatlerce uzayıp gidebilir.

Yapmak istediğini bilsem de uyum sağlamıyor. Ezra'nın yaptığı gibi karanlığa karışıp gizlenmeyi. Ama sessizliğinde, narin aşk tanrısı fiyonkundan burnundaki çillere kadar asla göz ardı edilemeyecek kadar parlıyor.

Bu, kadim rahibelerin gördüğü, bağırmaktan ziyade fısıldayan türden bir güzellik. Benzersiz, ruhani. Sizi sessiz varlığının içine çekmenin bir yolu var, başkalarıyla empati kurma konusunda esrarengiz bir yeteneği var, ruhundaki bu derinliği her zaman kıskanmışımdır.

Onun varlığı zahmetsiz, benimki ise lanet bir savaş.

"Gerçekten aşık olduğun adam için üzülüyorum, Phi. Taşaklarını mı koparacaksın yoksa önce onu kızdıracak mısın?"

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor, ayağım gaza daha sert basıyor.

"Bir daha beni bir erkekle konuşurken görürseniz, üzerimden arabayla geçin.

Lütfen ve teşekkür . Bugünden itibaren bekârim."

"Baş , Kaptan." Atlas Andy'ye dönmeden önce dikiz aynasından beni selamlıyor. "Üç gün veriyorum."

"Yirmi dört saate elli koyuyorum."

"Lütfen, saçmalamaya devam edin. İkinizi de kapı dışarı etmek isterdim."

Yolun her iki yanında yükselen çam ağaçları kasabanın kenarlarını bulanıklaştırıyor. Küçükken, dalların sakat eller olduğunu düşünürdüm, arabamızı kapıp bizi bütün olarak yutmak için anlarını bekliyorlardı. Ancak burada büyüdüğünüzde, korkutucu kısımlar hayran olunacak başka bir tuhaflığa dönüşüyor.

Ponderosa Springs ıssız bir yer ve ben onun acımasız kalbinde büyüdüm.

Burada bir Van Doren olmanın bana kaybettirdiği her şeye rağmen, akbabaların kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Her şeyi alabilirler ama burası benim evim. Ona duyduğum sevgiye asla dokunamayacaklar.

Dalgaların uğultusu kulaklarıma dokunuyor ve evimize yaklaştığımızı haber veriyor. Sola dönüp bizi Ponderosa ormanının derinliklerine götürdüğünde yavaşlamaya başlıyorum.

Farlar, ailemizi Springs'te yaşayan tüm hainliklerden koruyan bariyer olan karanlık demir kapıyı aydınlatıyor. Andromeda pencereden eğiliyor, kapı kodunu girerken belini mührü dayıyor.

Ferforje demirden ayrıldıktan sonra yaklaşık yarım millik bir yol var. Yol ayrımına geldiğimde sağa döndüm. Evimin Caldwell'lere bağlı olmasını her zaman havalı bulmuşumdur, iki evi ayıran sadece özel bir yol vardı. Bu sayede gizlice kaçmak ve belaya bulaşmak çok daha kolaydı.

Evimiz ormanın zemininden bükülmüş bir dev gibi yükseliyor. Viktorya döneminden kalma konak, koyu gri taş duvarları sürünen sarmaşıklarla kaplı sık ağaçların üzerinde yükseliyor.

Karanlıkta, tehditkâr. Canavarların yaşamasını bekleyeceğiniz korkunç bir ev. Ama içi? Aşk, olması gerektiği gibi büyür

Orada çiçek açar ve sadece .

"Herkesin uyuyor olmasını umuyorum," diye mırıldanıyorum, babamın garajına doğru çekerken.

Eminim burayı ilk yaptırdığında, burayı bir tür erkek mağarası olarak hayal etmiştir. Çocuklarının her birinin burada ne kadar zaman geçireceğine o bile hazırlıklı olamazdı.

Tek elimle telefonumdaki şifreyi girdikten sonra garaj giriş kodunu uygulamama giriyorum ve kapıları kaldırarak siyah epoksi kaplı zeminin üzerine park ediyorum.

Anahtarları içeride bırakarak arabadan çıkıyorum ve Camaro'nun bu kadar çok ithal araçla dolu bir garajda ne kadar yersiz görüldüğüne bakıyorum. Tex'in şu anda ne kadar kızgın olduğunu düşünerek dudaklarıma bir sırıtış yayılıyor. Yarın akşam ödüllü aracının bir dalışa gittiğini öğrendiğinde ne kadar öfkelenecek.

"Şansımı deneyeceğim ve kendimi Ezra'nın penceresinden aşağı atacağım. Bana şans dile. Bu gece iyi iş çıkardın, Phi. Teklifim hâlâ geçerli - burnunu kırmamı istersen-"

"Ben hallederim," diye araya giriyorum ve onu yandan kucaklıyorum. "Yine de teşekkürler."

Ona Tex'in canına okuması için izin verirsem, bunun kırık bir burundan daha fazlasıyla sonuçlanacağını biliyordum. Güneşli dış görünüşünün altında, kaosu ve ondan doğal olarak yeşeren şiddeti arzulayan bir parçası var. Buna ihtiyacı var ama tam zıttı olan ikizi gibi dalgalara neden olacak kadar değil.

Atlas'ın aziz olmasının tek sebebi Ezra'nın çok daha kötü olması. "Her zaman arkadayım, Phi-fi-fo-fum."

Saçlarımı karıştırmadan önce alnımı öpmek için eğildiğinde gözlerim doluyor. Evinin kenarından tırmanmaya çalışırken düşüp bacağını kırmaması için dua ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Evimiz yerine kaldırıma doğru sinsice ilerlemeye çalışan kız kardeşime soruyorum.

Andy'nin özelliği de bu; sessiz olduğu için ortadan kaybolduğunu fark etmek zor, nereye gittiğini anlamak ise daha da zor.

"Styx Koyu. Sabah evde ol," diye mırıldanıyor.

Her zaman gölgesini kovalar.

"Dikkatli ol. Ben seni korurum."

"Sen en iyisisin."

O uzaklaşmaya başladığında gözlerimi devirerek salladım, "Evet, evet. Biliyorum."

O gittikten sonra, yan taraftan çıkmadan önce garaj kapısının kapandığından emin oluyorum. Arka bahçemin kenarına sıkışmış kükreyen okyanus, kapıya kadar olan sessizliği dolduruyor.

Önceden eve dönerken daha sinsî olabilirdim. Aslında, gizlice bile çıkmazdım. Cumartesi günü evde olur, sabahın ikisine kadar *Doctor Who* izlerdim.

Eskiden ailemin beni hayal kırıklığına uğratmasından o kadar korkardım ki, böyle bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Onlara o kadar çok saygı duyuyor ve seviyordum ki, onları hayal kırıklığına uğratma fikri? Bu beni mahvederdi.

Ama bu daha önceydi ve biz şu anda yaşıyoruz. Artık buna alıştım.

Ama gözlerindeki hayal kırıklığına ne kadar alışırsam alışayım, yine de her acıtıyor.

Ön kapı bir gıcırtyla açılıyor, ay ışığı geniş oturma odamıza süzülüyor. Gürültü yok, sadece sessizlik beni karşılıyor. Ya da en azından bir an için öyle, ta ki ben mutfığa doğru süzülüp gecenin içinde çakan bir çakmağın sesini yakalayana kadar.

Gözümün ucuyla alevi fark ediyorum, loş parıltı bir duman pufunu ve kullananın parmak eklemleri boyunca uzanan bir dövmeyle aydınlatıyor. Annemin adı siyah gotik bir yazı tipiyle yazılmış, sanki dünyanın babamın ona olan sevgisini hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi

"Phi."

Harika. İşte başlıyoruz.

Omurgamı çelikleştiriyorum, bu yıllar geçtikçe daha kolay hale geldi, ama Tanrım, bundan nefret ediyorum. Puro dumanı kokusu burnuma çarpıyor ve mutfağın tepesindeki ışık yanarak babamın kırışmış kahverengi saçlarını aydınlatıyor.

"Bunu sabah yapabilir miyiz?" Botlarımı ayak parmaklarımla çıkarıp ayakkabı dolabına doğru fırlatıyorum ve bir gümbürtüyle yere çarptıklarını duyuyorum. "Yorgunum."

"Bu gece ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye soruyor, güçlü omzunu buzdolabına yaslamış, dikkatli gözlerle beni izliyor.

On dört yaşıma kadar Rook Van Doren'a karşı cam gibiydim. Her zaman içimi görebiliyordu. Küçük yaşta bile, yeryüzünde beni babamdan daha iyi tanıyan kimse yoktu. Keşke bunun ne zaman değiştiğini hatırlamadığımı söyleyebilseydim.

Ancak bu, beynimden kaç kez söküp atmaya çalışsam da beni terk etmeyi reddeden şiddetli bir anı.

Omuz silerken sahte bir esneme ağzımı geriyor. "Bir partiye gittim, ot içtim. Sabah araba çaldığıma dair bir telefon alabilirsin. Ama bu kadar."

"Sabah Tex'in arabasını iade edeceksin, o yüzden bu arama gerçekleşmeyecek." Telefonunu kaldırıp ekrandaki güvenlik kamerası görüntülerini oynatıyor, buzdolabını itip bana doğru uzun adımlarla ilerliyor. "Kafan iyiyken araba kullanma konusunda ne demiştin? Arabada kız kardeşin ve Atlas vardı, Phi. Sen bundan daha akıllısın, evlat."

Sen bundan daha iyisin. Bundan daha zekisin. Bu sen değilsin.

Bana o kadar çok inanıyor ki. İyiliğime, özüme olan inancı şaşırtıcı. Gözlerinin önünde birini öldürmekten başka hiçbir şey beni görme şeklini değiştiremez. Ben her zaman onun tatlı Phi'si, küçük dehası olacağım.

Keşke bir ipucu alsa. Keşke gözlerinin önündeki gerçeği kabul etse.

Küçük kızı dört yıl önce öldü.

Geriye kalan benim.

"Evet, onun lanet arabasını geri almaktansa dilimi paslı bir usturayla kesmeyi tercih ederim. Böyle bir şey olmayacak," diye ısırdım ve ceketimi kanepeye fırlattım. "Ve altı saat önce sigara içtim, dostum. Araba sürebilecek kadar iyiydim."

"Seraphina, nerede yanlış yaptık? Ben nerede yanlış yaptım?" Ela gözlerinde dalgalanıyor ve ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. İşten, benimle gün aynı kavgayı etmekten bitkin düşmüş. "Sadece benimle konuşmana ihtiyacım var evlat. Sorun her neyse, bunu çözebiliriz."

Yüzündeki saf kalp kırıklığı beni paramparça etti.

Vazgeç! Vazgeç artık!

Beni bırakması için ona yalvarmak istiyorum. Ben ümitsiz bir vakayım ve ipleri ne kadar çabuk koparırsa hepimiz için o kadar kolay olacak.

"Yani, Andy gibi mükemmel olmayı ne zaman bıraktım? Bunun için de mi Reign'e kıızıyorsun? Eminim o da aynı partideydi, sikini yalatıyordu-"

"Bunun bu geceyle ilgisi yok ve sen de bunu biliyorsun." Ses tonundaki sertlik midemi bulandırıyor. Çığ ve her kelimesinde ne kadar üzgün olduğunu duyabiliyorum. "Bu senin son birkaç yıldaki davranışlarınla ilgili. Annen hazır olduğunda bize söyleyeceğini söyleyip duruyor. Eğer zorlamaya devam edersem, kendini kapatmaya devam edeceksin. Ama MIT'den kabul almak senin hayalindi ve kabulün iptal edildiğinde gözünü bile kırpmadın. Seni tanıyorum. Seni kendimi tanıdığım gibi tanıyorum, tatlı Phi. Bu sen değilsin."

Ağlama isteğimi bastırıyorum.

Tanrım, ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Ama yapamıyorum çünkü o harika bir baba ve beni seviyor. Hayatımın her günü beni sevdi ve bu sevgi beni sonsuza dek kapana kısılmış halde tutuyor.

"Biliyordum." Sesim zehir gibi, geri çekilmesini sağlayacak kadar güçlü umuyorum. "Beni tanıyordun. İstedığın gibi biri olmadım. Bu *senin* sorunun. Benim değil. Bunu evlat edinme belgelerini imzalarken düşünmeliydin, dostum."

Babam irkildi - tanıdığım en güçlü adam sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Seraphina, sen on bir günlük olduğundan beri benim kıızımsın."

"Madalya mı istiyorsun?"

Çenesi sıkıştı, öfke acısını örttü. Çok iyi bildiğim bir şey. Bu adama biyolojik olarak bağlı olmayabilirim ama o kadar benziyoruz ki bu delilik.

"Git." Merdivenleri işaret ediyor, kaşları çatık. "Odana git. Cezalısın."

"On sekiz yaşındayım. Beni cezalandıramazsın," diye karşı .

"Eğer benim çatım altında yaşıyorsan, kurallara göre yaşayacaksın. Üst kata çıkacaksın.

O lanet arabayı geri *vereceksin*."

Gözlerimi deviriyorum, yanından geçip merdivenlere doğru yürürken alay ediyorum. "Siz nasıl isterseniz, Yargıç."

"Yatak odası, Seraphina. Hemen. Yoksa Styx'e yemin ederim, Pazartesi sabahı kamu hizmeti cezası alırsın." Bağırıyor ama sözlerinin ağırlığından bağırıyormuş gibi hissediyor. "*Tekrar.*"

Kapıyı çarparak kapattığımda kapım titriyor ve beni sadece benim ve sessizliğin olduğu odamın içine hapsediyor. Burada kimse beni göremez. Tamamen yalnızım.

Gözlerimden yaşların özgürce akmasına izin verirken sırtımı duvara yaslıyorum. Sessizce hıçkırırken ellerim saçlarımı buluyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum karanlığa. "Çok özür dilerim."

Başıma gelenlerle tek başıma yaşamak zorunda yıllar önce kabullenmişim. Ancak ailemi korumak kalbim için daha da zorlaştı ve göğsümdeki organın hiç de yumuşak olmadığına inanmaya başladım.

Her zaman taşı.

Babam sonsuza dek kendinden nefret edecek, ilişkimizin bu şekilde dağılmasından kendini sorumlu tutacak ama bunu kabullenmek gerçeği kabullenmekten daha kolay. Hayallerimin üniversitesine kabul edilmemi neden artık önemsemediğimi ya da ona karşı dürüst olmayı neden bıraktığımı asla açıklayamayacağım.

Ona asla söyleyemem çünkü gerçek babamı yok eder ve ailemin reisinin mahvolmasının nedeni ben olmayacağım.

Reign'e rehberlik edebilmesi ve Andromeda'ya göz olabilmesi için bütün olması gerekiyor. Onlar için hâlâ umut var. yüzden kapıyı menteşelerinden söküp özür dilemek, yıllardır umutsuzca istediğim gibi babamın kollarında güvende olmak için merdivenlerden inmek yerine tam tersini yapıyorum.

Kapımın kilidini çeviriyorum.

sürgün

...

Jude

29 Temmuz

SPRINGS'TEN GEÇMEKTEN NEFRET EDİYORUM.

Soyadımın prangaları burada ağır ve bu bok çukurunda insanları işlemedikleri suçlarla suçlamak gibi bir şey var.

Ya da benim durumumda, şahit olmak için hayatta bile olmadığım suçlar.

Ponderosa Springs'te en sevdikleri şey beni ekmediğimi biçmeye zorlamak.

"Ailenin son üyesini dört yıl önce attığımızı sanıyordum. Baban nihayet öldüğüne göre, West Trinity Falls'u terk edip buraya dönmeyi mi düşündün?" Şerif Jacobs elindeki ince kâğıt parçasını yüzümün önünde oynatıyor ve sonra bir gümbürtüyle göğsüme vuruyor. "Ben varken olmaz."

Güven bana, dostum. Ben de burada olmak istemiyorum.

Çenem seğiriyor, bakışlarımı bir saniyeliğine aşağıya çeviriyorum. Bileti sosis parmaklarının arasından çekip alıyorum, ayaklarımı motosikletimin iki yanına dikiyorum ve bileti arka cebime atıyorum.

"Seninle konuştuğumda bana cevap ver evlat," diye dudak büküyor, beyaz bıyıkları zıplıyor, boncuk gibi gözleri kısılıyor.

"Bir soru mu soruyorsun, Şerif?" Kucağımdaki mat siyah kaskı kaldırırken sesimden alaycılık akıyor.

"Senin hasta babandan daha iyi değilsin, ukala herif," diye tersledi. "Ponderosa Springs'ten defol git ve hepimize bir iyilik yap. -Sinclair ismini geri getirmeyin."

Soyadım onun dilinde asit gibi, ağzından tükürükler saçıyor, sanki söylemek etini yakıyormuş gibi. Bir kasabalıdan bu kusmuğu ilk kez duymuyorum. Sonuncusu da olmayacak. Bu adam gibilerden burada çok var.

Anlamak biraz zamanımı aldı.

Neden oyun parkında edindiğim kısa arkadaş listesi bir türlü evime gelmiyordu ya da neden insanlar benden ve babamdan uzak durmak için gözlerini dikip karşıdan karşıya geçiyorlardı. Neden ailem hakkındaki fısıltıları kulaklarımda sürekli bir uğultuya dönüştü.

On dört yaşımıdayken, başlatmadığım bir yangın yüzünden tutuklandıktan sonra bir sonraki kasabaya taşınmak zorunda kaldığımızda bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Mesaj açık ve netti.

Sinclair'ler Ponderosa Springs'de hoş karşılanmazdı.

Ve bir parçam neden bizden nefret ettiklerini anladı.

Ortaokuldayken Google'da yaptığım hızlı bir arama bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Benimle kan bağı bile olmayan sözde büyükbabam, ben doğmadan yıllar önce Batı Yakası'ndaki en büyük seks kaçakçılığı çetelerinden birini yönetmekten tutuklanmış ve hapisten kaçıp ortadan kaybolmuş.

Halo ulusal ve küresel haberlere konu oldu. Herkes Ponderosa Springs'i ve tüm kirli sırlarını biliyordu.

Ama masum olmam kimsenin umurunda değildi. Hele ki haberler yıllar boyunca Sinclair soyadını taşıyan herkesi karalayarak harika bir iş çıkarmışken. Onların gözünde? Ben de en az diğerleri kadar suçluydum.

Kimsenin yanıldığını kanıtlamak için bana hiç şans verilmedi. Beni asla ailemin soyadından başka bir şey olarak görmediler. Jude diye biri yoktu, sadece Sinclair vardı.

"Jacobs, benim için her zaman bir zevktir." Sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum, bu alete bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Anahtarı çevirmeden önce sıkılmış çenemi gizlemek için kaskımı takıyorum, altımdaki bisiklet uğuldayarak canlanıyor, kalçalarımı titretiyor, sanki

makine gazı açmam için yalvarıyor.

"Yasalar artık seni koruyamaz. Bir dahaki sefere seni yakaladığımda, kışını kilitleyeceğim ve lanet olası anahtarı atacağım."

Zifiri karanlık siperliği gözlerimin üzerine kapatıyorum, dilimi ısırıyorum.

"İyi şanslar."

Elim gaz etrafında sıkışıyor, debriyajı bırakmadan ve yolun kenarından caddeye çıkmadan önce geri adım atmasını bekleme zahmetine girmiyorum.

Ve yapabildiğim için, vücudumu hafifçe çevirerek ona kuşu uçuruyorum. Ben her zaman az konuşan ama çok hareket eden bir adam oldum.

Güneş, yolun her iki tarafını çevreleyen yüksek çamların altına doğru alçalıyor ve gökyüzüne turuncu bir renk veriyor. Bu anda Ponderosa Springs neredeyse huzurlu görünüyor.

Onu çürümüş bir bok parçası haline getiren insanlardır.

Rüzgâr kapüşonumun arkasına hücum ediyor, yol keskin bir şekilde geri dönerken eteği karnımın üzerine kaldırıyor. Vites küçültüp sert fren yapıyorum, sonra dönüşü yaparken alçalıyorum. Lastikler protesto edercesine inliyorlar ama yol tutuşlarını koruyorlar, bu da sıırtmama neden oluyor.

Birch & Harrison Hukuk Bürosu'na gitmek beş dakikadan az sürüyor; Ana Cadde üzerinde, pembe bir butik ile ilginç görünümlü bir kitapçının arasına sıkışmış yıpranmış bir tuğla bina.

Bisikletim kulaklarımın dibinde, kaldırımın kenarına park edilmiş bir şekilde ölüyor ve kaskımı çıkarmadan önce bir anlığına anonimliğin tadını çıkarıyorum. Ayaklarım kaldırıma değdiğinde, küçük kıızıyla caddede yürüyen bir kadın bir anlığına duraksıyor ve çocuğunu yanına çekip koşarak uzaklaşıyor.

Alay ederek kapüşonumu başıma geçirdim ve beton basamakları tırmanmak için yanlarından geçtim.

Lanet olası koyunlar. Kulakları yalanlarla dolu bir şekilde, onları canlı canlı yemeye hazır kurtların ağızına doğru koşturuyorlar.

Yirmi küsur yıl önce, Halo çöktükten sonra, Hollow Heights Üniversitesi özel fonlarının çoğunu kaybetti. Bu boktan kasabanın bilinen tek olan tarihi üniversiteyi ayakta tutabilmek için bir devlet üniversitesine dönüştüler.

Bu durum, yeni bir başlangıç, manzara değişikliği arayan ya da Springs'i inşa eden hastalıklı tarihi umursamayan yeni sakinlere kapıları açtı.

Yeni gelenler ya da kasabalılar, iki ortak noktaları vardı.

Dedikodu ve benden nefret etmek.

Bir gün bu eyaletten yok olacağımı düşünmek istiyorum. Adımı değiştireceğim, Sinclair adının varlığını bile unutacağım ve sonunda hayatımı kendi şartlarımla yaşayabileceğim. Ama bu bir rüya ve ilk nefesimi aldığımdan beri acı bir gerçekliğin içinde yaşıyorum.

Benim dünyamda rüya diye bir şey yoktur.

Kapıyı açtığımda yüzüme dondurucu bir hava çarpıyor, burnuma dolan eski kitap kokusu, burada bulunmamın tüm rağmen bana tuhaf bir rahatlık hissi veriyor.

Hukuk bürosunun duvarları donuk bir bej, ön masa kağıtlar ve dosyalarla dolu, koridorda yürürken ayaklarımın altındaki soluk mavi halı toz kaplı çerçeveli yasal belgeler ve sertifikalarla süslenmiş.

Aradığım kapıyı bulduğum anda bir floresan ışığı patlıyor. Duvardaki yıpranmış levhada *Taylor Birch Jr., JD* yazıyor.

Umarım bu iş yirmi dakikadan az sürer ben de Oakley'nin boktan koltuğuna yığılır, bir cigara içer ve tüm keşler gelmeden sızarım.

Kapıyı açtığımda beni buruşuk gri takım elbisesi ve yamuk oval gözlükleriyle hantal görünümlü bir adam karşılıyor. Bu adamın yaşlılar bölümünden alışveriş yapmayı bırakması gerekiyor.

"Bay Sinclair." Boğazını temizliyor. "Gelebilmene çok sevindim-"

"Burada ne *hale* ediyorlar?" İki kişiye bakarak öfkeleniyorum. insanlar yıpranmış maun masanın karşısında oturuyor.

İçimde pek de sessiz olmayan bir öfke kaynıyor, derimin altında kaynıyor. Damarlarımdaki kanın yerini erimiş metal aldı.

Rook Van Doren bakışlarını bana doğru çeviriyor, açık kahverengi saçlarının kısa kenarları gümüşle tozlanmış, dövmeli elleri yumruk olmuş. Tüm bu dövmelerin onu yargıç koltuğundan uzak tutacağını düşünebilirsiniz ama Ponderosa Springs'in dörtte birine sahipseniz, sahip olamayacağı çok az şey vardır.

Çenesi seğiriyor, azı dişleri birbirine sürtünüyor, gözlerinde öfke parlıyor. Ağzımın bir köşesi sırtmaya doğru seğiriyor. Umarım varlığım onu canlı canlı yer ve bir metre derine indiğinde, mezarına işerken çiçeklerini sulayacağımdan emin olurum.

"Babanızın vasiyetinde Bayan Van Doren'in adı geçiyordu." Taylor Birch Jr. az önce odayı dolduran gerginliğin etkisiyle ses tellerini titreten sinirlerle konuşur.

Rook'un karısının bakışlarını buluyorum, zarifçe yaşlanmış yüzünü, yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış yumuşak kızıl saçlar çevreliyor, görünürde bir gram bile gri yok. Ama yaşı gözlerinin kenarında, ağzının köşelerinde yatıyor, sanki tüm yaptıklarından sonra gülümseme cüretini göstermiş gibi.

Mezarına kadar babam tek bir şeyi sevdi, sadece bir şeyi. O da eski nişanlısı Sage Van Doren'di.

Her ne kadar nefret etsem de Sage'in vasiyette yer almasını .

Yeterince almamış mıydı? Ona başka ne verebilirdi ki?

Göz göze geldiğimizde Sage'in gözleri açılıyor, yüzü porselene dönüyor. Bir iskelete bakıyor ve beni dolaba geri itmek için ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyorum. Merak ediyorum, bir Sinclair ile yüz yüze gelmeyeli ne kadar olmuştu?

"Lütfen otur, Jude." Babamın vasiyetini okumakla görevli yönetici masanın başına oturuyor, önündeki kâğıtları düzeltirken elleri titriyor.

Buradan başka bir yerde olmak istediğimden, Van Doren'lerin karşısındaki sandalyeyi gereğinden fazla güç kullanarak çekerken dişlerimi sıkıyorum. Önümdeki kalemi gözbebeklerime saplamayı düşünürken bedenim koltuğun içine düşüyor, kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, Easton James Sinclair'in son arzularını yerine getirmek için buradayız." Boğazını temizledi ve deri koltuğa dördüncü kez yeniden oturdu. "Ben, Easton Sinclair, aklım başımda ve hafızam yerinde olarak, bunun son arzum ve vasiyetim olduğunu beyan ederim."

Okumaya devam ediyor, malların paylaşımı hakkında mırıldanıyor, geriye kalanlar belli ki bana bırakılacak. Büyükanнем, Lena,

Yıllar önce kanserden öldü, ve benim kana bağlı büyükbabam? Kalp krizi geçirdi, ki bence ilişkimizi kabul etmeyi reddettiği için karma oldu. Annem de ben iki yaşındayken öldü.

Buraya anlambilim için gelmedim. Paramı almak için yasal olarak burada olmak zorundayım. Beni bu boktan çok çok uzağa götürecek parayı. Sonunda kendi başıma yeniden başlamak yetecek kadar.

Sadece Jude. yok. Temiz bir sayfa.

Masanın karşısındaki iki kişi başarılı ve mutlu hayatlarıyla orada oturuyor. Babamın nefret ettiği her şeyin fiziksel temsilleri, onun bir insan kabuğuna dönüşmesinin sürekli bir hatırlatıcısı.

Sanırım Sage'i kaybetmek babamın kalbinden geriye kalanları paramparça etti. Ruhunu çalan ise tamamen farklı bir şeydi. Bu övgü, Hollow Boys olarak bilinen, kan davası güden dört adama verilebilir.

Onlar Ponderosa Springs'in oğulları. Alistair

Caldwell.

Silas Hawthorne.

Thatcher Pierson.

Ve Easton Sinclair'in Rook Van Doren kadar nefret ettiği kimse yoktu.

Kurucu ailelerin soyundan gelen buradaki insanlar korkudan onlara tapıyor. Springs'te daha fazla güce sahip kimse yok. Düşmanlarının kemiklerinden yapılmış tahtlarda oturan sahte krallar, dişlerden ve nesilden nesile aktarılan servetten dövülmüş taşlar.

Haberler onların Halo'yla ilişkisini hiç bildirmedi ama ben biliyorum. Bu sakın sahil kasabasının pisliğinde kaç cesedin çürüdüğünü biliyorum. İntikam yollarına çıkan herkesi nasıl mahvettiklerini ve harap ettiklerini.

Şimdi, sanki elleri kana bulanmamış gibi dolaşıyorlar.

Paçayı kurtardılar. Dokunulmadan. Eylemlerinin ezici ağırlığı altında ezilmediler.

Bununla başa çıkmak bana kaldı. İnceleme. Yargılama. Suistimal.

Uyuşturucular babamın zihninde doruk noktasına ulaştığında ve isimlerine küfretmeye başladığında, ben onun kullanılmayan öfkesinin çıkış noktası oldum. Bedenim onların hataları için bir kum torbasıydı, zihnim

parçası bile olmadığım bir savaş yüzünden sürekli savaş modundaydım.

Onlar yüzünden ailem çürümeye terk edildi.

Rook'un kızı yüzünden sürgün edildim.

Vasiyeti yerine getiren kişi mırıldanmaya devam ediyor ve tam adımın geçmesiyle beni tekrar içeri alıyor. "Oğlum Elias Jude Sinclair'in vesayetiyle ilgili olarak, Sage Van Doren'e (eski adıyla Donahue) tam yasal velayet veriyorum."

Kalın ahşap masanın başındaki kırmızı yüzlü adama bakmak için ne kadar hızlı döndüğümde kafam neredeyse omuzlarımdan kopacaktı.

Ne?

"Ne?" Sage usulca soluyor, sesi benim hissettiğim kadar çok olmuş gibi çıkıyor. Ne yaptı?

Dişlerimi iç yanağımın etine o kadar sert batırıyorum ki dilime kan sızdığını hissediyorum.

"Burada daha fazla açıklama için eklenmiş bir not var. Bunu da yüksek sesle okumamı ister misiniz?"

Gözlerim karşımdaki kadına dönüyor, kelime bulamadan başını sallamasını izliyorum. Bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda söz sahibi olmasından nefret ediyorum. Bay Birch babamın el yazısıyla yazdığı kelimeleri okumadan önce öksürüyor.

"Bilge, senin ve etrafındakilerin hayatına verdiğim zarar, pişmanlıklarla öleceğim. Sen bana sadece şefkat gösterirken ben zalimlik ettim. Bu hayatta bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sadece bunu ona göstereceğini bildiğim için, Rook'a bu sorumluluğu sana yüklemenin beni bir hıyar yaptığının farkında olduğumu söyle. Buna rağmen, tanıdığım tek iyi insan sensin. Oğlum senin gibi birinin ona göz kulak olmasını hak ediyor. O benim gibi değil; çok daha iyi. Şu anda yapı taşlarıyla kavga ediyor, bu yüzden öfkesi en iyisi olmayabilir, ama Mary ve benim en iyi yanlarımız olan meraklı ve zeki. Beni tanıyordun, Sage. Stephen'ın beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeden önce. Bunu seni kıran adam için yapma. Bunu bir zamanlar tanıdığın çocuk için yap. Bunu yüzüne söylemediğim için bir korkak olarak öleceğim. Sonsuza dek üzgün olacağım. İmza Easton Sinclair."

Hiç bilmediğim bir acı göğsümde zonkluyor.

Tüm uyuşturucular, tüm içkiler ve bitmek bilmeyen kadınlar boyunca ben oradaydım. Herkes bizi terk ettiğinde, lanet olası yolun kenarındaki çöpler gibi West Trinity Falls'a atıldığında, ebeveynine bakan çocuk bendim.

Kalan tek kişi . Yine de... notu aldı.

Sage Donahue hayatım boyunca beklediğim özrü alıyor. Nefesimi tuttum ve bir gün babamın değişeceği umuduyla boğuldum. Yumruğumu yanağımın iç kısmını ısırırken tırnaklarım avucuma batıyor.

O hiç değişmedi ve .

Easton Sinclair bencil bir pislikti. Farklı bir şekilde öleceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Burnumdaki yanma gözlerimi yaşartmaya yetiyor ama gururum gözyaşlarımın akmasına izin vermiyor. Hayır, bu pislikler benim kırıldığımı görmeyi hak etmiyorlar. Benden hiçbir şey hak etmiyorlar.

"Şimdi-"

"Nisan'da on sekiz yaşıma girdim. Bu saçmalık anlamsız," diye tükürdüm, ağzımdaki acı duyguları dışarı atmaya çalışarak. "Bana ne bıraktı?"

Paramı istiyorum ve buradan gitmek istiyorum. Hemen şimdi.

Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Sadece parama ihtiyacım var ve bu odayı, bu berbat kasabayı ve tüm boktan vatandaşlarını dikiz aynasında bırakabilirim.

"Şey, evet, teknik olarak, bu, şey..." Odadaki gerginlikten telaşlanan Taylor kekeler. "Varlıkların, yatırımların, mülklerin tek varisi sizsiniz-"

"Sakıncası var mı?" Rook araya giriyor, masanın öbür ucuna uzanıyor ve homurdanarak "Teşekkürler" demeden önce adamın elindeki kâğıtları koparıyor.

Saygın Yargıç Van Doren okurken sessizlik sürerken duvardaki saatin tik takları kulaklarımda yankılanıyor, Rook'un gözleri keskin bir bakışla her bir kâğıdın üzerinde geziniyor.

"Biri bana lanet paramı nereden bulabileceğimi söylesin," diye mırıldanıyorum, sandalyemi geriye iterken avuçlarım masaya , metalin yere çarparken çıkardığı gıcirtı odanın içinde yankılanıyor. "Burada daha oturmaktansa bok yiyip ölmeyi tercih ederim."

Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokmuş, kapıya doğru ilerlerken Rook'un sert sesi kulaklarıma çarpıyor.

"Bir madde var."

"Mutlu Noeller." Elimi arkama atıyorum. "Umurumda değil."

"Yasal bir madde, ukala." Biraz daha yüksek sesle konuşuyor. "Mal varlığından ya da paradan herhangi birini alabilmen için yirmi bir yaşında olman . O zamana kadar bir vakıfta tutuluyor. Şu anda karımın olan bir vakıf."

Duruyorum, yumruğumu bu lanet kapıdan içeri sokarsam kaç parmak eklemimi kıracağımı düşünüyorum.

Bir madde.

Tabii ki . Hayatımda ne zaman bir şey basit oldu ki? Planlarımda kum saatindeki kum gibi parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Kaliforniya'daki bursaya başvurabilmem için bile iki ayım var ve kabul edilip edilmediğimi ancak Mart ayında öğrenebileceğim.

Bu parayla o zamana kadar idare etmeyi planlamıştım ama şimdi gelecek haftaya kadar nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Çenem acıyacak kadar sıkılmış, elim kapı koluna uzanıyor. "Üç yıl sonra görüşürüz."

"Yardım edebiliriz." Sage'in sesi yumuşak ve sakin, sanki vahşi bir hayvanla konuşuyormuş gibi. "Üniversiteye devam ederken bizimle kalabilirsin, eğer planın buysa? Sana yardım edebiliriz, Jude."

Onunla yüzleşmek için zaman ayırırken bedenim yavaşça bükülüyor. Bakışları benimkileri yakıyor, ellerini önünde düzgünce kavuşturmuş, kaşları acı çekiyormuş gibi çatık.

Acı mı çekiyor? Acı mı çekiyor?

Gözlerimdeki zehir, sırtışımdaki kötülükle eşleşiyor.

"Yardım mı?" Gülüyorum, omuzlarım dökülmemiş bir öfkeyle titriyor. Avucumu agresif bir şekilde ağzıma siliyorum. "Kafanı çarpmış olmalısın. Psikopat kocanın babamı yarım bir suratla bıraktığını unuttun mu? Onu terk ettin, sonra da bizi Ponderosa Springs'ten attırdın. Kırmızı tabanlı ayakkabınızın dibinde sakız oldum, hanımefendi."

"Bir işin var mı, evlat? Faturalarını ödeyecek bir işin?" Rook'un sesi kulaklarıma tırmalıyor. " iyisi, faturaları ödemek için kalacak bir yerin var mı? tarafından

Yirmi bir yaşına geldiğinde bir kutuda ya da hapiste yaşıyor

olacaksın." "Beni bağışlayın, Yargıç," diye alay ediyorum.

"Umursamak sende bok gibi duruyor." "Belki, şey, bekle! Bu bir seçenek. Bir bakayım..." Bay Birch

Rook'un almadığı kâğıtları karıştırırken bir parmağını kaldırarak araya giriyor. "Senin bir akraban var, bir amca-Alistair Caldwell. Belki onunla iletişime geçerek bu sorunu çözebiliriz."

"Yarım," diye , gözlerini kısarak. "Yarım amca."

"Yanımda oturan kişi." Rook'un kendini beğenmiş cevabı ellerimin titremesine neden oluyor.

"Boktan bir tüyün kuşları bir araya gelir. Yavaşça söylememe izin ver. yaz," diyorum, adamın çenesini yerinden çıkarma isteğimi zar zor bastırarak. "Senden ya da Alistair'den sadaka almıyorum. Wayne Caldwell ailenin bana vereceği tek şeyin DNA olduğunu açıkça belirtti. Varlığımı unutmaya devam et. Bu iyisin."

Nasıl başaracağımdan emin değilim ama biliyorum.

Babam onları benden sorumlu bırakmadı; beni kendimden sorumlu bıraktı. Bir kutuda yaşamak zorunda kalsam bile bir yolunu bulacağım. Ben her zaman bir yolunu bulurum.

"Burada işimiz bitti." Rook ayağa kalkarak kâğıtları kendisinden uzaklaştırdı. "Sokakta çürürken iyi eğlenceler."

Sonunda aynı .

Rook karısına elini ama o elini tutmuyor. Sage bana bakmaya devam ediyor ama beni gördüğünü sanmıyorum. Hayır, Easton'ı ve ölmesi, acı çekmesi için geride bıraktığı çocuğu görüyor.

"Baban da inatçıydı," diyor yanağının iç kısmını ısırarak, kocasıyla benim aramda oluşan gerginlikten etkilenmemiş, geçmişte kaybolmuş gibi görünüyor. "Gururunu bir kenara bırakıp ne zaman yardım isteyeceğini asla bilemezdi."

"Onun hakkında konuşma." Sesim boğazımda düğümleniyor, avucumu tahtaya vururken ayaklarım beni masanın kenarına taşıyor ama o irkilmiyor bile, "Orada oturup sanki umurundaymış gibi onun hakkında konuşma. Sen kalpsiz bir bi-"

"Karımla konuşurken ağzından çıkana dikkat et." Rook'un sesi havayı tırtıklı bir bıçak gibi kesiyor, kavuruyor ve

Hızlı. Omuzları gergin, yüz hatlarında sadece saf kötülük olarak tanımlayabileceğim bir ifade var.

Tehdidi havada asılı dururken çenemi sıkıyorum. Neler yapabileceğine dair hikâyeler duydum, adı geçtiğinde insanların hissettiği korkuyu.

"Ya da ne, *pyro*?" Ona meydan okuyorum, çenemi sallayarak blöfünü görmezden geliyorum. "Yargıç'tan önce sana böyle derlerdi, değil mi? Yüzümü de yakacak mısın, bana ve babama uygun yara izleri mi bırakacaksın?"

Bakışlarımız çarpışıyor, hareket etmeyi reddediyor, ikimiz de meydan okumadan geri adım atmıyoruz. Benim acımın ve onun geçmişinin korkuları etrafımızda alev alıyor, içinde bulunduğumuz odayı tutuşturmaya saniyeler kala.

"İnatçıydı ve gururluydu," diyor Sage sakince, durgun bir suyun resmi gibi ayağa kalkarak. Bir elini şefkatle kocasının sırtına kaydırıyor. "Ama aptal değildi. Easton'ın yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Eminim bunu herkesten daha iyi biliyordur, Jude. Fikrini değiştirirsen, ne zaman olursa olsun, bize haber ver."

Ben Rook Van Doren'ın eline fırsat geçse öldüreceği bir adamın reenkarnasyonuyum.

Şimdi de sadakayı kabul etmemi mi istiyorlar? Bildiğim tek yuvadan atılmama neden olan kızlarıyla iyi geçinmemi mi istiyorlar?

Sage haklı - babamı tanımış olabilir ama beni tanımıyor ve asla da tanımayacak.

Ponderosa Springs ya da West Trinity Falls'tan kimse bilmiyor. "Ben olsam nefesimi tutmazdım."

kara delik

...

Phi

12 Ağustos

FIZİĞİN GÜZELLİĞİ ÇOK GENÇ YAŞTA KALBİMİ ÇALDI.

Doctor Who'nun bir bölümüne sonra evrenimizin gizemleri beni büyülemişti. Sadece yıldızlar ya da gezegenlerin yaratılışı değil, kozmosun derin güzelliğinin ve bizim onun içindeki yerimizin kutlanması.

Denklemlere bakmak ve bunun matematiksel bir yapıdan daha fazlası olduğunu bilmektir. Bunların, gerçekliğin dokusunu dokuyan elektromanyetik dalgaların temel doğasını anlamaya giden yollar olabileceğini. Günün her saniyesinde yaşadığımız ve soluduğumuz gerçekliğimiz.

Bulduğum güzellik, dünyamızı anlamakta değil, onun beslediği merak ve merak duygusundaydı. Yaşadığımız anlar ne kadar korkunç görünürse görünsün, hiç bitmeyen galaksilerle kıyaslandığında hepsinin çok küçük olduğunu kabul etme armağanı.

Eskiden bu alanda hayatımı değiştirecek bir şeyler yapmayı hayal ederdim. Tek buydu. Bilimle yaşar ve nefes alırdım. Şimdi ise kullandığım tek fizik, bir Rubik Küpü'nü rastgele bir arkadaşımın bira içebileceğinden daha hızlı bitirmek.

"Vay anasını."

Etrafımda daire şeklinde toplanmış, parmaklarımın elimdeki renkli plastik parçalarını hızla çevirmesini izleyen sarhoş üniversite öğrencilerinden biri mırıldanıyor. Başımı kaldırıp baktığımda, rakibimin yirmi dört onsluk köpüklü içkiyi yutmaya çalışırken boğazının çalıştığını görüp sırtıyorum.

Ben aşağıya bakarken renkler birlikte dönüyor, dokunuşumun altında değişiyor. Bunu bitirmeme saniyeler kaldı ve onun hâlâ yarım kutusu var. Şimdi, bunun muhtemelen benim yeteneğimle çok az ilgisi var ve her şey onun bu konuda berbat olmasıyla ilgili.

Her iki şekilde de, umurumda değil.

İlkokul yıllarımın saatlerini bunları nasıl çalıştıracığımı öğrenerek geçirdim ve karmaşık bir şeyde ustalaşmanın verdiği sessiz sevinci besledim.

Bazıları için aptalca küçük bir bulmaca olsa bile, gerçekten sevdiğim bir şey için tekrar ilgi odağı olmak güzel. Son birkaç parçanın tıkırtısı kulaklarımda çınlıyor, tamamladığım Rubik Küpü'nü sarhoş kalabalığa sunarken göğsüme bir sıcaklık yayılıyor.

"Belki de boğazını sonuna kadar açmak için daha fazla pratiğe ihtiyacın vardır." Sırıtarak küpü beni yenmeyi başaramayan öğrenci fırlattım. "Bunun işe yaradığını duymuştum."

Darren -adının bu olduğundan tam olarak emin değilim, ama olsun-sarhoş bir halde elindeki kâğıdı göğsüne bastırıyor.

"Bu senin uzmanlık alanın, değil mi? Ders mi veriyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor ve ağzındaki birayı silerek sırtıyor.

"Ah, cinsiyetçilik. Ne kadar da orijinal, Darren," diye karşılık veriyorum, yaptığı iğneleme karşısında sırtlanlar gibi kıkırdayan arkadaş grubunun sözünü keserek.

"Derrick," diye düzeltiyor, sanki onun adını bilmem bekleniyormuş gibi sesine sinirlilik karışıyor. "Yine de gerçek bu. Hepimiz bir *cadalozun* bacaklarını açmasının ne kadar kolay olduğunu biliyoruz."

Gözlerim kafatasımın içine doğru o kadar yuvarlanıyor ki, onları tekrar yerine oturtmak için alnıma vurmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Meşhur çifte standart çok yorucu bir konuşma. Her yerde, sanki anatomimizle ne yapacağımız söz sahibi olmak onların hakkıymış gibi, başkalarının bedenleri üzerinde mülkiyet sahibi olduklarına inanarak dolaşan erkekler.

Erkeklerin vajinalar üzerinde hak sahibi olması bir salgın ve şahsen tüm şoven domuzların hadım edilmesinin tek çare olabileceğini düşünüyorum.

"Biri kiliseyi arasın! Bir kız seksten hoşlanıyorsa, Tanrı korusun, kazığa bağlanıp yakılmalı!" Dramatik bir şekilde bu konuşmadan uzaklaştığımı söylüyorum. "Vesaire, vesaire, vesaire. Bir dahaki sefere kadın düşmanlığını geç. Çok sıkıcı."

Topuklarımın üzerinde dönüp Darren'a sırtımı verdiğimde arkamdan "Siktir git Phi!" diye bağırdığını duyuyorum.

"Bu yolculuğa çıkmak için taşıdığından daha fazla yükün olmalı," diye karşılık veriyorum. Mecazi kuyruğunu kıstıracağını ve dangalak arkadaşları yaralarını sarmaya yardım ederken zedelenmiş egosunu sağaltmak için kaçacağını bildiğim için ona kuşu uçuruyorum.

Kükreyen ateşten ve etrafında toplanmış insanlardan kaçarak, ormanın zeminine yayılmış yosun kaplı kütüklerden birine doğru ilerliyorum. Partinin kalbinden gizlice uzaklaşarak, bir paket Lucky Strike kibriti almak için cebimi karıştırıyorum ve eskiden yüksek bir ağaç olan ama şimdi sarhoş çocuklar için bank görevi gören bir yere oturmadan önce sütyenimin içinden önceden sarılmış esrarı çıkarıyorum.

Arkamdaki ağaca yaslanıp bir kibrit çakıyorum ve ucu parlarken derin bir nefes çekerek körüğün ucuna tutuyorum. Başlığımın kenarlarını buluyorum, toprak tadı ciğerlerimi doldururken başımın üzerine atıyorum, tanıdık sakinlik beni yıkıyor.

Kibrit paketini parmaklarımın arasında döndürürken, babamın zulasından bunları ilk kez çaldığım ve beni suçüstü yakaladığı düşünerek gizli bir gülümseme veriyorum. Kızmamıştı, sadece gülmüş ve bir dahaki sefere sormamı söylemişti.

Ot kafamı dolduruyor ve etrafımdaki insanları gözlemlerken beni yavaş yavaş uyuşturma sürecini başlatıyor. Partiyi çevreleyen orman bir hareket ve renk bulanıklığı. Bedenler birlikte sallanıyor, dans ediyor, şenlik ateşinin turuncu alevlerine karşı siluet oluşturuyor. Birkaçı bir fıçıya vuruyor, diğerleri ateşin etrafında oturuyor, bazıları ağaç çizgisinin yakınında küçük gruplar halinde toplanmış, hepsi içerken gülüyor ve tam da bu andan başka hiçbir şey için endişelenmiyor.

Ham insan bağlantısı.

Son dört yılda bunun tadını aldığım tek şey, başkaları arasında gerçekleşmesini izlemektir.

Kendimi için vücudumu erkeklerle paylaşıyorum. Sadece fiziksel olarak. Ailem ve arkadaşlarımla vakit geçiriyorum ama bu her zaman yüzeysel.

Bu gece gizlice dışarı çıkmak kafayı bulmak ya da kaotik bir şeyler yapmak için değildi. Bunun içindi.

Sessiz bir röntgenci gibi oturup başkalarının benim artık sahip olmadığım şeyleri paylaşmasını izlemek. Kendimi yok etmemden kaynaklanan göğsümün içindeki kara deliği doldurma çabası.

Topraklandığım dört duvarın içinde sıkışıp kalmak beni kendi kafamın içinde çok uzaklara götürdü ve o yer mi? Beni tutsak etmeye kararlı kabus dolu anılarla dolu karanlık bir mağara.

Odam çok sessizdi. Çığlıkları bastırmak için hayatın gürültüsüne ihtiyacım vardı.

Dünyam sessizleştğinde, kafamın içindeki canavar bir hatırlama ulumasıyla uyanır. Pençelerini çıkarıyor, ruhumdan geriye kalan azıcık parçayı da koparıp atmak için. Acı verici bir hatırlatmayla boşluğa çığlık atıyorlar.

Yapayalnızsın. Bunu kendine sen yaptın.

Şu anda, ben tamamen hareketsiz kalırken dünyanın dönüşünü izlerken, aidiyet hissini özlediğimi itiraf edebilirim.

Birine, bir şeye, *herhangi bir şeye* ait olmak.

Eskiden aittim. Bağlıydım, yaşlı bir meşeyi topraklayan derin kökler gibi aileme bağlıydım.

Caldwell. Hawthorne. Pierson. Van Doren.

Kendimi tahliye etmeden önce onlar benim evimdi.

Bu soyadları beni büyüttü. Birbirlerinin çocuklarına bakmayı seçen dört mirasın birleşik çabası. Hayatımı üzerine inşa ettiğim temel onlardı.

Çocukluğumun yazları Thatcher ve Lyra Pierson'ın çok sayıdaki tatil evlerinden birinde geçerdi. Kendilerinin hiç çocuğu olmamasına rağmen, doğduğumuzdan beri bizi hiç utanmadan sevdiler. Thatcher Andromeda'ya piyano çalmayı öğretti ve yıllar Andromeda'nın onun gizli favorisi haline gelişini izledim. Silas Hawthorne satranç oynamaya başladığımdan beri en büyük rakibim oldu ve Briar Caldwell bir keresinde kaykay yapmayı denediğimde annem yanımda olamadığı için dizime on beş dikiş atılırken elimi tutmuştu.

Babamın çocukluk arkadaşları ve eşleri arasında zerre kadar kan bağı yok ama onlar bizim amcalarımız ve teyzelerimiz, tıpkı çocuklarının arkadaştan çok kardeş olması gibi. Sekiz kişilik grup yıllar içinde on yedi kişilik bir gruba dönüşmüştü; bu da kurdukları kopmaz bağların zamanın testine dayandığının ve gen havuzlarına kadar sızdığının bir kanıtıydı.

Daha önce hiç yalnız hissetmemiştim. Sonsuza kadar onların sıcak kollarında tökezleyerek kalabilirdim.

Onun yerine, kapıyı hepsinin yüzüne kapatırdım. "Polisler! Siktiğimin polisleri!"

Gözlerim açılırken uzaktan bağırışlar duyuyorum. Ağaçların arasından mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve etrafımda panik içinde bir ses korosu yankılanıyor. İnsanlar her yöne doğru koşuşturuyor, içkilerini bırakıp ormana kaçıyorlar.

Yaklaşan kıyametin sesi kulaklarımda gümbürdemeseydi, gözlerimi devirir ve karmik zamanlama karşısında inlerdim. En azından bir yıl daha Ponderosa Springs'te sıkışıp kalacaksam, bunu zaten olacağından daha zor hale getirecek bir şey yapmaktan kaçınmak isterim.

Cezalı olmam gerekirken babam tarafından hapisane hücrelerinden alınmak gibi.

Motosikletime ulaşmak için polis memurlarına doğru koşmak istemediğim sürece kaçamayacağımı biliyorum. Gitmeden önce beklemek zorundayım ama nereye saklanacağım?

Boktan, boktan, lanet olası boktan.

El fenerlerinin delici ışıkları sık ormanı kesiyor, polis yaklaşıyor ve insanlara kıpırdamamalarını emrediyor. Adrenalin vücudumda dalgalanıyor, kalbimin çılgınca çarpması dışında diğer tüm sesleri bastırıyor.

Çabucak ayağa kalkıyorum ve az önce üzerinde oturduğum kütüğün üzerinden atlamadan önce esrarı söndürüp cebime atıyorum. Nereye gittiğimi pek düşünmeden, polislerin karşısındaki zifiri karanlık ormana doğru yola çıkıyorum ve kaybolmamak için orman tanrıçasına sessizce dua ediyorum.

Ağaçların arasında dolanıyorum, karanlığın içinde körlemesine koşarken dallar yüzümü ve kollarımı kamçılıyor. Ay ışığının çizgilerini takılmadan ilerlemek için kullanmaya çalışırken Converse'imın platformları nemli toprağa çarpıyor.

Güneş doğduğunda Ponderosa Springs Ormanı'nda muazzam bir güzellik vardır. Yaşamın sesleri, deniz kokulu esintide taşınan serçelerin nazik şarkıları, çam iğnelerinin hışırtısı ile çırpınır ve yukarıdaki ağaçların gölgesini delip geçtiğinde güneşten gelen bu tür bir kaleydoskop etkisi vardır.

Ama geceleri, bir yanılsama labirentidir. Korku için bir beslenme alanı.

Her gölge teninizde sürünüyor, baykuşlar karanlığın içinde ötüyor, uyarılar veriyor. Aşağıdaki toprak bile sizi yutmak için dişlerini çıkaracakmış gibi geliyor. Ormanı ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, asla yeterince iyi değildir.

Ağaçlar kalınlaşıp birbirine yaklaştıkça göğsüm kabarıyor. Altımdaki çorak toprağı tırmalayarak küçük bir tırmanıyorum. Tepeye ulaştığımda, Converse'imın ucu açıktaki bir köke takılıyor ve bir çığlıkla öne doğru yayılıyorum. Düşüşümü engellemek için ellerimi uzattığımda, tam o anda bir taşın avucumu keserek tıslamama neden olduğunu hissediyorum.

Ağaçların arasından başımı kaldırıp mürekkep rengi gökyüzünü aydınlatan dolunayı gördüğümde elimde keskin bir acı hissediyorum. Eğer göksel varlıklar konuşsaydı, ayın bana histerik bir şekilde güleceğini hayal ediyorum.

Kendimi dizlerimin üzerine doğru itip derimdeki yarayı incelerken kan bileğimden aşağı sızıyor ve ön koluma dolanıyor. Hem kızgınlık hem de acı içinde inlerken kıpkırmızı sıvı ışığı yakalıyor. Kapüşonumun altına uzanarak en sevdiğim grafik tişörtlerimden birinin kumaşını yırtıyorum. İtiraf etmek daha fazla mücadele ederek sonunda bir parça koparıyorum ve eve gidene kadar temiz tutmaya yeteceğini umarak elime doluyorum.

"Dağılın!" otoriter bir ses ağaçların arasından gürlüyor. "Bakalım kaçırdığımız var mı!"

Ayağa kalkıp önüme bakıyorum, tekrar koşmaya hazırım ama duruyorum. Önümdeki yapıya bakıyorum, takırdayan ve feryat eden bir yapı, eski metal şiddetli rüzgârlara öfkeleniyor.

Ponderosa Springs su kulesi, ormanın ortasında dimdik duran heybetli bir yapıdır.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım aptalca.

Şu anda tek seçeneğim yükseklik korkumla yüzleşmek ya da ormanın derinliklerine doğru kaçmak mı?

Yaklaşan polislerin sesleri daha da yükseliyor ve kulenin dibini çevreleyen çitlere doğru koşarken içimdeki korku kabarıyor. Korku ağzımda kabarmaya başladığında acı, metalik tat dilime çarpıyor ve metal bağlantıları tuttuğumda ellerimin titrediğini izliyorum.

Soğuk çelik avuçlarımı ısıyor ve titreyen uzuvlarımla, el ele bariyeri tırmanıyorum. Kaba metal kotuma takılıyor ve dizimin hemen üstündeki malzemede bir delik açıyor. Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırırken, bacağımı fırlatmak için baskı uygularken elimdeki acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Beceriksizce kendimi çitin diğer tarafında buluyorum. Göz korkutucu spiral metal merdivene bakarken başım dönüyor. Karanlıkta bile pası fark edebiliyorum, yıpranmış basamaklar bir yılan gibi kulenin etrafına sarılmış.

İçimdeki paniğe rağmen nefes alış verişlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak merdivenlerle aramdaki boşluğu kapatıyorum. Yukarı çıkan her basamak ayaklarımın altında inliyor, izinsiz girişi protesto ediyor.

Yükseldikçe , yer baş döndürücü bir hızla altımdan çekiliyor, kendimi aşağı bakmamaya zorluyorum, şu anda babamın beni hapisten almasını buna tercih edebileceğimi düşünüyorum.

Aptalca kararlarımdan biri daha ve bu sefer sonuçlarına katlanıyorum.

Kulenin tepesi , bel yüksekliğinde bir korkulukla çevrili küçük platforma adım atıyorum. Rüzgâr burada şiddetle esiyor, dengemi bozuyor ve beni korkuluklara çarpıyor.

Kendimi durduramayıp aşağı bakıyorum ve ne kadar yukarıda görüyorum. Ormana bakarken boğazımın arkasında safra birikiyor. Çok aşağıdaki ağaçların arasında dans eden el fenerlerini görebiliyorum. Rüzgârın uğultusundan zar zor duyulabilen bağırış yükseliyor.

Göğsümü turkuaz renkli tanka çarpmak için dönmeden önce geri adım attığımda ağzım kuruyor, dilim ağırlaşıyor. Kollarımı iki yana açarak ona sarılmaya çalışıyorum, her ne kadar bu

O kadar geniş ki etrafını çevirmek için en az yüz kişi gerekir.

Çaresizce, kenarla arama mesafe koymak için vücudumu metale fiziksel olarak mümkün olduğunca .

Alnım serin yüzeye düşüyor, ensemdede ter birikmeye başlayınca gözlerimi kapatıyorum. Sıcak gözyaşlarım kabarıyor ve düşmekle tehdit ettiklerini hissedebiliyorum.

Kontrol bende değil ve nefes alamıyorum.

Eller-eller her yerimde.

Bedenim, zihnim, bu ellerin tutsağı. Her yerdeler, el yordamıyla, kavrayarak, beni boğarak. Bırakılmam için yalvarıyorum ama beni dinlemiyorlar. Acımasız dokunuşları tenimde öyle derin çürükler bıraktı ki, yıllar sonra bile hala acısını hissedebiliyorum. Aynaya her baktığımda onları hala görebiliyorum.

Yalnız kalmak için ne kadar yalvardığımın bir önemi yoktu, dinlemediler. Asla dinlemezler. İstediklerini hiç acımadan ele geçirirler. Kötü niyetli bir tutuşla, alırlar, alırlar, alırlar...

Dudaklarımdan iniltiye çok benzeyen bir ses dökülüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bir arı sürüsü göğsüme hücum ediyor, minik kanatları göğüs kafesimde çılgınca bir öfkeyle çırpınıyor. Acımasız iğneler kalbime batıyor ve kan dolaşıma güçlü miktarda dehşet enjekte ediyor.

Bunu yapamam. Burada olmak istemiyorum. Bu kulede değil, kafamın içinde sıkışıp kalmak değil.

En aydınlık günlere gölge düşüren ve karanlıkta kalan her ışığı söndüren o eller benden her şeyimi çaldı.

Beni öldürdüler. Ruhumu aldılar ve beni dibi boş bir kuyu haline getirdiler. İçimde var olan tek şey yıkım ve umutsuzluk.

Seraphina Van Doren öldü. Olduğum kız, olmayı sevdiğim kız, acımasız bir ölümle öldü.

Artık sadece kemiklerim ve kötü anılarım var.

"Atlamayı mı planlıyorsun?"

Rüzgârın konuşmaya başladığını düşünerek sonunda tüm akıl sağlığımın beni terk ettiğine inanıyor, ağlamaklı gözlerimi aralıyorum.

Ama konuşan hava kasırgası değil, sesi kor gibi çatırdayan, sıcaklığın yankıları tenime değen bir insan. Çevresel görüşümde, gölgeye bürünmüş uzun bir şekil var ve silüetinin sadece bir kısmı bana görünüyor.

"Atlamayı planlıyormuşum gibi mi görünüyor?" Sesim alaycılıkla boğuklaştı. "Bu aptal tanka can havliyle tutunmam her şeyi ele mi verdi?"

Buraya gelme sebebimin ölüme atlamak olmadığı açık ve sanırım o da bunu biliyor. Ama bu işi bitirmeyi ilk kez düşündüğümü söyleyemem.

Bazen, ölümün sürekli zihinsel işkenceyle yaşamaktan daha kolay olabileceğini düşünüyorum.

"Hayır, seni göremiyorum bile," diyor. "Gözyaşların yalnızlığımı ."

Bir kahkaha atarken burnuma pas kokusu doluyor. Dürüstlüğü her zaman takdir etmişimdir.

"Evet, şey," nefes veriyorum, "artık kendi tarafına dönebilirsin. Bırakın da saygınlığımın bir kısmı bozulmadan öleyim."

"Atlamayı düşünmüyorsanız, bu gece ölmeyeceksiniz. Bu su kulesi yıllardır burada. Henüz yıkılmadı."

"Neden umurunda olsun ki?" Gözlerimi tekrar kapatıp bedenimi tankın önüne yapıştırarak soruyorum. "Parlak zırhlı şövalyem olup beni durdurmaya mı çalışacaksın?"

"Hiçbir zaman bir kızı istediği şeyden alıkoyan biri olmadım" derken sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Bu konuşma bana bir can yeleği gibi geliyor ve kendimi içine soktuğum durumdan kurtulmamı sağlayacak kadar zihnimi dağıtmaya yeteceğini umuyorum. Bilinçaltıma işkence eden elleri uzak tutacağını umuyorum.

"Bir de şövalyelik öldü derler." Alaycı bir ses göğsümü sarsıyor. "Atlamıyorum ama bunun önemli olduğundan da emin değilim. Hayat zaten anlamsız."

Çakmağın tanıdık sesi kulaklarıma çarpıyor, ardından sigara kokusu bana doğru geliyor.

"Bu doğru mu?" Ses tonundaki alaycılık gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, beynim acımasızca dürüst olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun. "Sonsuz bir boşlukta yüzen bir kayanın üzerindeyiz."

Sonsuzluğun sonu yoktur. Atlasam da, düşsem de, yüz üç yaşına kadar yaşasam da büyümeye devam eder. Hiçbir fark yok. Evren için bunların hiçbirinin önemi yok."

Biz Andromeda, Reign ve ben gece geç saatlerde Styx Köprüsü'ne giderdik. Ben termodinamik yasaları hakkında saçmalarken ya da muhtemelen milyonuncu kez *Doctor Who*'nun en sevdiğim bölümünün neden evrenin tek bir noktadan yaratılmasıyla ilgili olduğunu ve Büyük Patlama'nın doğasını araştırdığını açıklarken oturlardı.

İkisi de saatlerce konuşmama izin verdi. Beni dinlediler ve yargılamadan sadece olmama, var olmama izin verdiler. Bunu en son on dördüncü yaş günümde yapmıştık. Aynı zamanda tamamen kendim olduğumu hatırlayabildiğim son zamandı, içten ve kimsenin bu kadar büyüleyici bulduğum şeyi ne kadar az anladığını umursamadan.

Bu an mı? Bana o duyguyu hatırlatıyor.

Ne kadar özlediğimi fark etmemi sağlaması hoşuma mı gidiyor yoksa nefret mi ediyorum emin değilim.

"Her zaman varoluşsal bir krizin eşiğinde misin, yoksa tüm bunlar benim için mi?" Sesine karışan mizah dudaklarımın kenarlarını yukarı kaldırıyor, bir gülümseme yüzeye çıkmak için savaşıyor.

"Evet, sadece senin için. Ağlayarak huzurunu ve sessizliğini için benimle konuşan, göremediğim rastgele yabancı. Tamamen senin için. Bu tesadüfi, hatta kismet."

Kahkahası duman gibi, rüzgârla sürüklenip gitmeden önce kulaklarıma ulaşıyor. Midemi altüst ediyor; bu sıcaklık karnıma yayılıyor, az önceki panik düğümünü yatıştırıyor ve açılmasını sağlıyor. Eğer bu su kulesine ölümüne sarılmaya kararlı olmasaydım, bu gergin gevezelik için kendimi alınımdan .

Bunun neden önemli olduğundan emin değilim. Bu adamın hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Demek istediğim, su kulelerinin tepesinde takılmak ve sigara içmek dışında onu tanımıyorum. En azından şimdilik- eminim sadece bakarak benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünen bir yerlidir.

Ama şimdilik o mükemmel bir yabancıymış gibi davranabilirim.

"Burada ne halt ediyorsun ki?" Bir insanı bu kadar yalnızlığa iten şeyin ne olduğunu merak ederek soruyorum.

"İnsanları gerçekten sevmiyorum. Burası onlardan yoksun olan tek yer." Devam etmeden önce sigarasından uzun bir nefes çektiğini duyabiliyorum, sesi dumandan boğuklaşıyor. "Tipik olarak."

"Klişe bir yalnız gibi konuşuyorsun."

"Ve siz de polisten kaçma konusunda çok şanslı biri gibi konuşuyorsunuz."

Gözlerim doluyor ama esprisine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dövmeli ve öldürücü sırt kaslarından daha çok sevdiğim tek bir şey var, o da esprili konuşmaları olan bir adam. Ve bu seferki şakanın dibine vurmuş.

"Sen de yalnızsın. Tüm bu sonsuzluk saçmalığı? Bu bir örtbas. Öyle olmasaydı, evrene bizim anlam verdiğimizi bilirdin, tersi değil," diyor, suçlama beni şok ediyor.

Doğru olmadığı için değil, ilk fark eden kişi o olduğu için ve beni göremediği için.

"Bunu bilemezsin. En ufak bir şüphen bile yok." Gözlerim yavaşça açılıyor, köşedeki silüetine bakarken yanağımı su kulesine dayamak için başımı çeviriyorum. "Mikroskobik kıpırdayan lastik bantlar olabiliriz."

". Bilim duygulara dokunamaz Einstein."

"Veneziano," diye düzeltiyorum hemen. "Sicim teorisi Gabriele Veneziano'ya aittir, Einstein'a değil. Ayrıca, kimyasallar duygulara neden olur. Kimya bir bilimdir, yani teknik olarak-"

Donup kalıyorum, parmaklarının aniden parmaklarıma dokunmasıyla kelimelerim kısa kesiliyor. Tüy kadar hafif, parmak eklemlerimin üzerinde gezinip her bir parmağın ana hatlarını çizirken sıyrılan bir hayalet gibi. Sanki elimdeki her bir kemiği saymaya çalışıyor .

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Kelimeleri çakıllı bir ısırıkla renkleniyor, şiddetli bir soğuk vücudumda hızla ilerlerken omurgamın titremesine neden oluyor.

Ben kızarmıyorum. Erkekler beni utandırmaz. Onlar *erkek*, Tanrı aşkına.

Onlar bir boşluğu kısa süreliğine dolduran yer tutucular. Ancak ölümcül bir kışın ardından açan ilk gül gibi yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Ellerin ne kadar da acayip sıcak," diye içimden geçiriyorum.

Çünkü gerçekten de gülünç derecede sıcaklar.

Nabzımın izini sürmek için düzleştirilmiş avucumun altında hareket ederken dokunuşunun sıcaklığı bileklerime ulaşıyor. Bu temas tenimi dans ediyormuş gibi hissettiriyor. Binlerce görünmez molekül etime karşı pirouette yapıyor.

"Şimdi mi?" diye ısrar ediyor, avucuma kazınmış çizgiler boyunca çiziyor.

Boğazımdaki düğümü yutarak, daha önceki korkum bir gelgit gibi azalarak, "Uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum," diyorum.

Bu, dört yıldır başka bir insana en çok bağlandığım andı. Bir yabancının küçük bir dokunuşu. Kaderdeki ruhlara inanan gizli yanım bunun romantik olduğunu söylüyor, ama gerçek yakınlığın her türüsünden kaçınan yanım bunun sadece acınası olduğunu söylüyor.

"Mmmhhh." Mırıltı boğazının arkasından geliyor. "Size bilim gibi mi geliyor, Geeks?"

"Gerçek gibi bile gelmiyor."

En büyük korkum kontrolün elimde olmaması ve yerden muhtemelen yüz metre yükseklikte duruyorum, daha fazla değilse bile, yine de kendimi gerçekten umursamaya ikna edemiyorum. Panik zihnimin bir köşesine sürüklenip giderken ve yeni keşfedilmiş bir merak ortaya çıkarken değil.

Kim bu adam?

Parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor ve kolumu sarsmadan önce, tankın üzerindeki koala benzeri tutuşumdan zarifçe koparılıp göğsüm onunkiyle sağlam bir temas kurana kadar çekilirken başlığım başımdan fırlıyor. Çarpışmanın etkisiyle bedenlerimiz arasında donuk bir gümbürtü yankılanıyor, ellerinden biri kalçamı avuçlamak için yanımdan aşağı düşerken diğeri bileğimi göğsüne doğru tutuyor.

Sessizce, başımı kaldırdığımda beni tanımaması için evrene dua ediyorum. *Cadaloz* hakkında hiçbir şey bilmesin, babamın ününü ya da beni buradaki akbabalardan korumak için kendime yarattığım ün hakkında çok az şey duymuş olsun. Tesadüfen karşılaşan mükemmel yabancılar olmaya devam edebilmemiz için dua ediyorum.

Ben hâlâ yüksekten korkan bir kız, o da sigara içen bir çocuk olarak kalacak.

Bakışlarımız çarpışıyor.

Ay ışığının parıltısı yüzünün açları boyunca gümüş ışık huzmeleri saçıyor. Oyulmuş çene çizgisine ve yüksek elmacık kemiklerine takılıyor.

Bu kelimeyi düşündüğüm için bile kendime içten içe lanet ediyorum.
Umut.

Birbirimizi tanımama olasılığımızın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum, ama bu?

Bu, anonimliği arzulamamdan çok daha kötü. "Şimdi gerçek hissediyor musun, *Van Doren*?"

Ağzından tükürürken soyadım zehre bulanmış, tadı muhtemelen dilinde acılaştırmış.

Jude burnunun köprüsüne bakarken hain bir sırıtma yaşıyor. Kirli sarı saçlarının dağınık telleri tuzlu esintiye kapılıyor ve nazik parmaklar gibi yüzünden uzaklaştırıyor. Zayıf, hantal değil. Tümüyle pürüzlü kenarlar ve keskin açılar.

"Aslında bu benim en kötü kabusum olabilir." Gerçekten.

Derin bir kıkırdama geniş göğsünü sarsıyor ve düşmanlığının karnımın alt kısmında titreştiğini hissediyorum. Yankı kalçalarımın titremesine neden oluyor, tıpkı bisikletimde gazı çevirdiğimde olduğu gibi.

Burada olmak önceden bir hataydı, şimdi ise bela. Hayır demekte ciddi sorun yaşadığım türden.

"Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesi'nin sadece yüksekte korkmadığını, aynı zamanda kalesinde yapayalnız olduğunu kim bilebilirdi? Bütün bu para geceleri size eşlik etmiyor mu?"

Sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor, ağzı turuncumsu kahverengi filtrenin etrafına . Duman dudaklarından tembelce kıvrılırken, başı boş yere eğilmiş, aç gözlerle beni izliyor, avını tuzağa düşürmüş bir avcı gibi.

Çenem geriliyor ama bu midemin sallanmasına engel olamıyor.

Zayıflık, iki küçük sır, düşmanın eline ve doğru fırsatta bunu bir silaha dönüştüreceğini biliyordum. Kafatasıma boşaltmakta sorun yaşamayacağı bir silaha.

"Dokunma lan bana," ısıriyorum, kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ama zarar görmeyecek kadar hızlı değil.

Vücudunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum, sönmekte olan bir ateşin korları etimi kavuruyor. Sırtımın alt kısmı yıpranmış korkuluklara çarpma kadar geriye doğru yürürken sert rüzgâr saçlarımı yüzümde kızıl bir kasırgaya dönüştürüyor.

Bu lanet şeyden atlamak, ondan ne kadar uzaklaşmak istediğimin yanına bile yaklaşamaz.

"Tam bir değişim. Ne kadar *sıcak olduğunu* hissetmek istemezsin ellerim yine mi?"

Az önceki konuşmanın tamamı yıllarca bana karşı yeterli cephane olacak ve her bir kurşunu kullanacak. Korkumun beni saflaştırmasına izin verdiğimi bilmek beni hasta ediyor. Gardımı düşürmeye zorladı.

Şimdi, Şeytan'ın lanet yumurtası duvarlarımın ötesine bir bakış attı.

Beni böyle görmeyi hak etmiyordu. Beni görmeyi hiç hak etmiyordu.

Gözlerimi devirip kayıtsızmış gibi yaptıktan sonra ellerimi kışkırtıcı bir hareketle savuruyorum. "Barınağa geri dön, lanet olası it. Burası Springs bölgesi, Sinclair."

"Sokak köpekleri hakkında ne derler bilirsin, *Seraphina*." İsmimi söylerken acele etmiyor, dört heceyi de seslendiriyor, her biri kaynayan bir öfkeyle kaplı. "Isırıklar."

Dişlerinin, doğal olarak keskin olan köpek dişlerini ortaya çıkararak alt dudağını nasıl kısırdığını izliyorum. Tenime batışlarının zihnimdeki görüntüsü beynimi işgal ediyor, geride bırakacakları tüm çürükler ve kendinden nefret.

"Ayrıca, eğlence daha yeni başladı. Neden şimdi ki?" Delinmiş bir kaşını kaldırıyor, gümüş halterde bir ışık parıltısı göze çarpıyor.

Jude Sinclair ve ben DNA'larımızda birbirimize karşı nefretle doğduk. Varlığımız onlarca yıllık bir rekabetin devamıdır. Kan renginde görünmez bir ip, ruhlarımızı tanıdık bir kızgınlıkla sarmaladı.

Capulet ve Montague'ler Shakespeare'in ünlü düşmanları olabilir, ama Ponderosa Springs'de? Van Doren'ler ve Sinclair'lerdi.

"Ah, bilirsin." Kolumu gelişigüzel havada sallıyorum, dudaklarım titriyor. "Tarihi kiliselerine yaptığın şey yüzünden hâlâ kızgın olan pek çok insan var. Eğer doğru kişi seni burada yakalarsa, sonu senin için iyi olmaz."

Birbirimizi hor görmek DNA'larımıza işlemiş olabilir, ancak bu düşmanlığı kendi başımıza inşa ettik, acı bir aile geçmişine gerek yok. Jude'a olan nefretim soyadıyla çok az, bildikleri ve arkadaşlık ettiği kişilerle fazla ilgisi var.

Peki ya bana karşı olan hoşnutsuzluğu? Muhtemelen St. Gabriel'deki yangını kimin çıkardığını ikimizin de bilmesiyle bir ilgisi vardı ve o değildi.

Jude dört yıl önceki o Cadılar Bayramı gecesi orada değildi ama en iyi arkadaşı oradaydı. Oakley Wixx benden neredeyse her şeyimi çalmış, acımasız elleriyle bedenimden söküp almıştı, peki ya Jude? Eminim her şeyi kilit altında tutmasına yardım etmiştir.

Yontulmuş çenesindeki kaslar seğiriyor, arkasındaki su tankını itip önümde yükselirken omuzları geriliyor. Ay işığının huzmeleri yüzündeki gölgeleri yarıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor tam da su kulesi inleyerek ayaklarımın altında sallanırken.

Ellerimi arkama uzatıp korkulukları sabitlemek için kavradığımda kalbim biraz sıkışıyor.

Bu kuleden çıkmam gerek, hemen şimdi.

Jude'a içimi dökmeden ve onun *da içime* izin vermeden önce. Bir alay göğsümü sarsıyor. "Sen yüceltilmiş bir kuklasın. Oakley'den emir almadan bir bok yapamazsın. Söyle bana, onun Bugünlerde elini kıçına mı soktun?"

izmaritini kolaylıkla parmaklığın kenarına fırlattı. "Seninki kadar derin, tatlım."

"Tatlım? tıka."

"İşbirlikçi kaltak çok açık hissettirdi."

"Sıkıcı. Ama hey, orijinal olmayan bir hıyardan fazla bir şey beklemiyordum," diyorum omuz silkerek. "Bu çok eğlenceliydi. Bir daha asla yapmayalım."

Parmaklıklara tutunmayı bırakarak çıkışa doğru sallantılı bir adım atıyorum. Bacaklarım jöle gibi hissediyorum ama bunu reddediyorum.

Bu gece bu pisliğe daha fazla zayıflık göstermeyeceğim. Tıraş bıçağı yemeyi tercih ederim.

Ancak onun uzun bacakları benim titrek bacaklarımdan çok daha hızlı ve ben güvenliğe yaklaşamıyorum bile. Hayır, elleri yatay çubuğa dayandığında, çok şiddetli bir şekilde tehlikeye doğru savruluyorum.

Vücudu beni hapsediyor. Ondan dalga dalga yayılan sıcaklık beni yakıcı bir sisle sarıyor. Başım omuzlarına ancak ulaşıyor, onun yanında muhtemelen bir karış kadar cüce kalıyorum. Sert esinti burnuma bağımlılık yapan bir koku taşıyor; sayfaları dumana batırılmış deri ciltli eski kitaplar ve Black Ice oda spreyi gibi.

Tehlike. Tehlike. Tehlike.

İçimde yaşayan hız göstergesi çılgılık atıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözlerine bakıyorum. Mavi ya da belki yeşil olduklarını düşünüyorum ama şu anda tek gördüğüm iki kara delik, yerçekimleri o kadar güçlü ki hiçbir şey onlardan kaçamıyor.

"Nasıl bir şey Phi? Kendini o kadar dokunulmaz kılıyorsun ama bu seni sefil, yalnız bir kaltağa mı dönüştürüyor?" diye soruyor alaycı bir sırıtışla, saçlarının bir kısmı alnına düşerken.

"Çekil," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Onu geri itmeye çalışırken ellerim göğsünde zavallı görünüyor, bol kapüşonunun altındaki tonlu vücudunu hissediyorum. Alan yaratmam, beynime onun gibi kokmayan oksijen vermem gerekiyor ki sağlıklı düşünebileyim.

Ama bir santim bile kımıldamıyor. Sanırım yaklaşıyor, artık aramızda bir santim bile yok. Dişlerimi yanağımın iç kısmına gömüyorum, o kadar sert ısıyorum ki bakırın tadı dilime vuruyor.

92, 93, 94, 95...

Göstergemdeki kırmızı çizgi zirveye ulaşıyor, şiddetle titriyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve bu korku değil. Kilitlenmiş arzu kafesinden dışarı çekiliyor.

Kalplere karşı duyduğum iştah içimde kabarıyor çünkü onunki daha önce hiç tatmadığım bir lezzet. Olgun, sıcak ve her parçası yasak olan bir lezzet.

96, 97, 98, 99...

Çok hızlı gidiyorum. Çok hızlı. Yoldaki sarı çizgiler bulanıklaşıyor ve hangisinden daha çok nefret ettiğime karar veremiyorum.

Jude ya da vücudumdaki nefretle kaplı her molekülün onu becermek istemesi.

Ondan hiç hoşlanmadım. Hayatımda hiç.

Ama.

Yaşlandıkça, onun ne kadar seksi olduğunu inkar etmek zorlaştı. Bu kurnazca ya da parça parça olmadı. Yangından sonra onu etrafta görmüştüm ve hiç düşünmemiştim.

Bir süre önce Mezarlık'ta bir kaos anında aniden oldu. Ne kadar çok istesem de durduramadığım bir güçtü. Ama bir yarıştan sonra kavgaya karışmıştı, saçı başı dağılmıştı ve ağzından kan sızıyordu.

Gözlerinde midemi bulandıran bir açlık vardı. *Rolling Stone*'un uğruna cinayet işleyeceği doğal bir kenara sahip GQ güzelliğinin bu zehirli karışımı ve benim tipimin her parçası.

"Yoksa ne olur? Gidip Yargıç'a ispiyonlayacak mısın?" diye mırıldanıyor, sesi tenime karşı sert. "Hadi, koş ve babana söyle. Tek bu, Van Doren."

100.

Hain

...

Jude

12 Ağustos

PONDEROSA SPRINGS'TEN BATI TRINITY ŞELALELERINE, SERAPHINA VAN DOREN folkloriktir.

saçlar, bıçak gibi keskin bir dil ve buzdan bir kalp.

Ponderosa Springs'in meşhur Felaket Kraliçesi.

Yedi metrelik bir tavrı olan küçük bayan beş ayak hiçbir şey bir şekilde burnunun ucuyla bana bakmayı başarırken sırtıyorum, muhtemelen doğru olduklarını bildiği için sözlerim karşısında çenesi esniyor.

Ününe dair efsaneler bu çamların arasında kükreyen bir rüzgar gibi dolaşüyor. Bu kasabanın üzerine inşa edildiği toprağa gömülüdür, anarşiden zevk alan bir akademisyenin vahşi bir insan yiyiciye dönüştüğüne dair ibret verici hikayeler.

Hepsi saçmalık.

Ne kadar tantana yaparsa yapsın, bu onun benim için sadece hayatımın içine eden şımarık bir velet olduğunu asla değiştirmeyecek.

Su kulesi ayaklarımın altında sallanıyor, sıcak avuçlarım onu kafese kapatan soğuk metal parmaklıkların etrafında kıvrılıyor. Phi dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ben dilinin alaycı bir dudak büküşüne dönüşmesini izliyorum. Kalın, koyu renk kirpikleri kötü niyetle dalgalanıyor.

Bu, yükseklik korkusu olan ve anonimlik perdesinin ardında saçma sapan bilim saçmalayan ağlamaklı kız değil.

Hayır, bu *vixen*.

Ve oynamak için dışarı çıkacak. Pençeleri ve her şeyiyle.

"Kaçacak bir babam olduğu için kışkandın mı Sinclair? Kaybın için üzgün olduğumu söyledim ama herkes Easton'ın altı ayak altında daha iyi olduğunu bilir."

Pop. Pop. Pop.

Kelimelerle maskelenmiş kurşunlar vuruyor. Birbiri ardına gelen kurşunları göğsümde hissediyorum.

Ellerim arkasındaki kavisli korkulukta sıkışıyor. Zar zor iyileşen taze yaralar açılıyor. Onun cıvı cıvı ağzı karşısında şok olmak istiyorum ama olmuyorum.

Kaybetmek nedir bilmeyen, kendini beğenmiş bir prenses. Tek silahı zehir saçmak olan ve her zaman babam hakkında sanki onu şahsen tanıyormuş gibi konuşan, ailesinin ona karşı söylediği saçmalıkları kullanan biri.

Phi'nin sevdiği birinin parçalarını avuçlarında kesmenin acısının nasıl bir his olduğuna dair en ufak bir fikri bile olmazdı. Onları tekrar bir araya getirememenin acısı altında paramparça olurdu.

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırıyor, gözlerimin üzerinde kıpkırmızı bir filtre kayıyor. Kalbimin odacıkları içime ölümcül bir ısı pompalıyor, damarlarım erimiş lavla çalkalanıyor.

Bu ailenin beni kendilerinden aşağı görmesinden *bıktım*. Babamın adını kullanmalarından bıktım. Fildişi kulelerden aşağıya bakarken yargılamak kolay, hiç anlamadığınız birine bok atmak kolay.

"Babamın adını o lanet olası ağzından uzak tut." Ses tonum ölümcül, küçümseme damlıyor.

Doğuştan sahip olduğu üstünlük kompleksi, babasının ona ve diğer Van Doren'lere istedikleri her şeyi sonuçlarına katlanmadan yapmalarına izin veren gücüyle korunan soyadının kalkanının ardında güzelce yaşlandı.

Ama bu gece? Onda bunların hiçbiri yok.

Phi yapayalnızdır ve güzel yüzü ve tatlı beyaz yalanları onu bu durumdan . Bu sefer değil.

"Küçük yetim Jude, sinirine mi dokundum?" Cıvı cıvı kırmızı dudaklarında kendini beğenmiş küçük bir sırıtış beliriyor, bir ortodontistin hayalindeki iki sıra

Işığı yakalamak.

Burada kiminle birlikte olduğunu unuttuğunu düşünmeye başlıyorum. Yaşasa da ölse de umurumda değil.

Metal metalden ayrılıyor, kulakları sağır eden bir çatırtı geceyi çınlatmadan önce ön kollarım yanıyor. Keskin bakışları genişliyor, gözlerinden korku akıyor. Eski korkuluk parçasını kuleden aşağı fırlatıyorum. Aşağıdaki zemine çarpmadan önce spiral merdivene çarparak onun irkilmesine neden oluyor.

Artık düşüşünü engelleyecek hiçbir şey yok. Sadece arkasındaki açık hava ve acımasız bir ölüm vaadi.

"Etrafta çığlıklarını duyacak kimse yokken saçma sapan konuşman gerçekten tehlikeli, *Seraphina*."

Adının tadı asit gibi, ağzımdan akarken boğazımı aşındırıyor. Gözlerini devirerek alay ediyor ama çizmeli ayaklarının bana yaklaştığını görüyorum, kenarla arasına mesafe koymaya çalışıyor.

"Beni bağışla, lütfen. Sen babasıyla sorunları olan mızımız bir sürtüksün. Senden korkmuyorum, Jude." Phi'nin elleri göğsüme yerleşiyor ve beni geri itmek için elinden geleni yapıyor. "Yolumdan çekil-"

Elim boğazını kavıyor, nefesi kesilirken öfkem midemde zirve yapıyor. Boğazının narin sütunu elimde o kadar küçük, o kadar kırılğan ki nefes borusunu parçalamam için hiçbir şey gerekmiyor.

Elleriyle vücudunun her iki yanındaki korkulukları tutarak tutunmaya çalışırken onu geriye itiyorum. Bunun onu fırlatmamı engellemeye yeteceğine inanması çok komik.

"Ne ?" .

Phi'nin paniği elle tutulabilir, metalik kokusu burnumu yakıyor ve bu da benim atan kalbimi besliyor. Ruhum intikam istiyor ve belki de bunu babasının tabutunu seçmesini izleyerek bulabilirim.

"Biraz daha sert, Sinclair. Sert severim," diye tükürüyor.

Nabızı avucuma çarpıyor. Göğsünde korku kol geziyor ama yine de her kelimesi meydan okumayla dolu. Ölümün kıyısında, aldığı kadar iyi veriyor ve eğer başka biri olsaydı, bunun için ona saygı duyardım.

Ama öyle değil.

Bu, son sınıf şakası için duvarları sprey boyalı kanatlı kalplerle süslemek amacıyla Trinity Lisesi'ne girmek için rayları aşan biri. Mezarlıkta yenilmesi en zor binici çünkü o kadar pervasız ki ona karşı ya kaybedersiniz ya da ölürsünüz.

Bu Seraphina Van Doren, tek bir yalanla beni bildiğim tek evden kovduran kişi. Doğduğum sürüldüm. Kim bilir kaç kasaba sakini işlemediğim bir suça misilleme olarak evi ateşe verdikten sonra büyüdüğüm evi terk etmek zorunda kaldım.

O ev güzel anıların yaşadığı tek yerdi ve onu yakmışlardı. Hepsi Yargıç'ın kızı gözlerini kırpıştırıp iyi bir hikaye anlatabildiği içindi.

Başımı eğiyorum, başparmağımı kaldırıp alt dudağında gezdirirken vücudunun korkuyla titremesini izliyorum.

"Rook Van Doren'ın küçük prensesini aşağıda bulduğunda ne kadar gözyaşı dökceğini bir düşünün," düşünüyorum, başımı yere doğru sallayarak. "Kırılmış bir oyuncak bebek, her tarafı bükülmüş. Güzel bir ceset bırakacaksın."

Göğsündeki organ efsanesine rağmen, bana soğuktan başka bir şey hissettirmiyor. Aslında, diri diri yanıyor olabileceğini düşünüyorum. Kemikleri avuçlarımda takırdıyor, damarlarında öyle güçlü bir öfke dolaşıyor ki, avuçlarımdaki ısıyı hissedebiliyorum.

Kırmızı rujunu sürerken sikim kotumun içinde sarsılıyor, dudaklarının köşesine sürerken başparmağıma yapışıyor.

Bu ağız sikmek istiyorum, sadece onu mükemmel hayatına morarmış dizler ve sulanmış gözlerle sürünerek geri göndermek, sikimde boğulmak ve ailesinin hor gördüğü adamın onu becermesine izin vermenin pişmanlığını yaşamak istiyorum.

"Beni öldürmek kendi boktan hayatına değecekse, hadi bakalım. Babamın seni bulacağını ve bırakacak bir cesedin olmayacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor. O meşhur gümüş dili başparmağıma değiyor ve çok ama çok pembe görünüyor.

"Babanın seni koruyacağını bildiğin için böyle konuşuyorsun," diye hırlıyorum dişlerimi sıkarak ve başımı öne eğiyorum. "Yargıç seni benden kurtaramaz."

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, şiddetli esinti kiraz rengi saçlarını yüzüme savuruyor ve burnumda vanilya kokusu bırakıyor.

O kadar tatlı ki midemi bulandırıyor.

Tabii ki şeker gibi kokuyor, tüm kurbanlarını cezbetmek için başka bir numara. Spor olsun diye erkeklerle beslenmek için yaratılmış lanet bir succubus iblisi olarak doğmuştu.

"Bitir şu işi artık." Phi çenesini yukarı kaldırıyor, dudakları korkuyla titriyor. "Eğer işi bitirecek cesaretin yoksa bu sadece ön sevişme olur."

Akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı, parmaklarım boğazının kenarlarına daha derinden girerken ellerim kontrolsüz bir öfkeyle titriyor. Onu daha da geriye iterken su kulesi ayaklarımın altında sarsılıyor ve platformda sadece savaş botlarının uçları .

Acımasız, soğuk bir ölümle karşılaşmasına ramak kalmıştı ve ben onu kimin tanıştıracacağını tam olarak bilmesini istiyordum. Boşta kalan tek elimle saçlarından bir avuç tutup acımasızca geriye doğru çekiyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

Gözlerinde yaşlar birikiyor, iki güzel damla düşüyor. Bu manzaranın tadını çıkarıyorum, onun gösterişli bir cadalozdan çaresiz bir kıza dönüştüğünü görmekten sarhoş edici bir sadist zevk alıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için ağla."

Ahlaksız bir sırtışıla başım öne düşüyor. Gözyaşlarını dilimde toplamak ve kuraklıktaki su gibi yutmak için dizlerimi biraz bükmem gerekiyor. Alt dudağım kızarmış yanağında gezinirken küçük bir inilti kaçıyor, bu ses aletime kan hücum etmesine neden oluyor.

Phi'nin sefaletinin tadı beni sonsuza dek ayakta tutabilirmiş gibi geliyor. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de sana, *tatlım*."

Gözlerini görece kadar geri çekiliyorum.

Gece yarısını çoktan geçti. ötedeki tek ışık ayın utangaç parıltısı ve bu da yüz hatlarındaki öfkeyi görmeye yetiyor. Siyah göz kaleminin kalın darbeleri yarılmış gözlerini vurguluyor.

İnsan derisine bürünmüş bir dişi aslanın bakışı, beni parçalamaya ve kemiklerimi dişlerini temizlemek için kullanmaya hazır. Gözbebeklerinin etrafında düşmanlık dalları kıvrılıyor. Sanki hep böyle görünmesi gerekiyormuş gibi.

Bu acımasız, güzel felaket.

Phi iki yanındaki korkulukları bırakıyor ve bir an için rüzgâra teslim olup yere yuvarlanacağını düşünüyorum. Ama o küçük eller kapüşonumun önünü yumruklayarak kendini kenardan daha uzağa ve bana doğru çekiyor.

Başımı eğip alnımı onunkine burunlarımız çarpışıyor. Ağzından verdiğim her nefesin sıcaklığını kendi nefesimde hissettiğimde damarlarımda canlı bir kablo dolaşüyor, ciğerlerimizi birbirimizin kızgınlığıyla dolduruyoruz ve umarım benimkinin tadı da onunki kadar acıdır.

Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun; kazananı ya da tacı olmayan bir oyun. Sonu yıkım ve küller içinde kalmış bir krallık olacak.

Dilini dışarı çıkardığında ellerim içgüdüsel olarak başının iki yanını kavıyor.

Sürgünlerin krallığı yoktur ve benim de taca ihtiyacım yok.

"Siktir et."

Onu şiddetle kenardan çekerken ağzım onunkine çarpıyor. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğim an sonuçlarla ilgili düşüncelerim alev alıyor.

Nazik ya da tatlı değil. Nezaket ya da sevgi yok. Bu doğal bir felaket. Şiddetli ve acımasız.

Bu bir öpücük değil.

Onu mahvediyorum.

Ellerim kıcına iniyor ve onu vücudumun uzunluğuna doğru çekiyor. Phi'nin yumuşak kalçaları otomatik olarak belimi sarıyor, kolları boynumun arkasında kıvrılıyor ve neredeyse gövdemde sürünüyor.

Alt dudağını ağzıma alıyorum ve boğazının arkasından kırık bir inilti yükseldiğini duyuyorum. Lanet gecenin geri kalanında ondan duymak istediğim tek ses bu. Onu susturacağını bilseydim daha önce .

Phi aç bir şekilde ağızlarımızı yeniden birleştirmeden önce giysileri bir hışımla platforma savruluyor, gömleği ve kapüşonu birkaç saniye içinde yok oluyor. İki elimle saçlarını kavırıyorum, o dilimdeki gümüş halter piercing ile oynarken parmaklarım saç tellerini sıkıyor.

Nazik davranmaktan bıkip dişlerini alt dudağıma öyle sert batırıyor ki, bozuk paraların tadı boğazıma gelmeden önce derimin hissediyorum.

Lanet olası şey.

"Kahretsin." Bir tıslamayla geri çekiliyorum, sonunda önce dişleri birkaç saniye dudağıma yapışıyor.

Gözlerimi açtığımda, onun çoktan bana baktığını görüyorum. Bakışları örtülü ve baş döndürücü, şehvet sarhoşu, çenemden aşağı damlayan kan görüntüsünü içiyor.

"Sert sevdiğimi söylemiştim. Eğer biraz ısırıkla başa çıkamıyorsan, Sinclair," diye , arkasına uzanıp sütyenini çözüyor, "benden asla kurtulamayacaksın."

Seks vaadi bile o ağzı durduramaz. "İşim bittiğinde, seni öldürdüğüme pişman olacaksın." Onu tuttum yüzünü bir eliyle kolayca kavradı, diline tükürük ve kan karışımı bir şey tükürmeden önce dudaklarını büzerek açtı. "Şimdi, yut."

Ağızlarımız tekrar buluştuğunda öfkemi gelgit dalgaları halinde boğazından aşağı boşaltıyorum. Dili benimkine değdiği anda bu fikrin ne kadar korkunç olduğunu tadabiliyorum. Kan ve aşağılama birbirine karışıyor. Ama umursamıyorum çünkü tadı intikam gibi geliyor.

Phi aşağı iniyor, az önce döktüğü kanı yalıyor. Sızdırdığım acının her zerresini yiyerek derimi şakacı bir şekilde ısıyor. Dudaklarındaki çenemde hissettiğim anda hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Onu tuttuğum yerden bırakmadan önce etrafımızda döndüğümde altımızdaki metal ızgara protesto amacıyla gıcırıyor. Phi küçük bir çığlık atıyor, ayakları platforma çarptığında çılgınca dengesini yeniden kazanmaya çalışıyor.

Ay ışığında çizgili görüntüsünü yutuyorum. Mor sütyeni kollarının yarısına kadar sarkıyor, şımarık meme uçları soğuk havadan sertleşmiş. Çenem bükülüyor, orada esnek bir meyve gibi asılı duran kremsi, solgun memelerini dişlerimle parçalamayı düşünüyorum.

Başparmağım sol meme ucunu alaycı bir şekilde okşuyor ve onu delen altın mücevher parçasını oynatıyor.

Başımı eğiyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Melek kanatları. Sevimli." Phi gözlerini devirerek sütyenini kollarından sıyrıyor. Onun kiraz-

Renkli saçları sırtından aşağı dökülüyor, keskin yüz hatlarını ve kesik gözlerini çerçeveleyiyor. İki kolunu da yukarı kaldırıyor ve beni kuşlarla eşleştirerek uçuruyor,

Beklediğim bir şeydi. Phi tehlikeli olduğu kadar seksi de görünüyor.

Dilimin ucu beklenti içinde alt dudağıma sürtünüyor, göğsümden alçak, uğursuz bir kahkaha yükseliyor. Bir kolumla başımın arkasına uzanıyorum, kapüşonumu başımın üzerinden çekiştirerek göğsümü çıplak bırakıyorum.

"Şimşek mi? O kadar basit olabilirsin," diye dalga geçerek sol tarafımda kaburgalarımın üstünden kalça kemiğime kadar uzanan dövmeği gösteriyor.

Ama gözlerinin karın kaslarımdaki dalgalanmalara takıldığını görüyorum. Gördüklerinden hoşlandığını itiraf etmek anlamına gelmese, muhtemelen sürünerek yanıma gelir ve onları yalar.

Öne doğru eğilip orta parmaklarından birini ağzıma alıyorum. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek dilimi ve onu döndürmeden önce ellerimi sıkıca kalçalarına yerleştiriyorum.

Göğsü güçlü bir gümbürtüyle su tankına çarpıyor, dudaklarından acele bir nefes çıkıyor. Belini kendiminkiyle sıkıştırdığımda sikim pantolon giydiğim için bana lanet ediyor. Ondan yayılan yakıcı sıcaklık kıyafetlerimi yakıyor, taşaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için beni kıcına doğru itmeye zorluyor.

Ellerim kıvrımlarını izliyor, göğüslerini avuçluyor. Ağzım kulağının kabuğunu bulup dişlerimle şakacı bir şekilde ısırırken Phi titriyor.

"Birkaç adam saçını çekti diye sertlikten hoşlandığını mı sanıyorsun Van Doren?" Fısıldıyorum. "Çürüklerimi ömür boyu taşıyacaksın."

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor, kıcını sikime .

Burnumun ucunu boğazının kenarından yukarı ve aşağı doğru sürüklüyorum, elim pantolonunun bandına kayıyor. Vanilya kokusu tenini ıslatıyor, sıcak ve yumuşak bir şekilde burnuma geliyor ve beni inletiyor.

Parmaklarım fermuarını açarken ağır nefes alışından başka bir şey yok, külotunun içine girdiğimde Phi'den gelen kulağa en tatlı gelen inilti. İki parmağımın klitorisini sıyrmasına izin veriyorum, boş, siyah bir gökyüzüne inlemeden önce başını omzuma yaslama şeklinin tadını çıkarıyorum.

"Bu bir söz."

Parmaklarımın arasında klitorisini çimdikliyorum, acıyla karışık bir zevkle titremesine neden oluyorum. Sırılsıklam olmuş, avucuma damlıyor. Sikim zonklıyor, precum sızdırıyor, kendimi içine sokmak için çaresizim.

"Alay etmeyi bırak. Beni becer artık," diye yalvarıyor parmağımın ucunu girişine daldırırken.

Kıçı bana sürtünüyor, aşağı yukarı hareket ediyor, vücudu beni istiyor. Onun ihtiyacından zevk alıyorum. Herkesten daha çok nefret etmesi gereken kişinin benim sikim olduğunu bilmek damarlarıma adrenalin enjekte ediyor. Babasının ona asla güvenmemesini söylediği kişi.

Yine burada, kızıışmış bir kedi gibi bana sürtünüyor.

"Yalvar bana. İyi bir fahişe gibi merhamet için yalvar." Sırıtiyorum. "Seni Tanrı'nın yanına göndermeden önce öyle bir boşaltırım ki Tanrı'yı görürsün."

Kolaylıkla elimi onun sıcak merkezinden çekip kot pantolonunu kalçalarından aşağıya indirdim ve ayak bileklerinin etrafında toplanmasına izin verdim. Onu kızdırmak ya da ön sevişmeyle uğraşmak gibi bir arzum yok. bile umurumda değil.

Bu zevkle ilgili değil. Onun ya da benim.

Onu becermek ve kendinden nefret eden bir yığın halinde bırakmakla ilgili. Phi'nin kırılmasını istiyorum. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, bu geceden sonra kendinden daha çok nefret edecek. Pişmanlık onu canlı canlı yiyecek ve ben bunun her saniyesini seveceğim.

"Cehenneme kadar yolun var," diye tükürüyor ve omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Yanlış cevap."

Kot pantolonumu çıkarıyorum, boxerımı sikimi çıkaracak kadar indirirken parmaklarımda onun amının kokusu kalıyor. Gözlerim sırtının eğiminde geziniyor, ay ışığının vurguladığı her bir eğimi ve kıvrımı, sırtının alt kısmındaki kanatlı bir kalp dövmesi de dahil olmak üzere içiyor.

Bir serseri damgası olacaktı.

Kendimi okşarken, o porselen teni işaretlemek istediğim tüm yolları , yapışkan uyarılması şaftımı kaplıyor. Kırmızı, mor ve mavi istiyorum, içindeki eşleşmesini istiyorum.

Phi omzunun üzerinden bana bakıyor, bakışlarını sikimi kökten uca pompalayan elime indiriyor.

Alaycı bir ses göğsünü sallıyor. "Bu benim teorimi kanıtlıyor." Çenemi kaldırıyorum. "Ne , Geeks?"

"Adam ne kadar zehirliyse, aleti de o kadar büyük olur."

Dizlerimi biraz büktüğümde kurt gibi bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor. "Ve her santimini alacaksın."

Sikimin ucunu onun girişine doğru yönlendirdiğimde, sıkı duvarları ilk başta bana direniyor, ama ileriye doğru bastırıyorum. İşkenceli santim santim, uzunluğumun etrafındaki kaygan, ıslak sıcaklığın her parçası. Kontrol için mücadele ederken bu his görüşümün bir saniyeliğine bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Lanet olsun. Çok sıkıydın." Geri çekilip bu sefer daha sert bir şekilde tekrar ileri atılırken içimden gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor.

Kalçalarım sonunda onun kıkına çarpıyor, sikim tamamen vücudunun içine gömülüyor. Tanrım, diye düşünüyorum yanağımın içini ısıtırken. Her nefes alışında o sıcak amcığı kasılıyor, kaygan iç duvarları sikimin her santimine masaj yapıyor.

Onu tamamen doldurduğumda dudaklarından kırık bir nefes dökülüyor, avuç içleri kendini sabitlemek için su tankına çarpıyor. Phi'nin kalçaları bedenime uyum sağlamak için geri çekilmeye çalışıyor.

"Ah ah ah." Başımı sallayarak dilimi şaklatıyorum, kalçalarını sertçe avuçluyorum. ". O kıkını dışarı çıkar ve bu siki iyi bir sürtük gibi al."

Belini kendime doğru çekerek sikimi pervasızca içine sokuyorum. Parmakları metal tankı pençeliyor, keskin kırmızı tırnakları yüzey boyunca kazınırken, itişlerimin gücünden titriyor.

Kemiklerimdeki öfke beni onu ilkel bir şekilde becermeye itiyor, dişlerimi boynunun yan tarafına batırana kadar bağırsaklarımı büküyor, izlerim boğazını kirletmeye başlayana kadar derisini emiyorum. Onu acımasızca kullanıyorum, böylece sahip olduğum nefretin her onsunu onun sıkı vücuduna gömebiliyorum.

Acımasız bir hız belirledim ve sanki bunun için yaratılmış gibi, kabul etti. Duvarları gevşiyor, içeri ve dışarı kaymayı kolaylaştırıyor. Yırtıcı bir bakışla aşağıya bakıyorum. Her dibe vuruşumda, kalçalarım yumuşaklığını delerken teni kıpkırmızı oluyor, kıkı titriyor. Neredeyse sonuna kadar çektüğimde, amının gerilmesini ve şaftımı kavrayarak ıslaklığıyla parıldamasını izliyorum.

Kalçalarımı döndürdüğümde haykırıyor, başımı boynuna gömülü tutmak için kolunu boynuma doluyor. Seks ve ter kokusu dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor, parmaklarım kalçalarının pelüş tenini kazıyor.

Tanrım, keşke bu kadar ateşli olmasaydı. Bu kadar iyi olmasaydı.

Vücudunu platformdan kolayca kaldırdığımda kavramamın altında çürükler oluşuyor. Amını sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirirken onu dölle doldurmak için sıcak bir Fleshlight'tan başka bir şeye dönüştürmüyorum. Kendimi için onu kullanırken çizmeleri yerin hemen üzerinde sallanıyor.

"Evet, tam orada, tam orada." Phi'nin sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak, çekici bir ilahi.

Bir an için bana bu akşam konuştuğum kişiyi hatırlattı. Yükseklik korkusu olan, soyadımı bilmeyen ve sadece benimle var olan kişiyi.

Saçlarından bir avuç tutarak başını geriye doğru çekiyorum. "Nerede o tavır şimdi, ha? Sikim o gergin amcığı mahvederken konuşmak zor, değil mi?"

"Kapa çenenin ve beni boşalt."

"Kendin yap, siktiğimin veledi," diye homurdanıyorum, yarısına kadar içine girdikten sonra geri çekiliyorum ve dudaklarından tiz bir inilti yükseliyor. "Bunun için çalış. O muhtaç klitorisini ovala ve sikime boşal."

"Pislik herif," diye hırlıyor dişlerini sıkarak, kalçalarının arasına uzanırken hüsrana uğruyor.

Bir kolumu karnına dolayarak vücudunu sıkıca kendime bastırıyorum ve sığ itişlerle içine giriyorum. Zevk omurgamdan geçiyor, vücutlarımızın birbirine çarpmasını dinlerken taşaklarım zonkluyor.

Ben durmaksızın ona vurdukça paslı tank sallanıyor ve ıslaklığı beni ıslatıyor. Phi'nin kadifemsi duvarları etrafımda titrerken, beni içine hapsetmeye çalışırken, sikimi sağlamak isterken, orgazmın yaklaştığının habercisi inilti kulaklarımı dolduruyor.

"Gel. Benim için çığlık at. Bir Sinclair tarafından becerilmeyi ne kadar sevdiğini tüm kasaba duysun."

"Oh Tanrım, oh-"

Çığlık atıyor, çığlığın gücü neredeyse kükreyen rüzgârı bastırıyor. Phi'nin vücudu uçuşunun kenarından yuvarlanırken geriliyor, amcığı bir mengeneye dönüşerek beni ıslatıyor ve kot pantolonuma dökülüyor.

Siktir, . lazım.

Ama çok ıslak, çok sıcak. Şimdiye kadar siktiğim en dar amcık. Çok sıkı. I-

Merhametsizce içine dalarken sıkıttığım dişlerimin arasından yırtık bir inilti yükseliyor. Son bir kez daha içine girerken taşaklarım sıkılaşıyor. Boşalırken gözlerimin arkasında beyaz, kör edici bir sıcaklık parlıyor, kısa, sarsıntılı itişlerle spermimi daha derine sokarken horoz gümbürdüyor.

Göğsüm kabarıyor, az önce kimin girdiğimi hatırlayana kadar doruk sonrası bulanıklık neredeyse alnımı onun omzuna düşürmeme neden oluyor.

Teni beni yakıyormuş gibi, gitmesine izin verdim. Göğsü metal tanka çarpıyor, ayakları bir gümbürtüyle yere değiyor. Geri adım attığımda kalçalarından aşağı damlayan dölleri görmekten gelmeye çalışıyorum, parmaklarımla toplayıp tekrar içine itmek için midemde oluşan dürtüden kaçınıyorum.

Orgazm sisi dağılmaya başladığında boxer'ımı ve kot pantolonumu yukarı çekip açık bırakıyorum. Kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atarken bir nefes veriyorum ve hemen eşofmanımı arıyorum.

Bir sigaraya ihtiyacım var, dün gibi.

Nikotin çubuğumu yaktığımda Phi kot pantolonunu çoktan yukarı çekmiş ve tişörtü vücudunun yarısına kadar inmişti. Dumanların arasından kapüşonunu platformdan alırken onu izliyorum.

"Acelen mi var?"

Phi bana dudak büküyor, saçlarını alaycı bir şekilde yana doğru çekerek boynunda ve omuzlarında bıraktığım tüm morlukları ortaya çıkarıyor. "Evet, gidip kuduz aşısı olmam lazım."

Evinin içinde tüm bu izleri taşıyarak yürüdüğü ve kimden saklamak zorunda kaldığı kötücül bir görüntü beni sırttırıyor.

Sigarayı parmaklarımla arasına sıkıştırıp dudaklarımdan çekiyorum. "Ben temizim prenses. B planı için para vermeli miyim?"

Gözlerini kaplayan şehvet kayboldu. Sanki hayal etmişim gibi.

"Sanki fazladan elli doları karşılayabilecekmişsin gibi. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bana böyle demeyi kes." Dilini üst dişlerinin arasında gezdirirken bakışlarındaki kızgınlık dalları alevleniyor.

Sinsi bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor, duman dudaklarımdan süzülüyor. "Biliyor musun *prenses*, senin hakkındaki tüm söylentiler doğru değil. O amcığın kalbin kadar soğuk değil."

"Siktir ."

Çok küçük ama çok vahşi.

"Çoktan yaptım. Bir sik için hainlik yapmanın tatlı anısını uzun süre unutmayacağım."

Phi'nin çenesi çalışıyor, azı dişleri muhtemelen tükürmeden önce toz haline geliyor, "Aileden geliyor olmalı. Babanın öldüğünü duydum, hâlâ annemi düşünüyorum."

Az önceki kırmızı sis tekrar görüş alanıma giriyor ve beni kontrol edilemez bir öfkeyle yutmakla tehdit ediyor. İçimde fokurdadığını, beni tamamen tüketmeye hazır olduğunu hissediyorum ve bir gecede iki kez daha büyük insan olacak gücüm olduğunu sanmıyorum.

"Su kulesinden siktir git, Van Doren."

"Memnuniyetle, Sinclair."

Öfke, sönmeyi reddeden bir ateş gibi içimde çatırdıyor. Her zaman orada, bu kasaba, bu insanlar her zaman ölmekte olan korları körüklüyor. Bir gün bu bok çukurunu gerçekten ateşe vereceğim.

Bu, yoluna çıkan herkesi tüketen bir orman yangını olacak ve sadece kendilerini suçlayacaklar.

Phi platformdaki deliğin içinde kayboluyor, benden olabildiğince uzaklaşmak istiyor. Ama ne kadar hızlı kaçarsa kaçsın, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Bu geceyi planlamamıştım ama çok güzel, intikamcı bir tesadüf oldu.

Onun fildişi kulesini yonttum. Artık Van Doren Kilisesi'nin sadık bir müridi değil. Dudakları benimkilere değdiği an, Yehuda'ya dönüştü.

Hain.

Ailesi ne zaman benden bahsetse, bu gece zihninde canlanacak ve ona ihanet etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayacak.

sevdiklerini.

Kokum teninde. Boynunda diş izlerim var. Bacaklarının arasından d llerim akıyor.

Bu gece, Ponderosa Spring'in Kraliçesi *benim* s rg n md .

bir galaksinin gerçekliği

...

Phi

19 Ağustos

"MUTLU YILLAR, ANDY!"

Küçük kız kardeşimin pembe yanakları utangaç bir gülümsemeye aydınlanıyor. Arkasındaki pencerelerden içeri süzülen ışık, titreyen on yedi muma bakarken onu güneş ışığıyla yıkıyor.

Avuçlarını cilalı maun masanın üzerine koyarken kemerli kapı aralığında durup küçük bir gülümsemeyi gizliyorum. Andromeda gözlerini kapatıyor, bir dilek tutmak için bir saniyesini ayırıyor ve bir seferde üflüyor.

Ailemin yemek odası alkış ve tezahüratla çalkalanıyor. Yüksek tavandan sarkan kristal avize, bir sıra insan onun yanına doğru ilerlerken tüm bu heyecandan dolayı sallanıyor.

Silas Amca başının tepesine sessiz bir öpücük bırakıyor, altı yaşındaki oğlu Scout kucağında, pastaya uzanmaya çalışıyor. Briar Teyze ona öyle sıkı sarılıyor ki, sanırım bir kaburga çatlağı duyuyorum, kocası onu çekene kadar bırakmak istemiyor. Herkes sırayla onu sevgi ve iyi dilek yağmuruna tutuyor.

"bu ilgiden nefret ediyor."

Teyzelerimden birinin nazik, tatlı sesi kulaklarımı gıdıklıyor. Yan tarafıma baktığımda mideme bir sıcaklık yayılıyor.

Oturma odasından içeri girdi ve kapıda bana katıldı, minyon bedeninde omuzları kabarık siyah düğmeli bir elbise vardı.

"Kendi partisinden kaybolmadan önce yirmi saniye veriyorum."

Lyra Pierson her zaman benim Morticia Addams'ım olmuştur. Onun bir vampir olduğunu düşünürdüm; yedi yaşımdayken günlerce malikanelerini aramış, tabut aramıştım. Kapı kapı, oda oda ama aradığımı asla bulamadım.

Ta ki bir gün kocasına nerede olduğunu sorana kadar.

"TP! TP!"

Babamın kullanmamı söylediği lakabı bağırarak Thatcher Amca'nın ofisine daldım. En sevdiği lakap olduğunu söylüyor, ben de tuvalet kağıdı anlamına geldiği için komik buluyorum. Devasa ahşap masanın önünde kayarak durdum.

"Evet, Rook'un mini versiyonu mu?" Elindeki kâğıtlardan başını kaldırıp bana bakıyor, gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor ve her zamanki gibi sinirli görünüyor.

"Lyra Teyze'nin içinde uyuduğu tabut nerede?" Bitmek bilmeyen evlerini aramaktan yorulmuş bir halde topuklarımın üzerinde ileri geri sallanarak ağızımdan kaçırıyorum.

Küçük bir attı, bu ondan pek duymadığım bir şey. "Bizim vampir olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Sen değil. Yeterince havalı değilsin. Sen ev satıyorsun. Ama o, evet. Perili bir evde yaşıyorsun ve o hep siyah giyiyor!" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Anlıyorum."

"? Nerede?" Neredeyse topuklarımın üzerinde zıplayarak bana söylemesini bekliyorum.

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama o bir vampir değil." Thatch Amca elindeki kâğıtları bıraktı, öne doğru eğildi ve sandalyesinden küçük bir sırtıtışla bana baktı. "Eğer öyle olsaydı, ben de vampir olurum. Lyra Teyzen her neyse, ben de oyum."

Onların aşkı mide bulandırıcı bir tür. Tıpkı annemle babamınki gibi.

Hayatta bir kez yaşanacak, dünyanın canı cehenneme, kaderimizde birlikte olmak var.

Hiçbir bilim beni bunun var olmadığına inandıramaz çünkü hayatım boyunca bunu gördüm.

Bunu hak etmek farklı bir hikaye.

"Güneş ve ay, siz ikiniz. Bebekken bile spot ışıklarına bayılırdınız, Andy ise bundan nefret ederdi." Lyra sırtırken başı sallanıyor. Griye çalan o vahşi, siyah bukleler her hareketinde sallanıyor.

Bir kahkahayı bastırarak gazoz kutumu dudaklarıma götürüyorum. Küstah bir ilgi orospusu olduğum bir sır , hâlâ da öyleyim.

Ne zaman fark ettiğimden emin değilim. Belki de ilkokulda manyetik kaldırma fen projemle birincilik kazandığım zamandı. Ya da birlikte üniversiteye gittiklerinden beri babamdan nefret eden beşinci sınıf öğretmenim sınıfta beni soğuk şekilde çağırdığında ve sorusunu çok başarılı bir şekilde cevapladığımda da olabilir.

Ne zaman başlamış olursa olsun, övgü ve hayranlık benim için bir uyuşturucu haline geldi. Artık kendimi asi olan her şey için sergiliyordum. Tüm tutkularımı aldım ve onları derinlere sakladım, onları orada tutmayı umarken aynı zamanda kimsenin daha derine bakmasını engelledim.

"Sence ikisi arkadaştan fazlası olduklarını ne zaman anlayacaklar?"

Onun sözleri üzerine dikkatimi tekrar Andy'ye veriyorum ve hemen arkasındaki köşede beliren Ezra Caldwell'i görüyorum. Bu evde çoğu yemek odasında olmak üzere on beş kişi var ama karanlık gözleri ona takılı kalmış.

Asla hareket etmezler. Bir kere bile.

Yuvarlanmalarını önlemek için fiziksel olarak uzanıp gözbebeklerimi tutmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Tercihen onun kalbini kırmadan önce," diye .

"Her zaman çok karamsarsın, ateşböceğim." Lyra narin yüzüklerle süslü ince elini kaldırıyor ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Omuz silkerek dişsiz bir gülümseme veriyorum. "Gerçekçi. Onlar genç. Liseli sevgililer için boşanma oranı yüzde elli dört falan. Kalp kırıklığı kaçınılmaz."

"Sen de gençsin, biliyorsun değil mi?" Kalçasıyla beni dürterek şakacı bir şekilde kaşını kaldırıyor. " çıkarın. Hayatının bu evresi

Hediye. Genç olun, aşık olun ve ondan vazgeçin. Kalbiniz dirençli bir şeydir. Düşündüğünüzden çok daha fazlasına dayanabilir."

"Pas. Gereksiz bir acı gibi görünüyor."

"Fikrini değiştireceksin. Sadece henüz doğru kişiyle tanışmadın."

Evet, doğru insanı bulamıyorum çünkü nefret ettiğim adamlarla yatıyorum.

Düşüncesi bile elimi blendera sokma isteği uyandırıyor. Cehennem donduğundan beri, su kulesinin bu küçük sinir bozucu film makaraları beynimde beliriyor. Öfke içimde kaynıyor, kemiklerimde kaynıyor, taşmakla tehdit ediyor.

Başıma gelenleri örtbas etmek için kendimi yok etmenin peşine düşerek kendi sonsuza dek mutlu yaşamımı engelliyorum. Pişman olduğum pek çok şey var ama Jude Sinclair'i becermek açık ara en kötüsü.

Bunu yapmamam için sayısız sebep vardı.

Babam çocukluğumdan beri Sinclair'lerden uzak durmam için beni uyarırdı. Jude, nefret ettiğim Oakley Wixx'in en iyi arkadaşı. Onu tutuklatmıştım. Babası da zamanında annemle çıkmıştı. Yani liste uzayıp gidebilirdi ve yaptığım şeyden kaçınmak için herhangi birini seçebilirdim.

Ama yapmadım. Ağzı benimkini yuttuğu anda hiçbiri aklıma gelmedi. Beynim kapandı, mantıklı düşünmeye lanet olası bir tatil verdi ve sorumsuz vajinamın liderliği ele almasına izin verdi. Yalan söylemeyeceğim, için en iyi erkekleri seçmemle tanınmam, ama Jude pastayı alır.

Hayır, bütün fırını alıyor.

Dalgınlıkla elimi boynumun kenarına götürüp başparmağımı makyajla kaplı morlukların üzerinde gezdiriyorum. Midemde bir sıcaklık yükseliyor, o rahatsız edici ağrı içimi dolduruyor. Bir haftadır uğraştığım bir sıkıntı bu. Yine de bunun olmasına izin vermenin değil, bundan zevk almanın suçluluğuyla kıyaslanamaz bile.

Her ısırik, her itiş, her hırıltılı inilti.

Terim kurduğunda, tek nefret ettiğim kendimdim, beni hiç kimsenin boşaltmadığı kadar sert boşalttığı için. İçimden soğuk bir ürperti geçti ve elimi boğazımdan çektim. Kahretsin, çok aptalım.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

Boğazımı temizliyorum. "Gidip bir kek alacağım."

"Biraz nefes almaya ihtiyacım var. Derhal."

Lyra beni kucaklamadan önce bir adım geri çekiliyorum. Kulağıma fısıldamadan önce nazik eliyle başımın arkasını tutuyor: "Seni seviyorum ateşböceğim. Yakında bizi görmeye gel. Thatcher senin evren hakkındaki tartışmalarını özlüyor."

Gözlerimin kenarlarını yakan yaşlar anında geliyor. Onları ben de özlüyorum. Onları çok özlüyorum ama Thatch Amca X-ışını görüşüne sahip bir şahin. Her şeyi fark eder ve ben bunu riske atamam.

Onu daha sıkı sıkıyorum, içimden teşekkür etmek geliyor. "Ben de seni seviyorum Lyra Teyze."

Kucağından geri çekiliyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. Her ne kadar ziyaret etmek istesem de yapamam. Bu sadece işleri daha da zorlaştırır. Davranışlarım onları ne kadar incitirse incitsin, sırlarım onları daha çok incitir.

Yolumun üzerindeki aile üyelerinden ustalıkla kaçınarak hızla mutfağa kaçıyorum. Gözlerim, bir tepsi dolusu kekin baştan çıkarıcı bir şekilde durduğu siyah tezgâha takılıyor. Bir tane alıp tezgâha yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Parmağımı pürüzsüz kremanın üzerinde kaydırıp ağzıma götürürken vanilya kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Gözlerimi kapattığımda hatamı hemen anlıyorum. Tek gördüğüm Jude'un benimkinin üzerinde gezinen yüzü, o aptal kaş piercingi ve dil halkası, hınzır bir sırıtışla kıvrılmış dudakları. Her gece uyumaya çalışıyorum ama sadece o var. Dövmeli elleri, ağzı, o-

"Hey."

Andy'nin sesiyle sığıyorum ve elimdeki keki yere düşürüyorum.

"Kahretsin," diye küfrettikten sonra onu alıp çöp kutusuna götürüyorum.

Arkamı döndüğümde mutfak adasının üzerine tırmanmış, bir omzundan sarkan renkli örgü kazağıyla bağdaş kurmuş oturduğunu görüyorum.

"Hediyem için teşekkür ederim," diyor sırtarak, siyah Converse'inin bağcıklarıyla oynarken.

Parmak ucunda siyah Sharpie kalemle Ezra'nın karaladığı el yazısıyla "yıldız çocuk" yazdığını fark edince dilimi ısıırıyorum.

Andy ve Ez birbirlerini seviyorlar.

Bir süre önce sorgulamayı bıraktım. Arabamın arkasında The Fray'in "Look After You" şarkısıyla sarhoş bir şekilde ona serenat yaptığını duyduktan sonra başka bir seçeneğim yoktu.

Andromeda doğduğu andan itibaren Ezra sessizce onu takip etti. Bu yüzden ona *Gölge* demeye başladık. Andromeda'nın attığı her yanlış adımda onu yakalıyor ve tekrar ayağa kaldırıp yola devam etmesini sağlıyor.

Bu kadar koruyucu olduğu için ona minnettarım. Ama koruduğu o tatlı kalbi kırabileceği korkusuyla yaşıyorum.

Sevgi bazen yeterli olmuyor.

"Ne hediyesi?" Dirseklerimi adaya dayayarak bir kaşımı kaldırıyorum.

Andromeda sırtarak gözlerini deviriyor. "Eğer bunun bir sır olmasını istiyorsan, bu kadar açık olmamalısın. Tanıdığım tek LEGO ineği sensin."

Büyük bir mesele haline gelmemesi umuduyla bu sabah kapısına bıraktığım için çok fazla.

"Beğendiğine sevindim."

"*Bayıldım*. Mükemmel bir şey. Bu sabah açtığım ilk şey ve Ezra'ya benim için duvara monte ettirdim bile. Ne kadar zamanını aldı?"

"Birkaç gün." Omuz silkiyorum.

Bir hafta sürdü. Üç binden fazla parça ve her bir Lego bir araya gelirken Andromeda'yı düşündüm. Bunun onun için ne kadar mükemmel olduğunu. Maviler, pembeler ve turuncular büyüleyici bir spiral şeklinde birbirine giriyor, Samanyolumuz duvarında sergilenecek.

Çok güzel ve gökyüzüyle ilgili sevdiği her şeyi temsil ediyor ama galaksimizin acımasızlığı hakkında hiçbir şey göstermiyor.

Andy zarif bir şekilde tezgâhtan atlayarak kek tepsisine doğru ilerliyor. "Burç uygulamam bugün için *yapmam* gerekenlerden birinin yıldızları takdir etmek olduğunu söyledi. Doğru olduğunu kanıtladığın için teşekkürler."

Ben evrenimizin neden işlediğini anlamayı seviyorum; o ise yıldızların konumunun beni neden kötü bir ruh haline soktuğunu anlatmaktan hoşlanıyor. Ben katı gerçekleri severim. O ise tuhaf inançlardan hoşlanıyor. Benim en sevdiğim konu bilim, onunki ise felsefe.

Birbirimize çok benziyoruz ama çok farklıyız. Hep öyleydik.

Bu farklılıkları onun naifliğine, dünya tarafından incitilmemiş olmasına ve bu yüzden hala ona inanmayı seçmesine bağlamak isterdim. Ama suçlayamam. Andy'nin başına iyi ya da kötü ne gelsin, o hep böyleydi. Bilinmeyene, kaderin ipliklerine ve kader dalgalarına tam inanç.

Gözlerimi istemsizce deviriyorum. "Nasıl ."

"Oğlak burcundaki Jüpiter'in seni her zaman çok şüpheli yapıyor," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu yemekle, devam etmeden önce başparmağındaki kremi emiyor. "Gevşe biraz Phi. Sadece yıldızlar."

"Burçları hatırladığın gibi denklemleri de hatırlasaydın cebirden geçebilirdin."

Güldüğünde çilleri burnunun üzerinde dans ediyor ve beni uçuruyor. "Bel altı vuruş."

Yanına gidip tezgâha yaslanıyorum. "Kim olduğuma yıldızların karar vermesine izin vermenin anlamını göremiyorum. Ben kanıtlayabileceğim şeyleri severim. Fizik, mantık, şeyler. Sevmediğimden değil. Sadece her zaman gerçeği inanca tercih etmişimdir."

"Bugün güneş, ben doğduğumda gökyüzünde tam olarak aynı yerdeydi, bu bir gerçek. Mayalar gökyüzünü bir takvim-olgu olarak kullandılar. Babilliler gezegenlerin ve yıldızların doğum anındaki konumlarının kişinin kaderini etkilediğine inanırlardı-gerçek-"

"Gerçek," diye sırtarak araya giriyorum ve kalçamla onu dürtüyorum. "Sen çok bilmişin tekisin."

"Evet, ama beni seviyorsun."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Onun doğumundan bu yana güneş altı bin beş kez doğup battı. En kötü günlerimde bile.

Bazen her birinin tek sebebinin o olduğunu düşünüyorum.

"Tartışılabilir," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı bir sırtma kaplıyor.

"Pislik."

Andy bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor, turkuaz mücevherler insan eli değmemiş, saf. Yanaklarının elmaları, boyalı saçlarının tonuyla uyumlu parlak pembe bir allıkla tozlanmış ve minik altın çıkartmalar yanaklarını süslüyor. Kemiklerinin derinliklerinden neşe fışkırıyor.

Samanyolu çok yaklaşan galaksileri yer.

Bazen onları şekerleme gibi gerer, yıldız ve gaz akıntılarını çekip çıkarır. Birkaçı buna dayanabilir, sadece geçip gider, sonsuza kadar değişir ama sağlam kalır. Ama diğer zamanlarda, galaksimizin açlığı doymak bilmez.

Çok yaklaşanlar için kozmik bir ziyafettir. Pişmanlık ya da merhamet duymadan parçalayacak, kendi yıldızlarıyla karışana kadar avının yıldızlarını yiyip bitirecektir.

Gerçek şu ki ben Samanyolu'yum, o ise sırlarımı asla bilemeyecek bir gökbilimci. Beni sevecek kadar uzak, benim tarafımdan mahvedilecek kadar yakın değil.

Andromeda evrenimizin güzelliği ve harikasıdır. Ben ise yıkıcı, soğuk gerçekliğim.

Kolumu omzuna dolayarak onu doğru çekiyorum.

Ne pahasına olursa olsun onu korumak için duyduğum o ezici arzu dolduruyor.

Sessizliğin acısı sonsuza dek buna değecek çünkü bu onu güvende tutuyor. Hepsini mutlu ve yüksüz tutuyor.

Bu acıyla mezara gideceğim çünkü onlar buna değer. Onlar her şeye değer.

"Mutlu yıllar, Andromeda."

kırıkların atasözleri

...

Jude

21 Ağustos

"NE KADAR?"

Camımı indirdiğimde duyduğum ilk şey bu. Kayıtsızca başımı çevirip Springs Lisesi ceketini giyen adama bakıyorum. Tex Matthews, yatırım bankacılığı yapan babasının ne kadar zengin olduğunu göstermeyi seven A sınıfı bir pislik ve ne zaman esrara ihtiyacı olsa onunla uğraşmak gibi şanslı bir işim var.

Yolcu koltuğunda çantama doğru eğildiğimde, sırtımın balonlu naylon gibi patladığını ve çatladığını duyuyorum.

Oakley'nin yedek yatağında yatmak zayıflara göre değil. Ya da biraz dinlenmek isteyenler için. Dün gece yaylardan biri şilteyi kırdı ve beni öldürmeye çalıştı. Dilencilerin seçici olamayacağını söylediklerini biliyorum, ama uykumda dalağımın delinmesini istememek çok mu fazla?

Yan cepten plastik poşetlerden birini çıkarıp iki parmağımın arasına sıkıştırarak havada salladım.

"Sormaya devam edersen fiyatın değişeceğini mi sanıyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum, gözler düz ve eğlenceden yoksun. "Beş G. Seksen dolar."

Oregon'da ot yıllardır yasaldır, ancak yirmi bir yaşın altındaysanız ve sahte kimlikle yakalanmayı göze alamıyorsanız yasal değildir. Bu aksaklık

Oakley'nin hayatını kazandığı ve benim de hayatta kalmak için para kazandığım sistemde.

Kırk sekiz saat içinde beş parasızlıktan *gerçekten* beş parasızlığa düşmek insana çaresiz şeyler yaptırıyor. Bir tuzak evde yaşayabilmek için aptallara ot satmak gibi.

" ama, kardeşim. Kya bunu Springs'de çok daha ucuza satıyor."

"O zaman git ondan al." Bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum, gözler düz ve eğlenceden yoksun. "Ve ben senin kardeşin değilim."

Etili bir elini yüzünde gezdiriyor, belli ki sinirlenmiş. Eminim ona sık sık hayır denmiyordur. Neden söylesin ki? Şimdiye kadar istediği her şey gümüş tepside sıcak ve yemeye hazır bir şekilde sunuldu.

Tex elini arabamın tavanına koyuyor, eğiliyor ve kolonyasının boktan kokusuyla beni boğuyor. Çenemdeki kaslar seğiriyor, derin bir nefes alıp içimde kabaran öfkeyi çalışırken burun deliklerim açılıyor.

"Hayatını cehenneme çevirebilirim, Sin. Batı Trinity Şelalesi'nde bile gücüm var. O yüzden elli tane al ve beni , tamam mı?"

Bu lakaptan nefret ediyorum.

Ben itmeden önce elim kolu kavradı. Tex dengesini kaybediyor, bir araba kapısının çarpmasını beklemiyordu. Kıcı yere çarparken boğazından bir nefes boşalıyor. Kapıyı çarparak kapattım ve kolumu camın contasına dayadım.

"Bu ne lan!" diye bağılıyor, kaşları çatılmış ve yüzü kırmızının endişe verici bir tonuna dönmüş.

Adam kafası patlamadan önce o steroidleri azaltmalı.
Kapalı.

Benzin pompalarındaki birkaç kişi dönmeden önce bize bakıyor. uzakta. West Trinity Falls soysuzlar ve suçlularla dolu olabilir ama buradaki insanlar kendi işlerine bakıyor.

"Geceyi dişlerini toplayarak geçirmek istemiyorsan, bir daha lanet arabama dokunma."

Tex kolaylıkla ayağa kalkarak alay ediyor. Az önce mola vermiş bir çocuğu andıran Tex, cüzdanını çıkarırken oflayıp pufluyor ve çirkin suratını asarak paraları karıştırıyor.

Bana istemeye istemeye parayı verdikten sonra, selofan kaplı otu eline tutuşturuyorum. Bir gün, gerçek olacağım

Şanslı. Kafasını kırmam için bana mükemmel bir sebep verecek ve ben o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"Aptal Waster," diye homurdanarak ellerini ceplerine soktu.

Sırıtarak orta parmağımı kaldırıyorum. "Gelecek hafta aynı saatte, Heathen?"

Ponderosa Springs'te yaldızlı konaklarda büyümüş olanlar, yolun karşı tarafındaki bizler tarafından sevgiyle Kâfirler olarak bilinirdi. Ne zaman başladığından emin değildim, çok da umurumda değildi; tek bildiğim West Trinity Falls'a taşındığımdan beri hep Wasters olduğumuzdu.

Cevap vermiyor, sadece arkasını dönüyor ve kaldırdığı Jeep Wrangler'ına doğru ilerliyor. Serseri takımı camlardan dışarı sarkmış, yuhalıyor ve kaptanlarının sayı yapmasını kutluyor.

Alay ettim, camımı tekrar açtım. Evet, Phi'nin onunla neden çıktığı anlaşılıyor.

İkisi de sadece bencil, şımarık züppeler olmakla kalmıyor, aynı zamanda Tex, oyunlarını oynaması kolay olacak kadar sığ biri. *Kara Dul* demeye fırsat bulamadan ağına düşürüp mahvetmesi için mükemmel bir kurban.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Sikimi bu kadar çabuk ıslatmasına şaşmamalı. Tex klitorisi bir harita ve pusulayla bile bulamazdı; adamın iki beyin hücrelerini bir araya getirmesi zor. Belki de bu yüzden bu kadar sinirli. Onu boşaltamayan herifleri becermek sinir bozucu olmalı. Zavallı, acınası, yalnız Seraphina.

Onu uçurumdan aşağı atıp geceyi bitirmeliydim. Bu, Rook Van Doren'a hayatım boyunca yaşadığım acıların küçük bir kısmını tattırmak için mükemmel bir fırsattı.

Geriye düşüp kaybolmasına izin verebilirdim. Bir orman korucusu bölgede devriye gezmeye gelene kadar kimse cesedini bulamazdı ve intihar gibi görünürdü.

Kusursuz intikam.

Phi o gece eve gidip yatağının kenarında diz çökse iyi olurdu. Beni lanet olası bir psikopat olmaktan alıkoyan tek şeyin onu haklı çıkaracağımı bilmek olduğunu düşünerek inandığı tanrıya dua etti.

Hepsinin haklı olduğunu kanıtlamış olurdum.

Beni zalimliğin bir güç, özgürce ve sık sık kullanılacak bir silah olduğuna inandırarak yetiştiren adamdan daha iyi olamazdım. Bunu Phi'ye ne olduğunu umursadığım için yapmadım. Sadece bunun kötü bir şey olduğunu bile bilmeden önce bana tıpkı babam gibi olduğumu söyleyen herkesi doğrulamak istemedim.

O gece, kendimi onu öldürürken görebiliyordum. İçimdeki düğmeyi çevirmek ne kadar kolay olurdu.

O anda, hepsinin haklı olabileceğinden dehşete düştüm. Hypnogaja'dan "Here Comes The Rain Again" arabamdan süzülüyor hoparlörler, ve ben öne eğilip sesi açıyorum.

Çantama tekrar uzandığımda benzin istasyonunun neon ışıkları titriyor. Bu sefer uyuşturucu için değil, yıpranmış spiral ciltli bir defter için. Kalem kulağımın arkasından çekerek, açık defteri dizimin üzerine koyuyorum.

Daha önce yazdığım kelimelerin üzerini hızlıca çiziyorum, yeni bir satır yazarken mürekkepli siyah kalem kağıdı çiziyor. Bu işlemi, berbat olmayan bir kelime dizisi bulana kadar en az beş kez tekrarlıyorum ve en baştan okumaya karar veriyorum.

Tanrı'ya kızgın değilim.

Ona saygı duymuyorum.

En zorlu savaşını bir çocuğa karşı verdi.

Bir babaya silahlanmış eller bahşedildi.

Onurlandırılmam istendi.

Boğazımdaki şiddeti körükleyen bir patrikle kutsanmıştım.

***"Boğulma"** diye bağırdığında cennetin kapıları sarsıldı.*

Tanrı'ya kızgın değilim.

Onu anlamıyorum.

Ateş ve kükürt kabartıyor kafir ayaklarımı.

Onun sözleri inançsızlık için bir merhem değil mi?

Bana ait olmayan bir öfke yüzünden cehennem ateşiyle tehdit ediliyorum.

Bu ilahi bir armağan değil mi?

Tanrı'ya kızgın değilim.

Ona karşı öfkeliyim.

*Ebedi krallık, beni yaratan kutsal tanrıya tapıyor.
Bana kim verdi. Beni sınavan. Beni **kurtaran**.
Her şeyi bilen, masum dudaklar onun hattını denediğinde kutsal
cehalete dönüştü. Çağrı yönlendirildi. Ulaştınız. Tanrı'ya şu anda
ulaşamıyor.
Ben Tanrı'ya inanmıyorum.
Sesli mesajlarım onu uyutan ilahilerdi.
Nefesimi tutup ruhumu koruması için Tanrı'ya dua ederken.
Gece numaramı değiştirdim, şafakta huzur bulma umuduyla.
Dilimde amin, alabileceği bir ruh olmadan uyandım.
Tanrı beni kendi armağanının ellerinde ölüme terk etti.
Şimdi beni **"Neden var olduğuma inanmıyorsun?"** diye sormaya
çağırıyor.*

"Evet, bu boktan bir şey," diye mırıldanarak defteri yolcu koltuğuna fırlattım, aptalca kelime kuzularıma bakmaktan yorulmuştum.

Deri koltuğa çöküyorum, ellerim içgüdüsel olarak beynimin nikotin talebini takip ediyor. Bardak tutucusundaki paketten bir sigara alıp yakarken dişlerimin arasında tutuyorum.

Mentol dumanı ciğerlerimi serinletiyor, tütünün kontrolü ele almasına izin verdiğimde kafamı boşaltıyor. İşaret parmağımdaki yüzüğü başparmağımla çevirirken yapay ışık parlıyor, ay ışığı metale kazınmış kelimelerin üzerinde parlıyor.

Strider'in bilmecesi.

Hiçbir zaman fantastik bir adam olmadım, ama babam her zaman *Yüzüklerin Efendisi*'ni çok severdi. Ki bu, olayların büyüklüğü içinde çok aptalca görünüyor, biliyor musunuz? Üvey babası onu da aynı şekilde yetiştiren aşağılık bir piç kurusuydu, ama yine de her şeye rağmen gizli bir Tolkien hayranı mıydı?

Sanırım bir hikayenin sadece tek bir versiyonu anlatıldığında böyle oluyor. Anlatıcı güvenilirmez olduğunda ya da anlatı çok sıkı bir şekilde kontrol edildiğinde, başka hiçbir bakış açısı dikkate alınmaz.

İnsanlığın en kötüsünün bile hala sıradanlığın bir parçası olduğunu unutuyoruz. Örneğin: Bir seri katilin yaşamak için yiyeceğe ihtiyacı vardır, bu yüzden market alışverişine çıkarlar. Acımasız bir tetikçi, trafik kurallarına uyararak

Kırmızı ışıkta durmak ve benim durumumda tacizci bir babanın her gece yatmadan önce çocuğuna kitap okuması.

Babam kafası iyi olmadığı zamanlarda iyi bir babaydı. Onun kitap sevgisini alıp kendime mal etmeme izin veren bir adamdı. On bir yaşıma kadar, ben uyuyana kadar kitap okurdu, eğer uzun bir hikâye ise bu çok çabuk olurdu.

Büyüdüğümde bile, o yükseklerden düştüğünde, hangi kitabı okuduğum hakkında konuşurduk. Ve kendi kelimelerimi yazmaya başladığımda, gece geç saatlerde mutfakta otururduk ve son birkaç gün içinde yazdıklarımızı paylaşırdık.

İyi bir adam olmadığını, korkunç şeyler yaptığını kabul edebilirim, çünkü ayıkken bile mi? Kim olduğu konusunda dürüsttü. Asla farklı bir şey olmaya çalışmadı.

Van Doren'ler ve onların berbat ekibinin geri kalanı Ponderosa Springs'teki anlatıyı kontrol ettiler, başka hiçbir bakış açısının zerre kadar dikkate alınmaması için ona hükmettiler. Ne benim ne de özellikle babamın.

Bu da onları en kötü canavar türü yapar. Öyle değilmiş gibi davranan türden.

Pencerem alınıyor ve bakmadan bunun uyuşturucu arayan başka biri olduğunu anlıyorum. Defteri kapatıp kendime babamın bana ilk vurduğu andan beri söylediğim aynı şeyi söylemeden önce sayfanın altına hızlıca tek bir *E* harfi .

Bu sonsuza kadar değil. Bu bir yıl daha sürecek.

Benim geleceğim Kaliforniya. Kimsenin adımı bilmediği bir yer. Geçmişin olmadığı, sadece yeni bir başlangıcın olduğu yer.

Burası benim "*şimdilik*" yerim.

Burada ürümeyeceğim.



ARABAMDAN ÇIKARKEN DERİN BİR NEFES ALIYORUM VE ARABAMI KILITLEDİğİMDEN EMİN OLUYORUM. İki kere. Burası West Trinity Falls'un kabataslak bir bölgesi ve bir keşin uyuşturucu parası için arabamı almasına ihtiyacım yok.

Oakley'nin garaj yolu arabalarla dolu ve içeride ne bulacağımı çok iyi biliyorum. Düzgün göremeyeceğim kadar yüksekte cesetlerle dolu olacak ve bu şu anda uğraşmak istediğim son şey.

Karavan parkı, bazılarının pencereleri eksik ve dış cepheleri paslanmış eski evlerden oluşan bir labirent. Yarısının nasıl yaşanabilir olduğundan emin değilim. Dışarıdan gelen ot kokusunu alarak ön verandaya çıkan çatlak ahşap basamakları tırmanıyorum.

Yerel sokak kedisi Libby ayaklarımın arasında dolanıyor, turuncu çizgileri seğiren sundurma ışığıyla aydınlanıyor. Eğilip avuç içimi kafasında gezdiriyorum ki yan komşuların gece başlayan tartışmalarının sesi onu saklanmak için koşturmaya sevk etsin.

Zaten kilitli olmadığını bildiğim için metal düğmeyi çevirip kapıyı açıyorum ve hemen içki ve ot kokusuyla karşılaşıyorum.

Sıkışık oturma odası dumandan puslu, cesetlerle dolu. İçeri girdiğimde birkaç yüz kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor ama çoğu fark edemeyecek kadar bitkin.

Ben mutfağa doğru bakarken hoparlörlerden çalan müzik sararmış duvarları sallıyor. Bir adamın yontulmuş adadan bir şeyler çektiğini görünce yiyecek bir şeyler alma fikrinden vazgeçiyorum.

Mutfağın girişinden geçerken birkaç bira kutusunu tekmeleyerek, sigara yanıklarıyla dolu kahverengi halının üzerinde kart oyunu oynayan on kişilik bir grubun yanından geçiyorum. Oakley'nin yatak odasının kapısı açılmadan ve görmeyi beklediğim son kişi dışarı çıkmadan hemen önce, televizyonun yanındaki duvarda neredeyse sevişen bir çift görüyorum.

Vay, vay. Burada neyiz varmış?

Ezra Caldwell kapüşonunu siyah saçlarının üzerine atıyor, kimsenin onu fark etmediğinden emin olmak için gözlerini odada gezdiriyor. Onu suçlayamam.

-Eğer babam Ponderosa Springs'in büyük bir kısmına sahip olsaydı ve ben de rayların karşısındaki bilinen bir uyuşturucu satıcısının evinden çıksaydım, ben de yüzümü gizlerdim.

Acaba şefkatli üvey amcam, dikkatini vermediği zamanlarda çok ikizlerinden birinin ne yaptığını biliyor mu?

Ezra'nın topuklarının üzerinde dönerek arka kapıya yönelmesini ve sanki buraya hiç gelmemiş gibi ortadan kaybolmasını izliyorum.

Heathen bölgesinde her şeyin güneş ışığı ve gökkuşağı olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ezra bir uyuşturucu bağımlısı ve Phi de yalnız bir sürtük. Bu beni

Bence o camdan evlerde insanların inandıklarından çok daha fazla sır var.

"Hey, Sin."

Bakışlarımı sola, oturma odasına doğru kaydırıyorum ve mezun olduğum sarışın hatunun yıpranmış ekose koltuktaki yerinden bana baktığını görüyorum.

Göğsünü işaret ederek bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Jessie. Birlikte birkaç dersimiz vardı."

Jessie güzel, Amerikan sevgilisi güzel. Dekolteli üstünden taşan göğüsleri bana iyi bir kadın olabileceğini bile söylüyor, ama benim tipim değil ve öyleymiş gibi davranacak kadar kötü ihtiyacım yok.

Sessizlik gibi hissettiren birini bulana kadar, tüm bunlar sadece gürültü. "Ben-"

"Jessie kızım, gel ocağı tut."

Kanepede oturan yaşlı bir kadın tarafından sözüm kesilince kanım donuyor. Önümdeki kıza parmağıyla işaret ettikten sonra plastik bir poşet dolusu beyaz tozu cam sehpanın üzerine fırlatıyor.

Çantasına uzanıp bükülmüş bir gümüş kaşık ve yeni bir iğne çıkarmasaydı belki kokain olarak halının altına süpürebilirdim.

Böyle bir iğneyi en son ne zaman gördüğümü düşündükçe göğsümün çatlaklarında acı yankılanıyor. Bu düzeneği ilk kez gördüğüm zamanı düşünüyorum.

Babamı ilk kez ateş ederken yakaladığımda sekiz yaşındaydım. Ocak ayının ortalarıydı ve yer kar örtüsüyle kaplıydı. Güneşte uzun süre kalmış beyaz sirke kokusu beni yatak odasına çekti.

Ne yaptığını sorduğumda, ön koluna mavi bir bant bağlamış ve damarına doğru dolu bir iğne doğrultmuştu, patladı. Sözünü kestiğim için sinirlenerek beni dışarı attı ve kapıyı kilitledi.

Dondurucu kışta saatlerce durdum, ayakkabım ya da montum yoktu. Büyükanнем gelene kadar sadece ben ve kar. Hipotermi tedavisi görürken iki gün hastanede kaldım.

Babam kaybolduğumu fark etmedi bile. Beni dışarı kilitlediğini bile hatırlamadı.

sonra sözünü kesmeyi bıraktım. "İyi misin?" Jessie sordu.

Beni şimdiki zamana geri çekiyor. Şimdiki zamanıma, kontrol edemediğim geçmişime değil, şimdiki hayatıma. Burada olmayı, kendimi bu sefer babamla değil, bununla çevrelemeyi seçtim.

Bakışlarımı hâlâ beni izleyen Jessie'ye çeviriyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor; eminim onu incelediğimi sanıyor. Hatlarını takip ediyorum ve kolunun hendeğinde aradığım şeyi buluyorum.

Küçük kırmızımsı mor çürükler damarlarının etrafındaki boşlukları süslüyor. Çenem geriliyor. Eroinin etkileri henüz güzelliğini çalmamış. Eminim hâlâ kendine bir sorun yaşamayacağını söylüyordur.

Muhtemelen sadece eğlence için olduğunu düşünüyordur.

"Bunu Oakes'ten mi aldın?" Uyuşmuş bir şekilde eroin torbasını göstererek sordum.

"Evet, ateş etmek ister misin-"

"İlk dişin düşmeden önce en fazla bir ayın var. Kolundaki damarın çöküp ayak parmaklarının arasına bakmaya başlamadan önce de belki bir haftan." Tükürdüm, gözlerim onun geniş gözleriyle buluştu. "Güzel ölmeyeceksin ama genç öleceksin."

Sözlerim karşısında ağzı hafifçe aralanmış bir halde onu orada öylece bırakıyor, dar koridorda daha fazla insanın arasından kapımın menteşelerini koparıyorum. Söylediklerimin onu ayıltmak için yeterli olduğunu düşünmek istedim ama insanlığa o kadar da inancım yok.

Eroin soğuk, sürünen kollarını size doladığında, fısıldar. Kulağınızı tatlı sözlerle ve acı çekmeyeceğinize dair vaatlerle doldurur. Bir zamanlar bildiğiniz her şeyi elinizden almadan önce ihtiyacınız olan tek şeyin o olduğuna sizi inandırır ve geriye kalan tek şey o olur. Onu takip ediyorsunuz, ona inanıyorsunuz, ta ki sizi bir mezarlığa götürüp kendi kazdığınız bir mezara yüzüstü bırakana kadar.

Zayıf, hasta ve yalnız ölürsün.

Eroin hiçbir yerde bulunamazken.

Titreyen ellerimle spor çantalarını yaşlı yatağın altından çıkarıp buruşuk çarşafların üzerine atıyorum ve

tüm hayatlarını onlara adadılar.

İki çanta.

Beni tanımlayan her şey bunların içine sığacak.

"J! Adamım, nerelerdeydin?" Oakley'nin puslu sesi açık kapıdan içeri süzülüyor, çizmeli adımları yere ağır basıyor. "İçeri girdiğini bile görmedim."

Yerden bir çift siyah kot pantolon kapıp çantaya . Dudaklarımı birbirine doluyorum, ağzımı kapalı tutmak istiyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

"Acele bir yere mi gidiyorsun?"

Yan tarafıma bakarak ona bir göz attım.

Kahverengi saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi farklı yönlere doğru uzanıyor. Gözleri cam gibi, beyazları sert bir kırmızıya dönmüş. Gözlerinin altındaki halkalara bakarak en az yirmi dört saattir uyumadığını söyleyebilirim. Sarhoş olmakla, kafayı bulmakla ya da satmakla çok meşgul.

Bu yıllar önce tanıştığım Oakley değil.

Babası hapse girdiğinde ben sekizinci sınıftaydım, o da ikinci sınıftaydı. Ondan önce de bir süredir arkadaşlık ama babasının hapse girmesinden sonra onda bir değişim olduğunu fark ettim.

Bazen boktan ebeveynleri olan çocuklar harika insanlar olurlar, ya diğerleri? Oakes'in şu anda yaptığını yaparlar, çocukken onu neredeyse mahveden her şeye dönüşürler.

"Ben ," diye mırıldanıyorum, şifonyerden tişörtleri almadan önce omzum onunkine çarpıyor.

"Dışarıda mısın? Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor ben çantalara daha fazla kıyafet doldururken.

Kaşlarının arasında derin bir V harfi oluşmasına neden olan şaşkınlık beni alay etmeye itiyor ve boğazıma dolan acıyla başımı sallıyorum.

Ön cebimi karıştırarak bir tomar parayı aldım ve bir gümbürtüyle göğsüne .

"Sana söyledim. Sana söylemiştim. Lanet olası eroin yok." Sert sesim çiğ boğazımı paramparça ediyor.

Gözlerimiz çarpışırken öfke ve hayal kırıklığı içimi yakıyor.

Bu neden uğraşmadığımı biliyor ama yine de yaptı. Şaşırmamalı ya da sinirlenmemeliyim. Biz gerçekten arkadaş değiliz.

uzun zamandır.

Uyuşturucudan nefret etmeme rağmen yanında takıldım çünkü soyadımı umursamıyordu. Bencilce, sanırım Oakley'nin boktan davranışları için bahaneler uydurdum çünkü birinin yanında sadece ben olmak güzeldi. Jude Sinclair değil.

Sadece Jude.

Ama şimdi, kendimin bu versiyonunu görmeye başlıyorum. O da ben değilim.

Ona verdiğim parayı sayarken Oakley'nin çenesi seğiriyor. "Lanet olası işimi nasıl yürüttüğüm konusunda sana danışmam gerektiğini bilmiyordum."

"Yirmi beş yaşına gelmeden ya ölecek ya da hapse girecek boktan bir kasabalı uyuşturucu satıcısısın. Buna iş denmez."

"Babanla ilgili sorunların ortaya çıkıyor, J."

Yumruklarım sıkılıyor, parmak eklemlerim güçten çatlıyor. "Git kendini becer," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Sana yatacak bir yer veriyorum, kimse seni işe almadığı için biraz para kazanabileceğin birkaç kolay rota veriyorum ve bu böyle mi oluyor?" Yaklaşıyor, nefesinde güçlü bir alkol kokusu var. "Sahip olduğun tek şey benim."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse, Oakes." Ellerimi boğazına dolamamak için poşetlerin fermuarını çekerek meşgul etmeye çalışıyorum. "Hayatını bir kenara mı atmak istiyorsun? İyi, ama seninle birlikte batmayacağım."

"Demek mesele bu, ha? Anlaşmanın, sevgili babacığın gibi koluna bir iğne sokturacağından mı korkuyorsun?" Zalim kahkahası odada yankılanıyor. "O öldü, bunun için ağla ve unut gitsin."

Zihnimin içinde inşa ettiğim, dünyayı dışarıda, kendimi içeride tutmak için tasarlanmış beton baraj patlıyor. Çimento parçaları içimi parçalıyor ve içimden dizginlenemez bir öfkenin kıpkırmızı nehri .

Yumruğum çenesine çarpıyor, kulaklarıma tatmin edici bir çıtırtı yayılıyor. Oakley geriye doğru sendeliyor ve ağzından kan sızarak bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Her lanet gün ağzımı kapalı tutuyorum. Bu öfkeyi içimde tutuyorum. Sıkılmış dişler ve gergin kaslar ardında kilitli. Çünkü tepki verdiğim an, herkesin inandığı şeyi beslemiş olacağım. Sinclair aile ağacından düşen başka bir çürük elma olduğuma.

Lekeli beyaz gömleğinin önünü tutarken göğsüm kabarıyor. "Yine babam hakkında bir şeyler söyle Oakley. Seni kendi kanında boğulmaya terk etmem için bana lanet bir sebep ver."

"Siktir git, Jude!" diye tükürdü, dudaklarından kan akıyordu, "Siktir git, ahlaki üstünlüğün ve omzundaki çip. Her zaman burası için fazla iyiymişsin gibi dolaşıyorsun. Dışlandın ama cebinde hâlâ babanın parası var."

Burada daha fazla kalırsam onu öldüreceğimi bildiğimden, sırık gibi bedenini yere atıyorum. İki spor çantasını da omuzlarıma atarken, loş ışıkta yarılmış eklemlerime bir göz atıyorum.

"Gençlere kokain ve esrar satıyorsun. Eroinde sınırı çizdiğin için benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Sen hala bir uyuşturucu satıcısısın. Benden daha iyi değilsin. İkimiz de aynıyız!" diye yerden bağılıyor ve ayağa kalkmak için yatağı kullanmaya çalışıyor.

Eroini kendim için aşmayacağım bir sınır olarak belirlemek beni Oakley'den daha iyi yapmadı. Şu anda, onun haklı olduğunu kabul edecek kadar erkeğim.

Gençken bir zamanlar arkadaşım dediğim, ayağa kalkmaya çalışan, zayıf ve haplarla dolu adama bakıyorum. Son bir bakış bile ondan daha iyi olmayabileceğimi ama aynı da olmadığımı anlamama yetiyor.

Onu orada bırakarak kapı çerçevesinden içeri giriyorum, bağırırken sözleri sırtıma çarpıyor.

"Gidecek hiçbir yerin yokken koşarak geri gelme! Hiçbir şeyin yok!"

Bir seçeneğim var.

Ben çocukken yoktu. Uyuşturucu, içki ve tacizden kaçmanın bir yolu yoktu. Ama artık çocuk değilim. Kendime alternatifin çok daha kötü olduğunu söyleyerek bir tuzak evde yaşamaya, küçük uyuşturucular kullanmaya karar verdim.

Kendime yalan söylüyordum.
Babam olmaktan daha kötü bir kader yoktur.

ilk günah

...

Phi

22 Ağustos

EN SEVDİĞİM CUMARTESİLER BENZİN VE DUMAN GİBİ KOKAR.

Ponderosa Springs'te her ikisini de garanti eden bir yer var. "Kötü bir galibiyet, Drom."

Dudaklarımdan çıkan bir duman rüzgârla birlikte mürekkep siyahı gökyüzüne doğru süzülüyor. Kütüğü iki parmağımın arasında tutarken, Atlas'ın yumruğunu Andromeda'nıninkine vurduğunu görmek için tembelce başımı yana eğiyorum.

Yamaha onun altında mırıldanıyor, şık ve yırtıcı, yıllar önce birisinin kurduğu loş projektörlerin altında parıldıyor. O lanet pembe-beyaz vinil kaplamayı doğru şekilde yapmak ikimizin de en az üç gününü aldı, ancak iç sahanın cesur arazisine karşı şeker vurgular harika görünüyor.

Ayrıca, tam Andromeda'ya göre, bu yüzden kesinlikle baş ağrısına değdi.

Motoru durduruyor, her iki Converse'ini de toprağın üzerine koyuyor ve topuğunun bir hareketiyle sehpayı tekmeliyor. Dizindeki yol yarısından kan sızıyor, solmuş mavi kotunun kumaşı kötü bir asfalt öpücüğüyle parçalanmış.

Ezra muhtemelen Axel Vance'i çoktan mezara gömmüştür ama kızın bacağını görünce onu tekrar öldürmek için geri getirebilir.

"Teşekkürler." Sırıttıyor, pamuk şekeri pembesi saçları omuzlarına dökülürken kaskını benzin deposunun üzerine oturtup dirseklerini dayıyor. "Axel'in aptal mı yoksa boktan bir sürücü mü olduğunu anlayamıyorum. Kim böyle bir virajı alır ki?"

Ona doğru bir duman halkası üflüyorum, ayaklarımı gidonun üzerine atıp sırtımı kaput kapağına dayıyorum. "Bir hatuna yenilmektense ölmeyi tercih edeceğini söyleyen bir egosu olan bir adam."

Yarıştan sonra Axel'in bisikleti artık ezilmiş bir çorba tenekesi olarak kabul edilecekti ve muhtemelen şehirdeki en adi çekici şirketinin izniyle şimdiye kadar hurdalığın yolunu yarılamıştır.

Yine de paslanmış tribünlerdeki hiç kimse onun için gözyaşı dökmedi. Metalin metale çarpışını duydukları, asfalta sürtünen derinin yarattığı katliamı gördükleri anda daha yüksek sesle kükremişlerdi.

Burada merhamet yok.

Kanlı alnını ve mahvolmuş omzunu kontrol etmek için bekleyen sağlık personeli yoktu. Kazayı tamamen önlemek için kel lastiğini değiştirebilecek pit stoplar yoktu.

Mezarlık esir almaz. İstediyini alır ve gerisini çürümeye bırakır.

Ponderosa Springs, bir ünlü yarış pistini seksenli yıllarda yok olmaya terk etti. Uçsuz bucaksız orman ve engebeli Oregon sahili arasında yer alan bu yer, zamanın unuttuğu bir yerdir.

Ta ki anarşi onu hayata döndürene kadar.

Şimdi, atellerle kaplı asfalt, yarışçıları bütün olarak yutmak için çenelerini açmaya bayılıyor

Bir hayalet.

Kaos için doymak bilmez bir iştahı olan, açlıktan ölmek üzere olan bir ruh.

Bazıları için kargaşa, benim için nirvana.

"Bu gece yarışacak mısın?" Andy tekmelenmiş ayaklarıma ve rahat pozisyonuma kaşlarını kaldırarak soruyor.

Körüğü dişlerimin arasında tutuyorum, sütyenime uzanıp buruşuk iskambil kâğıdını çıkarıyorum ve ona doğru sallıyorum. "Ace of

Maça."

Buradaki yarışlar rastgele çekiliyor, işleri ilginç kılan bir şans oyunu. Yarışmak istiyorsan, bir kart seçersin. Kupa Kızı Karo Kızı ile yarışır, Sinek Kızı Maça Kızı ile yarışır ve bu böyle devam eder.

Ayrıca oranlarını da yükseltiyor.

"Tabii bisikletini çalıştıracak kadar ayıkrsa, hele bir de daireler çizerek sürüyorsa."

Atlas ağzımdaki sigarayı almadan önce bana bilmiş bir bakış atıyor ve uzun bir nefes çektikten sonra söndürüyor.

"Tam bir oyunbozan," diye mırıldanıyorum, yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollarımı kavuşturarak.

Kafayı bulmak için bile içmiyorum; sadece gerginliğimi alıyor ve beni sakinleştiriyor. Bu şekilde, çizgiye geldiğimde adrenalinden titremiyorum. Tüm gürültüyü engellemeye yardımcı oluyor, böylece sadece ben ve kilometrelerce uzanan çatlak asfalt oluyor.

Ot dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırır ve burada tek bir hata kazanmakla hayatınıza mal olan bir kaza arasındaki fark anlamına gelebilir. "Ez nerede? Bu gece geleceğini sanıyordum?" Andy mırıldanıyor

O kadar sessiz ki neredeyse motorların gürültüsüyle boğulacak, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

"Axel'in yüzünü neredeyse seni mahvedeceği için acımasızca sert bir yüzeye çarptığını hayal ediyorum." Omuz silkiyorum. "Ama bu sadece bir tahmin."

Kaşları çatılıyor, endişe yüz hatlarına kazınıyor. "Ve sen de gitmesine izin mi verdin?"

Ellerimi savunmak için hızla havaya kaldırdım. "Hey, erkek arkadaşım değil.

Benim sorunum değil."

"O benim erkek arkadaşım değil. Hıyarlık etme," diye ısıırıyor ama yanaklarına değen sıcaklığı kaçırmıyorum. Bakışlarını hızla Atlas'a çeviriyor. "Kardeşinin lanet olası dev bir solunun peşinden gitmesine izin vermenin bahanesi ne?"

"Sekiz yaşındayken beni bir fırlattı, dostum. Kafamda zimbalar vardı." Atlas bisikletimin yan tarafına yaslandı, kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Kızgın Peter'a dönüştüğünde yoluna çıkmak zor."

Kıkırdamamı bir öksürükle örtmeye çalışıyorum ama ve bu Atlas'ı bir kahkaha krizine sokuyor, ben de ona . İçimizde aptalca bir şey var.

İnsanları farklı şeylere göre yeniden adlandırdığımız bir şaka.

Kızgın Peter.

Kranky Karen, markette çalışan ve her zaman iğneleyici bir yorum yapmayı ihmal etmeyen kadın için.

Atlas'ın çok fazla Jägerbomb'dan sonra dönüştüğü ve gecesinin geri kalanını porselen tahtı kucaklayarak geçirdiği kişi olan kusmuk Theo.

Bunu bir gece kafamız iyiyken bulduk ve aliterasyon suikastçıları o zamandan beri güçlü bir şekilde devam ediyor.

Böylece geriye ne şakamıza ne de esprimize dahil olan Andy kalıyor, bize mola vermesi gereken küçük çocuklarmışız gibi ters ters bakıyor.

"Sanırım ikiniz aynı beyin hücrelerini paylaşıyorsunuz," diye mırıldanarak bacağını bisikletinin üzerine attı. "O salak kendini öldürtmeden önce gidip onu getireceğim."

"Shocker. O nereye giderse sen de peşinden gidersin," diyorum, kafam iyiyken dilim çok daha gevşek.

Andy'nin alnı kırışıyor, sesinde o meşhur aile öfkesinden bir parça cızırdıyor. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Kelimeleri gerçekten yutmaya çalıştım ama hiçbir uyarıda bulunmadan boğazıma dolandılar. Ezra'nın kalbinin temiz olduğunu, iyi ve nazik olduğunu, Andy'yi sevdiğini biliyorum. Bunu gördüm.

Ama uyuşturucuları daha çok sevmek gibi tehlikeli bir ipin üzerinde yürüyor. "İkinizin birbirine bu şekilde bağlı olması nadiren iyi sonuçlanır. Ne var

Sonunda turneye çıktığında ne yapacaksın? Hayallerinden vazgeçip dünyanın dört bir yanında onun peşinden mi koşacaksın? Onun hayranı mı olacaksın? Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

Andromeda kör değil.

Belki de ona çoktan bir şey söylemiştir ya da söyleyecek cesareti yoktur. Her iki durumda da, onu bırakmayacaktır, bu onun gitmekte olduğu aşağı doğru sarmalın içine çekilmesi anlamına gelse bile. Ve bu gerçekleştiğinde -çünkü gerçekleşecek- onun ardından paramparça olan kişi o olacak.

Yemin ederim, bu dünyada Ezra Caldwell'i, onu da yanında götürürse salacağım cehennemden kurtarmaya yetecek kadar sevgi olmayacak.

"Git kendini becer, Phi." Sesi acımasız, gözleri yarıklara dönüşmüş. "Senin kalpsiz olman hepimizin öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Alaycı saçmalıklarını kendine sakla."

O benden daha yumuşak olabilir ama annemizin zehirli dilini miras alan tek kişi ben değilim.

Aynı zamanda çok inatçı olduğu için ben daha tek kelime edemeden fırlayıp gidiyor ve beni evrenin çocuğu gibi her yerine yıldızlar basılmış atletinin arkasına bakarken bırakıyor.

Başımı onun geri çekilen figürüne doğru eğerek sertçe nefes veriyorum. "Onunla git."

Ezra ve Axel Vance'le *kahvaltıda steroid yerken* araya girmesine izin vermeyeceğim. Kızgın ya da değil, o hala benim küçük kardeşim.

"Evet, evet. Hallediyorum," diye mırıldandı Atlas, dik durup bir elini buklelerinin arasında gezdirerek. "Onu biraz rahat bırak Phi. O Ez- ona asla zarar vermez."

Alay ettim, bisikletimin üzerinde dik oturdum. "Kasıtlı olarak mı? Asla. Böyle devam ederse, istemeden de olsa onu mahvedecek. Eğer onunla uyuşturucu hakkında konuşmazsan, ben konuşacağım."

Atlas bana bakıyor, gözlerindeki her zamanki alaycı parıltı gitmiş, yerini nefret ettiğim bir ciddiyet almış. Bana haklı olduğumu bildiğini ve bunu yüksek sesle itiraf etmekten korktuğunu söylüyor.

"Seni yakaladım Phi," diyor sonunda, saçlarımı karıştırmak için uzanırken alçak sesle.

Duman çatırdayıp tıslarken ciğerlerimdeki yanmayı hissederek körükten yavaşça bir darbe daha almadan önce uzaklarda kaybolmalarını izliyorum. Onlar gittikten sonra, motorların gürültüsü dışında dünya sessizleşiyor.

Nefes vererek kalın duman bulutunun geceye karışmasını izliyorum. Elimde olsa sonsuza kadar burada kalır, yanık lastik kokusuna ve kaosun solan kalıntılarına sarılır, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana ulaşamayacağı bir yerde yaşardım.

Sıcak üstüne sıcak. Bazen arabalar asfaltı yırtıp geçiyor; bazen de bisikletler. Dönüyorlar, dönüyorlar ve ben sanki bir atlıkarıncaya takılmışım da hiç inmek istemiyormuşum gibi izliyorum.

Bu sessiz anlarda gürültü, hissetmeme izin verecek kadar azalıyor. Her şeyin ağırlığı.

Üzülmemem gerektiğini bilsem bile kendime üzölme izni veriyorum. Başkalarının daha kötü durumda olduğunu biliyorum, ama bu göğsümdeki ağrıyı değıştirmiyor.

Geceleri, burada tek başımayken, kendimi bir Van Doren olmanın ne kadar imkânsız derecede zor olduğunu düşünmeye bırakıyorum.

Herkes çok fazla ve ben kendimi hep çok küçük hissettim.

Bir baba için bir yargıç, bir anne için ödüllü bir tiyatro sahibi ve önlerine konan her beklentiyi aşan iki kardeş.

Mükemmel görünüyorlar.

Ben artık uymayan kişiyim. Evlat edinilen. Sorunlu çocuk. Her ebeveynin en kötü kabusuna dönüşen, çok büyük potansiyele sahip akademik deha.

Reign ve Andromeda ergenlik anarşisinin sınırlarıyla flört ediyor, evet, ama ne zaman geri çekileceklerini biliyorlar. Sınırlarını biliyorlar.

Ben mi? Ben sarmal olmayı tercih ederim. Dibe vurana kadar düşmeyi, sadece daha derine inmeyi.

Bir motorun tanıdık homurtusu havada yankılanıyor, zihnimdeki sisi yarıp geçiyor ve dikkatimi soluk turuncu başlangıç çizgisine doğru çekiyor. Omurgam dikleşiyor ve bunun için makineyi suçluyorum, onu kullanan kişiyi değil.

Jude'un metalik gri Kawasaki'si tel örgülerdeki açıklıktan içeri giriyor, çatlamış asfaltta ilerlerken motor devirleniyor.

Tanrım, o motora bayılıyorum. Şeytanın dölü tarafından sahiplenilmesi çok kötü.

Hız çığlıkları atan karbon fiber gövde. Üç yüz beygirin üzerinde güç üreten süperşarjlı motor. Her ayrıntıda hassasiyet ve ham performans var. Easton Sinclair'in böyle bir şeyi ve öldürölmüş Skyline'ını nasıl karşılayabildiğini asla bilemeyeceğim.

Mat siyah kaskı yüzünü kapatsa da o olduğunu biliyorum.

Pantera grafik tişörtü, kolları yamalı dövmelerden oluşan bir kolaj ve kalabalıktan gelen o tepki. Etrafımızı saran paslı tribünlerdeki herkesin içgüdüsel, içgüdüsel tepkisi.

İnsanlar kırırdanıyor, heyecan havaya elektrik değmiş gibi uğulduyor. Değişim hissediliyor. Bu gece kan göreceklerini biliyorlar.

Jude "Sin" Sinclair, Mezarlık'ın en sevdiği ana olay.

Asfaltta acımasızdır, amansızdır. Rakibi kanlı bir şekilde ayrıldığı sürece, kazanmayı pek umursamaz.

Günah onun için mükemmel bir isim. İlk. Düşüş.

Jude'un varoluş o kesinlikle ne sonuçlandı içinde ve kayıp Masumiyetin ve sefil olan her şeyin dünyaya girişinin. Toprak sahada yuvarlanırken ellerim titriyor, yaklaştıkça yaklaşıyor,

Ta ki benden birkaç metre uzağa park edene kadar.

Burası birbirimize en çok rastladığımız yer. Ne zaman aynı anda Mezarlık'ta olsak, birbirimizden vebadan kaçır gibi kaçırırız. Pistin her zaman zıt uçlarında kalmak bizim için neredeyse doğal.

Bu gece öyle olmalı.

Ama öyle olmayacak ve Jude kaskını çıkarıp dağınık saçlarını silkelediği ve gözlerimi yakalamak için döndüğü anda bunu anlıyorum.

Sorun yok. Sorun değil. Sadece kayıtsızmış gibi davran. Beynini sikkemiş gibi davran. Her şey yoluna girecek.

Jude'un sırtışı yavaş ve kasıtlı, "Bu benim en sevdiğim Kâfir değil mi?"

Körüklü sigaramın etkisi geçti, ayıklık lanet olası bir kamyon gibi üzerime çöktü. Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor, tenim farkındalıkla karıncalanıyor.

Botlarının toprağa vurduğu her gümbürtü sinirlerimi bozuyor.

İnsanların kafamı bozmasından nefret ediyorum. İyi otu ziyan ediyorlar. "Aww, Sin. Ev dediğin çukurdan sürünerek mi çıktın?

beni büyüleyici varlığıyla onurlandırmak için?" Başımı eğiyorum, kollarımı kavuşturup alaycı bir şekilde kirpiklerimi kırıştırıyorum, sesim zehir gibi tatlı. "Çok tatlısın ama babasıyla sorunları olan serseri uyuşturucu satıcılarıyla işim olmaz. Belki bir dahaki sefere beni taciz etmek yerine terapiyi denersin."

"Bundan emin misin, Van Doren?"

Beyaz dişleri parlıyor, sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. Kaşını kaldırırken ışık, kaşına saplanmış gümüş halteri yakalıyor, gözlerinde midemi bulandıran bir sır saklıyor.

Kötü, zehirli bir yılanı yansıtan türden bir sır.

"Neden gidip güzel, sessiz bir saklambaç oyunu oynamıyorsun, Sinclair?"

Jude'un kahkahası havada duman gibi yuvarlanıyor, parmakları ön cebine girerken alay ediyor. Oyun kartını bir ödül gibi havada salladığında gözlerim istemsizce dönüyor.

Sinek Ası.

İkimizin de yarışmak için burada olduğu onca zamandan sonra, Mezarlık Tanrıları bizi birbirimize düşürmeye mi karar verdi? Benimle taşak geçiyor olmalısın.

Şu anda evrenin benimle oynadığı eğlenceli oyun her neyse, artık durmasını istiyorum. Beyaz bayrak sallıyorum, merhamet istiyorum, o kazandı, lütfen beni acılarımdan kurtarın.

"Üzgünüm, tatlım. Yapamam. Bana bir yarış borçlusun." Parçalanmış hissediyorum.

Büyük bir parçam Jude Sinclair'in benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyor. Fırsatım olsa onu başka bir gezegene yerleştirdim.

Ama içimdeki o ufacık, minicik, şeytani parça, başımı belaya sokan parça çok heyecanlı. Bu gece onun asfaltı yutmasını izlemek istiyorum. Bana bir galibiyet daha vermesini ve onu ömür boyu iz bırakacak kadar şiddetli yol kızarıklıklarıyla topallayarak bırakmasını.

Bana çok yaklaştığında neler olduğunu hatırlatan kalıcı bir hatırayla yaşayacaktı.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak somurtuyorum. "Ne büyük hayal kırıklığı. Bu gece gerçek bir meydan okuma olmasını umuyordum."

"Burada yenilmeyen sadece birimiz var, *Geeks*."

Bu lakap beni kızdırdı. Springs ya da Falls'taki hiç kimse için zeki olduğum bir sır değil. Bana inek denmesi beni rahatsız etmiyor. Onun tarafından böyle çağrılmak?

Ölmeyi tercih ederim.

"Çünkü benimle hiç yarışmadın," diye , başımı biraz eğerek. "Şansın tükendi, *Yalnız*."

Aramızdaki mesafe kapanana kadar birkaç adım daha atarken rüzgâr hızlanıyor ve kirli sarı saçlarını karıştırıyor. Kalçası sol dizime çarptığında dişlerim yanağımın iç kısmındaki deriyi kavırıyor.

Jude burnunun ucuyla bana bakıyor, dizimi bisikletime yaklaştırarak koltukta kaymamı izliyor.

"var mısın?"

"Baban seni kırık dökük mü bıraktı? Eminim sana bir kemik atacak birkaç Bayan Robinson vardır. Springs'teki pumalar iyi bir hayır kurumuna *bayılırlar*."

Easton onun taş gibi soğuk kişiliğindeki tek yumuşak karnı. Onu kendimden uzaklaştırmak için ölü baba kartını oynamam , oynarım. Ona yaklaştığım tek seferde, her şeyi etmiştim.

Bir daha asla yapmayacağım bir hata.

"Dikkat et Phi," diye uyarıyor, sadece benim duyabileceğim kadar eğilerek. "Babanın düşmanı becermekten hoşlandığını öğrenmesini istemiyorsan tabii."

Ağzım kuruyor, bozuk paraların keskin tadı midemden yukarı tırmanıyor.

Jude'un gücünü hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Bir dil sürçmesiyle tüm hayatımı nasıl mahvedebileceğini ve bunu yapmak için gözünü bile kırpmayacağını.

Aptalca hatamızın gün ışığına çıkması halinde ortaya çıkacak sonuçlar beni korkutuyor. Ailemi kaybetmek, onlara ihanet ettiğimi öğrenmeleri? Bu benim en büyük korkum.

Ve bu korkuyu benimle oynamak için kullanacak, tıpkı sadist bir kuklacı gibi.

Çenem geriliyor ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Böyle bir şey hiç olmadı."

Gözleri eğlenceyle parlıyor, sinsî bir sırıtış dudaklarının kenarını çekiştiriyor. Bir eli benzin depomun üzerinde, çok yakınıma eğiliyor, nefesinin sıcaklığı tenime değıyor.

"Geceleri uyumana yardımcı olan şey inkâr mı?" diye mırıldanıyor, sesi midemi bulandıran türden bir kesinlik taşıyor.

"Lanet olası bir bebek gibi," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Bu yanlış bir karardı. Sen lanet bir hataydın. Bırak ölsün, Sin."

Her yerde meraklı kulaklar var, Mezarlık'ta bu konuşmaya kulak misafiri olmak için adam öldürecek çok fazla insan var.

Diliyle üst dişlerinin üzerinde gezinirken projektör ışıkları gümüş bir haltere takılıyor, tembelce mırıldanırken başı yana eğiliyor, "Nasıl

Teslim olman ve ağzından o güzel küçük yalanları dökmeme izin vermen ne kadar sürer sence *tatlım*?"

Bakışlarını tutuyorum, yüz hatlarımı düzeltiyorum, gözümü bile kırpmıyorum. "Lobotomi, sikine dokunmaktan daha zevkli geliyor kulağa.

tekrar."

"Yine mi?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarında kurt gibi bir sırıtış yayılıyor.

"Asla demediğini sanıyordum-"

İşaret parmağımdaki keskin kırmızı tırnak, göğsüne bastırdığımda kesiyor.

"O."

Dürt.

"Asla."

Dürt.

"Lanet olsun."

Dürt.

"Oldu."

Pok-

Jude bileğimi dürtmenin ortasında yakalıyor, sıkıca kavıyor ama acı vermiyor, başparmağı bileğimin iç kısmına sürtünüyor. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama daha da sıkıyor, başparmağı nabzımda yavaş ve tembel daireler çiziyor, sanki nabzım ona aitmiş gibi.

Varlığı boğucu, dokunuşu çürüten iskeletlerle birlikte dolabımın arkasına gömmek istediğim anıların korlarını tutuşturuyor.

Daha yakına eğildiğinde öfke kemiklerimi titretiyor.

Alt dudağı kulağımın kabuğunu okşarken sarı saç telleri yanağımın üzerinde gölgeleniyor. "O gece lanet bir haındın ve bunun her saniyesini sevdin."

Sinir uçlarımdan her biri kıvılcımlanırken, damarlarımdaki benzin tutuşurken kelimeler hedefine ulaştı.

Sadakat yerine zevki seçtim.

Bu suçluluk duygusu midemde yaşıyor. Bu yırtıcı böcek sürüsü ve onların küçük, ısrarcı ısırıkları etime yerleşti, ailem için taşıdığım bağlılığı acımasızca yiyip bitirdi, içimi aşındırdı ve beni boş bıraktı. Görünmeyen bir azap tarafından tüketilen bir kabuktan başka bir şey değilim.

İnsanlara seviştiğimizi söylemesinden korkuyorum. Bu beni kesinlikle korkutuyor.

Ama korku bana asla sahip olmadı ve olmayacak. Öfke sahip olur.

Korku gelip geçici, ama içimdeki bu öfke? Kemiklerimin iliklerine kadar işlemiş. Yaşayan bir varlık. Ruhumun derinliklerine kök salmış hırıltılı, vahşi bir yaratık ve hiç bu kadar aç olmamıştı.

"Bu gece bahse girmek ister misin?" Elimi tuttuğu yerden çekip çenemi kaldırıyorum. "Hadi bahse girelim."

Jude'un dişleri alt dudağını kavırıyor ve zalim bir sırıtış ortaya çıkıyor. "Dinliyorum."

"Bu gece Tanrı'nın arkanızda olması ve kazanmanız ihtimaline karşı, bu geceki bahisleri iki katına çıkaracağım. Kaybetsen bile, yine de ödeme yapmak zorunda değilsin."

Gözleri karanlık bir eğlenceyle titriyor, üzerimde beliriyor, gölgesi bir lanet gibi kucağıma düşüyor. "Peki ya Tanrı beni uzun zaman önce unuttuysa?"

Çenem sıkılıyor ve boğazıma dolan mide bulantısını geri itiyorum, nabzım boynumda vahşi bir şey gibi atıyor.

"O zaman bu-" Aramızda bir parmak oynatıyorum. "-Su kulesinde ne oldu? Öldü. İşi bitti. Bir daha bana doğru *nefes* bile almayacaksın."

"Çok kolay amına koyayım." Başını sallayıp benden uzaklaşarak bisikletine doğru yürürken dudaklarından acı bir kahkaha dökülüyor. "Hadi oynayalım, Geeks."

Kendimi bu motordan fırlatıp yumruğumu onun sırttan lanet ağzına indirmekten başka bir şey istemiyorum. En yakın sivri cismi kapıp korneasına saplamak.

Ama benim yok.

Hareket etmiyorum, sadece orada oturuyorum, her kasım gerilmek, patlamak için çığlık atarken bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Bu gece ben mi kazanacağım? Gücümü geri alacağım. Kontrol tekrar bende. Jude Sinclair her zaman olduğu şeye geri dönüyor; görmezden geldiğim ve ezdiğim aptal, iğrenç bir böcek.

Onun ve Oakley'nin yaptıklarının enkazı hala içimde yaşıyor. Kaburgalarımdaya oturuyor, göğsümdeki organın etrafını sarıyor ve ben onu hissediyorum.

Her bir vuruşta orada nefes almak. Ateş
içini yapmadığı için kızgınlm.

İşlerinin parça parça skldğn hissetmelerini istemiştim. Ciğerleri
asla gelmeyecek olan havayı solurken alevlerin etlerini yaladığı her
saniyeyi hissetmelerini.

Tekrar yapacak olsaydım, kilisenin kapılarını kilitlerdim. imlere
oturur ve çığlıklarının kulaklarımda yankılanmasını dinlerdim. Kemikleri
ve Aziz Gabriel'in külleri bütünleşene kadar gözlerim aık beklerdim.

Kaskımı yerden alıp başıma geçirirken, uzun bacağının bisikletinin
selesi üzerinde sallanışını izliyorum.

"Hey, Yalnız!" Motosikletinin gürültüsünden sesleniyorum. "Asfalta
benim için bir öpücük vermeyi unutma."



BABAM BANA MOTOSİKLET SÜRMEYİ İLK ğRETTİğİNDE PANİğE KAPILMIşTIM.

ve arabasının yan tarafına çarptı. Kötü bir gk bıraktı ve iyi
olduğumdan emin olduktan sonra bana söylediği ilk şey şu oldu:

Gaz elinizde değil. Kanında var.

İki tekerlek üzerinde saatte doksan milin üzerinde rahatça gidene
kadar bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım.

Motor korkup korkmadığınızı bilir.

Aklınızda kaza yapma korkusuyla srerseniz, kaza yaparsınız.

Kontrolü bırakmak zorundasınız.

Bu, her şeyden vazgeçtiğim tek zaman. Bütün gardlar düşüyor,
bütün düşünceler gidiyor ve kendimi tamamen ve bütünüyle
savunmasız bıraktığım tek zaman bu.

Mezarlık canlı, tepedeki ışıkların titremesi altında titreşiyor. ığlık
atıyor, kararmış standlar kulaklarımda çınlıyor. Bir zamanların parlak
renkli bayrakları ve pankartları yırtık pırtık, eski direklere tutundukları için
rüzgârda şiddetle savruluyorlar.

Küçük mavi kot şortlu bir kız belirlediğinde kalabalık biraz daha yüksek
sesle uluyor gibi görünüyor, sallanan kalçaları, birkaç metre önümde
durmadan önce seyirciler için küçük bir dönüş yaparken kargaşaya neden
oluyor.

Narin eli havaya kalkıp beklentiği artırırken piste sessiz bir sessizlik çöküyor. Ben gazı geri çekip motorumun kalın homurtusunun duyulmasına izin verirken, tenime çarparak kollarımdaki küçük tüyleri kaldırıyor.

"Bir tur. Yarım mil. Temiz tut." Arkasına uzanıp sıcak pembe sütyeninin kancasını açıyor ve sırtarak atletinin altından çıkarıyor. "Ya da yapma."

Jude'un varlığı yanımda, çevresel görüşümde bir gölge gibi duruyor. Rakiplerime dikkatimi vermek gibi bir alışkanlığım yok ama fiziksel olarak kendime engel olamıyorum. Lanet bir sivrisinek gibi, görmezden gelmek imkansız.

Solumdaki iç şeride hızlıca bir göz atıyorum ve onu çoktan beni izlerken buluyorum, koyu renkli kaskı gözlerini kapatıyor, başı sessiz bir meydan okumayla hafifçe eğiliyor.

Kalçaları motosikleti sıkıca sarıyor, solmuş kot pantolonu güçlü bacaklarını geriyor. Siyah gömleğinin kumaşı her düzenli nefeste gövdesini sıkıca sarıyor, gazı geri çekerken damarlar dalgalanıyor ve kalçalarımın seğirmesine neden oluyor.

Gözlerim boynundaki altın zincire takılıyor, boğazının tam duran küçük kolye loş ışıkların altında parlıyor. Yüzümü tekrar öne çevirdiğimde çenem sıkılıyor.

Onu fark etmekten nefret ediyorum. O etrafımdayken midemin o korkunç keleklerle dolmasından daha çok nefret ediyorum.

Jude'un bedenine başka birinin kişiliğini nakledebilseydim? Mükemmel olurdu. Ama ne yazık ki, modern tıp bu konuda yardımcı olacak kadar gelişmedi, bu yüzden beni fiziksel olarak incitecek kadar ateşli bir pislikle uğraşmak zorunda kaldım.

Sıcak pembe bir kumaş bulanıklığı rüzgârı yakalıyor, sıcaklık midemi dolduruyor, Jude'u zihnimden söküyor ve beni boş bırakıyor.

Bu benim en sevdiğim kısım.

Çizgiden çıkmadan hemen önce, sadece ben ve altımda gümbürdeyen motor varken, kalp atışlarımın nerede bittiğini ve kükremesinin nerede başladığını anlayamayana kadar ritmi göğsümdeki vuruşla senkronize oluyor.

Yaşayan tek bir şey gibiyiz. Gazın her dönüşü, şasideki her titreşim, damarlarımda dolaşan kan gibi hissettiriyor.

Dünya burada daralıyor ve ben elle tutulamaz hale geliyorum. Burada hiçbir şey bana dokunamaz. Ne Ponderosa Springs'in akbabaları ne de Van Doren'lerin beklentileri. Geceleri peşimi bırakmayan anılar bile bana ulaşamaz.

Bu, ölümü aldatma hissidir.

"Yarışçılar hazır mı?" diye mırıldanıyor bayrak kızımız, kalçalarını sallayarak kalabalığı kızdırıyor.

Sütyeni düşüyor ve "*Git!*" kelimesinin yankısı kulaklarımda çınlıyor.

Lastiklerim kulak tırmalayan bir gıcırtı çıkarırken damarlarımda tanıdık bir adrenalın dalgası ateşleniyor. Rüzgâr saçlarımin kenarlarını savuruyor ve ilk dönemece girerken saç tellerimi esintiye kapılmış kurdeleler gibi arkamda uçuşmaya gönderiyor.

Aniden yana doğru eğildiğimde karnımın gerildiğini hissediyorum, siyah kot pantolonum erimiş asfalta sürtünüyor. Dizim pürüzlü yüzeye sürtünüp ince kumaşı yırttığında alçak bir tıslama duyuluyor.

Ama neredeyse hiç hissetmiyorum, çünkü acı gerçek değil, burada değil.

Jude virajdan benden milisaniyeler önce çıktı, gri bir bulanıklık birkaç santim önümde ilerliyordu. Jude'un iyi olduğunu biliyordum; bu asla bir sır değildi ve onu daha önce de yarışırken görmüştüm.

Onu Reign'i yenerken bile görmüştüm.

Ama beni yenmesi için iyiden daha iyi olması gerekiyor.

Kardeşlerim ve arkadaşlarım da dahil olmak üzere yüzlerce insan bu kutsal olmayan toprağa ayak basmış olsa da, Mezarlık *benimdir*.

Babamın bilmeden bana bıraktığı bir çeşit aile yadigârı.

Her çatlak ve çukur içgüdü gibi bedenime işlemiş. Ne zaman frene basacağımı, ne zaman gaza basacağımı biliyorum. Kırık, affetmeyen asfaltta tutunmasını kaybetmeden önce motosikletimi mutlak sınıra kadar ne kadar zorlayabileceğimi.

Bu bir santim oyunu ve ben kazanmak ile kaybetmek arasındaki ince çizgide nasıl ilerleyeceğimi iyi biliyorum.

Jude bilerek yaklaşıyor, motorundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakın. Düzlükte ilerlerken dizi benimkini zar zor ısıtıyor, son dönüş yaklaşıyor.

Kazanmamın tek yolunun iç şeride geçmek olduğunu biliyorum.

Kaslarım geriliyor, parmaklarım gazı sıkıyor, içeriye doğru sertçe kırdığımda Jude'un beni engellemek için hiçbir şansı kalmayacak kadar öne çekiyorum.

Bununla ilgili tek sorun, dönüşe girdiğim anda çok derinde olduğumu bilmem. Lastiklerim asfalta sürtünüyor, tüm motosiklet şiddetle titriyor. Arka tekerlek savrulurken ağızımda metalik paralar şişiyor, yemin ederim ki bok yemek üzere olduğum bir anlık saf kaos.

Dizim yine yere değiyor, ama bu sefer sadece bir sıyrık değil, asfalta karşı acımasız bir sürtünme, kotumun kumaşını parçalıyor, derimi yırtıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, vücudumu daha sert eğilmeye zorluyorum, motosikleti tekrar kontrol altına alırken bacağım yanıyor. Kahretsin, bu gece dikiş attırmak istemiyorum ama kanın kot pantolonuma sızdığını şimdiden hissedebiliyorum.

Virajdan çıkarken, beklediğim gibi, Jude hala kıcımda, arka yaklaşıyor. Nefesi ensemdeyken, ön tekerleği arka tekerleğimi dürttüğünde düşünecek zamanım yok, kasıtlı bir dokunuşla dengemi bozmaya çalışıyor.

Hasar verecek kadar değil ama motosikletimin sallanmasına yetiyor.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum, dişlerim kadar sert sıkılıyor ki kırılmadıklarına şaşırıyorum.

Bu boku daha önce de yaptığını gördüm, yani avantaj bende.

Hadi oynayalım, Jude.

Ağırlığımı yana veriyorum, gidonu bisikletimi onun yolundan çekecek kadar çekiyorum ve aramızda en ufak bir boşluk yaratıyorum. Motosikleti, yapacağını bildiğim gibi, bir sineğin lanet olası bir boka dönüşmesini telafi etmek için yön değiştiriyor.

Bileğim gaza basıyor ve tam o toparlanmaya çalışırken ileri fırlıyorum. Önüne geçmek yerine, sert bir şekilde onun çizgisine giriyorum,

Omzum gidonuna sürtünerek onu yerinden oynatmaya yetti.

Çok ince ama yeterli.

Sesi görmeden önce duyuyorum; kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken lastikleri asfaltta gıcırđıyor. Motosikleti savruluyor, arka tekerlek altından kayıyor.

Bir an için onu kurtaracakmış gibi görünüyor, ama sonra omzu yere çarpıyor ve asfaltta siyah ve gri bir bulanıklık içinde kayıyor, metal yola sürtünürken kıvılcımlar uçuşuyor.

Arkama bakmıyorum.

Aynamda bir anlığına onu görüyorum, sadece bir yuvarlanma, biraz yol yanığı, ölümcül bir şey yok.

Kızacak ama yaşayacak.

Bir kez daha, benim ellerimde ölümü kandırdı.

Lastiğim o soluk turuncu çizgiyi geçtiği anda, karnımdaki kasları sıkıyor ve gazı geri çekiyor, n lastik yerden kalkana ve bir duman bulutundan başka bir şey olmayana kadar gaza asılıyorum.

Bu bir coşku ve ben bunun içinde yüzüyorum. Her bir gözün üzerimde olduğunu bilerek, Jude'u gölgelerin arasında kendini yerden kaldırması için bırakarak birkaç saniye daha tekerleği srdğmde kalabalık patlıyor.

Sonunda n tekerleğin asfaltta düşmesine izin verdiğimde, motosiklet sert bir gümbürtüyle yere iniyor ve ben durup zaferin coşkusunun iliklerime işlemesine izin veriyorum.

Ayağı tekmeleyip motosikletimden kayıyorum, kaskımı çıkarırken adrenalin hala damarlarımda uğulduyor. Asfaltta botların ağır sesini duymadan önce nefesimi toparlamaya ancak zamanım oluyor ve bakmadan bile kimin geldiğini anlıyorum.

Daha on saniye bile olmadı ve anlaşmamızı bozdu.

Siktiğimin Sinclair'leri.

Döndüğümde oradaydı, bana doğru geliyordu, kaskını unutmuştu, dağınık saçları alnına yapışmıştı, yüzü ter ve öfke karışımıyla kızarmıştı. Yol yanığı omzuna bulaşmış, kir ve asfalt

cildinin sert çizgileri boyunca çizilmiş. Ama dikkatimi çeken gözleri.

Fırtınalı, tehlikeli, anlaşalım ya da anlaşmayalım, benimle işi bitmedi diyen türden bir bakış.

"Güzel," diye alay ediyor, sesi çakıl gibi sert. "Bu ucuz boku bir kazanç olarak mı sayacaksın?"

Kollarımı kavuşturuyorum, o yaklaşırken bir santim bile kıpırdamıyorum, bedenlerimiz artık birkaç santim uzakta.

Çenem meydan okurcasına kalkıyor ve ona dişlerimi göstererek sırtıyorum. "Ben sadece senin başlattığın oyunu oynuyordum, Sin. Kaybetmeyi kaldıramaman benim suçum değil."

Jude bir adım daha yaklaşıyor ve bir an için beni ilk darbeyi vurmaya itecek bir şey söylemeyeceğini merak ediyorum. Dudakları kötü bir şeyi ısırmış gibi seğiriyor, nefesi sıcak, aramızdaki gerilimin yükseldiğini hissetmeme yetecek kadar eğiliyor.

"Bunun için kendinden ne kadar nefret edersen et, beni becermekten vazgeçemezsin, Van Doren."

Kelimeler yüzüme bir tokat gibi çarptı, keskin ve kesin. Nefesi benimkine karışıyor, sıcak ve meydan okumayla dolu, sanki inkar için bana meydan okuyor. Çenem geriliyor, ama ne kadar derinden kestiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Burada değil, şimdi değil.

Gözlerine bakıyorum, irkilmeyi reddediyorum. ". Ama keşke hiç yapmasaydım dedirtebilirim."

Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz, aramızdaki boşluk konuşulmamış her şeyin ağırlığıyla titreşiyor. Kalabalık hala kükrüyor, gece hala zaferin vızıltısıyla yaşıyor, ama burada, aramızdaki bu sessizlik cebinde, sanki zaman durmuş gibi.

Çenesindeki seğirmeyi, oradaki kasın sert kesikliğini, çeliği kesecek kadar keskinliğini takip ediyorum. Teni loş ışık altında parlıyor, terden kayganlaşmış ve su kulesinde hissettiğim o duygu? O his geri geliyor.

Midemi dolduruyor ve onu yutmak için mücadele ediyorum. Kirli, hain şehvet derimden dışarı çıkmaya çalışıyor ve onu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Jude benim için bir kedi nanesi.

Pervasız ve tehlikeli her santimi sevdiğim bela markası.

Beni uyuşturan türden. Bana tüm acıları, tüm anıları unutturan bir adrenalin veriyor.

Sadece *var olmamı* sağlıyor.

Jude başka bir şey söylemeden geri adım atıyor ve elini yüzüne silerken beni aptalca bir şey yapmaktan kurtarıyor. Bana son bir açıklama yapmadan önce gözlerinde okunamayan bir ifadeyle gözlerimde oyalanıyor.

"Zaten orada, prenses. Çoktan ." Bu gece savaşı ben kazandım.

Ama midemde bu savaşı anlatan derin bir batma hissi var.

Daha yeni başlıyor.

hayalperest

...

Jude

27 Ağustos

OLMAK SÖYLEDİ HAYIR BİR O İŞE ALMA İÇİNDE BATI
TRINITY ŞELALELER O UZAK DAHA FAZLA

Springs'teki işlere başvurmaktan daha keyifli.

En azından Şelaleler'de insan gibi muamele görüyorum. "Evet, öyle bir şey olmayacak. Kaybol, serseri."

Viva Coffee'nin sahibi, başarısız bir indie rock özentisi, boyayı soyabilecek nefesiyle bir yığın kâğıdı göğsüme itiyor. Başını çıkışa doğru sallarken yağlı saçları yüzünün önüne düşüyor. Tezgâhın arkasındaki gergin liseli çalışanlardan birine dönmesini izliyorum.

"Trey, git bana sokağın aşağısındaki Garden Front'tan kinoa salatası al. Soğan yok. Bugün bunun için yeterince yetkin misin?"

Buruşuk bir tomar para çıkarıp çocuğa doğru fırlatmasını izliyorum. Trey'in gözleri sağa sola kayıyor, yüzü kızarıyor ve itaat etmeye çabalıyor. Sekiz.

Bugün Ponderosa Springs'te bu kadar kapı çaldım. Sekiz ret.

Sürpriz değil ama acısı her zaman mevcut. Toplum önünde küçük düşürülmek ve aşağılanmak, bir köprü'nün altında yaşamaktan kaçınmak için ödediğim bedeldir.

Buraya başvuracak kadar alçalmıştım bile. Umutsuzca sanatsal ve dışlanmışlar için bir yer olmaya çalışan bir kahve dükkanı, ancak bunun yerine kalıba uyan yerliler için yerel bir yer gibi hissediyor.

Bütün gün başımı öne eğdim, kendimi bir şekilde görünmez bir şey haline getirmeye çalıştım, insanların yanımdan geçerken nasıl bir araya toplandıklarını, iğneleyici söylentilerini ve teorilerini beynimde yüzdürdüklerini görmezden geldim.

"Büyükbabasının bir seks yönettiğini biliyor muydun?"

Üvey büyükbabam.

"Aman Tanrım, annem bana babasının otuz kişiyi öldürdüğünü söyledi."

Hayır. Sadece kendisi.

"Arkadaşım Stephanie'den onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu duydum."

Emekli uyuşturucu satıcısı.

Bütün gün, bu kelimelerin farklı versiyonları beni takip etti. Hayatım boyunca ayak parmağıma yapışmış bir gölge gibiler. Şehir sınırlarını geçtiğim an, fısıltıları kulaklarımda kükrüyor. Bir zamanlar kalbim olan çukurda yankılanıyorlar.

Kendimi buradan çıkarsam bile asla bitmeyecek. Söylentiler zamanla artacak ve ben insan olduğumdan daha fazla efsane olacağım. Ebeveynlerin çocuklarına karanlık gökyüzü örtüsü ve bir kamp ateşinin ışıltısı altında anlatacakları ürkütücü bir hikaye.

Klonların klonları. Hepsi aynı. Kendi akılları olmayan koyunlar.

"Tavsiyemi ister misin?" Jack, sahibi, gözlerini bana çevirdi.

Yanağımın içini ısııyorum, kendimi ağzımı kapalı tutmaya zorluyorum çünkü eski deri koltuklar ve ahşap masalardaki tüm müşterilerin izlediğini, kulaklarının konuşulan her kelimeyi duymak için zorlandığını biliyorum. Biri kayıt yapıyorsa hiç şaşırmam.

Şimdi burada durup, hiçbir tepki vermeden bu adamın bana hayat tavsiyesi vermesini dinlemek zorundayım.

"Olsam şehri terk ederdim." Omzumu tutuyor ve güven vermekten başka bir şey hissettirmeyen bir şekilde sıkıyor. "Baban öldüğüne göre seni istemeyen bir yerde kalman için bir neden yok. On sekiz yaşındasın, aile bağların yok. Dünya senin istiridyendir, koca adam."

Büyük adam. Evlat. Evlat. Günah.

Hiçbiri benim adımları kullanmıyor.

İçimdeki öfke çatırdarken espresso makinesinin keskin tıslaması kulaklarımda çınlıyor. Söndürülmeyi reddeden bir ateş. İnanın bana, denedim ama hep orada.

Bu kasaba, bu insanlar, sönmekte olan közleri körüklemeye devam ediyorlar. Beni açık bir aleve dönüştürüyorlar ve bu alevle onları yakmamamı bekliyorlar.

"Alo? Evde kimse var mı, dilsiz?" Başarısız Jim Morrison parmaklarını yüzüme doğru şaklattı.

Sanırım bayıldım çünkü bir saniye önce dilimi ısıırıyordum ve bir saniye sonra Jack'in yüzünü tezgâha çarpmışım. Yanağı bir gümbürtüyle yüzeye çarpıyor ve kahve dükkanında seken nefes sesleriyle güzel bir şekilde eşleşiyor.

Şimdi, tezgâhın personelin için kullanılan bölümünü çevirdiğimde, onu gömleğinin yakasından tutup parlak espresso makinesine doğru sürüklerken bunun parasını nasıl ödeyeceğim diye inleyip sızlandığını düşünüyorum.

Yeni bir espresso hazırlamanın ortasındaki baristaya çekilmesini söylediğimde polis geldikten sonra bir daha asla gün ışığını göremeyeceğimi. Ama kulaklarımda kalp atışlarımın ağır onu gerçekten duyamıyorum.

Damarlarımdaki kan ısınırken ve içimdeki o kırık çocuğu gecikmiş bir tazminat tabağıyla beslerken kendimi umursamaya getiremiyorum. İntikamın soğuktan daha lezzetli olduğunu kim söylemişse, onu hiç sıcak yutmamış.

Elim Jack'in akan ağzını dumanı tüten espressonun altına itiyor. Koyu kahverengi sıvı, boğazının yumuşak dokusunu kabartırken çığlıklarının sesini bastırıyor.

Polis memurlarının Viva Coffee'nin ön kapısından içeri girdiğini duyduğumda bile yüzümde bir sırıtış beliriyor.

"Tavsiyemi mi istiyorsun?" Jack'in yağlı saç tellerini sıkıca kavriyorum ve sıkılmış dişlerimin arasından tısılıyorum: "Kapa çenenii!"

Birinin elleri omuzlarımı tuttuğu anda ona olan bağlılığımı bırakıyorum. Kelepçelerin soğuk metali bileklerimi ısırdığında bile pişmanlık . Jack'in yerde top gibi kıvrılışını, yanan boğazını sıkarken kıpkırmızı espressonun ayakkabılarımda üzerine dökülüşünü izlediğimde de.

Canavarlar doğmaz. İnşa edilirler.

Steril, parlak laboratuarlarda, iğrenç düşüncelerin ya da acı hedeflerin şırıngalarıyla değil. Hayır. Umutların sessizliğin ağırlığı altında çürüdüğü karanlık, yıkık dökük evlerde yapılırlar. Duvarların dedikodunun acımasız sözleri ve kendi günahlarıyla yüzleşemeyecek kadar korkak olanların küçümsemeleriyle yankılandığı yerlerde.

Canavarlar çocukken başlar. Geniş gözlü ve savunmasız, dünyanın neden onlara karşı hep daha keskin olduğunu anlayamayacak kadar küçük. Onları nazikçe tutmayı asla bilmeyen eller tarafından, parmak izleri gibi tenlerine bastırılan utanç tarafından şekillendirilirler. Sonsuz çürükler bırakan türden bir utanç.

Bu çocuklar, büyüyorlar. Önce sessizlikle, sonra öfkeyle. Ağlamayı değil, gülümsemelerini acımasız, kesen bir şeye dönüştürmeyi öğreniyorlar. Artık yardım için ağlamıyorlar, dişleri çıkıyor.

Onları yalanlardan başka bir şeyle beslemeyen dünyayı yırtmak için yapılmış dişler.

Ve onlar geri ısırıldıklarında, dünya nefesini tutup incilerini sıkıyor, hemen hatalı genetiği ya da lanetli bir soyu suçluyor. Kimse o kırık dökük çocuklarda *kendi* yansımasını görmek, o canavarı parça parça bir araya getirmekten sorumlu olduğunu kabul etmek istemiyor.

Beni bu onlar getirdi.

Easton Sinclair beni bu getirdi. Ben
bu insan olmak için doğmadım.

Asla bu hale gelmemeliydim. Dişlerini göstermiş ve elleri öfkeyle titreyen bu insan. Ama işte buradayım, onların dikkatsiz zalimliklerinin eseriğim ve korktukları her şeyim.

Ve asla kontrol edemeyecekleri bir şey.



HAPIS O KADAR DA KÖTÜ OLMAYABİLİR.

Hücre hapsinde tutulduğum sürece, gerçekten eğlenebilirim.

o.

Başımı arkamdaki duvara yaslıyorum, tepemdeki ampulün titreyerek uzun, dalgalı gölgeler oluşturmalarını izlerken çıplak beton beni hapsediyor. Omzumda sağa sola savrulmaktan kaynaklanan donuk bir ağrı var, tahmin etmem gerekirse yoldaki kızarıklık tahriş olmuş ve şişmiş.

Geçen gece beni mahvettiği için Phi'ye kızmak istedim ama rekabetçi, Mezarlık'ın getirdiği kaostan hoşlanan kişi, ona saygı duydu. Eğer roller tersine dönseydi, ben de aynı şeyi yapardım.

Sadece o olduğu için lanet olsun.

Eğer hapse girersem, bir daha Phi Van Doren ile uğraşmak zorunda kalmam.

Boktan durumları daha iyi hale getiren küçük şeylerdir.

Nezarethane seyrek, sadece iki bank, köşede bir tuvalet ve duvarda bir parça gün ışığı alan küçük bir pencere var.

Az önceki adrenalin mi? Gitti, yerini ağır, kemirici bir boşluk aldı. Ama omuzlarımdaki rahatlığı inkar edemiyorum, bir gram bile pişmanlık duyamıyorum.

Dışarıdan ara sıra gelen ayak sesleri ve boğuk sesler dışında ortalık sessiz. Sadece ben ve düşüncelerim, uzun zamandır içimde kaynayan öfke ve acının tek tanığı.

Yalnız olmaktan hoşlanıyorum.

Sessizlikte, istediğim kişi olabilirim.

Ben hem yaratıcı hem de gözlemciyim, kendi düşüncelerimin mimarıyım. Burası özgürce nefes alabildiğim ve dünyanın ağırlığı çökmeden var olabildiğim bir sığınak.

Sadece o zaman huzur buluyorum.

Metalin metale çarparken çıkardığı gıcırtı beni geçiriyor. Gözlerim hücre kapısına kayd ve "*Benimle dalga geçiyor olmalısın*" diye düşündüm.

Hayatın beni mahvetmeyi bırakıp bırakmayacağını merak etmeye başladım. Bu noktada biraz fazla olmaya başladı.

"Espresso makinesi mi? Zekice. Bunu sana vereceğim."

Sage Van Doren orada duruyor, bu gri, unutulmuş alanda parlak bir renk sıçraması. Açık mavi pantolonu bir kadın için fazla düzgün, fazla temiz.

böyle bir yerde. Kızıl saçları mükemmel dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, tek bir teli bile yerinde değil, sanki içine girdiği kaostan hiç rahatsız olmamış gibi.

"Kocanızla mahkeme randevumu ayarlamaya mı geldiniz?" Kaşlarımı çatıyorum ve daha önce taktığım kelepçelerin acısını dindirmek için ham bileklerimi ovuşturuyorum.

"Gerek yok. Jack Jensen diğer yanağını çevirmeyi tercih etti, suçlamada bulunmanın gereksiz olduğunu düşündü." Sage omzunun üstündeki çantaya uzanarak birkaç kâğıt çıkardı. "Kefalet evrakların."

Parmaklarımı büküyorum, Sage'in öfke nöbetimi halının altına süpürmek için Prada çantasından para dağıttığını düşünürken çenemi sıkıyorum.

Ağır saldırı suçundan hapse girmek ister miydim? Hayır.

Van Doren'lerin yardımını kabul etmektense hapse girmeyi *mi tercih ederdim*? Tabii ki evet.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak, "Sakın bana hâlâ nefesini tuttuğunu söyleme," diye mırıldanıyorum.

"Maviye dönüyor."

Sırıtarak söylüyor ama acıma duygusu soğuk gözlemci gözlerinde yaşıyor. Sanki hiç bilet almak istemediği bir oyundaki trajik bir figürmüştüm, dudaklarının bükülüşünde kalıyor, eğlencesine bir parça hüznle ihanet ediyor.

Sage benim için üzülüyor.

Zavallı, acınası, yalnız Jude. Tek başına, bir hücrede kapana kısılmış. Hayatım boyunca onun kötü adam olduğunu bilerek büyüdüğümünden habersiz, kırık bir çocuğa kurtarıcı rolü oynama şansı.

Benim hikayemde kahraman olamayacak.

"Ben evlat edinip sevgi dolu bir ev hayvanına dönüştürebileceğin lanet olası bir sokak hayvanı değilim." Sesim sinirden titriyor, hayal kırıklığı ateş karıncaları gibi derimin altına sızıyor. "Vergiden düşmek için başka bir hayır kurumuna bağış yap. İlgilenmiyorum."

Soğuk beton duvara yaslanırken ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Neden uzanıp duruyor, asla anlayamayacağım. Vasiyetnameyi okurken uzanan parmaklarına dişlerimi yeterince sıktım. Artık devam etmesi aptalca geliyor.

Bana kocası gibi davranmasını tercih ederdim, sanki ben gibi. Tek bir yüzleşme onun için yeterliydi.

babamla olan geçmişi ve boktan günümüz arasındaki uçurumu kapatamazdı.

Topukları beton zemine vuruyor -pahalı, tasarımcı işi, eminim- ve derin bir i çekerek sonunda sessizliği bozuyor.

"Yardıımıı kabul etmekten daha kötü şeyler de var."

Sol banka oturup ellerini önünde birleştirmesini izliyorum. O mükemmel kırmızı tırnaklar tepedeki sert ışıkların altında parlıyor. Gözlerindeki bakış beni kıvrandırıyor, sanki ördüğüm duvarların arkasını görmeye çalışıyor, sanki yeterince uzun bakarsa atlayacakmışım gibi.

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun."

İrkilmiyor. Onun yerine bakışları biraz yumuşuyor ve bu da midemi bulandırıyor.

"Ailem, özellikle de kocam, mükemmel olmaktan çok uzaktır, öyle olduğumuzu iddia etmiyorum. Hatalar yapıldığını biliyoruz Jude. Ama biz size kimsenin sahip olmadığı bir şey sunuyoruz. Sana verebiliriz-"

"Travma mı?" Acı bir kahkaha atarak sözünü kestim. "O zaten var, bayan."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ama yemi yutmuyor. "Bir şans. Savaşma şansı. Daha iyi olmak için. Onların yanıldığını kanıtlamak için. Bu hayatta ne istiyorsan onu olmak için, Jude. İşte bu kadar."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve göğsümde tanıdık bir öfkenin biriktiğini hissediyorum. Sesim hızlı, sert, çıplak tenimde şaklayan bir kırba gibi. "Babama hiç vermediğin için mi?"

Geri çekilmesini, ayağa kalkmasını ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gitmesini bekliyorum. Bu benimle yapmak isteyeceği bir konuşma değil. Bu onu yara bere içinde bırakacak ve muhtemelen var olduğunu unutacak kadar bir geçmişi hatırlayacak.

Ama yerinden .

Bunun yerine, olduğu yerde kalakalıyor, mavi gözleri yarıklara dönüşürken, mükemmel bakımlı bir kaşı meydan okurcasına kavis çiziyor. "Pislik gibi davranmanın beni korkutacağını mı sanıyorsun? Tatlım, ben küçük bir şey icat ettim."

Sage Van Doren'in eskiden ne kadar acımasız olabileceğine dair söylentiler, fısıltılar duymuştum. Sanırım Phi gümüş dilini bir yerden almış olmalı.

"Bu kadar aptal değilsin. Annen okul birincisi olarak mezun oldu, tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ve Easton bir pislikti ama aptal değildi. Yani senin aptal olmadığını biliyorum." Duraklıyor, kelimelerin havada yerleşmesine izin veriyor. "Bu da demek oluyor ki potansiyelini ne için bile bile harcıyorsun? Egon için mi?"

"Senin ne, bayan? Neden bu saçmalığı bırakmıyorsun?"

"Baban ve ben arkadaşlık. Her şeyden önce, Easton benim arkadaşım." Sesi bir parça yumuşuyor. "Bunu bir zamanlar tanıdığım arkadaşım için, senin için yapmak istiyorum. Ponderosa Springs'in sana sunduğundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Arkadaşı. Arkadaşı mı?

Sage'in adı, birçok dayığıma eşlik eden bir ilahiydi. Sallanmayı bırakmak yalvardığım acımasız bir dans için bir şarkı.

Sage. Sage. Sage. Sage.

İçki ve uyuşturucu babamı bu dünyadan uzak bir yere götürürken ve onu önümdeki kadınla tüketilmiş bir geçmişe daldırırken tekrar tekrar duyduğum şey buydu. Sevdığı ve kaybettiği kadın.

"Onu benden aldın!"

Bir keresinde beni merdivenlerden aşağı itmeden önce yüzü yeni açmış gül renginde çılgılık atmıştı. Köprücük kemiğimi iki farklı yerden kırdı ve bir arada tutan vidalar hala onun adını duyduğumda ağrıyor.

Ayıkken, zihni berrakken ve şimdiki zamanda kök salmışken bile, eski nişanlısı hakkında bitmek bilmeyen monologlar anlatır, spiral ciltli defterlere kurgusal karakterler kılığına girerek onun hakkında sayfalarca yazı yazardı.

"Suçluluk mu?" Alay ediyorum, yumruklarım titrerken öne doğru eğiliyorum. "Suçluluk duyduğun her neyse, ondan kurtuldun. Seni serbest bırakıyorum, Sage. Bırak gitsin ve beni rahat bırak."

Onlar geçmişlerinden kaçabildiler. Ben hala ona zincirliyim.

Ve en boktan şey? Buna şahit olmak için hayatta bile değildim.

"Ya size önümüzdeki sonbaharda Stanford'a kabul edilmenizi garanti edebileceğimi söylesem?"

Donup kaldım.

Kelimeler havada asılı kalıyor ve bir an için nefes almayı unutuyorum. "Nasıl-"

"Bilmediğim ve öğrenemediğim çok az şey var, Jude." Başını eğip beni dikkatle izliyor. "Stanford'u mu istiyorsun? Rook mezunlardan biri. Hollow Heights'ta bir yıl kalacaksın. *Bir* yıl boyunca sana yardım etmemize izin ver."

Benim dünyamda rüyaların var olması nadirdir.

Bu, çıplak elle duman yakalamaya çalışmak gibi kırılgan ve ele avuca sığmaz bir şekilde tutunduğum tek şey.

Kendimi özgür bırakma, bu lanet kasabayı geride bırakma ve nihayet kendi şartlarımla yaşama şansı. Geçmişin gölgeleri yok. Kulağıma fısıldayan hayaletler yok.

Sadece ben ve sahip olmam gerektiğini bildiğim hayat.

Stanford Üniversitesi benim çıkış biletim. Sona giden bir yol. Yazarlar için verdikleri Stegner Bursu mu? Gerçekten istediğim şey bu.

On nokta. Sadece on. Ve eğer birini alırsam, iki yılım olacak. Kendimi yanımdan hiç ayrılmayan tek şeye adanmak için kesintisiz iki yıl.

Yazmak.

Babamın yumrukları beni ikiye böldüğünde, kalemim kanı yakalamak için oradaydı ve ben onu mürekkep olarak kullandım. O misilleme yangını evimi yerle bir ettiğinde ve beni haftalarca Whispering Pines Motel'de pis bir odada uyuttuğunda, kelimeler bana eşlik etti.

Her çürükte, her korkuda, yuttuğum her lanet olası acıda, yazmak kaldı. Hiç sarsılmadı. Kelimeler ruhumdaki çatlakları doldurdu ve sayfalar dünya onu çaldıktan sonra bana sesimi geri verdi.

Gördüğüm tek rüya ve onu o kadar çok istiyorum ki sanki beni içten içe yiyip bitiriyor.

Beni geri seven tek şey.

"Kampüste kalıyorum. Yardıma ihtiyacım yok," diye yalan söylüyorum, çenem geriliyor.

Gözlerim onunkilerle çarpışıyor ve bunu görebildiğini biliyorum. Bunu saklayamayacağımı biliyorum.

İçimdeki umut -bir hayali yakalama umudu- ve o bunu önümde lanet bir havuç gibi sallandırıyor.

"En iyi arkadaşım dekan. Yurt başvuruları için son tarihi kaçırdığını zaten biliyorum," diye meydan okuyor.

Babam hayattayken Stanford'a başvurma zahmetine girmemiştim. bile geçirmedim. Hollow Heights'a teslim olmuşum, bana ihtiyacı olduğu için buraya zincirlenmişim. Çünkü ayrılmak, onun o evde yalnız başına çürümesine izin vermek demektir.

Sonra da öldü.

Öldü ve ambulans cesedini götürmek için geldiğinde, rahatlamaya benzer bir şeyin derimin altında süründüğünü hissettim, keskin ve acı. Öldüğü için mutluydum. Kısacık bir an için temiz hava soludum. Artık onun öfkesinin sisinde boğulmayacaktım. Artık ellerini boğazımda hissetmiyordum.

Onun ölümü yıllardır hapsoldüğüm kafesi açtı, takılı öleceğimi sandığım zincirleri kırdı.

Özgürdüm.

Ama artık çok geçti. Son teslim tarihleri geçmişti ve ben bir yıl daha burada sıkışıp kalmış, bu cehennem çukurunda boğuluyordum. Tırnaklarımla kazıyarak çıkabilmem için bir yıl daha. Her şeyi geride bırakmayı düşünmeden önce bir yıl daha

Ve o kadar uzun süre nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, hâlâ savaşıyorum, hâlâ kazanmalarını istemiyorum. O kadar çok şey aldılar ve şimdi gururumu korumama bile izin vermiyorlar mı?

"Yardım etmek mi istiyorsun? İyi olduğun şeyi " Çenemi sarsıyorum, kelimelerin boğazıma sürtündüğünü hissediyorum. "Bana biraz para at ve günü bitir."

"Paraya ihtiyacın yok," diye mırıldanıyor Sage, yavaşça ayağa kalkıyor ve çantasını omzuna doğru çekiyor. "Senin ihtiyacın olan şey aile."

Ona bakıyorum, bana doğru yürürken kaşlarım çatılmış, omuzları geride, omurgası dik ve kazanmış gibi görünüyor. Beni köşeye sıkıştırdığını ve gidecek bir yerim olmadığını biliyordum.

Aile mi?

Gelip onlarla evcilik oynamamı mı istiyor? Aile yemeklerine oturmak, patates püresini uzatmak, ortanca çocuğunu sırf inat uğruna becermemişim gibi davranmak mı? Sanki Phi'den bahsetmek

kanımı kaynatmıyor, yumruğumu en yakın duvara istememe neden olmuyor mu?

Gerçekten de onların mükemmel küçük düzenlerine katılmamı, oraya aitmişim gibi davranmamı bekliyor, oysa onların yanında olduğum her lanet saniye yanan bir fitilin üzerinde oturmak gibi. Aldıkları her kötü kararın ağırlığını gibi davranmamı mı, ki bunların hepsi benim etrafımda dönüyormuş gibi görünüyor?

Hiçbir şey olmamış gibi ailelerine uyum sağlayacağımı düşünüyorsa hayal görüyor demektir.

Dudaklarımdan manik bir kahkaha dökülüyor, karnımı tutarken başım titriyor. "Sen aklını kaçırmışsın. O berbat Brady Bunch'ın bir parçası olmak gibi bir arzum yok."

"Zor. Sahip olduğun tek aile bu."

Cümlesi, kefalet evraklarımdın sıramın metaline çarpma sesiyle noktalandı.

O eve taşınmak istemiyorum. Onlarla evcilik oynamak istemiyorum.

Bununla savaşmak, acı çekmek ve ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum.

Ama hayallerimi avucunun içinde tutuyor. Tam .

Tam orada benim almamı bekliyor ve benim ona hayır diyecek cesaretim yok. Diyemiyorum. Bu hayatta istememe izin verdiğim tek şey buyken olmaz.

Bu gizli, tutkulu şey kimsenin değil, sadece benim ve ona sahip olabilirim. Tek yapmam gereken gururumu bir kenara bırakıp hayatımı mahveden insanların yanına taşınmak.

Çocuk oyuncağı.

Dişlerim yanağımın etini ısıyor, gözleriyle buluştuğumda burun deliklerim açılıyor.

"Bunun sonu çok kötü olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sage'in dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyor ve omzunu hafifçe silkiyor, "Lütfen Jude. Çok daha kötülerini atlattım. Asi bir genç sadece bir Salı günü."

fısıldayan oda

...

Phi

29 Ağustos

HUZUR BENİM HAYATIMDA YOK.

Her zaman bir çeşit kargaşa ile doludur. Kendi eylemlerimden değilse bile, aptal kardeşim ve Caldwell ikizlerinden kaynaklanıyor.

Arabamın kapısını çarpıyorum ve motelin girişinin üzerinde uzanan ok şeklindeki neon tabelaya bakıyorum. Turkuaz ve pembe ışık akıntıları sisi delip geçiyor, ben ön kapıya doğru ilerlerken asfalttaki her su birikintisini aydınlatıyor.

Orada işime bakıyordum, tek başıma film maratonu yapıyordum ki telefonum çaldı. Ezra beni hiç aramazdı ve birinin öldüğünden korkarak açtım, ancak onları eve bırakacak ayık birinin olmadığını öğrendim.

Bu yüzden sadece Tardis temalı pijamalarımı çıkarıp gerçek kıyafetler giymek zorunda kalmadım, aynı zamanda onları için Wastelands'e gitmek zorunda kaldım.

Mars'a taşınana kadar *sakin Cumartesi gecesinin* tanımını bilemeyeceğim.

Ön kapıyı iterek açtığımda, zil çalarken birkaç kayıp ilanı yere düşüyor, gümüşü bir ses

Seksenlerden beri değiştirilmeyen uyumsuz sandalyelerin etrafında yankılanıyor.

Lobinin duvarına monte edilmiş, parazitten titreyen ve açık kalmak için mücadele eden küçük televizyon da dahil olmak üzere buradaki hiçbir şeyin parazitli olduğunu sanmıyorum.

"Whispering Pines'a hoş geldiniz. Giriş mi yapıyorsunuz, çıkış mı?"

Harap olmuş ön masaya bakıyorum, arkasında çarpıcı bir sarışın oturuyor. Dirseği bükülmüş, çenesini avucuna dayamış, eski bir bilgisayarda akılsızca oyun oynuyor.

"Sadece birkaç kişi yi almaya geldim."

Tam olarak üç salak.

Mavi sakızını patlatıyor ve ekrana bakmaya devam ediyor. "Yine de gecelik ücret ödemek zorundayım. Elli dolar. Sadece nakit."

"Doğru," diye homurdanıyorum, kırpılmış tişörtümün boynundan aşağı uzanıp sütyenimin arkasına sakladığım parayı alıyorum.

Sadece nakit, izin verdikleri tüm yasadışı şeyler için hiçbir belge izi yok. "Kalp kırıklığı prensini boynunu kırmaktan kurtarmak için mi buradasın?"

Kalbim kıcıma düşüyor, kafamı kaldırıyorum. "Ne?"

şimdi bana bakıyor, kim olduğumun tamamen farkında. Yuvarlak yanakları çatık kaşlarımla pembenin parlak bir tonuna dönüşüyor, öfkem yüzeye çıkıyor ve yüzümde belirginleşiyor.

"Kardeşin. O-" diye ve eliyle koridoru işaret ediyor. "Bütün gece balkondan havuza atlayacağına söz verip durdu."

Gözlerim dolmaya başlarken omzumdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Tabii ki . En yaşlı Van Doren için gelecekte ölüm yok, sadece aptallık var. Her zamanki gibi.

"Uyarı için teşekkürler..." İsim etiketine bakarak küçük bir gülümseme veriyorum. "Hiç. Güzel isim."

Avuçlarım ahşap tezgâhla buluşuyor, parayı ona doğru kaydırıyorum.

"Oh, teşekkürler." Bir kahkaha attı ve neredeyse beyaz olan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi eğlenceler."

Teşekkür ederek koridora çıktım. Bu bok çukurunda yeterince sarhoş gezindikten sonra, ayıkken çok kolay oluyor.

Botlarımın altındaki zemin düzensiz, fayanslar yontulmuş ve çatlamış. Gölge ler pis zemin boyunca dans ederken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor,

duvar kağıdı soyuluyor. Buraya her geldiğimde, kaç kişinin son anısının burası olduğunu, tüm hayatlarının ıssız bir yolun kenarındaki bu seksenler kalıntısının içinde donup kaldığını edemiyorum.

Devlet otoyolun yönünü değiştirdikten sonra, trafik eksikliği Whispering Pines'ı görünmez hale getirdi. Bir motel olmaktan çıktı ve bir mezara dönüştü.

Sahibi yeni müşterileri ya da kasaba kurallarını umursamıyor. Payını aldığı sürece partilerin ne kadar sefahat içinde geçtiği, uyuşturucuya ne kadar düşkün olunduğu ya da cinayetlerin ne kadar vahşi olduğu önemli değil.

Burada parti yaparız, ortalığı kasıp kavururuz ama herkes altın kuralı bilir.

Gece kalıyorsun, kayıp olarak uyanıyorsun.

Koridorun sonundaki ağır metal kapıyı iterek açtığımda atmosferin hemen değiştiğini hissediyorum. Ölmekte olan lobinin aksine, avlu hayat dolu bir çığlık atıyor.

Baş döndürücü, kirli, adrenalin dolu bir bela. West Trinity Falls'un tek iyi yanı. Derimin altındaki kaşıntı artıyor, onu kaşımam için yalvarıyor, bir körük ve bela bulmam için.

Ama yapamam çünkü bu gece bebek bakıcılığı görevim var ve bu konuda biraz üzülmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Kapı aralığında uzaklaşırken inleme isteğimle savaşıyorum. Hiçbiri telefonlarına cevap vermiyor, bu yüzden onları bulmak lanet olası sonsuzluk taşlarını toplamak gibi olacak.

Yıpranmış şemsiyelerin altında uzanan Ponderosa Springs'in yerlilerine birkaç el sallıyorum ve bazılarına adamlarımdan herhangi birini görüp görmediklerini soruyorum. Bu aptalca bir hareketti çünkü herkes o kadar dağılmıştı ki nerede olduklarını bildiklerinden bile şüpheliyim.

Havuzun kenarında durup U şeklindeki düzeni tarıyorum. Hareket ve yanıp sönen ışıklardan oluşan bir bulanıklık, pervasızca terk edilmişlikle dolu ve hava otla kaynaşmış seks kokuyor.

Lanet bir ihtiyacım var. Bu bok için fazla ayıgım.

Havuzdan gelen bir çığlık dikkatimi çekiyor. Düzensiz bir neon ışıltısıyla yıkanan kızlar suda birbirlerinin üstlerini kapmak için güreşiyor. İkinci katın balkonlarından keskin ısıklar geliyor.

paslı korkulukların üzerine eğilmiş, onların maskaralıklarını alkışlayan azgın adamlar.

Dikdörtgen havuza baktığımda, büyük ikramiyeyi tutturdum. Ya da kısmi bir ikramiye.

Ezra Caldwell sahte bir palmiye ağacının altında oturuyor, dudaklarında bir esrar, plastik ağaç gövdesine yaslanmış, kendi küçük dünyasında gözleri kapalı. En az insanın olduğu yerde olacağını bilmeliydim.

Birkaç kez adını seslendim ama yerinden kıpırdamadı, pembe neon ışıkla kaplanmış bir duman bulutu üfleyerek öylece oturdu. Ben yanına gidip siyah savaş botlarını tekmeleyene kadar kara gözleri açılmıyor.

Her zamanki gibi kırmızı çerçeveli ve ışıltılı. "Phi?"

"Hayır, o lanet olası Paskalya Tavşanı," diye bağıriyorum müziğin üzerinde, o ayağa kalkarken bir adım geri çekiliyorum. "Ne oldu Ez?"

"Grove'daki konserimi yeni bitirdim. Reign'in DD olması gerekiyordu." Devam ederken dudakları seğiriyor. "Ben de bir dab vurdum ve ondan sonra buraya nasıl geldiğimiz biraz bulanık."

İçim burkuluyor, bunun bir şey söylemenin yeri ve zamanı olmadığını biliyorum ama Ezra'nın kafasının iyi olmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Bu yüzden kafası iyiyken onu azarlayarak kızdırmak yerine bir sonraki sonsuzluk taşıını bulmaya çalışıyorum.

"Atlas nerede?"

Bir elini siyah sahte şahinin tepesinde gezdiriyor. "Ben bir ikizim, lanet bir GPS değil."

"Tavır yapmayı kes, ahmak. Nerede o?"

"Son gördüğümde on üç numaralı odadaydı."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Caldwell ikizleri bebekliğimden beri hayatımın değişmez bir parçası oldular. Her ikisini de kardeşlerimi tanıdığım gibi tanıyorum ve benzer özelliklere sahip olsalar da daha farklı olamazlardı.

İkisi de babalarının mürekkep siyahı saçlarına ve annelerinin gülümsemesine sahip. Aynı burun ve çillere sahipler ama benzerlikler burada başlıyor.

Son. Atlas sıcakkanlı, neşeli ve açık sözlüdür. Bu arada Ezra her zaman karanlığı tercih etmiş, gizemli bir hava izlemiş ve insanları daima kol mesafesinde tutmuştur.

Aynı madalyonun iki yüzü.

Kötü şöhretli Aziz ve Gölge.

İkisi her zaman anlaşılamayabilir ama hiç kimse Ezra ve Atlas kadar koruyucu değildir. Mezara kadar birbirlerinin arkasını kollarlar. Çatışan kişilikleri bile bu bağı koparamaz.

"Reign! Saltanat! Saltanat!"

Hoparlörler Justin Bieber şarkısı çalmaya başladığı anda omurgam dikleşiyor.

"Lütfen bana onun olmadığını söyle-"

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyor Ezra yanımda, omzumun üzerinden bakarken ses tonunda bir eğlence var.

Bakışlarını takip ederek dönüp yukarı baktığımda Reign'in ikinci kattaki birkaç kızın yanından dans ederek geçtiğini görüyorum. Kapüşonunu aşağı itip ceketini çıkarırken kahverengi saçlarının tepesi ışığı yakalıyor.

Zahmetsizce, sanki bunu yaşamak için yapıyormuş gibi, tırmanıyor, yüzüne yayılan yaramaz bir sırıtış, onu asla yoluna koymayı başaramayan derin gamzeleri ortaya çıkarıyor. Hem de her konuda.

Gömleğini başının üzerinden çekip aşağıdaki kız kalabalığına fırlatırken içim cız ediyor. Bir parça etin peşindeki aç aslanlar gibi, neredeyse birbirlerini parçalıyorlar ve ben ciddi bir şekilde kusma dürtüsüyle savaşıyorum.

Hâlâ Süpermen iç çamaşırı giydiğini ve dünyanın *en kötü* kokan ayaklarına sahip olduğunu bu adama takıntılı olmalardı. kokusu o kadar kötüleşmişti ki, en sevdiği futbol kramponlarını attım ve bunun için özür dilemeyi reddettim.

Verecek tek bir siki bile olmadan, ileri doğru fırlamadan önce beton balkonun kenarında durur. Reign havuzun yüzeyiyle buluşmadan önce tam bir takla atıyor ve kenarlardan su akıtıyor.

Aptal.

Kendime rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Sarhoşken, kafası iyiyken ya da her ikisiyken partinin can damarıdır. Pisliğin teki olduğu günlerde bile, her odaya sığmayacak kadar büyük bir varlığı vardır. Görmezden gelinmesi imkansız, sevmekten başka seçeneğiniz olmayan insanlardan biri.

Reign ailemizin gözdesi. Ailemiz bunu yüksek sesle itiraf etmez ama herkes bunun doğru olduğunu bilir.

Bunun nedeni doğal atletik yeteneği ya da küstah ama çekici tavrı değil. O sadece altın gibi bir şey. Her zaman öyleydi.

Ezra ve ben havuzun kenarında yan yana durmuş, dili üstsüz iki farklı kız arasında gidip gelen Reign'e aval aval bakıyoruz.

"Ezzzzz," diye şarkı söylüyorum, omzumla onu hafifçe dürtüyorum. "Köpeği benim için sudan çıkarmak ister misin?"

"Sikeyim hayır."

"Dostum, lütfen." Cebimden anahtarlarımı çıkarıp elimde sallayarak onu baştan çıkarmaya çalışıyorum. "Dönüşte Tilly's'e uğrarım."

"Berbatsın," diye homurdanıyor Ezra, anahtarları elimden kaparken. "Ve sen ismarlıyorsun."

"Seninle arabada buluşuruz. Attie'yi almam için bana on dakika ver."

Fikrini değiştirmeden ve beni kardeşimi tek başıma çıkarmak zorunda bırakmadan önce kaçmak niyetiyle botumun topuğu üzerinde dönüyorum. sarhoş bir çocukla pazarlık yaptığını duyuyorum.

"Lanet olsun, Reign. Bunun için çok uçmuş durumdayım. Hayır, pantolonunu çıkarma."

Yürürken kahkahalarımı bastırma zahmetine girmeden insan kalabalığının arasından geçiyorum. Oda numaralarını sayarak en alt kattaki kapı sırasına doğru yürürken kulaklarımda müzik ve kahkahalar çınlıyor.

9...10...11...12...

Yapışkan bir şey vücudumun ön tarafını ıslatıyor ve sırlıslıkla gömleğime bakarken küçük bir nefes alıyorum. Bira açıkta kalan karnımdan aşağı damlıyor ve altın göbek halkama yapışıyor.

"Islak çok iyi görünüyorsun, Cherry."

Panik dilimde şişiyor, ağzım bozuk para çiğniyormuşum gibi sulanıyor. İçime pompalanan kanın her zerresi buz gibi akıyor.

"Bana öyle deme lan," diye ısırdım, bir elimi gömleğimin önünde gezdirip biray üstümden atmaya çalışıyorum.

Oakley kıkırdıyor, güçten başını geriye atıyor. Bu kahkaha kabuslarımda yaşıyor, uğursuz ve içi boş. Ne kadar zaman geçerse geçsin bu sesi asla unutamayacağımdan korkuyorum.

"Sana böyle hitap etmek benim hakkım. Buna sahibim." Sümüklü sırtışını bir rozet gibi takınıyor, yüzüme doğru eğilirken ellerini mavi kotunun ön ceplerine sokuyor. "O tatlı kiraz. Hâlâ dilimde, biliyor musun?"

İğrenç nefesi yüzümde geziniyor, safra midemden yukarı tırmanıyor. Boğazım çalışıyor, kusma isteğimi yutuyorum. Şaşkın bir gülümseme takınarak, tiksintiyle onu yavaşça aşağı yukarı süzüyorum.

Rüzgâr, topuz yaptığı yağlı kahverengi saçlarının birkaç dağınık parçasını yakalıyor. Sırtırken dudaklarının arkasından beyaz dişleri görünüyor, köhne gözlerinin ardında sadece bizim bildiğimiz sırlar yaşıyor.

Oakley Wixx benden çok şey çaldı ama benim kırılmamı izleme ayrıcalığına asla sahip olamayacak.

Hiç.

"Umarım tadını . Benden alacağın tek tat bu."

Atlas'ı alıp gidebilmek için etrafından dolaşmaya çalışarak yana doğru adım atıyorum ama o da benim hareketimi yansıtıyor.

Başını sallayarak dilini şaklatıyor ve bana doğru sırtıyor.

"O kadar hızlı değil. Beni yakala, Phi. Cadaloz nasıl? O güzel ağzını kapalı tutuyor musun?"

Midem bulanıyor, öfkem bağırsaklarımda fiziksel olarak ortaya çıkarken kusmuk boğazıma oturuyor.

Bu oyunu onunla nasıl oynayacağımı biliyorum. İşte bu, kazananı olmayan, çarpık, berbat bir oyun. O Cadılar Bayramı gecesinden beri onunla ilk kez karşılaşmıyorum ve son karşılaşmam da olmayacak. Soğuk bir gülümseme yapıştırıyorum, sesim bıçak gibi keskin. "Ve kendimi utandırayım mı? Birine, bir kızın, bir erkekle evlendiğini söyleyeceğimi sanıyorsan aptalsın.

beleşçi uyuşturucu satıcısı beni

becerdi." "Ağzından çıkanı

kulağın duysun, sürtük." "Yoksa

ne olur?"

Gözleri yarıklara dönüşüyor, yaklaşıyor.

Bana dokunması için sessizce yalvarıyorum. Keşke bana onu herkesin içinde öldürmek için bir bahane verse. Onu da Whispering Pines'in çaldığı ruhlar listesine ekleyin.

Yüzünü dönen bisiklet lastiğimin içine soktuğum anın canlı görüntüsü bana sertçe çarpıyor. O kadar net ki, sıcak lastik derisini soyarken benden yükselen manik kahkaha. Vücudu gevşeyene ve kalbinin atmayı bıraktığından emin olana kadar da gevşemezdim.

Yavaş yavaş öldü ve merhamet için yalvarmaya çalıştığında, ona iyice yaklaşır ve "*Uslu bir çocuk ol*" derdim. *Yakında bitecek.*

Oakley elini kaldırıyor ve ağzı açıldığında bizim durduğumuz yerin hemen yanındaki kapı da açılıyor.

"Üçlü yapmaktan daha çok sevdiğim tek şey kafanı , Waster. Ona dokunursan bu gece ikide iki yaparım."

Kusma isteğim Oakley'nin eli geldiğinde de azalmıyor. Onun üzerine kusmanın eşiğindeyim. Düşündüğümde, bu olabilecek en kötü şey değil.

"Ben de tam gidiyordum Caldwell. Bu kadar telaşlanmana gerek yok." Çenesini bana doğru salladı. "Bu doğru değil mi, Phi?"

Başımı çevirdiğimde gözlerim en iyi arkadaşıminkilerle çarpışıyor. Kare şeklindeki çenesindeki kaslar seğiriyor, kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor. Ona hafifçe başımı sallarken dişlerim dilime gömülüyor.

Omuzlarındaki gerginlik azalmıyor ama parmaklarının yumulmuş yumruklarından esnediğini görüyorum. Kollarını çıplak göğsünde kavuşturuyor ve beni otel odasına almak için yan dönüyor.

Bu dünyada beni ondan iyi tanıyan çok az insan vardır. Benim mutlak sessizliğimde o beni duyuyor ve sanırım kör olsam bile onu görebiliyorum.

Atlas Caldwell benim adamım. Bu ailedeki herkesin bir tane var ve o her zaman benim oldu.

Oakley'e bir kez daha bakmadan ya da bir veda busesi atma zahmetine girmeden odaya giriyorum.

"Aletimi döndürmek ya da dişlerini yerden kaldırmak istemiyorsan, ben olsam siktir olup giderdim."

Cevap verdiğinden ya da gittiğinden emin değilim; kulaklarımdaki tek ses kirli, kahverengi halıya vuran botlarım. Zar zor fark ediyorum

Kız ve adam hala pis yatağa sıkışmış, ben neredeyse yanlarından koşarak geçerken.

Banyo kapısı, dizlerim kirli muşamba zemine çarpmadan hemen önce çarparak kapandığımda tıkırdıyor. Midemdekileri şiddetle boşaltırken vücudum içimi burkan kabartılarla sarsılıyor.

Tüm öfkem bedenimden çıkıp tuvalete akıyor. Toplum içindeyken bu tehlikeli bir şey. Öfkem bana tutunacak bir şey veriyor ve o olmadan serbest düşüşe geçiyorum.

Öfkeyi bir kalkan olarak kullanabilirim.

Şimdi iğrenç bir tuvalette duruyor ve ben savunmasız kaldım.

Soğuk küvetin kenarına yaslanırken kemiklerim ağrıyor. Nefesimi tutmaya çalışırken saç çizgimde ter boncukları oluşuyor. Kusmuğun asidik tadı hâlâ ağzımı kaplıyor ve keşke bir diş fırçam olsaydı diyorum.

Oakley'i her gördüğümde böyle olmuyor ama son birkaç karşılaşmada benzer bir durumla karşılaştım.

Dışarıdan, numara yapabilirim. Sinsi iğnelemeler ve plastik gülümsemelerle yaptığı şey beni rahatsız etmiyormuş gibi davranabilirim. Ne kadar görmesine izin verirsem, o kazanır. Ona benim üzerimde bu gücü vermeyi reddediyorum.

Ama yüzeyin altında öyle güçlü bir nefret var ki kalbimi dökülmüş mürekkep rengine çevirdi. Onun yüzünden dünya bir daha asla tam renkli olmayacak. Mucize, umut, aşk. Artık hepsi lekeli. Artık paletimde var olan tonlar değil.

Başım yana düşüyor, bakışlarım motel banyosunun loş, titrek ışığında bir şeye takılıyor. Dağınık el yazısının çizgileri, yılların kırıyla yarısı gizlenmiş, sararmış duvar kağıdının üzerinde yılan gibi kıvrılıyor.

İnsanları bütünüyle yutan, Dişlerini yorgun ruhlara batıran bir mezarlıkta kontrol edildi.

Ben sadece zamanın unuttuğu bir isim, Çürümeye terk edilmiş bir çocuğum.

Eskiden bildiğim bir hayattan koparıldım. Kalacak yerim yok, gidecek yerim yok. Bu motel için mükemmel bir misafir.

*Kimse özlemeyecek, kimse söylemeyecek.
Gece için giriş yaptım.
Ömür boyu kalacağım.
Mezarım okunacak,
Son dinlenme yeri, 13 numaralı oda.
-E*

Kelimeler duvar kağıdına , sessiz bir itiraf titrek, umutsuz vuruşlarla kazınmış. Uzanıp parmaklarımı düzensiz yazının üzerinde gezdiriyorum, sanki onları yazan kişinin hayaletine dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Bu pis, unutulmuş banyoda, onların acısı yankılıyor, bu yerin duvarlarına gömülmüş akraba bir ruh.

Duvar kağıdını dikkatlice soymaya başlıyorum, hareketlerim yavaş ve kasıtlı, sanki çok hızlı çekmek kırılğan bağı koparabilirmiş gibi. Kâğıt yerinden çıkıyor ve ben de katlayıp bir sır gibi cebime atıyorum. Bu bir dayanışma simgesi, benimki kadar kayıp bir ruhla kurulan bir bağ.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Atlas'ın sesi beni bulanıklıktan kurtarıyor ve gözlerimi ona doğru çeviriyorum. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde endişe ve sabır karışımı bir ifade var. Yüzümü inceliyor, vermeye hazır olmadığım bir şey arıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, kendimi yerden kaldırmaya zorlayarak. "Pantolonunun fermuarını çek. Ezra Tilly'nin sözünü verdim."

"Phi-"

"Ben iyiyim Attie," diye sözünü kesiyorum ama ses tonumda yumuşak bir yalvarış var, "Söz veriyorum," diye ekliyorum.

İkimiz de yalanın orada olduğunu, odayı dolduran ağır sessizlik gibi aramızda asılı durduğunu bilmemize rağmen bana yalanı söylemiyor. Tek kelime daha etmeden arabama doğru yola çıkıyoruz, sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

Motor canlanıp motelden uzaklaştığımızda, bu sözleri yazan çocuğun 13 numaralı odadan hiç kaçmadığı hissinden kurtulamıyorum. Ama o pis duvar kağıdına kazınan acısı bir çıkış yolu bulmuştu.

Ve bu gecenin acıya değdiğini hissettiriyor.



"BİRAZ DAHA YÜKSEK SESLE KONUŞABİLİR MİSİN?" TISLIYORUM, ARKAMI DÖNÜP TERS TERS BAKIYORUM

Reign beceriksizce duvara çarparken.

Saat gece yarısını biraz geçiyor ve ailelerimizi uyandırmama umutlarım boşa gidiyor. Atlas'ın yardım teklifini kabul etmeliydim çünkü şimdi sarhoş bir yürümeye başlayan çocukla tek başıma uğraşmak zorunda kaldım.

Reign, girişteki küçük kadife kanepenin üzerine düşüyor. Ağırlığının altında inleyen koltuk, üzerine uzanan iri gövdesiyle saçma bir şekilde küçük görünüyor. Jordan ayakkabılarını ayağından çıkarmaya çalışırken kendi kendine gülüyor.

Evren, bana güç ver, lütfen.

Onu olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yatağa yatırmak isteyerek yanına gidip diz çöküyorum, soğuk mermer pelüş İran halısının üzerinden dizlerime baskı yapıyor. Üzerindeki tütün ve içki kokusu bir tsunami gibi yuvarlanıyor, kıyafetlerine inatla yapışan pahalı kolonyanın hafif kokusuyla karışıyor.

"İğrenç " diye mırıldanıyorum, parmaklarım bağcıklarındaki inatçı düğümlerle uğraşırken.

Alay ediyor, başını duvara yaslıyor, gözleri yarı kapalı. "Esrar iyidir, ama sigara dumanı sınırı çizdiğin yer mi?"

Bu ışık altında, herkesin düşündüğü gibi bencil bir ahmak değildir. Reign'in normalde jilet gibi olan yüz hatları yumuşamış. Hafifçe kayıyor, geniş omuzları kanepeye daha da gömülüyor. Pahalı kumaş onu yutuyor gibi görünüyor, sanki bu gece yaptığı pisliği emmeye çalışıyor.

Bu adam Heartbreak Prince ya da Ponderosa Springs'in asabi futbol yıldızı değil.

Şu anda, o sadece benim kardeşim.

"Nikotin akciğer kanseri gibi kokuyor. Ot ise kaçış gibi kokar."

Bağcığı çekip çıkarıyorum, sağ ayakkabısını kaydırıyorum. Ayakkabının yere çarparken çıkardığı yumuşak gümbürtü kalın halı tarafından bastırılıyor.

"Hiç mantıklı değilsin."

"Evrenin size bir anlam ifade etme zorunluluğu yoktur. Eğer evrenin cevap borcu yoksa, benim de yok."

Reign tekrar gülüyor, geniş omuzları çabayla titriyor. Bu ses, yüksek tavanlardan ve süslü kartonpiyerlerden yansıyarak sessiz, kavernöz alanda yankılanıyor.

"Ayakkabı giymekten nefret ederdin."

"Ha?" Tanıdık orantısız sırtışını görmek için başımı kaldırıp soruyorum.

"Küçükken ayakkabı giymeyi reddederdin." Yere işaret ediyor, sesi biraz bulanık. "Ta ki muhteşem ağabeyin sana süper güçler verdiklerini söyleyene kadar."

Kendimi durduramayıp sol ayakkabısını çıkarırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yıpranmış deri ellerimde sıcacık, diğerine katılmak için onu arkama atıyorum.

Boğazımı temizliyorum, şarkılı bir sesle konuşuyorum. "Önce sol ayakkabı, olabildiğince güçlüsün. Sonra sağ ayakkabı, bir arı kadar hızlısın."

Görünüşe göre, onu merdivenlerden yukarı çıkarırken gülmeye başladığımız için ailelerimizi uyandırma konusunu tamamen unutmuşum. Onu yatak odasına götürürken kıkırdamalarımız birbirine karışıyor.

Bu gerçek ve karnımı sıcaklıkla dolduruyor.

Ben evlat edinildiğimde o beş aylıktı. Ben onun küçük taklitçisiydim ve onun haberi olmadan bana öğretiyordu. İlk adımlarını atarken, ilk kelimesini söylerken ve denediği diğer her şeyde, birkaç ay sonra ben de onu takip ettim.

Öğrendiğim her şeyi Reign'den aldım.

"Bu gece aşık oldum," diye anons ediyor, sesi boğuk bir şekilde yatağına yüzüstü yığılırken, tamamen giyinik ve dünya tarafından tamamen rahatsız edilmemiş bir halde. Koyu gri yorgan altında buruşuyor, yumuşak bir kumaş hışırtısı sessiz odayı dolduruyor.

Alay ediyorum, kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum. "Sen her zaman aşıksın dostum."

Abartı da değil. O bir aşk sürtüğü. Her gün, günde üç kez aşık oluyor. İşte tam da bu yüzden kadınlar ona doyamıyor. Her yeni kızın o olduğuna dair acımasız beyanlarına kapılıyorlar.

"Hayır," diye inliyor yastığına doğru. "O tek. O benim."

Nefes alıyorum, yarı gülüyor, yarı iç çekiyorum ve yatağının ayak ucuna doğru yürüyorum. Oda loş, sadece ince perdelerin arasından süzülen ayın yumuşak ışığıyla aydınlanıyor ve her şeyin üzerine mavimsi bir renk veriyor.

Yatağın dibine gelişigüzel atılmış battaniyelerden birini kapıp vücudunun üzerine atıyorum.

"Nasıl , Kazanova."

Ben ayrıldığımda çoktan usulca horluyordu, nefes alış verişi sabit ve huzurluydu.

Sessiz bir iç çekişle odasından çıkıyorum, kapı arkamdan usulca kapanıyor. İnerken döner merdiven ağırlığının altında iniyor, her gıcırta gecenin durgunluğunda yankılanıyor. Karanlık bastırıyor, pencerelerden gelen zayıf ışık onu dağıtmak için çok az şey yapıyor ve bir an için evin kendisi nefesini tutuyormuş gibi hissediyor.

Mutfığa ulaştığımda, kahvenin ve akşam yemeğinden kalan baharatların tanıdık kokusu beni sarıyor, sessizlikte küçük bir teselli. Mutfak loş, tek aydınlatma ocağın saatinin yumuşak yeşil ışıltısından geliyor ve tezgahın üzerinde uzun gölgeler bırakıyor.

Bir bardağa uzanıyorum, serin yüzeyi parmaklarıma yumuşak ve güven verici geliyor ve musluktan su dolduruyorum. Suyun sesi tek ses, sabit ve yatıştırıcı, beni zamanda topraklıyor. Ama bardağı dudaklarıma götürdüğümde bir şey dikkatimi çekiyor; sessizlikte zar zor duyulabilen hafif bir mırıltı.

Sessizlikte, kulaklarım kısık sesleri algılamak için zorlanıyor. Bardağı tezgâhın üzerine bırakırken kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Mırıltıların kaynağına doğru parmak uçlarımda ilerlerken çoraplarım serin mutfak zemininde sessizce kayıyor.

Babamın ofisinin ağır ahşap kapıları hafif aralık, koridorlara bir parça altın ışık sızıyor. Hemen dışarıda duruyorum, küçük bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Ben bir yargıcım, Sage. Mahkeme onayı *benim*. Bu gece ona güvene erişim izni verebiliriz."

"Sonra ne olacak? Hak etmediği bir yolda ilerlemeye devam etmesine izin mi verelim?"

Annemle babam tik ağacından bir masanın önünde duruyorlar, vücutları birbirlerine doğru eğilmiş, gerginlikleri çok açık. Daha yakına eğildiğimde kafa karışıklığı kaşlarımı birbirine düğümlüyor.

Bunlar neden ?

"O aileye hiçbir şey borçlu değiliz. Yaptıklarından sonra mı, yoksa tüm bunları affedip unuttunuz mu?"

"Siktir git, Rook. İkiz kardeşim öldürüldü. Coraline neredeyse kaçırılıyordu. Sonsuza dek yaşayacağım boktan bir liste var. Stephen Sinclair'in bize yaptıklarını kimse unutmadı."

Omurgamı soğuk bir ürperti sarıyor. Annemin her zamanki yumuşak mavi gözleri alevlere dönüşmüş, kemiklerime kadar işliyor. Onu varlığımın her zerresiyle seviyorum ama aynı zamanda asla karşı gelmeyeceğim tek kadın.

Annemle babamın bu halini sadece birkaç kez gördüm. Birbirlerini elle tutulur bir şekilde seviyorlar. Közleri ve kıvılcımları görebilir, yıllarca süren kıştan sonra sıcak bir ateş gibi hissedebilirsiniz.

Ama bazen kavurur.

"O zaman neden Jude'un bu eve girmesine bu kadar kararlısınız?"

"Jude, Easton'a asla veremeyeceğimiz yardımı hak ediyor. O bir Bu olayda masum ve siz bunu görecektik kadar babasına duyduğunuz nefretin ötesini göremiyorsunuz."

Onun adını duyunca göğsüm sıkışıyor. O tanıdık suçluluk duygusu midemi kemiriyor.

Babam bir süre konuşmuyor ve aralarındaki sessizlik ağır ve boğucu bir şekilde uzayıp gidiyor.

Bunun olmasına imkan yok. Jude buraya taşınamaz. Taşınamaz.

"Yargıç koltuğuna neden oturduğunu ya da boktan bir babanın gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu? Bu bir çocuk, senin onun yaşındaki haline çok benzeyen bir çocuk." Annemin ifadesi bir nebze yumuşuyor, elleri krem rengi hırkasını vücuduna doğru çekiştiriyor. "Alistair yıllarca Jude'un hayatının bir parçası olmaya çalıştı. Hepimiz hayatımıza devam etmeye çalışıyoruz. Sen neden yapamıyorsun?"

"Çünkü neredeyse ölüyordun, Sage!" Babamın sesi ölçülü, ama alttan alta daha karanlık bir şey var - sadece anlık görüntülerini gördüğüm bir şey - ve bu beni ürkütüyor. "Sana her gece sarıldım.

Kabuslar bitmeden yıllar önce. İlişkimizin aylarını asla kurtaramayacağım anılar yüzünden kaybetmekten korkarak geçirdim. Sen geri dönüş yolunu bulana kadar yavaş yavaş yok oluşunu izlemek zorunda kaldım."

Bu kelimeler havada asılı kalıyor, ağır ve çiğ. Yorgun bir avucunu ağzına götürürken yüzünde hiç geçmeyen acıyı görebiliyorum.

Babamın purolarının kokusu, annemin parfümünün hafif kokusuyla karışarak dışarı yayılıyor - normalde rahatlatıcıdır, ama şimdi boğucu geliyor, sanki beni boğuyor.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca, bu aileyi korumak için kendimi yok ettim. Güvende olduklarından emin olmak için sevgimi feda ettim. Eğer Jude bu eve taşınırsa, bunun boşa gittiğinden emin olmak için her şeyi yapacaktır.

Cadılar Bayramı gecesini, neler olduğunu bildiğini sürekli hatırlatmaktan başka bir şey olmayacak. Ve kendi kendini yok eden bir zevk gecesi için bozulmuş sadakatimin yaşayan, nefes alan bir anısı.

Onunla yatmanın yanlış olduğunu biliyordum, ailelerimiz çok iç içe geçmişti, geçmişimiz çok karanlık ve acı vericiydi. Ama onunla sarhoş olmuştum, dokunuşundaki ateşe bağımlıydım ve onunla aynı çatı altında olmak karşı koymayı neredeyse imkânsız hale getirecekti.

Annemin yüzü yumuşuyor ve hiç tereddüt etmeden öne çıkıp kollarını babama doluyor. Babamın vücudundaki gerginlik hemen kayboluyor, başı annemin alnına düşüyor.

"Seni her yerde takip ederim, TG. Bunu biliyorsun. Ama seni ya da bu aileyi bir Sinclair'e tekrar kaptıramam." Adamın sesi kadının açık kızıl saçlarında boğuklaşıyor.

"O Easton değil. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız çünkü Jude Sinclair artık bu ailenin bir parçası."

Öfke içimde tutuşuyor, zorlukla nefes alana kadar içimi kavuruyor.

Hayır. Jude Sinclair bu ailenin bir parçası olmayı hak etmiyor.

İçimde kaynayan her şeyi -öfkenin her zerresini, acının her pürüzlü parçasını- boğazım çiğnenene ve sesim parçalanmış bir fısıltıdan başka bir şey olmayana kadar serbest bırakmak istiyorum. Onlara Oakley'den bahsetmek, Jude'a olan nefretim onun soyadıyla hiçbir ilgisi olmadığını açıklamak çok kolay olurdu.

Bu tarihle ilgili değil. Bu kişisel.

Jude'un beni bir su kulesinden atmakla tehdit ettiğini ve sadece evsiz kalmayacağını söylemek zorunda kalacağımı bildiğim için boğazım çalışıyor.

lmüş olurdu.

Ama kelimeler, keskin ve hazır, kırık cam parçaları gibi boğazıma yerleşiyor. Derinden kesiyor, yuttuka yakan bir aside dönüşüyorlar.

Jude'a yardım etmek annem için bir şey ifade ediyor. Ne kadar çok istesem de oraya girip bunu ondan koparamam. Bu ne kadar zor olsun.

Jude'dan nefret ediyorum ama annemi daha çok seviyorum.

kural

...

Phi

31 Ağustos

"KALK VE PARLA! YA DA EN AZINDAN YÜKSEL. PARLAKLIK İSTEĞE BAĞLIDIR."

Gözlerim çatlayarak açılıyor, balkon kapısından içeri dolan güneş ışığı beni kör etmeye çalışıyor. Yüzüstü yüzümü yastığa gömüyorum ve hangisinin daha kötü olduğunu düşünüyorum.

Az önce uyandığım ya da şu anda yaşadığım kabus.

"Bırakın öleyim."

"Yapamam, şeker memeli."

"Dostum, bu..." İnliyorum, başımı çevirip gözümü kısarak saate bakıyorum ama lenslerim olmadan sadece bir bulanıklık. Gözlüklerimi bulup takana kadar etrafı karıştırıyorum. "Sabah altı buçuk. Dokuza kadar dersim yok. Ne halt etmeye beni ?"

Derse girmemeyi, kendimi battaniyeden bir dürüme sarıp hasta numarası yapmayı planlamıştım. Böylece bugün Jude Sinclair'e hoş geldin partisinin bir parçası olmak zorunda kalmayacaktım.

Annem lanet kurabiyeler pişirirdi.

Çerezler.

"Kendini daha hissetmesi için," demişti.

Evin ısını yükseltmeyi teklif ettim; bunaltıcı sıcakların Lucifer'in çırağına kendi evini hatırlatacağını düşündüm. her şeyden çok istediğim evi.

"Birkaç saat önce biraz dalga yakaladım, eve geldim ve Froot Loops kalmamıştı. Kilerde gizli bir zulan olduğunu düşündüm. Gauntlet'in yeri de az önce düştü."

Jude'la ilgili haberleri duyduğumdan beri ilk kez göğsümde sevinç çiçekleri açıyor. Vücudumu dik oturmaya zorlayarak, tuttuğum ellerimi odamı kendine ev edinmiş, her zamanki gibi rahat bir şekilde masa sandalyeme uzanmış, yüzündeki tembel sırtıyla Atlas'a doğru uzatıyorum.

Kucağında ölü gibi duran Galileo'yu boş boş okşuyor, yarı kör kedim Atlas'ın bedeninin sıcaklığı dışında her şeyden habersiz.

"Bir !" Neredeyse bağıyorum.

Atlas mecburen telefonunu almam için yatağımın üzerine atıyor.

Tanrı bilir ne kadar zamandır burada oturuyor olması muhtemelen beni rahatsız etmeli. Ama o Atlas ve yaptığı çoğu şey düşüncesizce.

Bilinmeyen numara: Gallows Reef. 10:30. 9/13.

"Eğer sörf yapıyorsan, bu yıl boku yedin demektir."

Ona şakacı bir bakışla bakıyorum, bir yastık kapıp kafasına fırlatıyorum. Yıllarca sörf yapmanın verdiği keskin reflekslerle kolayca yakalıyor ve yatağımın ucuna geri fırlatıyor.

Umarım suyla ilgili bir şey değildir. Geçen yıl kaybettik ve bunun tekrarlanmamasını gerçekten çok isterim. Wasters bu konuda aylarca susmadı.

Gauntlet benim en sevdiğim şehir sırrıdır.

Her yıl West Trinity Falls ve Ponderosa Springs savaşa girer ve kurallar basittir: hiçbir oyun asla tekrarlanmaz ve oyunu siz seçerseniz, düşman yeri seçer. Her şey her kasabadan meçhul kişiler tarafından yönetilir ve kazananlar için adil bir yargılama sağlanır.

Eskiden baharın ilk günü saat gibi gerçekleşirdi, ancak işler kontrolden çıkıp çocuklar ölmeye başlayınca, ev sahipleri daha sinsi oldu. Şimdi, tarih bir gizem, sadece günler önce düştü.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dikkat dağıtıcı.

"Bir sorum var," diyor Atlas beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Jude'u artık kardeşiniz olarak mı tanıtmanız gerekiyor? Üvey kardeş mi? Fo-Bro?"

Bazen aklına gelen ilk şeyi söylediğini düşünüyorum. Filtre yok, tereddüt yok, sadece konuşuyor ve en iyisini umuyor.

"Eğer sen ve Ezra onu kuzeniniz olarak kabul etmek zorunda değilseniz, ben ile devam edeceğim," diye mırıldandım.

Roach benim kibarlığım.

Yıllar önce Jude'un Alistair'in üvey yeğeni olduğunu öğrendiğimde yıkılmıştım.

Bu beni hâlâ çok rahatsız ediyor. Onun Caldwell'lere benim asla yapamayacağım bir şekilde bağlı olduğunu bilmek. Kendimi bildim bileli beni aileme bağlayacak biyolojik bir bağın özlemini çekiyorum ve Jude bunu hafife alıyor.

Jude'dan nefret etme nedenlerimi sıraladığım listeme yazdığım ilk şey bu olabilir.

"Touché, kedicik." Bana doğru başını sallayarak sırtıyor. "Neden *buraya* taşıyor? Babam onun yaşayan tek akrabası. Yani, o adamla aynı evi paylaşmadığım için çok mutluyum ama bu daha mantıklı."

"Bazı saçmalıklar olacak."

"Yani senin için kardeşlik bağı kurma zamanı yok mu?" "Trafikte oynamayı tercih ederim," diye kestirip atıyorum.

Jude bu ev için çok büyük. Boyu 1.80. Buraya ait değil. Bu ev, benim alanım, asla onun için tasarlanmadı.

Vücudumu insanlarla paylaşıyorum. Sorun değil, umurumda değil. Kendime geçici bir zevk vermek için kullandığım bir et giysisi. Onlar beni becermeden önce ben onları beceriyorum. Benim şartlarımla.

Buradaki parçalarım mı? Onlar benim ruhuma ait ve kimse, özellikle de o bunu anlamıyor.

"Bu konuda sızlanmanın bir faydası olmayacak." Reign'in sesi içeri girerken odayı kesiyor, beyaz gömleği çimenle lekelenmiş ve futbol antrenmanı olduğunu tahmin ettiğim şeyden hala nemli.

Bugün herkesin atletik faaliyetler için sabahın köründe kalkması da neyin nesi?

"Onun ortaya çıkması seni çok heyecanlandırđı in mi?" Kaşlarını kaldırarak karşılık veriyorum. "Daha iki hafta önce Mezarlık'ta onun kışını tekmelemekle tehdit etmedin mi?"

"Oyun parkında kız arkadaşını çaldığı zamanı unutma," diye araya giriyor Atlas, kahverengi gözleri eğlenceyle parılıyor. "Bütün gün bunun in ağlamıştı."

"Ondan hoşlandığımı söylemedim. Evimde istemediğim şerefsizin teki," diye homurdanıyor Reign, şapkasını geriye doğru çevirip şifonyerime . "Söyledim ya, dırdır etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O geliyor. başa çıkmak zorundayız."

Atlas, "Evet, bu benim in çok fazla aile dramı," diyor.

Galileo'yu yere bırakmadan önce son bir kez okşuyor, sonra ayağa kalkıyor, yanımdan geçerken eli doğal olarak saçlarımı karıştııyor.

Her varoluşta, alternatif gerçekliklerde Atlas'ı bu şekilde tanıyacağım. Küçüklüğümüzden beri yaptığı veda hareketinin aynısını yapıyor, eliyle saçlarımı karıştııyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım, Phi-fi-fo-fum," diyor, yatağımın yanında duraklıyor, mürekkepli, tuzlu su bukleleri beresinin altından dışarı bakıyor.

"Yarım yamalak işler de dahil mi?" Sırıtıyorum. "Hamam böceğine eşek şakası yapmak gibi mi?" Sırıtıyor. "Yeri ve zamanı sen söyle. Ben ."

Atlas şaka yaptığımı düşünebilir ama ben çok ciddiylim.

Burada yaşamının güneş ışığı ve gökkuşadı gibi olacağını sanıyorsa, kafayı yemiş demektir. Jude'un benimkinin yanındaki yatak odasına taşınmasının tek, ama tek iyi yanı istihbarat toplayabilmem.

Zayıflıklarının neler olduğunu, neleri sevdiğini (eğer soğuk, ölü kalbi böyle bir şey yapabiliyorsa), onu nelerin korkuttuğunu anlayabilirim. Yatak odaları ve tuttukları şeyler kutsaldır. Orada kimsenin öğrenmesini istemediği bir şey mutlaka vardır.

Ona karşı kullanabileceğim bir şey. Lanet çenesini kapalı tutmasını sağlamak in. Şu anda ihtiyacım olan son şey kahvaltıda ağızındaki baklayı çıkarması ve babamın onu tereyağı bıçağıyla bıçaklaması.

Atlas'ın kapıya doğru yürümesini, kanka kucaklaşmalarından birini yapmasını ve kaybolmadan önce birkaç kelime etmesini izliyorum. Şanslı pi, evimize çökmek üzere olan kıyametten kaçıyor.

Yorganı bacaklarımdan atıp yatağın kenarına doğru sallıyorum. Kendime acımam resmen mahvoldu, bu yüzden bir sonraki planım kendimi duşta boğup boğamayacağımı görmek.

Elbette, ailemin beni bir apartman dairesine yerleştirecek parası var, ama bana tek başıma yeterince güvenmiyorlar. Dört ay öncesine kadar Massachusetts'te olacağımı sanıyordum. Haritanın öbür ucunda, yeni bir başlangıç. Tüm geleceğimi buna göre planlamıştım.

Hayatın bir anda tersine dönmesi ne garip. Bir mektup, soğuk kelimelerle başlayan, *Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ne kabul teklifinizi iptal etmeye karar verdiğimizizi bildirmekten üzüntü duyuyoruz* ve kibar bir şekilde, *Anlayışınız için teşekkür ederiz.*

İçimden, üzerinde orta parmağımın resmi ve "*rica ederim*" yazan bir mektup gönderme isteği çok güçlüydü. Ama Andy hemen beni bu düşüncemden vazgeçirdi.

Hatta son dakikada Hollow Heights'ta bir yurt bulmaya çalıştım ama bana tüm birinci sınıf yerlerinin dolu olduğu söylendi. Dekan da torpil yapmaz, bu yüzden Lyra Teyze'ye sormak söz konusu bile olamazdı.

İşte buradayım, iki seçeneğim var: Yeni oda arkadaşım ile anlaşmak ya da ölmek.

Dolabıma yöneliyorum, Reign'in kapının yanında oyalandığını fark ediyorum, bu da söyleyecek bir şeyleri olduğu anlamına geliyor. Ve tahmin etmem gerekirse, beni kızdıracak.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, yoksa orada öylece duracak mısın?" "Jude'dan uzak dur."

Kaşlarımla çatılıyor, ona bakmak için dönüyorum.

Şaka yapıyor, değil mi? Ama yüzünü incelediğimde, babamızınkine çarpıcı bir şekilde benzeyen yüz hatları, onun son derece ciddi olduğunu görüyorum.

Geçen geceki kaygısız, sarhoş Reign mi? Gitti. Aşırı korumacı, ayık pislik geldi.

"Endişelenme dostum," diye homurdanıyorum küçümseyerek. "Kıçına ne girdi ve-"

", Phi. Ondan uzak dur."

Oh.

Bu beni Jude'dan korumakla ilgili değil. Ailemizi *benden* korumakla ilgili.

Boğazımda acı birikiyor, safra midemin çukurundan yol alıyor. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, sanki bir sonraki hamleye karşı kendimi korumak istercesine. Sanki bu bir şekilde darbeyi hafifletebilirmiş gibi.

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun, Reign?"

"Seni tanıdığımı söylüyorum. Bir kural. Babam bize bir kural verdi. O kural bizim sözde üvey kardeşimiz olmak üzere."

Bir Sinclair'e güvenmeyin. Asla.

Babamın bu sözleri söylediğini ilk duyduğumda kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama ondan korktuğum tek anın o olduğunu biliyorum.

Jude ile olanlar seksten daha fazlasıydı.

"O gece lanet olası bir haindin ve bunun her saniyesini sevdin."

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarım gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Dürtülerini kontrol edemeyen, kendi kendini yok eden bir fahişe olduğum için onunla yatacağımı düşünüyorsun. Bu doğru mu?"

"Bence sen bencilsin. Seni seven insanlara zarar vermeye kararlısın. Jude'la takılmak da bunu yapmanın harika bir yolu." Reign'in sesi ayaklarımın tabanına bastıran sıcak kömürler gibi, sıcaklık beni bakışlarını kırmaya zorluyor.

Travma, onu yaşayan kişiyle sınırlı değildir. Etkisi, yolunun üzerindeki herkese dokunarak dışarıya doğru yayılır.

Oakley'nin bana yaptığının aynısını ben de aileme yaptım. Bunun için benden başka kimse suçlanamaz. Ama Reign'in şu anda hissettiği acı, alternatifinden daha iyi.

"Ders için teşekkürler. Her zamanki gibi altın çocuk." Dilimden zehir gibi acılık damlıyor. "Bu aile sen ve senin lanet olası atların olmasa nasıl ayakta kalırdı?"

Reign ve ben, eskiden yakındık.

O öncesiydi, şimdi ise sonrasında yaşıyoruz.

Kardeşimin ailemizden daha sadık olduğu kimse yoktur ve ben onları incittiğimde? Değiştiğimde ve neden değiştiğime dair sağlam bir cevabım olmadığında mı?

İlk arkadaşım bir yabancı oldu.

Bağımız ikiye bölündü, kırılğan kemikler gibi çatladı ve bizi dünyanın iki ucunda, aradaki boşluğu kapatmanın hiçbir yolu olmadan ve ilişkimizin kırıkları ayaklarımızın altında dururken bıraktı.

Reign şifonyeri itiyor, odanın ortasında benimle buluşana kadar her adımında öfke var.

"Son dört yıldır annemle babama cehennemi yaşattın. Vandalizm, hırsızlık, tüm geleceğini çöpe attın. Hepsi de seni her seferinde affetmeleri içindi." Her kelimedede göğsü kabarıyor, kaşları ıstırap ve kırık bir öfkeyle çatılıyor. "Beni kötü adam yap. Umurumda değil ama bunu onlara yapma. Yaparsan bir dahaki sefere seni kurtaracak kimse olmaz."

Sözlerinden ürküyorum, her biri bir bıçak gibi. Kanlı parmaklarımla dikiğim eski yaralarım oyulup açılıyor, zayıf dikişler işe yaramıyor.

Kesik üstüne kesik, buna katlanmaktan başka çarem yok. Sadece dişlerimi sıkıp bu iş bittikten sonra tekrar dikecek bir şeylerin olmasını umuyorum.

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor, gözyaşlarım dökülmek üzere, gözlerim söylenmemiş bir acıyla yanıyor. Reign'e en büyük ihaneti yaptım.

Ben onun kız kardeşi değilim. Ben bu aileye zarar veren biriyim ve gerçekler dışında hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Dudağımı kan çekecek kadar sert ısırarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Bitirdin mi?"

"Bana söyleyeceğin tek şey bu-"

"Sen. Sen. Bitti mi?" Her kelimeyi ısırarak söylüyorum, dişlerim o kadar sıkılı ki gerginliğin kafatasımda titreştiğini hissedebiliyorum.

Bir elini küt saçlarında gezdiriyor ve gülmekten çok hırlamaya benzeyen bir alay sesi çıkarıyor. "Evet, Phi. Benden bu kadar."

Kapı çarparak kapanıyor ama o gittikten çok sonra bile tıkırdamaya devam ediyor, öfkesinin gücüyle yankılanıyor, duvarlardan kemiklerime kadar titreşiyor.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak en-suite banyoya doğru yürürken otomatik pilotta, hissiz ve kopuk bir şekilde hareket ediyorum. Duşa ulaşp suyu açmadan önce, boğucu sessizlikteki tek ses olan soğuk zemin çıplak ayaklarımı ısıyor.

Kıyafetlerimi çıkarmaya bile zahmet etmiyorum.

Sadece açık cam kapıdan içeri adım atıyorum ve dizlerimin üzerine , su derimi yakıyor, karşı koymadığım bir ceza. Yerdeki pürüzsüz, çakıl taşına benzeyen taşlar

Dizlerim, kendi içime kıvrılırken beni topraklıyor, artık nasıl taşıyacağımı bilmediğim her şeyin ağırlığı altında katlanıyorum.

Ve sonra, paramparça oluyorum.

Elim ağzıma gidiyor, boğazımdan çıkan boğuk çığlıkları bastırmak için çaresizce çırpınıyorum. Diğer elimi karnıma bastırıyorum, sanki bir şekilde kendimi bir arada tutabilirmişim, bu derin, amansız ağrının beni tamamen yutmasını engelleyebilirmişim gibi.

Felaket, cadaloz, umursamayan kız olarak görülmek - bu Ponderosa Springs'te o kadar iyi oynadığım bir rol ki neredeyse ikinci doğam.

Ama Reign'in beni gördüğünü bilmek? Annemin, babamın ve hatta Andy'nin de muhtemelen öyle gördüğünü bilmek? Bu hayal ettiğimden de kötü.

Tek istediğim benden vazgeçmeleri, sonunda içimde iyi bir şey kalmadığını görmeleri idi. Eylemlerim, benimle ilgili sahip oldukları tüm iyi anıları siliyor ve geride sadece bu felaket versiyonumu bırakıyor.

Benim istediğim de buydu. Böylesi daha iyi - ben hayatlarından çıktığımda onların da hayatlarına devam etmelerini kolaylaştıracak. O zaman herkes için daha iyi olacak.

Ponderosa Springs'de bensiz daha mutlu olacaklar.

Ama bu daha az acı vermiyor.

yargıç

...

Jude

31 Ağustos

BURADA OLDUĞUM İÇİN KENDİMİ *KİRLİ* HİSSEDİYORUM.

Van Doren'in evindeki her şey zenginlik çıgıllıkları atıyor. Sadece parasal zenginlikten bahsetmiyorum. Daha da kötüsü var.

Sevgi açısından zengin. Mükemmel çerçevelemiş her aile fotoğrafında, duvarlardaki her özenli boya fırçasında hissedebileceğiniz türden. Boğucu, gerçekten. Oburca bir birliktelik, hiç sahip olmadığım her şey.

Babam dokunduğu her kuruşu içkiye, kadınlara ve eline geçen her şeye harcardı. Bazen paramız olurdu, ama aşk? Bu asla bütçede yoktu. West Trinity Falls'taki evimiz - öldüğü ev - beni yetiştiren adam kadar haraptı. Sararmış muşamba, her köşede soyulmuş duvar kağıtları, tavanda damarlar gibi uzanan çatlaklar, sanki ev kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibiydi.

Ama burada? Burada her şey parlıyor. Çok mükemmel, çok temiz, sanki hava bile cilalanmış ve parlatılmış gibi. Hiç kir görmemiş gibi parıldayan mermer zeminler, ışığı fazlasıyla yansıtan yüzeyler.

Hiçbir şeye dokunamıyormuşum gibi hissettiriyor.

Arkamda kir bırakmadan olmaz. Sage'in bana verdiği turun her adımında, onların lekesiz dünyasına kül ve is sürüklediğimden emin olmak için aşağıya bakmaya devam ettim.

Sage beni yalnız bıraktığı an, duşa koştum.

Ama önemli değil. Ne kadar duş aldığımın hiç önemi yok.

Geçmişimin kirini asla cildimden temizleyemeyeceğim. Yara izleri çok derin, çürükler çok kalıcı. Etimi çiğ çiğ ovalayabilirim ve babamın yumruğundan ürkererek geçirdiğim geceler, hiç dövmeleler gibi içime kazınmış olarak kalır.

Damarlarımda hiçbir şeyin temizleyemeyeceği kirli bir şey var ve aşağıya baktığımda, sıcak su omuzlarımdan aşağı akarken, kanalizasyonda biriken kalın çamuru görmeyi umuyorum.

Duşta yumruğumu duvara vuruyorum, buharın etkisiyle omzumdaki kızarıklıklar acayip acıyor.

Yine kemiklerimin mermere çatlaması kulaklarımda çınlıyor.

Tekrar, , tekrar, tekrar.

Bunu, kanalizasyonda dönen tek renk kırmızı olana kadar yapıyorum, parmak eklemlerimin çatlamış derisinden sızan koyu kırmızı. Titrek bir elimi yüzümde gezdirirken kaslarım protestolarla ağrıyor.

Burası bir aynalar evi. Cehennem gibi.

Gittiğim her yerde, yansımda gözlerimi yakalıyorum. Babamın bana verdiği gözleri.

Kim olduğumu acı bir şekilde hatırladım.

Ben bir Sinclair'im. Nereye gittiğimin ya da nasıl değiştiğimin yok. asla değişmeyecek.

Thud. Thud. Thud.

Başımı banyo kapısına çevirdiğimde kaşlarım çatılıyor, birinin kapıyı çalmasını ya da içeri dalmasını bekliyorum ama sessizlik beni takip ediyor. Kulaklarımı zorlayarak, akan duşun üstünden başka bir ses duymak için dinliyorum. Van Doren'in çocuklarından biri eve dönüyor diye geçiştirmek üzereydim ki, yatak odamdaki döşeme tahtaları cılız bir gıcırta çıkıyor.

Daha önce sadece ben ve Sage buradaydık, ama şimdi kesinlikle evde biri var ve onlar benim yeni döşenmiş yatak odamdalar.

Cam kapıyı iterek açıyorum, askıdaki gri havluyu kapıyorum ve belime doluyorum, havlunun ucunu

Duş devam ediyor. Her kim burnunu sokuyorsa, ben yakalamadan önce kesildiğini duyup kaçmasın diye.

Kapıya doğru yürürken saçlarımdan su damlıyor, yatak odasını görebilecek kadar kırıyorum. Açıklıktan buhar çıkıyor ve buhar temizlendiğinde Röntgenci Tom'u yakalıyorum.

Vay, vay, burada neyimiz varmış?

Seraphina Van Doren sırtı bana dönük ve bir fare gibi eşyalarımı karıştırıyor.

Yatağımın başucundaki çekmecedен prezervatiflerden bir şey alıyor. Zarif parmaklarıyla çekmeceyi açıp içine bakıyor ve Magnum kutusunun içinde kim bilir ne arıyor.

Phi aradığını bulamayınca çekmecenin içine geri atıyor. Dudaklarım seğiriyor, çünkü o dik dururken, kiraz rengi dalgaları kot pantolonunun eteklerinin hemen üzerinde fırçalanırken sinirli bir şekilde ofluyor.

Tam durduğum yerden ona seslenmek üzereydim ki, yastıklardan birini kaldırıp altına gizlenmiş siyah spiral ciltli defteri ortaya çıkardı ve kanım dondu.

"Yapışkan parmaklarını kendine sakla, bok kafalı."

Banyodan ona kadar olan kısa mesafeyi geçtikten sonra kitabı elinden alıyorum.

Phi kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırmış, beni görünce şok olmuş ve kısmen çıplak olduğumu görünce daha da şaşırmış bir halde duruyor.

Şimdi bana dönük olduğu için hemen fark ettiğim üç şey var.

Birincisi, Phi kesinlikle beni .

İnce değil. Uzun bir atışla değil. Gözleriyle beni yiyip bitiriyor.

Bakışları çıplak göğsüme kayıyor, her çizgiyi ezberliyormuş gibi oyalanıyor ve aşağıya, kalçalarımın üzerine sarkıtılmış havluya kaydığında, yanakları o belirgin allıkla kızarıyor. Görmesi gerekenden daha fazlasını gördüğünü belli eden tehlikeli, derin bir pembe ve bu hoşuna gidiyor.

İki, üzerinde bazılarının gömlek diyebileceği bir şey var.

Ama daha çok, üzerinde kalın kırmızı harflerle *Make Boys Cry* (*Erkekleri Ağlat*) yazan, memeleri saran bir kumaş parçasına benziyor.

Ve üçüncüsü, sutyen giymiyor ve bunu ilk fark eden benim aletim oluyor. Kırpılmış beyaz kumaş göğüslerinin kabarıklığı üzerinde geriliyor, meme ucu piercingleri ona baskı yapıyor, dişlerim için yalvarıyor.

Vahşi, uçsuz bucaksız kızıl saçları nemli, karmakarışık bir halde bir omzundan aşağı dökülüyor. Makyaj yok, sadece çiğ, öfkeli bir güzellik - herhangi bir göz kaleminin olmayı umabileceğinden daha iyi.

Lanet olsun, çok ateşli. O kadar akıl almaz derecede ateşli ki, neredeyse kendimden biraz daha nefret etmeyi dileyeceğim, sırf onu tekrar becermek için bir bahane olarak kullanmak için.

"Yeni üvey kardeşinize öyle bakamazsınız, Geeks," diye mırıldanıyorum, ağzımda yavaş, kibirli bir sırıtış oynuyor.

Allık derinleşiyor, ama beni gözleriyle becerdiğini kabul edeceğini düşünmek aptallık olur. Bu hayatta olmaz.

"Özür dilerim, bu lanet kabustan uzaklaşmaya çalışıyordum."

Saçmalık.

Phi böyle söylüyor ama gözlerinin tekrar göğsüme kaydığını, kolyenin boğazımın çukurunda sallandığını fark ediyorum. Beni o kadar çok istiyor ki dayanamıyor.

yerinde, saklayamadığı bir isilik gibi.

Sadece istediğini aldıktan sonra olacıklardan sorumlu olmak istemiyor.

Kısık bir kahkaha atıyorum, başımı sallayarak defterimi bir kez daha yastığın altına sokmak için eğiliyorum. "Elbette öyleydin prenses."

"Günlüğün için daha iyi bir saklanma yeri bulmalısın. Yanlış ellere geçmesini istemezsin," diye dalga geçiyor ve sanki bütün gün beni kızdıracakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Dik dururken gözlerim yuvarlanıyor. "Eşyalarımı karıştıran bir insan rakun olacağını bilmiyordum ama not aldım."

"Yani bu bir günlük mü? Bu çok şirin," diye karşılık veriyor, dudakları o çıldırıcı şekilde kıvrılıyor.

"Neden hâlâ buradasın Phi?" Başımı eğiyorum, onu incelerken bakışlarımı daraltıyorum. "Bir anlaşma yapmıştık, değil mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama seni bir daha becermekle ilgilenmiyorum."

Kaşları ve ben bunu görebiliyorum, meydan okumayı, yanıldığımı kanıtlama ihtiyacını. Bu konuda çok iyi, ona söylediğim her kelimeyi bir tür meydan okumaya dönüştürüyor. Phi dikkat çekmeye bayılır ve eğer bunu elde edemezse, gerekirse tekmeleyerek ve çığlık atarak bunu sizden söküp alır.

Oynadığımız bu ileri geri oyunu? Birbirimizden nefret etmeye mi çalışıyoruz? Benden bu kadar. Ondan hoşlanmamak için nedenlerim var ve o da bunları biliyor. Bu, sırf beni sinirlenirken izleyebilsin diye tartışmaya devam etmek istediğim bir şey değil.

Bu yılın mümkün olduğunca sorunsuz geçmesini *istiyorum* ki buradan siktir olup gidebileyim.

Kapalı bir kapının ardında biraz fazla yakınlaştığımız için babası ve erkek kardeşi beni öldürmeye çalışırsa bu olmayacak. Eğer devam edersek olacak olan bu, özellikle de beni onun sıcak ağzından ayıran tek şey bir havlu olduğunda.

Onunla tartışmak mı? Ön sevişme gibi. Biri kırılıp ilk giysisini dökene kadar birbirimizi kızdırırız.

Seraphina Van Doren'la seks yapmak ölümüne bir istek.

İyiydi ama bir orgazm için geleceğimi riske atmam.

"Güven bana, Sinclair. Sana bir daha dokunmaktansa gözlerime çatal sokmayı tercih ederim ama yalancı olma Jude." Bakışlarını aşağıya, tam da aletimin belime dolanmış havlunun altında çadır kurduğu yere kaydırıyor, sonra burnunu kırıştırıyor. "Bu iyi bir görüntü değil, dostum."

Tanrım, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı yırtıp atmak, tutunduğu gururu dişlerimle parçalara ayırmak istiyorum.

Ağır bir iç çekiyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, içimde biriken şehvete rağmen bedenimi rahatlamaya zorluyorum.

"Benim aletim kör değil ve senin hakkında ne derler bilirsin Van Doren."

"Öyle mi?" Bana meydan okuyarak başını eğiyor. "Aydınlat beni, Sin. Benim hakkımda ne diyorlar?"

Yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Nefesi kesiliyor, sadece bir saniyeliğine, ama bu yeterli. Bu gerilimi hissettiğini bilmem için yeterli. Çekimi. İkimizin de kabul etmek istemediği, ama yine de orada olan, aramızdaki o karanlık, sürünen şey.

Yüzeyin altında gizleniyor, sadece birimizin kırılmasını bekliyor.
Teslim olmak.

Bir parmağımı kot şortunun kemerine sokuyorum ve avuç içleri göğsüme gelene kadar onu kendime çekiyorum. Belini havluya sürttüğü anda dişlerim alt dudağımı kavırıyor ve kumaşın altındaki sikimi hareketlendiriyor.

Phi çok iyi bir yalancı.

Pürüzsüzdür ve istediğini elde etmek için yalan söylemekten çekinmez. Ama gerçek, onun gerçeği, onun gözlerinde yaşar. Ve şu anda, onunkiler arzu içinde boğuluyor, iffetsiz istek havuzlarında dans ediyor.

Onu şu anda öpebilirdim ve o da bana izin verirdi. Küçük, güzel kalçalarının arasındaki acıyı dindireceğime söz verdiğim sürece ne istersem yapmama izin verirdi. Onu bu yatakta, ailesi koridorun hemen aşağısındayken çiğ çiğ becerebilirdim ve söyleyeceği tek şey *daha fazlası* olurdu.

Parmağım çenesinin altına kayıyor, sesim fısıltıya dönüşürken onu yukarı kaldırıyor. "Buradan Şelalelere kadar en ateşli kış parçası."

Gün ışığında ona ilk kez bu kadar yakın oluyorum ve başımı eğiyorum, onu incelerken merakım beni ele geçiriyor.

Yeşil.

Gözleri yeşil - yumuşak, yarı saydam, okyanusun pürüzsüzleştirdiği deniz camı gibi.

Bu kadar güzel gözleri olan bir kızın bu kadar vahşi bir kalbi olması çok yazık.

"Ama bu çok sıkıcı. Kolay. Ve ben kolay olanla ilgilenmiyorum." Kendimi aramıza mesafe koymaya zorlayarak bir adım geri çekilirken çenesini çeviriyorum.

Parmak eklemlerimden akan kan çenesini boyuyor, geride kıpkırmızı bir iz kalıyor. ona bunu sorana ya da aynaya bakana kadar bu evde benim kanımla dolaşmak zorunda kalacak. Her iki durumda da, bu küçük konuşmayı ve eğer istersem onu ne kadar kolay pes ettirebileceğimi .

Dudakları ince bir çizgi halinde bastırıyor, kızarıklık yanaklarından boynuna doğru yayılıyor ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, sinirlendiğimi biliyorum.

Güzel.

Bakışlarımı bir saniye daha tutuyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Eminim buraya girerken bir planı vardı, benimle ilgili bir pislik bulmaya çalışıyordu ve şimdi başarısız olduğu için azgın ve sinirli bir şekilde ayrılacak.

Teknik olarak, ona bir iyilik yapıyorum. Kızgın ve ıslak en iyi görünüşü.

Phi'nin ağzı açılıyor ama hazırladığı cevap her ne ise kırmızı dudaklarında can veriyor.

Kapının çalınması ikimizi de yakalamış gibi olduğumuz yerde donduruyor.

Rook Van Doren'ın sesi her zamanki gibi keskin bir şekilde sessizliği yarıyor. "Jude, benimle ofisimde konuşabilir misin?"

Ağzımın kenarındaki sırtımayı saklamaya çalışmıyorum. Telefonum yanımda olsaydı, şu anda Phi'nin yüzünün fotoğrafını çekerdim. Gözleri fener ışığına yakalanmış bir geyik gibi faltaşı gibi açılmış ve içinde saf, filtrelenmemiş korkudan başka bir şey yok.

Sert davranmayı seviyor, sanki dokunulmazmış gibi, erkekleri sabah atıştırmalığı gibi yiyen bu *cadalo*. Ama hepsi duman ve aynalar.

Tüm bu kabadayılığının altında, hâlâ babasının kurallarına göre oynayan iyi bir kız çocuğu.

"Hayır dersem?" .

"Ben olsam yapmazdım," diye sakın bir cevap veriyor, tartışmaya yer bırakmayan sessiz bir otoriteyle.

Ağır adımları bizi sessizlik içinde bırakarak geri çekilmeden önce kısa bir duraklama oluyor.

Gözlerinin ağırlığını sırtımda hissederek Phi'nin yanından geçip gidiyorum. "Katılmam gereken bir duruşma var, Geeks," diyorum dolaptan bir gömlek kaparak. "Yerinizde gizlice . Kimsenin bizi basmasını istemezdim."

Gömleği başımın üzerine çekerken aramızdaki gerilim artıyor, hayal kırıklığı neredeyse odanın diğer ucundan yayılıyor.

"İçeri girecek bir şey yoktu," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ona aptalca bir şey söyleme."

Havluyu bıraktığımda kahkahalar göğsümden gürliyor, ses özür dilemeden çıkıyor. Gözlerinin kıçıma yapıştığını çok iyi biliyorum ve kot pantolonumu giymek için zaman ayırıyorum, kasıtlı olarak

iç çamaşırı. Yavaşça fermuarlarını çekiyorum, tam oturduktan ona dönüyorum, dudaklarımdaki sırıtış genişliyor.

"Benim için endişeleniyor musunuz, Geeks?" Kaşlarımı çatıyorum, ses tonum alaycı.

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor, sadece o yeşil gözlerde bir şey titreşiyor - panik, hayal kırıklığı. Her şeyden çok, korku.

Umarım bu korku bir dahaki sefere onu odamdan uzak tutar.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, aramızdaki boşluk onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar daralıyor. Nefesi kesiliyor ama hareket etmiyor. Beni itmiyor.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değecek kadar, sesim alçak, kasıtlı.

"Merak etme prenses. İyi bir çocuk olacağım ve sırrınızı saklayacağım." Duraksıyorum, sözlerimin havada kalmasına izin veriyorum. "Şimdilik."



ROOK'UN OFISINE YÜRÜYÜŞ YAVAŞTI, BANA BOLCA ZAMAN VERİYORDU.

İran halılarını ve kaliteli porselenleri takdir ediyorum. Hatta kaçınılmaz olanı uzatmak için koridordaki büyükbabanın saatinin tik taklarına bile birkaç dakikalığına bakıyorum.

Bu ev, sahildeki milyonlarca dolarlık bir mülkten bekleyebileceğiniz her şeye sahip. Yine de tüm zenginliğine rağmen yaşanmışlık hissi veriyor.

Duvarlar aile gezilerinin resimleriyle kaplıydı, oturma odasındaki sehpanın üzerinde bir yığın masa oyunu duruyordu. Mutfak girişinde bir büyüme tablosu bile görmüştüm.

Okuldan eve aç döndüğüm, buzdolabını açtığımda sadece iki haftalık paket servis bulduğum zamanları hatırlıyorum. Eğer şanslıysam, ki bu nadiren olurdu, onu yıkamak için neredeyse ekşi süt olurdu.

Ağır ahşap kapıyı tam olarak itip açamadan Yargıç'ın sesi kulaklarıma çarpıyor.

"Oturun."

İçeri girerken gözlerim odayı tarıyor. Koyu renkli, cilalı ahşap mekâna hâkim, her yüzeyden zenginlik ve güç sızıyor. Karmaşık bir şekilde oyulmuş kitaplıklar duvarları kaplıyor ve bırakın okumayı, hiç dokunulmamış gibi görünen deri ciltli dolu.

Rook masasının arkasında oturmuş, loş ışıktaki beni izliyor. "Ayağa kalkacağım," diye homurdanıyorum, kapının pervazına yaslanıyorum. "Bir şeyler alabilir miyiz?"

Bu yuvarlanma mı? Yatmaya çalışıyorum. Yarın okul var. Erken kalkan yol alır falan."

Elindeki kâğıtları dikkatlice bırakıp öne doğru eğilerek masasının üzerindeki kutuyu açmasını izliyorum. "Sage iş aradığından bahsetti. Inferno Garage işe alım yapıyor. İlk günün gelecek hafta."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki boynumdaki gerginliği hissedebiliyorum. Dilimi bakır tadı alacak kadar sert ısıyorum.

"Sana ihtiyacım yoktu-"

"Yardım mı?" diye sözümü kesiyor, sesi soğuk ve ölçülü. "Bulunduğum yerden, aynı fikirde değilim."

"O zaman yalvar," diye ısıyorum.

Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, oynayabiliriz.

Ağzında bir sırıtma beliriyor, loş ışık kahverengi saçlarının arasından geçen gümüş çizgileri yakalıyor. Dövmeli bir eli sakince koleksiyonundan bir puro koparıyor, muhtemelen benim ciğerimden daha pahalı bir puro.

"Otoriteye meydan okuyan. Ukala ağız. Çabuk sinirlenme. Her şeye rağmen bir Caldwell olabilirsin."

Öfke kemiklerimde tutuşuyor, her zerremde çatırdıyor ve kanımı erimiş demire dönüştürüyor. Yumruklarım sıkılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Babam bana her vurduğunda, gördüğü oydu. Babamın sırtımda bir şişe kırmadan hemen önce bana kaç kez Rook dediğini hatırlamak acı verici.

Hollow Boys benim istismarımın fiziksel bir tezahürü. Geçmişleri babamı bir bağımlılığa sürükledi ve bu iblisler onu yatak odasında kolunda bir iğneyle yerde bulmamın nedeniydi.

Çocukken birine, herhangi birine beni kurtarması için yalvardığımda Caldwell'ler neredeydi? Masumken ve tek istediğim beni seven bir aileye sahip olmakken?

Hiçbir yere.

Beni yalnız bıraktılar, çürümeye terk ettiler ve eylemlerinin sonuçlarıyla başa çıkma sorumluluğunu bana yüklediler. Ben onların dolaplarının arkasına, koca kıçlı evlerine, mutlu lanet ailelerine kilitledikleri ikincil zararım.

Peki ne yapmam gerekiyor? Bunun için minnettar mı olmalıyım? Siktir et onu. Ve onları iki kere sik.

"Asla," diye dişlerimi sıktım, dişlerim ağrıyordu. "Anladın mı? O ailenin bana verdiği tek şey kandı. Beni onun yeğeni olarak görmediğinizde varlığımı kabullenmek zor mu geliyor? Zor iş, Yargıç. Ben bir Sinclair'im. Boğazında kalsın."

Rook hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor.

Ama kızgınlığı elle tutulur, kesip geçecek kadar yoğun ve aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Ponderosa Springs'in yargıcı bu duvarların içinde değil.

Bu sadece Rook Van Doren ve zebanilerinin cehennemden sürünerek gelip et parçalarını almaları.

Baş harflerinin kazılı olduğu Zippo'sunun çarkını çevirerek purosunu yakıyor. Yaşlanan yüzünün sert kenarları, bir duman bulutu tarafından kısa süreliğine gizlenmeden önce koyu turuncu bir parıltıyla aydınlanıyor.

"Karım yüzünden buradasınız, çünkü o sabırlı ve nazik biri," diyor sonunda, sesi her zamanki gibi kararlı. "Ben bu nitelikleri paylaşmıyorum."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" Karşı çıkıyorum, sesim alaycı bir tonda.

Başını eğiyor, tütün ve otorite kokusu ikinci bir deri gibi ona yapışıyor ve midemi bulandırıyor.

"Kızımdan uzak dur."

"Sadece biri mi yoksa ikisi de mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Onu zorluyorum, onunla alay ediyorum. Kırılmadan, ikiye bölünmeden ve gerçek yüzünü göstermeden önce ne kadar zorlamam gerektiğini görüyorum. Görüldüğü gibi onurlu bir aile babası değil.

Babamın yüzünü eriten adam. Bu kasabadaki herkesin korktuğu kişi.

Rook'un çenesi geriliyor ve bana bakışında saf bir küçümseme var. Benim saçmalıklarımından bıkmış, bu çok açık.

"Eğer Seraphina'ya zarar verirsen - eğer ona çok yakın nefes alırsan, ben-"

"Sen mi?" Sözünü kesiyorum, onun alanına girip bir hamle yapması için cesaretlendiriyorum. "Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin, Yargıç?"

Rook'un yüzüne yavaşça bir sırıtma yayılıyor, sanki ölümüm fikri ona saf bir keyiften başka bir şey vermiyormuş gibi. Purosundan yavaşça bir nefes daha çekiyor, duman yüzünün önünde kıvrılıyor.

"Ponderosa Springs'in bana neden Yargıç demeden çok önce Şeytan dediğini size göstereceğim."

Şaka

...

Phi

4 Eylül

HIÇ MERAK ETTİNİZ Mİ KAÇ RULO SARAN WRAP İLE
Nissan Skyline'ı tamamen mumyalamak mı?

Üç.

Eğer kendini küçük hissediyorsan 10.

Atlas ve benseniz on beş.

Kampüs güvenliğine öğrenci parkını görmezden gelmesi için rüşvet vermek bir saatten biraz fazla ve beş yüz dolar aldı, ama yüzündeki ifadenin her kuruşa değdiğini biliyorum.

Ya da en azından Atlas öyle olduğunu söyledi.

Şaka çabalarımın ödülünü görememiştim çünkü zaten geç kaldığım bir kimya dersim vardı ve Jude'un arabasının bir Noel hediyesinden daha sıkı sarılmasına ve kaputunda büyük kırmızı bir fiyonkla tamamlanmasına verdiği tepkiyi görmek için bekleyemezdim.

Neyse ki yaptığım işin bir fotoğrafını çekmiştim ve onu ekran koruyucum yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Bu beni bir sürtük mü yaptı? Belki de. Özellikle de Mezarlık'taki kazadan sonra hâlâ bisikleti üzerinde çalıştığını bilmek. Ama daha kötüsü de olabilirdi.

Lastiklerini kesebilirdim ya da fren hattını kesebilirdim. Ya da, bilirsiniz, bu sabah son yaban mersinli çöreği aşırıldığında onu mutfak bıçağıyla .

Ama ben . Bir melek gibi, kendim gibi davrandım.

Cinayet yerine vandalizmi seçmek kişisel gelişimdir.

"Bu temizdi!" Nora ayağa fırlıyor ve çizgili zavallı bir adama bağılıyor.

Ne için? Hiçbir yok.

Ben sadece moral desteği ve hakemlerle tekrar kavga etmeye karar verirse diye destek için buradayım. Umarım böyle bir şey olmaz - geçen sene oldu ve ben dudağım yarılmış bir şekilde ayrıldım.

Olağanüstü eşek şakamdan ve tüm gün süren derslerden sonra eve gitmek istemiyordum. Hamamböceğinden mümkün olduğunca uzun süre kaçmaya devam etmek istiyordum, o kadar ki zamanımı sporla doldurmaya başvurmuştum.

Futbol bildiğim tek spor - muhtemelen yazları Reign'in kişisel hedefi olup kaleciymişim gibi davrandığım için

Saha, Irvine Bölgesi'nin hemen ötesine yayılıyor ve yüksek taş binalar uzakta beliriyor. Gözlerim yeşile kayıyor ve Reign'i fark etmemek imkânsız.

Sanki oyunun bir parçasıymış gibi hareket ediyor; akıcı, hızlı ve bu oyunun her santimini avucunun içi gibi bilmenin getirdiği bir zarafetle. Rakibinin yanından geçerken kramponları çimleri yırtıyor, gür kahverengi saçları terden kayganlaşıyor.

Oyun hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama kardeşimin oyuna hakim olduğunu biliyorum.

"Dostum, bu ne lan! Sen körsün, zebra!" Nora tekrar bağılıyor, beyaz tişörtü yukarı kalkıyor ve saçları çatılmış bir şekilde koltuğuna geri oturmadan önce kaslı karnını gösteriyor.

"Ne zaman o kadar hızlı koşsa, içten içe takılıp düşmesini ummam kötü mü?" Kalabalığın üzerinde bağıyorum, tribünler omuz omuza sıkışmış çok sayıda bedenin ağırlığı altında inliyor.

"Siz ikiniz hâlâ kavga mı ediyorsunuz?" Nora sırtlıyor, kahverengi gözlerindeki o bilmiş bakış sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

Atlas benim için neyse, Reign de onun için o.

Hepimiz birbirimizi seviyoruz; hepimiz için ölürüz. Ama o ikisi
-Birbirlerini anlıyorlar. "O bir
pislik."

Reign'e kızgın değilim.

Onun öfkesini hak ettiğim için kendime kızıyorum.

Jude gibi erkekler benim kriptonitimdir ve söz konusu erkekler olduğunda harika kararlar vermemle tanınmam. Reign sadece beni ve ailemizi korumaya çalışıyordu. Teslimat için biraz uğraşmak gerekebilir ama anlıyorum.

Jude taşınalı sadece altı gün oldu ve termit gibi.

O gizli, pis sırtışlarla evimin etrafında dolaşıyor. Onu kampüste her gördüğümde soğukkanlılığımın duvarlarını delip geçiyor. Dönüyorum ve o orada, koyu mavi gözleri avını takip eden bir yırtıcı gibi her hareketimi takip ediyor.

Geçen gün, Oreos zulamı almak için mutfağa gittim ve işte oradaydı, tüm gömleksiz ihtişamıyla, bir mağara adamı gibi sürahidenden süt içiyordu.

Mutfağımda olması yeterince kötü, ama Jude'un yaşayan bir sanat eseri olduğunu düşünmem daha da kötü.

Özellikle, Lucifer'i o kadar güzel yontan bir sanatçı vardı , kilise için çok cazipti, bu yüzden kardeşini tekrar denemesi için görevlendirdiler ve o da onu daha da ateşli yaptı? Bu tür bir sanat.

Günahkâr. Yasak. Mükemmel.

Buzdolabının ışığı karın kaslarının üzerinde gergindi ve tonlanmış gövdesinin çıkıntılarını vurguluyordu. Her kas hassasiyetle oyulmuştu. Her dövme boyanmış ve her nefeste hareket edecek şekilde yerleştirilmişti.

Süt, göğüs kaslarının arasındaki çukur oluğu takip ederek çenesinden aşağı damladığında, içimdeki bu çekim beni yalamaya itti. Laktoz intoleransım var.

Ama sonra ağzını açtı. Bu da her şeyi mahvetti.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

O lanet olası bir istila ve onu kadar iyi bir ilaçlama şirketinin numarasını bilmiyorum.

Beynim ilk günden beri ondan uzak durma taraftarı ama vajinam henüz bu fikre katılmadı.

Jude'un yanında kendime güvenemiyorum.

"Doğru." Nora homurdanıyor, düğmeli burnu kırışıyor, sonra beni dürterek düşüncelerimden sıyrıyor: "Ama seni seviyor Phi. Sen bizim küçük kız kardeşimizsin."

Nora Hawthorne'u severim.

Söğüt ağaçları gibi yumuşaktır, hayatın zorluklarının esintisiyle hafifçe sallanır. Eğilir ama asla kırılmaz. Tanıdığım en nazik ama acımasızca kendini işine adanmış insan.

Nefret ettiğim için benim için tüm mor Skittlesları yiyecek tek kişi, bir barda kışına şaplak atmaya çalışan bir adamı yumrukladıktan sonra parmak eklemlerimi buzlayan biri.

O bir şişedeki barış. En sevdiğimiz minik dansçımız.

Yıllar önce ufak tefek olmayı bırakmış olsa bile. Kız bir gecede 1.80 boyuna ulaştı.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, bir avuç patlamış mısır alıp ağzıma atıyorum. "Evde olmak nasıldı?"

Nora nefes alıyor, omuzları gevşiyor, "Dizimdeki çatlak ve geçici rüyalar dışında her şey harika. Evde olmayı seviyorum, annemi ve babamı özledim. Gözümü kırptım ve çok şey kaçırdım. Hayatım boyunca bir bale hamster çarkının içindeydim. Yavaşlayabilmek ve bir şeylerin tadını çıkarabilmek çok güzel."

Kimse hayallerini kaybetmeyi Nora kadar hak etmedi. Benden üç yaş büyüktü ama ben onun bale resitallerini izleyerek büyüdüm. Onu diğerlerinden ayıran sadece harika bir dansçı olması değil, harika bir dansçı olmaya kendini adanmış olmasıydı.

Hayatı boyunca bale yapmış.

Şimdi, yirmi iki yaşında, hayatına yeniden başlıyor.

"New York için üzgünüm Nor," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken içim burkuluyor, özrümün onun acısını dindirmeye yetmeyeceğini biliyorum. Kırık hayaller asla geçmeyen bir sızıdır.

"Böyle olması gerekmiyordu. Berbat ama elimden bir şey gelmiyor." Omuz silkiyor, kahverengi bukleleri sırtının ortasına kadar uzanan uzun bir at kuyruğuyla arkaya bağlanmış halde tarlaya bakıyor. "Bu yeni bir başlangıç, son değil. Ayrıca, Reign üniversiteden keyif almamı sağlamaya kararlı."

Kalbim onun için acıyor, geleceğinizi tek bir şey olarak hayal etmenin ama bunun farklı bir şekilde sonuçlanmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Yıllarca sıkı çalışıyorsunuz. Saatlerce zaman.

Sadece birkaç saniye içinde kaybetmek için.

Hayaller kırılmandır.

Onlara tutunabilir, değer verebilir, koruyabilirsiniz. Ama bazen parmaklarınızın arasından kayıp giderler ve paramparça olurlar. Yapabileceğiniz tek şey parçaları toplamak ve kalan parçalarda neşe bulmaya çalışmaktır.

En iyi gülümsememi takınarak ona bakıyorum. "İyimserliğinizin bir kısmını paylaşmak ister misiniz, lütfen ve teşekkür "

Nora sırtıyor, bembeyaz dişleri ve güneş ışığıyla.

"Bu bir-" Kalabalık hemen onun sözünü keser.

İkimiz de tam zamanında sahaya dönüp damalı topun beyaz filenin arkasına çarptığını gördüğümüzde etrafımdaki stadyum heyecanla sarsılıyor.

Reign tribünlere doğru koşar, dizlerini yere vurur ve çimlerin üzerinde kayarak ardında kir ve terden bir iz bırakır. Gömleği yumuşak bir hareketle çıkar ve yanlarından aşağıya doğru yılan gibi kıvrılan dövmeleri ortaya çıkarır.

Teni terden kayganlaşmış, göğsü koşudan kabarmış ve sırtıyor. Vahşi ve cesur, olması gereken her şeyin vücut bulmuş hali.

Dokunulmaz.

Nadiren de olsa onun kız kardeşi olduğum için mutlu olduğum zamanlar oluyor. Bu anların çoğu, onu ve Andy'yi parlarken izleyebildiğim anlardır.

Başımı sallıyorum, kendi dudaklarımın isteksiz bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "O kelimenin tam anlamıyla erkek tavus kuşunun insandaki karşılığı."

Nora eğiliyor, kolu tanıdık bir ağırlık gibi omuzlarıma dolanıyor ve okyanusun hafif, tuzlu kokusunu da beraberinde getiriyor. Alnıma bir öpücük konduruyor, yumuşak ve güven verici, her zaman yaptığı gibi, *Hawthorn*'ların her zaman yaptığı gibi, sanki dünyanın biraz fazla ağırlaştığı anı tam olarak gibi.

Babası da beni her gördüğünde aynı şeyi yapıyor, sanki dudaklarını tenime her değdirdiğinde Silas beni yeniden dikiyormuş gibi.

"Uçmasına izin vermeliyim," diye mırıldanıyor, nefesi şakağımı ısıtıyor. "Bu kötü bir gün, kötü bir hayat değil. İkimiz de üstesinden geleceğiz. Her zaman çözeriz."

Bu kötü bir gün, kötü bir hayat değil.

Belki bu inanca yeterince sıkı sarılırsam, ben de inanırım. Belki bir gün, doğruymuş davranmakta Nora kadar iyi olabilirim. İkimiz de gerçeğe yakın olmadığını bilsek bile.

"Dostum, tavus kuşları uçmayı bile sevmez."



ACABA BİRİNE PARA VERSEM BEYNİMİ ÇIKARIP AĞARTABILIR MI?
sonra geri koy.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş dökülüyor, gözlerimi ovuştururken parmaklarım gözlüklerimi başıma bastırıyor ve sandalyeme geri gömülüyorum. Saate bakmadan önce gözlerimin Caldwell Kütüphanesi'nin tonozlu tavanında gezinmesine izin veriyorum.

10:47.

En azından öyle yazdığını düşünüyorum. Dönme hareketi ile ilgili son iki paragraftan sonra gözlerim kaymaya başladı.

Kafamın içinde çok gürültülü. Son zamanlarda ortalamadan daha fazla. Hiçbir yerde sessizlik bulamıyorum.

Ne evde, ne partilerde, ne de Mezarlık'ta.

Sanki Jude o kapıdan içeri girdiği anda huzurum bavulunu toplayıp siktir olup gibi. O her yerde, hangi köşeyi dönsem karşıma çıkıyor ve yüzünü gördüğüm her an, gömmek için canımı dişime taktığım anılarım canlanıyor.

Onları ne kadar derine itersem iteyim, tekrar yüzeye çıkıyorlar. Üstü örtülmemiş her santimlik toprakla birlikte kâbuslar da içeri giriyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım atılması imkânsız ikinci bir katman gibi tenime yapışan utancın içinde boğuluyorum.

Hellhounds sezonun üçüncü maçını kazandığında neredeyse kulak zarımın patlayacağı futbol maçından sonra biraz sessizliğe ihtiyacım vardı.

Jude'un evdeki varlığının ağırlığını hissetmek istemiyordum. Rastgele bir ev partisinde Ponderosa Springs'in cadalozu olma havasında değildim. Bu yüzden hayatımda hiçbir şey mantıklı gelmediğinde mantıklı gelen tek şeye gittim.

Okul ödevi.

Dönme hareketi, bir nesne bir eksen etrafında döndüğünde meydana gelir. Doğrusal harekete benzer şekilde, dönme hareketi de açısal yer değiştirme, açısal hız ve açısal ivme cinsinden tanımlanabilir. Bu sonraki bölüm için, ders kitabına başvuracaksınız-

Başımı önümdeki açık kitabın üzerine düşürüyorum, gümbürtü tüm kütüphanede yankılanıyor. Bir tür olarak tek bir konuyla ilgili her şeyi tek bir kitaba koyacak kadar evrimleşmedik mi?

Ayağa kalktığımda sandalyem yere sürtünüyor, ses birkaç öğrenciyi sessizliklerinden çekip çıkarıyor, gözleri kısa bir süreliğine bana doğru kayıyor. Onları görmezden geliyorum, küçük lambalarından gelen yumuşak sarı parıltı yoluma ancak yetecek kadar ışık saçıyor.

Caldwell Kütüphanesi geceleri nefes alıyor, raflar iki yanımda karanlık monolitler gibi yükseliyor. Yürüdükçe ışık daha da azalıyor, tepelerdeki zayıf parıltı her adımda daha da yaklaşan gölgeler tarafından yutuluyor. Sessiz, çok sessiz, insanın içine işleyen türden bir sessizlik, tarihin ve tozlu köşelerde saklı sırların ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Küçükken, Andy ve ben Lyra Teyze'ye yaptığımız yaz ziyaretlerinde burada saklambaç oynardık. Karanlıkta buranın ne kadar boğucu olabileceğinden habersiz, raflar arasında koşuştururken kıkırdamalarımız duvarlarda yankılanırdı.

Parmaklarım derileri çatlamış ve yıpranmış kitapların sırtlarında geziniyor, her biri sanki onu raftan çekmem için bana meydan okuyor.

İleride bir yerde hafif ama belirgin bir gıcırta var. Muhtemelen bina çöküyordur, ama içgüdüsel olarak telefonuma doğru irkilirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve el fenerini yakma dürtüsüne direniyorum.

Eski yerler ürkütücü sesler çıkarır. Sakin amına koyayım.

Tedirginliğimi bastırıyorum ve ihtiyacım olan bölüme doğru dönüyorum. Gözlerimi kısarak önümdeki dikenlere bakıyor, gözlüklerimi burnuma geri çekiyorum

Soluk harfleri seçebilmek için. Elim ihtiyacım olan kitaba kayıyor ve sessiz bir iniltiyle onu çekip çıkarıyorum.

Arkamı döndüğümde, artık yığınların arasında yalnız olmadığımı fark ediyorum.

bir gölge duvarı beliriyor, o kadar yakın ki büyük bir el ağzımı kapatıp çıkarabileceğim her türlü sesi önce ne olduğunu ancak fark edebiliyorum.

Sırtım bir gümbürtüyle kitaplığa çarpıyor, kitaplar yerlerinde takırdarken omurgam itiraz ediyor, panik boğazımı tırmalarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Ama tanıdık bir koku bana çarpmadan önce sadece bir saniye sürüyor.

Kitaplar. Duman. Kara Buz.

Gözlerim korkudan değil ama tanıdığım için açılıyor. Jude.

"Ellerini kendine saklaman konusunda ne demiştin ben, Van Doren?"

Uh-oh. Görünüşe göre küçük şakamdan memnun değil.

Jude'un sözleri zehirli, nefesi kulağıma sıcak geliyor ve içimdeki öfke ve sıcaklık karışımı o kadar yoğun ki yanacakmışım gibi hissediyorum.

Genelde karşılaşmalarımız için daha hazırlıklıyım ama o beni hazırlıksız yakaladı. O bu kadar yakinken aramızdaki geçmişi bir kenara bırakıp herhangi bir şey düşünmek bile zor.

Eli ağzımdan düşüyor ama lacivert gözleri benimkilere kilitlenince rahatlaması kısa sürüyor. Avını ölçüp biçen bir avcı gibi her hareketimi izliyorlar. Avının yakalanmak istediğini bilen bir avcı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Yakalamak yok. Avlanmak yok.

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Çok konuşuyorsun."

"Bir dahaki sefere benim ilgime muhtaç hissettiğinizde, Geeks, sadece sorun.

İkimize de biraz zaman ve Saran Wrap kazandırabilir."

"Ne?" Dudaklarımın sahte bir masumiyetle kıvrılmasına izin vererek suratımı asmaya zorluyorum. "Hediyemi beğenmedin mi?"

Çenesi esniyor, siniri yüzünde dalgalanıyor. Jude kızgın ve ben buna bayılıyorum.

Belki zorlamaya devam edersem kırılır ve İzlanda'ya taşınır.

Benden olabileceği en uzak noktada olmasını istiyorum. Ayrı gezegenler. Farklı boyutlar. Sırf onu Plüton'a götürebilmek için tüm hayatımı uzay yolculuğuna adayacak kadar aşağılık biriyim.

Jude başını yaklaştırırken gözleri kararıyor, dudakları çenemin kıvrımına değiyor ama tepki vermiyorum. Eli başımın yanında dururken, bana dokunmadan beni kitaplık ve vücudu arasına hapsederken hareket etmiyorum - yine de sadece varlığı bile boğulmama yetiyor.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Phi." Sesi bir tehdit, içimi yakan bir sıcaklık sarsıntısı. "Kes şunu artık."

"Neden bilmiyorum."

"İlgimi çekmek için o kadar çaresizsin ki *kokusunu* "

Öfke göğsümde alevleniyor, ellerimi titreten kavurucu bir sıcaklık. Sahip olduğum her şeyle onu itiyorum, sertçe, ta ki onun oluşturduğu gölgenin altından çıkana kadar.

"Kendini övme Sinclair," diye ısıriyorum.

Jude acı bir kahkaha atarak başını iki yana sallar. "Sen lanet bir şakasın."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana bir daha elini sürersen gerçekten çok komik olacağım."

Tehdidin içi boş değil ve bence o da bunu biliyor. Sadece umurunda değil. Elini takip ediyorum, çenesinde nasıl yavaşça gezindiğini, o çarpık, çileden çıkarıcı sırtışını nasıl ortaya çıkardığını izliyorum.

Her zaman çok kendini beğenmiş, çok ukala ve bunu sarhoş edici bulan çarpık, utanç verici yanımdan nefret ediyorum. Derhal bir doktora görünmeliyim. Beynimdeki hangi tellerin flört ve kavga arasında gidip geldiğini anlamak için MR çektmek istiyorum.

"Bu gerçekten acınası bir durum," diye küçümseyerek mırıldanıyor ve içime bir öfke dalgası gönderiyor. "Sırf seni tekrar becermemi istediğini itiraf edemediğin için aptal oyunlarınla beni kızdırmak için bu kadar uğraşıyorsun."

"İlgini çekmek istediğimi mi sanıyorsun?" İçimde yaşayan öfkeyle sesim yükseliyor. "Kayıtsızlık istiyorum, Sinclair. Lanet olası bir ihmal istiyorum. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Benim dünyama giren sensin, tam değil. Ve şimdi sen

Senin için kırmızı halı sermediğim için kızgın mısın? Ağla bakalım, sürtük."

Jude'un çenesi geriliyor, elleri iki yanında yumruk olurken burun delikleri aılıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, seni şımarık velet, ama sen güneş değilsin. Dünya, özellikle de benimki, senin etrafında dönmüyor."

"O zaman senin amacın ne?" Kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Ne işin var burada? Oakley'le aranızda bir bahis mi var?"

Oakley'den bahsetmek ona bir şey yapıyor. Belli belirsiz, zar zor, ama yakalıyorum - gözlerinde bir titreşim, ifadesinde bir değişim. Çenesi kısa bir an için geriliyor ve sonra kayboluyor.

Ama ben gördüm.

West Trinity Falls'taki boktan en iyi arkadaşıyla kalmak yerine burada olması hiç mantıklı değil. Oakley ve Jude çok sıkı fıkılar. Lisedeyken ikisinden de elimden geldiğince uzak durmuştum ama onları gördüğümde? Birlikteydiler.

Jude Falls'a taşınmadan önce Oakley ortaokulumuza sadece öğle yemeği yemek için gelirdi. Her zaman birlikteydiler, yıpranmış cırt cırt parçaları gibi birbirlerine yapışan zehirli bir ikili.

İstendiğin yere git, tamam mı? Peki Jude neden burada?

Oakley'i eve getirmesi an meselesi. Derimin altında kaynayan beklentiyi hissedebiliyorum. Damarlarımda, n kapımdan içeri girdiği anda patlamakla tehdit eden küçük fişekler.

O an hapse gireceğim gün olabilir. Keşke şaka yapıyor olsaydım.

Kendime bir söz verdim.

Oakley ve benim aramda olanlar benimle birlikte ölecekti. Onu korumak için ya da garip bir suçluluk duygusuyla değil. Ailem içindi çünkü gereğimin getireceği zarardan asla kurtulamayacaklardı.

Ve bunu yapıyorum. Bu ağırlığı gülümseyerek taşıdım ve hayatımın geri kalanında da devam edeceğim çünkü ailem buna değer.

Jude'un sözleri sertti ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Oakley için sertleşmenin benimle hiçbir ilgisi yok. Benim amacım bu işi halletmek.

yıl bitti. Kolay olmasını istedim. Ama hayır, sen bunu kadar inatçısın."

"Bu da ne demek şimdi?" Gözleri benimkilere kilitlendi.

Kalp atışlarım duvardaki saatle aynı anda atıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor, gerilimin kopmak üzere olan bir tel gibi gerilmesine izin veriyor. Aramızdaki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve yanımdan geçerken omzuma vurmayı ihmal etmiyor.

"Duymakta zorlanıyor musun, Sinclair? Sana bir soru sordum!" Arkasından seslendim, kaşlarım çatılmıştı.

Durmuyor. Arkasını dönmüyor. Ama onu duyuyorum, sesi kütüphanedeki sessizliği bir bıçak gibi kesiyor.

"Tebrikler, Phi. Dikkatimi çektin."

Ayak sesleri uzaklarda kaybolurken sözleri havada asılı kalıyor. Jude Sinclair'in bir fırtına olduğunu biliyorum ve eğer onu zorlamaya devam edersem, yoluna çıkan her şeyi yok edecek.

Ben de dahil.

Bazı sırlarımı çaldı, iznim olmadan onları içimden çıkardı. Ve şimdi, ben onunkini istiyorum. Yüzeyin altında gizlenenleri görmek istiyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini, neyin çözülmesine neden olduğunu bilmek istiyorum.

Ve onları elde etmek için ne yapmam gerektiği umurumda değil.

yalnız

...

Jude

7 Eylül

SESSİZ BİR EVDE BÜYÜDÜM.

Bir uçtan bir uca uzanıyor, her adımı, her gıcırtıyı duymamı sağlıyordu. Ağırlığına ve hızına bağlı olarak, babamı görmeden bile ruh halini ölçebilirdim. Hangi uyuşturucuyu aldığını ya da beyaz mı yoksa kahverengi likör mü içtiğini bilirdim.

Bu ev öyle değil. Yakınından bile geçmez.

Sadece tavanlar acı verici derecede beyaz ve çarşafklar çok yumuşak değil, Yelp'te çok fazla uğraştığı için üç yıldızlı olumsuz bir puan vereceğim lanet olası pahalı bir otel gibi, ama gürültülü.

Kaotik.

Buradaki her odada kahkahalar yankılanıyor. Her köşeden sevgiyle haykırıyor.

Sürekli bir ağır ayak sesleri tugayı var, çocuklar ön kapıdan girip çıkıyor. Akşam yemeği için, dersten önce, gün ortasında sırf bu yüzden. Nora Hawthorne ile hayatımda ilk kez sabahın ikisinde işemeye giderken karşılaştım.

O geceye kadar ne kadar gergin olduğu söylentilerini hiç düşünmemiştim. Nora çok . Aslında inandım

Van Doren biriyle yatarsam sikimi keseceğini söylemişti.

Düşüncelerim yatak odamın kapısının duvara çarparak açılmasıyla bölündü. Kızın biri tökezleyerek içeri girdi, topukları aldığı alkol miktarına göre çok yüksekti.

"Günah mı?" diye mırıldanıyor, kaşları havaya kalkmadan önce yüzünü bir anlığına şaşkınlık kaplıyor. "Ah, doğru ya! Sen Van Doren'lerin yeni evlatlık çocuğusun, değil mi? Bu nasıl oluyor, baban öldükten sonra-"

Duvarlar, açık kapıdan içeri sızan ve alt kattan gelen müzik sesinden neredeyse titriyor.

Dişlerimi gıcırdatarak kucağımdaki sosyoloji kitabımın sayfalarını çeviriyorum. "Çık dışarı."

"Özür dilerim. Acı bir konu. Arkadaşlarım bana sürekli filtresiz olduğumu söyler," diye saçmalıyor. "Her neyse, parti sıkıcı olmaya başladı ve sen de biraz-"

Gözlerimi tembelce tekrar onun yüzüne çeviriyorum. "Hayır."

Kaşları birbirine çarptı, yüz ifadesine bir parça utanç karıştı. "Ciddi misin sen?"

"Öldü."

Springs'in iyi kızları biz Wasters'ı sikmeyi ne kadar severse sevsin, bu onların bize bakışını asla değiştirmeyecek. Çöpmüşüz gibi, tasarımcı topuklarının altındaki kirmişiz gibi.

Bakışlarım göğüslerinin hemen üzerinde duran altın Cartier kolyeye düşüyor, sonra tekrar yukarı çıkıp gözleriyle buluşuyor. Mavinin güzel bir tonu ama güzel olmak bana hiçbir zaman iyi gelmedi.

Güzel sıkıcıdır, rafine edilmiştir, kimyasal olarak işlenmiştir.

Ham birine ihtiyacım var, dişlerimi geçirebileceğim birine. Damarlarınıza dolduğunda zehirli hissettiren ama aslında kovalayacağınız en iyi yüksek olan türden bir bağlantı. İsteseniz bile bırakamayacağınız türden.

Aşk, kan dolaşımda olmasını istediğim tek uyuşturucu. Onun için can attım ve kalbimi sakatlardım. İnsan varlığının özüdür. Asla sahip olamayacağımız şeyi sonsuza dek istemek.

"Arkadaşlarım haklıymış. Sen tam bir pisliksin-" Cümlesinin ortasında durdu, kulak tırmalayıcı bir çığlık atarken yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım, bu benim şarkım!"

Ve aynen böyle, geldiği gibi hızla odamdan çıkıp gitti. O topukların ne kadar yüksek olduğunu düşünürsek, gerçekten etkileyici.

Kitabımı kucağımdan itip sinirli bir eli yüzümde gezdiriyorum. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama keşke Rook ve Sage bir an önce geri dönse.

Birkaç gündür yoklar, lanet olası bir iş seyahatindeler ve çocukları beni aklımdan çıkarmaya kararlı.

Andromeda hariç. Katlanabildiğim tek Van Doren o olabilir.

Pek konuşmaz.

Sabahları sessizce birbirimizin yanından geçiyoruz, sadece kahve içecek kadar. Benimle konuştuğu tek kelime, kullandığım fındık kremasından biraz alıp alamayacağını sormak oldu. Kardeşi gibi kafatasıma dik dik bakmadığı için ben de evet dedim.

Eğer Reign bakışlarıyla beni yakabilseydi, şimdiye kadar cayır cayır yanmış olurum.

O şerefsiz ne zaman fırsat bulsa, beni evinde ağırlamaktan ne kadar mutsuz olduğunu hatırlatıyor.

Benim cevabım hep aynıdır.

Aynen.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, gömlek giyme zahmetine girmiyorum, bugün giydiğim kot pantolon kalçalarımaya yapışıyor. Bu ödevi bitirmek için bütün gece ayakta olacağım, bu da buzdolabındaki Red Bull'umu almak için hayvanat bahçesine inmem gerekeceği anlamına geliyor.

Müzik burada daha gürültülü.

Duvarları dövüyor, göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi titreşiyor. Alt katlardan sesler yükseliyor; kahkahalar, sarhoş konuşmaları, arada bir bağırışlar.

Merdivenleri ikişer ikişer iniyor, basamaklar boyunca kamp kurmuş gibi dağılmış insan gruplarını görmezden geliyorum. Köşeyi dönüp ana odaya girer girmez alkol ve ot kokusu yüzüme çarpıyor. Vücutlar birbirlerine bastırıyor, sallanıyor, gıcırıyor, burayı bir oturma odasından çok bir kulüp haline getiriyor.

Başımı eğerek, güven fonu bebekleri ve kılık değiştirmiş Wasters kalabalığının arasından ilerliyorum ve

Ben geçerken birkaç kişi bir araya toplanıyor, sesleri tiz bir heyecandan kısık fısıltılara dönüşüyor.

Kalabalığı yarararak ilerliyorum, gözlerim mutfakta. Sadece ihtiyacım olanı alacağım. Odama geri döneceğim. Sakin ol.

Kolay mı? Evet, kolay.

Dikkat dağınıklığı olmadan mı? Hayır.

Mermer bir adanın üzerinde yarı sarhoş bir tekila şişesini tutarak sallanan Van Doren benim en sevmediğim Van Doren.

Phi'nin Coyote Ugly Saloon seçmelerini izlemek için mutfakta toplanan insan kalabalığının arkasına saklanarak girişe yaslandığımda yüksek sesli bir kurt ısılgı kulaklarımı deliyor.

İki kızın arasına sıkışmış, kalçalarına tehlikeli bir şekilde oturan koyu kırmızı deri pantolonuyla müzik eşliğinde salınıyor. Sıcak kanlı erkeklerden oluşan bir çukur, avuçlarını mermere vurarak onları alkışlıyor.

En az sevdiğim, evet, ama Tanrım, onunla sevişmek en eğlencelisi.

Phi kütüphanedeki karşılaşmamızdan sonra benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor, evde mesafesini koruyor, kampüste beni gördüğünde dışarı kaçıyor. Hatta geceleri kapısını kilitlemeye başladığından eminim, umutsuzca aramıza bir duvar örmeye çalışıyor, çünkü korkuyor.

Onun küçük şakasına misilleme olarak ne yapacağımdan korkuyor.

Su kulesi hakkında ispiyonculuk yapacağımdan korktuğunu biliyorum ama endişelenmesini gerektirecek şey yok.

Biri ikimizin de kaybedeceğı şeyler var. Onun ailesi.

Benim geleceğimi.

"ıkar şunu!" diye bağılıyor biri, diğerkızlar aşağı atlamadan hemen önce, Phi tişörtünü şehvetli bir şekilde yukarı kaldırmaya devam ederken arka planda kayboluyor, materyal sütyeninin hemen altında dururken rahatsız olmuyor ve spot ışığında gelişiyor.

Zaten kimse diğerkızları izlemiyordu.

Hayır, Seraphina bir odaya girdiğinde, bir bakış atabilecek kadar yakın olan herkesin dikkatini çekiyor. Bu onun lanet dünyası; biz sadece daireler çizmesine tanık oluyoruz.

Küçük ilgi orospusu.

Dizlerinin üzerine çöküp saçlarını pervasızca savurduğunda dil halkamın halterini dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Gözlerim manzarayı yalayıp yutuyor, açıkta kalan karnının derisini, herkesin ağzına almak istediği dolgun poposunu örten dar kumaşı yalayıp yutuyor.

Eteğinin altından bir bakış yakalamak için eğilen sürüngen de dahil. sarhoş sarhoş bağılıyor ve biliyorum ki hayır cevabını kabul etmeyecek türden bir adam.

Ondan nefret ediyorum ama ne onun ne de bir başkasının cinsel saldırıya uğramasına izin vermeyeceğim.

Ceset yığınları arasından sıyrılıp, derme çatma bir sahne görevi gören adanın kenarına doğru ilerliyorum.

"Kaybol," diye homurdanıyorum adama.

Ondan daha büyük olduğumu fark edene kadar gözleri kamaşmış ve sinirli bir şekilde dönüyor.

Çok daha büyük.

"Evet, dostum, hepsi senin," diye mırıldanıyor, başını eğiyor ve insan kalabalığının içinde kayboluyor.

Tekrar Phi'ye bakacak şekilde hareket ediyorum ve tam vücudunu bir S şeklinde aşağı doğru kıvrıp gözleri kapalı çömeldiği anda parmaklarımı ayak bileğine doluyorum.

Gözleri açıldığında çenem gerildi.

Deniz camı yeşili, içkiden puslu ve odaklanmamış. Kıyıya vuran cam parçaları, gelgitle yumuşamış ama yeterince yakından bakarsanız hala keskin.

"Oyunbozanlara izin yok."

Pembe ağzı bir sırtışa dönüşüyor, gerçek bir gülümseme.

Kısa bir süreliğine, sadece kısa bir süreliğine, nefesimi kesiyor. Ciğerlerim genişlemek için çabalıyor, beynim basit bedensel fonksiyonları nasıl çalıştıracağını unutuyor.

Phi herkese gülümsüyor.

Bu sırtışın ortaya çıkması nadir değildir. Her sabah doğan güneş gibi, öyle hissetmese bile. Phi'nin doğal özelliği her yerde, her zaman bir ışık huzmesi olmaktır.

Ama Seraphina Van Doren ilk kez bir kadına gülümsüyor.

Ben.

Çabucak toparlanıyorum, ayak bileğini sıkıca kavıyorum, tırnaklarım deriye batıyor. "Üniversite partileri için striptizci tuttuklarını bilmiyordum."

Gözleri kısıldı.

Ah, işte orada.

Gülümsemeleri için donanımlı değilim, ama öfkesi? Bu bokun üzerindeyim.

Ne kadar tekila içerse içsin, bana olan nefretini azaltamaz. Phi yaklaşıyor, yeni boyanmış kızıl saçlarından bir perde yüzünün önüne düşüyor ve bana tenine sinmiş vanilyayı koklama izni veriyor.

"Eğlenceden elini çek, Sinclair. Bu kavalcıya para ödeyemezsin." Sesi zehirli bir bal, yapışkan ve tatlı, gözleri muziplikle dolu.

Hoparlörlerden 2000'lerin pop şarkıları yükseliyor ve etrafımızdaki insanların kitlesel patlamasına neden oluyor, içki dolu bedenlerini sürtecek birini bulmak için çabalarken sevinç çığlıkları atıyorlar.

Phi'nin gözleri benden ayrılıyor, partide etrafına bakınıyor, onu sosyal intiharından kurtaracak birini bulmaya çalıştığını varsayıyorum.

Seraphina Van Doren diğer insanların yanında benim varlığımı kabul etmez. Toplum içinde bir Sinclair ile konuşurken görülmektense muhtemelen kendi ayak parmağını havya ile kesmeyi tercih ederdi.

Ama tüm kasaba, kraliçelerinin o serseri için nasıl diz çökmek üzere olduğunu izlese bile umurumda olmazdı.

Bir elimle ön cebime uzanmış, oraya tikiştirilmiş bir tomar paranın içinden gevrek bir Benjamin çıkarmıştım bile. Ayağa kalkmaya çalıştığında, dengesini kaybedene kadar ayak bileğini sarsıyorum, mermerin üzerine kış üstü düşerken sırtıyorum.

Ağız konuşmak için açık ama ben onu adanın çekiyorum. Bacaklarından biri yanımda sallanırken, diğerini sırtımın etrafına doluyorum, vücutlarımızı birbirine zorluyorum, alt yarımı onunkiyile kaynaştırıyorum.

Faturayı orta ve işaret parmaklarımın arasına alıp bakışlarımı onun ağzına indiriyorum.

Pembe dili arı sokmuş dudaklarını ıslattığında cazibesi çok fazla. Yavaş ve kasıtlı bir hareketle, parayı kırmızı ağzının üzerinde sürüklüyorum ve en sevdiği canlı kırmızı rujunun bir lekesini gevrek yeşil kağıdın üzerinde bırakıyorum.

Daha da alçalıyorum, çenesinden aşağıya kavurucu bir yol bırakıyorum ve boynunun kıvrımlarını gagayla nazikçe izliyorum. Gözlerimiz kilitli kalıyor, asla yüksek sesle söylemeyeceğimiz kelimeleri konuşuyoruz. Nefesinin boğazında düğümlendiğini hissediyorum. Duymamı istemediğinden emin olduğum yumuşak bir inilti kulaklarıma çarpıyor. Boynundaki gümbürdeyen nabız, benimkinin hızlı atışıyla eşleşiyor.

İçime çektiğim her nefes yapışkan, sıcak ve vanilya tadında, göğsümü boğulmaya hazır olduğum yakıcı bir gerilimle dolduruyor. Parmak uçlarım göğüslerinin yumuşak kabarıklığı üzerinde kayıyor, sonra parayı gömleğinin yakasından içeri sokup göğüslerinin arasına yerleştiriyorum. Sağ elimin avuç içi kalçasının pürüzsüz tenini okşuyor ve sonunda narin beline dayanıyor.

"Bu bana özel bir dans ısmarlayacak mı, Geeks?" Müziğin üzerinde mırıldanıyorum. Bu boğucu karışım aramızdaki gerilimi daha da artırıyor.

Ondan nefret ediyorum, ailesinden nefret ediyorum, temsil ettikleri her şeyi küçümsüyorum. Ben şahit olmak için bile doğmadığım eylemler yüzünden acı çekmeye mahkum edilirken onların mutlu dünyalarında nasıl var olduklarını.

Hollow Boys yara almadan kurtuldu ve bana da yaraları taşımak kaldı.

Ama Phi'nin vücuduna daha iğrenç şeyler yapmak isterdim. Soyadının bir önemi kalmayana kadar onu becermek ve işim bittiğinde, her şeyi tekrar yapmam için bana yalvaracaktı. Bu düşünceyle sikim kabarıyor, yan tarafını sıkıca kavradığımda aramıza giriyor.

Arzu sisinin içinden, bu anda gücün bende olduğunu fark etmiş olmalı çünkü yüzündeki ilk şok yerini hızla cadaloza bırakıyor. Keskin siyah tırnakları kollarıma batıyor, bacakları sıkılaşıyor ve daha fazlası için sessiz bir davetle beni kendine çekiyor.

Dudakları benimkilerden birkaç santim ötede dururken, hınzır bir sırıtış dudaklarını büküyor.

"Yüz dolar bile sol ayak parmağımı satın alamaz." Arkasına yaslanmadan önce dilini şakacı bir şekilde alt dudağıma değdiriyor. Sivri kırmızı topuğu aramıza giriyor, göğsüme bastırıyor ve beni geri itiyor. "İyi deneme, Yalnız."

"İlginç." Sırıtarak başımı eğiyorum. "O amcığı bedavaya siktim."

Phi'nin gözleri kısır yarıklara dönüşüyor, o yeşil gözlerde tanıdık bir ateş parlıyor. Dudaklarından dökülecek her şeye hazırlıklı oluyorum. Ağız açılıyor, muhtemelen beni kızdıracak aşağılık bir şey söyleyecek, ama sonra oluyor.

Yüzü soluklaşıyor, alkol sonunda etkisini gösteriyor.

Sarhoş insanların hareketleri konusunda uzman sayılırım ve mermer tezgahın üzerine kusmasına bir saniye kaldığını biliyorum.

"," diye onaylıyor, biraz geveleyerek, zayıf bir sesle.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi deviriyorum ama içten içe onu bu şekilde bırakmayacağımı biliyorum.

Bu hâlâ Phi ve ona yardım etmek isteyeceğim son şey. Ama ben bir pislik değilim.

Bu konuda hiç mutlu olmayacağım.

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandım.

Hiç düşünmeden onu kucağıma alıyorum, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini de koyuyorum. Başı göğsüme yaslanıyor, nefesi sığlaşıyor ve bir anlığına sessizleşiyor ve en rahatsız edici kısmı da bu olabilir.

Hiç susmayan Seraphina Van Doren sessizliğe büründü.

Yüksek sesli müzik, insan kalabalığı, onu kaosun içinden geçirip merdivenlere doğru götürürken hepsi arka plan gürültüsü gibi geliyor. Yanından geçerken birkaç kişi sarhoş gözlerle bakıyor ama umurumda .

Tek bir amacım var: Birinin 500 dolarlık spor ayakkabılarına kusmadan önce onu buradan çıkarmak.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, kapısını ayağımla iterek açıyorum ve içeri giriyorum. Karanlık ama yatağını göremeyeceğim kadar değil. Yavaşça, hak ettiğinden daha yumuşak bir şekilde onu aşağı indiriyorum.

Phi yatağa gömülüyor ve dönmelerle savaşıarak usulca inliyor.

Lanet arabam için Karma.

Önce yatağının başucundaki lambayı açıp belki burada bir su şişesi vardır diye bakıyorum ama sonra hemen solumdaki kitaplık dikkatimi çekiyor. Sıralardan birini koparmadan önce ciltleri tararken kaşlarım çatılıyor.

Yapışkan notlar belirli sayfaları işaretliyor, dağınık el yazısı her birini süslüyor.

Bence Phi'nin bedeninde iki farklı insan var.

Acelesi Olanlar İçin Astrofizik kitabını, üstündeki kağıt yığınlarını bozmamaya dikkat ederek kitaplığına geri koyuyorum. Başımı sallayarak küçük bir LEGO arabayı elime alıyorum ve elimde döndürüyorum.

İşte dünyanın gördüğü cadaloz, dar deri pantolonlar ve zar zor giyilen üstler, jilet gibi keskin diliyle yürüyen bir meydan okuma.

Ama bir de burası var - su kulesinde tanıştığım kıza ait olan bu alan. Masasının üzerinde bilim fuarı madalyaları ve duvarında *sallanıp duran zaman tünelinden bilim ve günlük yaşamın birbirinden ayrılamayacağını ve ayrılmaması gerektiğini* söyleyen posterler asılı olan kız.

Demek Springs'in kraliçesi bir inekmiş. O gece yükseklikle ilgili bir panik değildi.

Gerçek bir şeydi.

Raflardan geri çekilip LEGO arabasını cebe , onu huzur içinde acı çekmeye bırakmak üzereyken sesi sessizliği bozuyor.

"Buraya girmen yasak," diye Phi, sırt üstü dönerken dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. "Bu arada üvey kardeşim çok zorluyor. Sen resmen bir hamam böceğisin. Bir istila."

Sarhoşken söylediği sözlere gözlerimi deviriyorum, sarhoşken bile benden nefret ediyor. Bildiğim iyi oldu.

"Evet, ben ," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Bekçi köpeğinin beni burada bulduğunda havlamasına gerek yok."

İsteyeceğim ya da ihtiyacım olan son şey, sarhoş bir Reign Van Doren'la dövüşmek.

Tam gitmek üzereydim ki sesi beni geri sürükledi, yumuşak ve bulanık, sanki planlamadığı bir şey söylüyormuş gibi. "Onlar benim gerçek ailem bile değil. Bunu biliyor muydun?"

Bu bir sır değil. Herkes onun evlatlık olduğunu biliyor. Bu aile bunu saklamaya çalışmadı. Ama şimdi, yatağında yarı yayılmış, her zamanki duvarlarını tutamayacak kadar sarhoşken bu konuyu açmasını beklemiyordum.

"Evet," diye yavaşça nefes alıyorum. "Evlatlık olduğunu biliyorum."

"İşte bu yüzden buraya ait değilim." Biraz oflayıp pufluyor. "Ait değilim ve kimse yalnız olduğumu göremiyor."

Kapıda duruyorum, elim çerçevede. Sesinde o sarhoş, yarı aydınlık dürüstlük var. Gerçek bir yerden geldiğini için acıtan türden.

Yalnız mı? Yalnızlık hakkında ne bilebilir ki?

Dönüyorum, kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum. "Etrafın her an en az iki kişi tarafından sarılıyor. Yalnızlığın zıt anlamlısısın."

Phi küçük bir hıçkırık çıkarıyor, kiraz kırmızısı saçları yüzüne dağılıyor, bir yastığın etrafına kıvrılıyor, gözlerini kapatıyor, "İnsanlarla dolu bir odada olmanın ve hiçbirinin seni tanımadığını bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbiri seni görmüyor. İşte yalnızlık budur."

"Yalnız olmak anlaşmanın bir parçası prenses," diye homurdandım, ses tonum kırılmıştı. "Buna alışacaksın."

Dişlerimi sıkıyorum, yüz ifademi sert kalmaya zorluyorum, önümde çözülen kızı umursamamak için kendimi zorluyorum. O, ihtiyacım olmayan bir karmaşa kasırgasından başka bir şey değil.

O yalnız. Harika. Bir sürü insan da öyle. Ben de yalnızım.

Bu onu daha az şımarık, hak sahibi bir Van Doren yapmıyor, ben kendi hayatımda ayakta kalmak için çabalarken o dünyanın sahibiymiş gibi hayatın yüzüyor.

Ama zırhındaki bu çatlak beni meraklandırıyor. Burada biraz daha durup, çözemediğim bir bulmaca gibi onu izleyecek kadar meraklandırıyor.

Bu onu sevmemi sağlamıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, kelimeleri yumuşak, küçük, yorgun bir esnemeye izin verirken alkolün arasında kayıyor. Dudakları hafif, orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor, neredeyse şakacı. "Bu entropi."

Oh, bu iyi olacak.

"Bu da ne böyle?" diye sorarken kaşlarım çatıldı.

Gözleri yarı açık, kirpikleri yanaklarına sürtünerek tavana bakıyor, sarhoş bir düşünce zincirinde kaybolmuş.

"Her şeyin doğal hali. Her şey zaman içinde düzensizliğe düşer. Evrenin yaptığı da budur; kaosa doğru ilerler. Sen

Hiçbir şeyin yerinde durmadığı gerçeğine alışmak. Yalnız olmak çöküşün bir parçasıdır. Eninde sonunda hepimizin içine düştüğü düzensizliğin bir parçası."

Phi'nin yüzü lambasından sızan loş ışıkla yıkanıyor ve onu hiç görmediğim kadar yumuşak görünüyor. Gardını almış değil.

Sadece sarhoş bir kız evren ve anlamı hakkında saçmalıyor.

Onu izliyorum, konuşurken onu gerçekten *izliyorum*. Omuzları gergin, vücudu sanki kendini daha küçük, daha az fark edilir kılmaya çalışıyormuş gibi kıvrılmış.

Girdiği her odaya hükmeden, ateşli ve keskin kenarlı kızla tam bir tezat oluşturuyor. Ama şimdi, ortadan kaybolmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Bu kaosla büyüyen bir kız değil. Bu kaosun içinde boğulan biri.

"Bizim için de aynı şey geçerli," diye devam ediyor, kelimeleri artık biraz bulanık, yorgunluktan ağırlaşmış. "Bir yere ait olmanız gerektiğini, uyum sağlamanız gerektiğini düşünerek başlıyorsunuz. Ama sonunda bazılarımızın dışarıda kendi başımıza olmamız gerektiğini fark ediyorsunuz. Sürüklenmek. Evrendeki diğer her şey gibi kaosa sürükleniyoruz. Yalnızlık bir süre sonra acı vermez. Geriye kalan sadece bu."

Kapının eşiğinde duruyorum, onu istediğimden uzun süre izliyorum, nefes alış verişinin düzenli olmasını izliyorum.

Acısı yüksek değil.

Dikkat çekmek için çığlık atan türden değil. Sessiz bir ağrı, gecenin bir yarısı dünya sessizliğe büründüğünde ve dikkatinizi dağıtacak kimse kalmadığında içinizi kemiren bir ağrı. Yavaş, boğucu bir ağrı, kendini kemiğe işleyen bir ağırlık.

Bildiğim ve iyi tanıdığım türden.

Göremediğiniz izler bırakır.

İçimden bir anlayış titreşimi geçiyor, bir orta yol köprüsü kuruluyor. Ama bu, geçmişimizin yarattığı uçurumu aşmak için yeterli değil.

Aramızda garip, ağır bir atmosfer var. Gerginlik ya da aşığılama dolu değil. Nazik bir his, bir kış gecesinde sıcak bir battaniye gibi.

Phi tamamen hareketsiz, kızıl saçları ateşli bir hale gibi yastığa yayılmış, uyku onu çağırıyor ve bilincinden gittikçe uzaklaştırıyor.

"Bilimden nefret ediyorum," mırıldanıyorum, sonunda çıktığını düşünerek.

Ama ağzından küçük bir kahkaha dökülüyor, sesi beni odasından dışarı kadar takip ediyor.

"Küfür."

 ocuk

...

Phi

9 Eylül

KENDİNİZE SORUYOR OLABİLİRSİNİZ, BİR İNSANI ESRAR İÇMEYE İTEN ŞEY NEDİR?
 niversitelerinin mı?

Cevap basit olurdu.

Jude Sinclair gazetemle oynamanın komik olacağını düşündü.

Bu sabah Dr. Delaney sohbet etmek için beni kenara çektiğinde yaşadığım  a k n l ğı hayal edin. Kepler'in bilim dünyasını dönüştüren çalışmalarına dair    saatte tamamladığım iyi d    n  lm   ,   zl  analizim yerine, sadece iki satırlık bir sayfa vardı.

Sarhoş olup diz     bilgisayarını gözetimsiz bırakma. Beyaz bayrak zamanı mı, İnekler?

Şimdi emin olamıyorum ama sanırım profes  r  me bunun bir yükleme hatası olduğu yalanını söylerken kulaklarımdan gerçek bir buhar  ıktı. Eğer Lyra Teyzemden ho lanmasaydı ve doğru dosyayı yeniden yüklememe izin vermeseydi, Jude'u boğacaktım.

Zarif bir Bilim ve Teknoloji Tarihi  ğretmeni bugün onun hayatını bağışladı. birlikte, umarım eve gittiğimde sözlü olarak kafasını koparmam için hazırlanmıştır.

Beni uçucu yapıyor.

Kampüste ki herkesin güvenliği için bir nargile yırtığına ihtiya ım vardı.

Sürücü koltuğunda arkama yaslanıyorum, son bir vuruş için dudaklarıma götürdüğüm nargilemin bardağı avucumda serinliyor. Bir sonraki şarkı hoparlörlerimden geldiğinde gözlerim açılıyor, *Gorillaz'dan "Feel Good Inc. "in* sesini açmak için uğraşıyorum.

Bazılarının 2000'lerde boşanmış baba rock'ı var, ama Rook Van Doren'in izniyle benim evcilleştirilmiş taşçı baba hip-hop'um var. Ki bu çalma listesinin adı da bu.

On yaşımdayken babamla her Perşembe Tilly's'e giderdik. Her zaman gün batımından hemen önce ve o bana benim yaşımdaki hiçbir çocuğun duymaması gereken müzikleri gösterirken arabasının ön koltuğunda oturdum.

Babam benim en iyi arkadaşımdı, ta ki bir gün öyle olmayana kadar.

Kase kıpkırmızı yanıyor ve duman odayı yoğun bir şekilde dolduruyor. Sertçe çekiyorum, havanın ciğerlerime dolmasına izin vermeden önce sudan tıslayarak geçmesine izin veriyorum, olması gerekenden daha uzun süre tutuyorum.

Başım şimdiden hafiflemiş gibi hissediyorum, o çok sevdiğim tanıdık pus içeri süzülüyor, berbat ruh halimin kenarlarını yumuşatıyor.

Jude'la yüzleşebileceğimi biliyorum.

Derimin altında yanan öfkenin her zerresiyle onu parçalayabilir, yıllardır boğulduğum tüm kelimelerle onu kesebilirdim.

Ama ne var ki?

Şimdi ona bağırmanın, öfkesini boşaltmanın ne yararı olacaktı?

Bu beni daha iyi hissettirmez. Zaten yapılmış olanı değiştirmez. Yılların acısını ya da göğsümde sanki oraya kaynaklanmış gibi duran suçluluk ve utanç düğümünü geri sarmayacak.

Ve bundan daha fazlasını da yapamam.

İstemediğim için değil, yeterli olmayacağını bildiğim için.

Söyleyeceğim hiçbir şey hissettiklerimi, derinliğini, sanki benim bir parçamış gibi kemiklerimi sarışını karşılayamaz. Ve belki de başlarsam, duramayacağımdan korkuyorum.

Kilitlediğim her şeyin sel gibi akmasını engelleyemeyeceğim. Tüm gecelerimi tavana bakarak geçirdim.

acaba farklı bir şey yapabilir miydim diye düşündüm.

Kimse kurtaramazken kendimi kurtarabilseydim. Daha yüksek sesle bağırabilseydim. Daha çok savaşıyaydım. Oakley bana özel olduğumu söylediğinde ona asla inanmasaydım.

Ona tüm bunları anlatabilir, hak ettiği fırtınayı koparabilirdim ama bu beni düzeltmezdi.

Hiçbir şey beni düzeltemeyecekti.

Tembel bir nefes vererek arabamı kapatıyorum, nargileyi yolcu koltuğumun tabanına oturtuyorum ve atılmış bir kapüşonluyu nazikçe sererek gözden uzak bir yere sıkıştırıyorum. Kapıyı iterek açtığımda, duman bir sis gibi dışarı yayılıyor.

Arabadan iniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatarak bana doğru dönen başları görmezden geliyorum. Gözümün ucuyla, arabalarının başında, bakmıyormuş gibi yapan bir grup öğrenci görüyorum, içlerinden biri, kimya dersinden hayal meyal tanıdığım biri, garip bir şekilde el sallıyor.

"Merhaba Phi!" diye sesleniyor, sesi çok parlak, çok hevesli. "Biz de tam Tilly'nin yerine gidiyorduk. Gelmek ister misin?"

Sıkı bir gülümsemeyle ona doğru başımı sallıyorum. "Bir sonraki dersime gidiyorum. Bir dahaki sefere."

Bu bir yalan, ama .

Aslında benimle arkadaş olmak umurlarında bile değil. Her şey statüyle, benimle birlikte görünmekle ve açıkladığım her bilgiyi dedikodu silahı olarak kullanmakla ilgili. Burada büyürken, güvenilecek tek insanların Van Doren, Hawthorne, Caldwell veya Pierson soyadına sahip olanlar olduğunu çok çabuk öğrendim.

Bu .

İnsanlar bana yüz yüze iyi davranıyor. El sallıyorlar, gülümsüyorlar, rastgele bir partide bana içki dolduruyorlar, ama kapalı kapılar ardında? Hepsi birer engerek, saldırmak için bekliyorlar.

Eminim küçük grup öğle yemeğine gidecek ve zamanın çoğunu benim hakkımda konuşarak geçirecek. Muhtemelen beni tanımlamak için bir sürü renkli kelimeleri vardır - fahişe, amcık, şımarık velet, kaltak, liste uzayıp gider.

Yine de tek bir kişinin bile bunları yüzüme karşı söylemeye cesaret edemeyeceğini adım gibi biliyorum. Ve onları suçlayamam - Mezarlık'ta kıcıımı ellediği için bir adamı tornavidayla bıçakladım.

Ben de kendimden korkardım.

Otoparktan Bursley Bölgesi'ne kısa bir yürüyüş mesafesinde. Botlarım Avam Kamarası'nın nemli yeşil çimlerine çarparak ilerliyor.

Hollow Heights Üniversitesi.

"Başarıyı biz davet ettik."

Kelimeler taşa kazınmış, tarihle dolu ve beklentilerle dolu bir yere açılan kemerli kapıların altında kalıcı bir demirbaş. Hollow Heights prestijini sadece üzerinde taşıyor, aynı zamanda kanını da akıtıyor.

Gotik kuleler gökyüzünü iğneler gibi deliyor ve sarmaşıklar sanki o da buranın zamanın kendisinden daha uzun ömürlü olacağını biliyormuş gibi eski duvarlara .

Yıllar önce itibarına vurulan darbeye rağmen, hiçbir şey her gıcırdayan döşeme tahtasından, her gölgeli köşeden sızan ihtişamı ortadan kaldıramaz. Üniversite geçmişinin ağırlığıyla nefes alıyor, her koridor benden çok önce bu koridorlarda yürüyenlerin sırlarını fısıldıyor.

Eğer yeterince yakından dinlerseniz, onları neredeyse duyabilirsiniz - hırsın, ihanetin ve karanlıkta verilen sözlerin yumuşak mırıltısı.

Lyra Teyze dekan olduktan sonra, Hollow Heights daha keskin, daha rafine hale geldi ve benim gibi güven fonu bebeklerine hizmet etme mirasının ötesine geçti. Skandalların geride bıraktığı çatlakları yeniden inşa etti, adını yaldızlı salonlardan ve eski paradan daha fazlasına dönüştürdü.

Burayı sevmeliydim. Bir zamanlar sevmiştim.

Sonra işler değişti. *Ben* değiştim.

Ayaklarım tiyatronun koltukları arasındaki koridorları kaplayan pelüş kırmızı halıya çarptığında ortalık sessiz. Annem sahneye yaslanmış, yüzünde gözlük, elindeki kâğıda bakıyor.

Açık kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, dudaklarını büzmüş, önünde yazılı olan her ne ise onun üzerinden bir çizgi çekiyor.

Sage Van Doren sadece bir işletme sahibi değil, aynı zamanda Hollow Heights Tiyatro Bölümü'nün de başkanı. Burası onun düzen ve sanat krallığı ve o bunu kusursuz bir şekilde yönetiyor.

İşleri kontrol etmek için uğradığında, boş bloğumda öğle yemeği için burada buluşuyoruz. Ben lisedeyken başlattığımız bir geleneği sürdürmenin bir yolu.

İlk yılımda, bir günlüğüne uzaklaştırılmama neden olan grafiti şeklinde bir vandalizme karışmış olabilirim ya da olmayabilirim. Kendimi savunmam gerekirse, Victor Kincaid dolabının sprey boyayla boyanmasını kesinlikle hak etmişti.

O ve mağara adamı arkadaşları Reign'e bir kızın üzerinden atlamaya çalıştılar. Reign çenesini kırmadan önce gözünü morarttı. Sanırım Ezra'nın parmak eklemi de o zaman kırıldı.

Her iki şekilde de, ona söyledikten sonra beni öğle yemeğine götürdü. Yani ayda birkaç kez birlikte öğle yemeği yiyoruz.

"Lütfen bana o kese ekstra turşulu ve soğansız bir hamburger olduğunu söyleyin," diye yalvarıyorum ön sıralardaki koltuklardan birine çökerken, kadife ağırlığımı emiyor.

"Neden? Miden mi kazınıyor?" Annem kâğıtlarından başını kaldırıp mükemmel manikürlü kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum ama şakacı bir sırıtışla hemen sözümü kesiyor.

"İnkâr etme. Grateful Dead konseri gibi kokuyorsun."

Evet, sigara içmeden önce kesinlikle daha fazla kurutma kağıdı almalıydım.

Profesyonel ipucu: Annenizle planlanmış bir öğle yemeği randevunuz varsa ve kokarca gibi kokmak istemiyorsanız, giysilerinizi kurutma kağıtlarıyla ovun. Çok işe yarar.

"Bugün başka dersim olmadığını söylersem bana yardımcı olur musunuz?"

"Hayır," diyor açıkça, yiyecek torbasını bana uzatarak. "Senin cezan Reign'in futbol antrenmanından sonra eve dönmek. Şimdi anahtarları ver."

"Anne," diye inliyorum, organize sporlara maruz kalmayı düşünüyorum.

"Bana *annelik* yapma." Biraz gülerek sırtıyor. "Evde sigara , orada güvende olduğunu biliyorum. Bunu biliyorsun."

"Evet, evet, anladım," diye mırıldanıyorum, çantama uzanıp anahtarlarımı ona atıyorum ve kolaylıkla yakalamasını izliyorum.

Onunla tartışamayacak kadar kafam güzel, bu yüzden çantaya uzanıp o yemeye başlarken yemeğimi almakla ve ona en sevdiğimiz reality şovun son bölümünü izleyip izlemediğini sormakla yetiniyorum.

Bu da sonunda benim departmanın nasıl gittiğini sormama neden oluyor ve işte o zaman saçmalamaya başlıyor. Annem ne zaman tutkulu olduğu bir konu açılrsa kelime kusma krizine giriyor.

Ve ne yazık ki ben, babamın bu kadar hızlı konuştuğunda ağzından çıkan tüm bilgileri özümseme becerisinde ustalaşamadım. Bu daha çok *sanattan* hiçbir zaman gerçekten anlamamış ya da zevk almamış olmamla ilgili olabilir.

İnsanların bir metafor için can atması. Sıradan olandan nasıl anlam çıkardıklarını, duyguları nasıl ayıkladıklarını ve onları kıtalara, fırça darbelerine ya da bir sahnedeki karakterlere nasıl dönüştürdüklerini. Ben dünyayı duygu tonlarında görmüyorum.

Bunu verilerde görüyorum. Kurallar. Mantık. Sayılara ve süreçlere bölünebilen, tam olarak nerede durduğunuzu bildiğiniz şeyler. Hayat ne kadar kaotik olursa olsun doğru olan denklemler.

Öte yandan sanat, kaosun ta kendisi gibidir. Sınır yok, kontrol yok - sadece ham, öngörülemeyen duygular bir tuvale veya kelimelere dökülüyor. Dağınıktır. Belki de bu yüzden anlamıyorum. Belki de bu yüzden ölçebildiğim şeylere bu kadar sıkı tutunuyorum. Kontrol edebildiğim şeylere.

Çünkü tam tersi beni korkutuyor.

Tüm bunlara rağmen, annemi halinde izlemeye bayılıyorum. "Seni sıkıyor muyum yoksa Sonbahar *Hamlet*'inde seni kaybettim mi? Vitrin mi?"

Sesi puslu havayı dağıtıyor ve gözümü kırıştırıp yüzündeki gülümsemeye yeniden odaklanıyorum. Arkasındaki soluk kadife perdeler bluzunun koyu kırmızısıyla çatışıyor ama bir şekilde işe yarıyor.

Sage Van Doren doğanın bir gücüdür. Zenginliği ya da başarısı yüzünden değil, gerçi her ikisine de fazlasıyla sahip. Daha fazlası var. Etrafındaki havada çatırdayan bir yoğunluk var. Bu ona, sesini hiç yükseltmeden girdiği her odaya hükmetme yeteneği veriyor, ona saygı duyma konusunda size seçenek bırakmayan türden bir kadın.

İnsanlar Sage'in nasıl *geçilmemesi gerektiğinden* bahsediyor ve ben buna inanıyorum. Ben de gördüm.

Ama onun kasabanın göremediği başka bir yönü de var. Hâlâ istediğimi itiraf edemeyecek kadar yaşlanana kadar kâbuslar bastırdığında her gece onun yatağına girmeme izin veren tarafı. Onun gibi koktuğunu bildiği için odamdaki çilek kokulu difüzörü ve bir şekilde karanlığı uzak tutan tarafı.

Bu ikilik -keskin, saçma sapan, sert ama ailesine karşı sonsuz yumuşak- onu aynı anda hem korkutucu hem de rahatlatıcı yapan şeydir.

Annem, olmak istediğim kişi.

Omuz silkiyorum, mahcup bir gülümseme sunuyorum. "Sen hiç sıkıcı değilsin anne. Ancak Shakespeare'in biraz daha heyecana ihtiyacı var."

Gülüyor, buruşuk bir peçeteyi bana doğru fırlatırken gözlerinin kenarları kırışıyor. Zar zor yakaladım.

"Hava nasıl ateş çocuğum?" diye soruyor nazikçe, hamburgerinden bir ısırık almadan hemen önce.

Kendimi bildim bileli annem bana bu soruyu sorar. Çok fazla meraklı olmadan beni kontrol etmenin bir yolu. Bazen cevap güneş ışığı olur, bazen de fırtına. Ama her sorduğunda, gerçekten bilmek istediğini biliyorum: *İyi misin?*

Bu onu her seferinde biraz daha fazla sevmeme neden oluyor, tabii bu mümkünse. Birkaç kez hava durumu hakkında yalan söylemek zorunda kalsam da, sadece sormak için orada olduğunu bilmek bile yeterli.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, dalgın dalgın kolçağın üzerindeki karmaşık oymaları inceliyorum. " bulutlu ama güneş açacak."

Görünüşe göre, ona verdiğim sahte sırıtış onu geçmiyor çünkü bana o bakışı atıyor, *saçmaladığını* söyleyen bakış.

"Jude yüzünden mi? Geçişin biraz zor olduğunu biliyorum, ama eğer rahatsızsanız , biz diğer yapabiliriz.

onun için düzenlemeler."

Evet, lütfen ve teşekkür ederim. Ben de bunu söylemek istiyorum.

Evet, beni rahatsız etmekten daha fazlasını yapıyor. Beni cinayete meyilli yapıyor.

Jude sadece bir ödevden neredeyse kalmamın nedeni değil, aynı zamanda eve gitmeden önce terli adamların bir sahada bir aşağı bir yukarı koşmasını izlemek zorunda kalmamın da nedeni.

Ama sonra Jude'u almak için babamla kavga ettiği gece yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Suçluluk duygusu, içindeki mücadele.

Aptal bir misilleme şakası bunu ondan yetmez. En azından şimdilik.

"Hayır, anne. Sadece okul stresi. Jude..." Cilalı ahşap sahnenin kokusunu içime çekerek doğru kelimeleri arıyorum. "İyi. O iyi." demeye karar verdim.

Geçen geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum, sadece partide ortaya çıkışını ve heyecanımı öldürüşünü anımsıyorum. Ve sonra akşamdan kalma bir şekilde uyandım, o kadar kötüydü ki kafam ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim.

Etkileşimimiz korkunç değildi, ama odamda olması prensipti. Dizüstü bilgisayarımda. Eşyalarımı karıştırıyordu. İstenmeyen, meraklı bir komşu gibi etrafta dolaşıyordu.

Ancak onun bu konuyu açması, Jude ile benim aramdaki oyun alanını eşitleyebilecek bir şeye kapı açıyor.

Bunu hafife alarak söylemiyorum, ama annem her şeyi bilir ve eğer bilmiyorsa, uzun sürmez.

Jude hakkında kirli çamaşırları olan biri varsa, o da odur. Bir sır için bir sır.

Bir nefes alıyorum, ağzıma bir kızartma daha atarken rahat görünmeye çalışıyorum. "Ondan bahsetmişken, sana bir şey sorabilir miyim?"

Kaşlarını çatıyor ve ellerinin tozunu alırken yere bırakıyor. "Tabii ki yapabilirsin. Ne istersen."

Belki ottan, belki , belki de her ikisinden.

Ama sorduğum soru ağzımdan çıkmasını beklediğim bir soru değil.

"Easton neden Jude'a bakması için seni seçti?"

Yüz ifadesi değişiyor, yüzünden okunamayan bir şey geçiyor. Onun adını duyunca nasıl kıldandığını görüyorum, sanki kaç yıl geçerse geçsin Sinclair'ler sonsuza dek hassas bir konu olacakmış gibi.

Annemin yıllar önce neler yaşadığını tüm detaylarıyla bilmiyorum ama bu noktaya gelebilmek için çok mücadele ettiğini biliyorum.

Bir an için annemin bana ilk kez dürüst bir cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Ama karakterine sadık kalarak bunu yapıyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve devam etmeden önce yumuşak kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Aramızda uzun ve acı bir geçmiş var. Ama Easton'ın kimsesi yoktu. Bizim kurduğumuz aileye sahip değildi. Hayatının büyük bölümünde yalnızdı ve sanırım Jude'un bizim mecbur kaldığımızdan farklı bir şekilde büyüme şansına sahip olmasını istiyordu."

Yanağımın içini ısııyorum, kelimeler su gibi akıp gidiyor. "Jude'un babası gibi olduğunu mu düşünüyorsun? Babama sorardım ama sanırım onun nerede durduğunu biliyoruz."

Annem sırtıyor, babamdan bahsedilince gözlerini hafifçe deviriyor. "Hayır, anlamıyorum. Biz ailemiz değiliz. Baban bunu herkesten daha iyi biliyor. Sanırım Jude sandığından çok daha fazlasını yaşadı. Kaybolmuş durumda ve sadece ait olduğu yeri bulmaya alışıyor."

Sözleri kalıcı.

Kaybolmuş ve ait olduğu yeri bulmaya alışıyor.

Kafamın içinde yankılanıyor çünkü bir parçam bunun nasıl bir his olduğunu biliyor. Etrafınızdaki herkes uyum sağlamanız için ısrar etse bile, uyum sağlayamamanın o iç kemirici, sessiz hissi.

Biliyorum çünkü bunu yaşıyorum.

Hayatımın ilk on dört yılında bir yere aittim.

Aile yemeklerinin, plaj gezilerinin, gece geç saatlere kadar süren film maratonlarının ritmine kapılmak kolaydı. Reign'in benimle acımasızca dalga geçmesi ama her zaman arkamı kollaması. Andy ve benim yapboz parçaları gibi birbirimize uymamız, neredeyse birbirimizin düşüncelerini okumamız.

Eskiden aşkın penceremizin dışındaki dalgalar kadar doğal olduğu o boşlukta nefes alabiliyordum.

Ama sonra oldu. Oakley oldu.

Birdenbire evlat edinilmiş olmanın ağırlığı göğsümde bir kaya parçası gibi hissetmeye başladım. Temelde daha önce hiç fark etmediğim bir çatlak. Elbette, ailem bana küçükken söylemişti ve o zamanlar bu beni gerçekten rahatsız etmemiştir.

Bu sadece bir gerçektir, sorgulamadan kabul ettiğim bir şeydi. Ama yaşımla ilerledikçe bu gerçek bir soruya dönüştü. Ve bu soru bir duyguya dönüştü.

Bu korkunç, iğrenç, berbat şeyin başkasının değil de benim başıma gelmesinin bir nedeni olabileceğine dair bir his.

Her şeyde farklılıklar görmeye başladım. Babaminkini yansıtan sert öfkesiyle Reign. Andy'nin burnu ve çilleri anneminkiyle aynıydı.

Ve sonra ben vardım.

Farklı gözler, farklı saçlar, farklı genler.

Kan bağıyla Van Doren değilim ve doğal sarı saçlarımı kaç kez kızıl boyayla kapatırsam kapatayım, bunun ağırlığını asla üzerimden atamayacağım.

"Pişman ?" Bunu yüksek sesle söylediğim için nefret ederek ve bir daha asla annemle öğle yemeğinden önce sigara içmemem gerektiğini kendime hatırlatarak başlıyorum.

Annem her zamanki sabırlı ve soğukkanlı bakışlarıyla beni izledikten sonra nazikçe "Neye pişman olacaksın?" diye sordu.

Nefes alıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Beni evlat edinmek. Beklediğin gibi biri olmadığımı biliyorum. Seni suçlamıyorum eğer-"

"Sana neden Seraphina adını verdiğimi biliyor musun?" Sözümü kesiyor, yüzü hiç değişmiyor. Sahneden inip yanımdaki koltuğa doğru yürürken ne bir incinme ne de bir şok var, sadece kararlı sesi var.

"Hayır mı?"

"Ateş demek."

Annem oturuyor, bana bakarken başını eğiyor ve parmağının ucunu burnumun kenarında usulca gezdiriyor.

"Korkuyorduk. Reign daha yeni doğmuştu ve ben tek bir çocuğa iyi bir anne olmaya çalışmaktan zaten korkuyordum. Sonra birdenbire iki çocuğumuz oldu." Kırmızı dudaklarında bir gülümseme beliriyor, gözleri anılardan uzak. "Ama baban seni gördüğünde? Onu izlediğimde

senin yanından ayrılmayı reddetti? Tüm korku gitti ve senin bizim olduğunu anladım. Sana Seraphina adını verdim çünkü babanın adı duman anlamına geliyor."

Duman varsa, ateş de vardır.

Ağlamaktan nefret ediyorum. Varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. Kendimi zayıf ve savunmasız hissetmeme neden oluyor, sanki kalbim dünyanın parçalara ayırması için sergileniyormuş gibi.

Tüm bu kırılganlığı kilit altında tutmak için yıllarımı tuğla tuğla duvarlar inşa ederek geçirdim.

Ama şimdi, o konuşurken, bu duvarlar biraz aşağı kayıyor ve gözlerimdeki yaşların yakıcılığını hissedebiliyorum. Ve en ? Bana böyle hissettirdiği için ona kızamıyorum bile çünkü tek hissettiğim sevgi.

"Sen *tam da* bizim beklediğimiz kişisin," diye mırıldanarak bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bizim kızımız. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

"Shakespeare'den nefret etsem bile mi?" Yanaklarımdaki yaşları hızla silerken kaşlarımı kaldırarak karşı çıkıyorum.

Başını gülerek arkaya yatırıyor ve "O zaman bile olmaz" diyerek sallıyor.

Ayrılmadan önce beni kucaklıyor ve normalden biraz daha sıkı sarılıyor.

Onun veda sözleri bana ailemin kim olduğunu neden hiçbir zaman kanın belirlemediğini ve belirleyemeyeceğini hatırlatıyor.

"Omuzlarındaki yükün ağır olduğunu biliyorum. Bunu görebiliyorum. Hazır olduğunda, ben buradayım bebeğim. Onu taşımana yardım edecek kadar güçlüyüm, her zaman."

gerçek

...

Jude

13 Eylül

AHLAKI DEĞERLERİMİ NEDEN BU KADAR ÖNEMSEDİĞİMİ SORGULAMAYA BAŞLADIM.
Seraphina Van Doren'ı ölüme terk etme şansım varken.

Ayağa kalkıp el emeğine tekrar bakıyorum. Sanki ilk seferinde Saran Wrap yetmemiş gibi, kırmızı tebeşirle boyamaya başlamış. Kaputtan arka cama kadar, kelimeler, kanatlı aptal kalpler var - hatta yolcu tarafındaki kapıda bir penis bile gördüm. Phi arabadaki her santimlik açık alanı boyamak için zaman ayırdı.

Yıllarımı için harcadım.

Hollow Heights ve Van Doren evi ile uğraşmak iyi de bu mu? Kampüse geri dönüp o küçük kışını boğazından tutup sürükleyerek dışarı çıkarmayı düşündüm.

Sünger köpük dolu bir kovanın içine atıyorum, su Phi'nin saçıyla aynı renge boyanıyor.

"Lanet olsun. Ne oldu?"

Omzumun üzerinden Ezra Caldwell'e bakarken çenem sıkıştı.

Yanıma bir kova daha temiz su koyuyor, başını sallarken sırtıyor. Parmaklarının ucuna bulaşan yağ, yıpranmış grafik tişörtünün kolunun altında kaybolmadan önce kollarına sürünüyor.

Ezra, *siktir* git küstahlığı ile *umurumda* değil kopukluğunun mükemmel bir karışımıdır; dünyaya meydan okurken aynı zamanda onun tepkisini umursamaz.

"Varım," diye mırıldanıyorum, taze suya bakıp çenemi ona doğru sallayarak. "Teşekkürler."

Küçük kağıt takasımın geri çekilmesi için yeterli olacağını düşünmüştüm. Safça, benden kaçma şekline bakarak, sessiz bir çıkmaza girdiğimizi düşünmüştüm.

Ne yazık ki, cadaloz sadece alçakta yatıyor ve saldırmak için bekliyordu.

Bir kez daha arabamın içine etmekle kalmamış, paketimdeki her bir sigarayı çeşitli ifadelerle süslemeyi de kendine görev edinmişti.

Siktir git :)

Isır beni.

Kanser öldürür.

İyi tarafı, eğer varsa, sonunda motorumu tamir etmiş olmamdı, yani eğer bu pisliği önümüzdeki bir saat içinde temizleyemezsem, yarının sorunu olması için burada bırakacaktım.

"Lafı bile olmaz. Ön camındaki 'Eğil, orospu çocuğu' yazısını temizlemek için buna ihtiyacın olduğunu düşündüm." Gülmemeye çalışarak yanağının içini ısıırıyor. "Phi'nin pek çok şeyi var ama kurnazlık hiçbir zaman onlardan biri olmadı."

Islak bezi arabamın kaputunda sürükleyip onun *güzel* sanat eserlerini silerken bir homurtu kopuyor içimden. "Evet, hiç de ."

Inferno Garage cesur, grunge bir cennet. Duvarlar grafitiyle kaplı, eski posterler soyuluyor ve aletlerle dolu tezgahların üzerinde neon tabelalar uğulduyor.

Beni işe alan kişiye rağmen burada çalışmayı seviyorum.

Buradaki kaosun, her şeyin biraz kırık dökük olmasının neredeyse rahatlatıcı bir yanı var. Ponderosa Springs'te başka hiçbir şeyin hissettirmedığı bir şekilde dürüst ve tanıdık geliyor.

Altı Saniye ya da Daha Az yazan mavi bir neon tabela üstümüzde titriyor ve garaja soğuk bir parıltı yayıyor. Ezra'nın dövmeli kolu ön cama doğru uzanırken sünger cama çarparak gıcırıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Neon sisinin altında onun sabit hareketlerini izleyerek soruyorum.

"Yardım mı ediyorsun?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor, yüzünde o mesafeli, sırlı parlaklık var. "Phi kız kardeşim gibi, ama bir Skyline ile sikişmek? Bu şey ruhumu acıtıyor, dostum."

"Yardıma ihtiyacım yok *dostum*," diye .

"Pislik olmak genetik mi, yoksa bu parlak kişiliği kendi kendine mi edindin?"

"Babana sor."

Öfke bekliyorum, belki kavga bile çıkabilir.

Kendimi buna hazırlıyorum, keskin bir karşılık vermeye, genellikle birini fazla zorladığımda ortaya çıkan öfke patlamasına hazırım. Ama bunun yerine Ezra beni şok ediyor. Öfkelenmiyor ya da ısırmacı bir sözle karşılık vermiyor.

Onun yerine, alçak sesle ve neredeyse kendi kendine gülüyor, beni hazırlıksız yakalayan bir ses. Alt dudağını dişlerinin arasına alırken eğlenerek başını hafifçe sallıyor.

"Hepimizin bir sorunu var Sinclair," diyor iç çekerek. "Seninkinin seni dostu düşmandan ayıramayan acımasız bir pislige dönüştürmesine izin verdin."

"Üzgünüm, piyasada arkadaş yok." Temiz süngeri elime alıyorum, baş aşağı duran gülen suratı temizlemek için arabamın kaputuna fırlatırken ıslak sesi kulaklarımda yankılanıyor.

"Evet, ben senin düşmanın olamayacak kadar yükseklerdeyim. Aş artık bunu." Arabanın tavanına doğru eğilmiş, baş aşağı duran bir gülen suratı daha siliyor.

Birlikte çalışıyoruz ama bu bir durum. Yarı kuzeniz ama bu kan bağı.

Bu işe başlamadan önce Ezra ile hiç konuşmamıştım bile. Bir kere bile. Ne bir espri ne de bir merhaba. Bir hafta önce burada çalışmaya başladığımızdan beri en fazla 4. bölmedeki yağ değişimi hakkında konuşmuştuk.

istediğim, biz arkadaş değiliz ve kesinlikle aile de değiliz.

Bu da şu soruyu akla getiriyor, benden ne istiyor?

"Şimdiye kadar Gauntlet'te olursun sanıyordum," diye soruşturuyorum, herkesin Gölge dediği Kâfir'e karşı temkinli davranarak.

"Yok artık." Ön cam sileceğimi kaldırırken kendi kendine kıkırdıyor. "Hepsi onlar. Yapacakları katliama tanık olmamayı tercih ederim."

Gözlerinin akları kırmızıyla renklenmiş, köşelerinden damarlar geçiyor, rüya gibi bir pus ağına yakalanmış.

Kokain kullanacak kadar kafası iyi değil ama garajda kampüste olduğundan çok daha konuşkan. Tahmin etmem gerekirse, Ezra yolcu koltuğunda bir miktar ot içiyor.

Bu hafta bunu ikinci kez fark ediyorum. Ailesi görmezden mi geliyor yoksa ona şüpheyile mi yaklaşıyor bilemiyorum ama kesinlikle gençlerin eğlencesi olmaktan ziyade bir soruna meylediyor.

"Onlar mı?"

Başını çıkışlara doğru salladığında sileceğin cama vurduğu yumuşak gümbürtü yankılanıyor. "Fantastik dörtlü. Nora, Atlas, Reign ve Phi. Rekabet düşkünleri. Kardeşim bir Monopoly oyunu yüzünden Reign'le üç ay konuşmadı. Kaybetmekten nefret ederler. Ben ve Andy her zaman kanlı sonuçlara yardım etmek için geride kalırız."

Silmenin ortasında durakladım, merakım rızam olmadan arttı. "Phi de böyle rekabetçi mi?"

"Eskiden öyleydi. Çok zekiydi, bir sürü okul yarışmasına katıldı ve çoğunu kazandı. İlk yılında bazı MIT'lere erken kabul aldı."

İlginç.

"Gitseydi arabam için daha iyi olabilirdi."

Ezra sırtıyor ve ön cam sileceğini yumuşak bir gümbürtüyle yerine bırakıyor. "Belki de. Ama o zaman onun sanatsal ifadesinin zevkine varamazsınız."

deviriyorum, alaycılığım gözümünden kaçmıyor. "Zevk, bunu ifade etmenin bir yolu."

Arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana bakmadan önce bir an için bakışlarını kaçırıyor. "Her zaman böyle değildi. Eskiden farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum. Sadece farklıydı, anlıyor musun? Başını öne eğmez, söyleneni yapardı. Sessiz, odaklanmış, neredeyse görünmez. Ama hayat sizi zorlar ve siz de ya geri itersiniz ya da ezilirsiniz. Ve o..."

Ezra duraksıyor, devam etmeden önce cam gibi gözlerinden okunamayan bir şey geçiyor. "Çok sert itti. Ve o zamandan beri geri itiyor. Her şeye, herkese karşı. Özellikle de kendine."

Parti gecesi sarhoşken söyledikleri ve ayıkken düşündükleri içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olmuştu. Uzun zamandır yaşamadığım bir duygu.

Merak.

Son birkaç gündür onun haberi olmadan onu izledim.

Her sabah kahvaltıda krem peynirli simit yediğini biliyorum. Her perşembe gecesi gizlice dışarı çıkıp gece gezintisine çıktığını. Ayrıca beni çok seven kör bir kedisi var. Galileo'yu bu sabah yatağımda kıvrılmış buldum.

Onun kim olduğunu anlamak için de fazla bir şey gerekmiyor.

Herkese açık sosyal medyası tam bir altın madeni. Aile ve arkadaşlarının fotoğraflarıyla dolu bir ızgara - çok fazla gülümseme, çok fazla rol yapma. Ama en çok göze çarpan şey *kendisi*.

Her zaman kadrajda ama asla o anın *içinde* değil. Sanki sadece... orada, kendi hayatına musallat olan bir hayalet gibi, ait olmadığı fotoğraflar için poz veriyor.

O bir Van Doren, ama *gerçekten* onların bir parçası değil, beklediğim gibi değil. Aralarına koyduğu bir mesafe var, geçmeyi reddettiği görünmez bir çizgi.

Her aile toplantısında, sayılabilecek kadar yakın ama gerçekten görülmesini engelleyecek kadar uzakta, kenarda durur. Her zaman izler, asla katılmaz.

İlgi odağı olmayı ne kadar sevdiğini düşünürsek, bu çok garip.

"O-"

Cebimdeki titreşim beni cümlemin ortasında susturuyor. Telefonu çıkarıp elimi kotuma sildikten sonra ekrana bakmadan kulağıma götürüyorum.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, zaten sinirliyim.

"Jude, adamım," Oakley'nin sesi hoparlörden boğuk boğuk geliyor. "Van Doren malikanesinde yaşamak nasıl bir duygu?"

Dişlerimi sıkıyorum. Şu anda aklını kaçırmış durumda. Kelimeleri birbirine dolanırken bunu duyabiliyorum, çok gevşek, çok dikkatsiz, nasıl konuşulacağını unutmuş gibi. Belki .

Arka planda kahkahalar duyuluyor, ardından keskin bir cam kırılma sesi geliyor. Oakley'nin kendi dünyasında kurtarılamayacak kadar ileri gittiğini bildiğimden başımı sallıyorum.

Bu benim arkadaşım değil. Uzun zamandır arkadaşım değildi.

"Sana işimin bittiğini söylemiştim. Numaramı sil, Oakes."

"ama, böyle yapma dostum," diye sızlanıyor ve ben onu loş bir odada, adını bile bilmeyen insanlarla çevrili bir şekilde tökezlerken görebiliyorum. "Birkaç uyuşturucu yüzünden arkadaşlığımızı gerçekten bir kenara mı atacaksın? Baban kışına tekmeyi bastıktan sonra sana buz atan tek kişi bendim. Arkadaydım dostum."

Sözleri sıkıcı yumruklar gibi çarpıyor, ama çenemi sıkımda neden olan şey geçmiş gündeme getirmesi.

Kan, çürükler, Oakley'nin elinde bir torba buz ve asla gözlerine ulaşmayan bir sırtıyla orada durması. Yakındık ama babası gönderildikten sonra işler değişti.

Oakes... daha iyi bir kelime bulamadığım için boktan biri oldu. Umursamayı bıraktı, merhametini kaybetti, tanımadığım birine dönuştü.

Ailesinin onu içine attığı çukurdan çıkmayı reddediyor ve ben de onunla birlikte orada çürümeyecektim.

"Hoşça kal." Başparmağım ekranın üzerinde, aramayı sonlandırmaya hazır bir şekilde gezinirken, sesi umutsuzca yükseliyor.

"Bekle, bekle, Jude! Sadece bekle, adamım. Sana bir şey sormam lazım!"

Tereddüt ediyorum.

Belki de içimdeki aptalca bir parça hâlâ ona güvenmeye devam ediyor. Belki bu sefer yardım isteyeceğini umuyorum. Ciddi olacağını.

Çünkü eğer gerçekten temizlenmek, içinde boğulduğu bu pislikten çıkmak isteseydi, ona yardım ederdim. Gerekirse onu pisliğin içinde sürüklerdim, tıpkı babama yapmaya çalıştığım gibi.

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Çabuk ol," diye , çenem sıkılmıştı.

Hemen cevap vermiyor. Sessizliğin uzamasına izin veriyor, dayanılmaz hale gelene kadar uzatıyor. Sonra sesini duyuyorum; sümüklü ve kendini beğenmiş bir sırtış, bir parazit gibi satırlarda geziniyor, derimin altında yuvalanıyor.

"Phi hala hatırladığım kadar tatlı mı?"

Omuzlarım gerildi, kanım dondu. "Az önce ne dedin sen?"

"O pislik yargıç babamı ömür boyu hapse attı. Ödeştik, o kaltağın kirazını çaldım. Hayatımın en güzel Cadılar Bayramı'ydı. Phi'nin küçük tatlı bir ikramı." Oakley derin bir kahkaha atıyor ve bu ses midemi bulandırıyor. "Ağzını bu kadar uzun süre kapalı tuttuğuna inanamıyorum."

Kalbim kafesten çıkarılmış bir hayvana dönüşüyor. Göğsüme çarparken vahşileşiyor, duvarları dövüyor ve çarpıyor, nabzımın çılgılığı kulaklarımda.

Öfke.

Telefonu daha sıkı tutarken elimin titrediğini hissedebiliyorum, parmak eklemlerim bembeyaz.

"Yalan söylüyorsun." Kelimeler öfkeyle boğulmuş boğazımdan güçlkle geçebiliyor.

Hemen cevap vermiyor ve bu daha da kötü. Sessizlik uzuyor ve sırtışını duyabiliyorum, lanet olası bir parazit gibi hat boyunca süründüğünü hissedebiliyorum.

"Eğer yalan söylüyorsam, neden beni yakmaya çalıştı?" Ses tonu alaycı, memnuniyetle damlıyor, sanki bunun her saniyesinden zevk alıyormuş gibi. Sanki bu onun çarpıtılmış eğlence versiyonuymuş gibi. "St. Gabriel'in ne kadar zamandır senin yüzünden olduğunu sanıyordun? Dört yıl mı? Zavallı, üzgün küçük Günah. Bunun için benden özür bile diledin."

Benim yüzümden üç ay ıslahevinde yattığını sanıyordum.

Özür diledim.

Tekrar tekrar, bu suçluluk duygusunun lanet bir çapa gibi üzerimde ağırlık yapmasına, beni Oakley'nin istediği pislige sürüklemesine izin verdim. Onu kullanmasına izin verdim. Pençelerini kafama geçirmesine, suçluluk duygumu bir tasma gibi parmaklarına dolmasına ve beni istediği yere çekmesine izin verdim.

Boktan uyuşturucularını satmam için beni kandırmasına izin verdim.

Beni kontrol etmesine, yürüttüğü hastalıklı oyunda beni bir piyon gibi oynamasına izin verdim, tüm bunlar olurken o bunu saklıyordu.

Lanet bir *tecavzcyle* arkadaştım.

Farkına varış üzerime bir gelgit dalgası gibi kyor, soğuk ve boğucu, ve ben bunu hissediyorum. Bu şiddetli, kontrol edilemez öfke içimde yükseliyor, zar zor düz görebildiğim kadar kaynıyor.

Telefon kulağımdan kopuyor ve ben daha ne yaptığımı fark edemeden odanın bir ucundan diğerine uçarak büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor.

"Vay be, dostum, iyi misin?" Ezra'nın şok olmuş sesi kulaklarımda pompalanan kanımın sesini delmeye çalışıyor ama zar zor duyabiliyorum. Damarlarımda dolaşan öfkeyle doğru düzgün düşünemiyorum.

Ellerim titriyor, göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum ve tek düşünebildiğim o.

Seraphina.

Oakley'nin söylediği her şey bu acayip, hiç bitmeyen makarada zihnimde dönüp dururken, onun adı kafatasımın içinde acımasızca ve keskin bir şekilde çarpıyor.

Dört yıl önceki yangın, bana topuğunun altında ezilecek bir şeymişim gibi bakması. Gözlerindeki nefret. Sadece fke değildi. Bir aile kavgası ya da küçük bir intikam değildi.

Bildiğimi sanıyor.

Bunca yıldırdı bu yükü taşıyor, kendi cehenneminde diri diri yanıyor çünkü benim de bunun bir parçası olduğumu düşünüyor. Oakley'nin onu yok etmesine seyirci kaldığımı düşünüyor.

Bundan nefret ediyorum. Onunla aynı olduğumu düşünmesinden *nefret ediyorum*. Böyle bir şeyin olmasına izin vereceğimden. Orada , onun ya da bir başkasının bu şekilde incinmesini izleyip hiçbir şey yapamayacağımdan.

Neden böyle düşünmesin ki? Kaldım. Etrafta takıldım.

Ben onun en iyi arkadaşıydım. Oradaydım ve her şeyin olmasına izin verdim.

Oakley'nin beni kendi pisliliğinin içine çekmesine, beni bir piyon gibi kullanmasına izin verdim ve bunu görmedim.

Onu görmedim.

Seraphina Van Doren'i *biri* görmeyeli ne kadar olmuştu?

"Jude, ne yapıyorsun dostum?" Ceketimi tutarken Ezra'nın sözleri ağızımdan dökölüyor, hareketlerim sert, sanki yeterince hızlı hareket edemiyormuşum gibi.

Yakında Oakley Wixx'i nefes aldığına pişman edeceğim. Şu anda mı?

Onun hikayesindeki kötü adamın ben olmadığımı açıkça belirteceğim.

the gauntlet

"Gelenek olduğu üzere, West Trinity yeri seçti ve Ponderosa Springs de oyunu seçti. Bu yılki oyun Finders Kaleciler.

İlgili belediye binalarınızın anahtarları Darağacı Resifi sınırları içinde saklı. X işaretli nokta. Anahtarınızı bulun ve işaretli alana geri getirin.

Çalmak sadece izin verilen bir şey değil, beklenen bir şeydir.

Anahtar takım arkadaşları arasında paslaşılabilir, ancak bir kez ele geçirdiğinizde oyun alanında kalır.

Takım olarak çalışın, tek başınıza çalışın. Sınırların dışına çıkarsan atılırsın, ikinci şansın yok.

Ponderosa Springs sahilde başlayacak. West Trinity ormanda. Oyun başladığında bir siren size haber verecek. Cadı saatine kadar vaktiniz var. Anahtarını bulup geri getiren ilk kasaba işaretli alan kazanır.

Kazanan hepsini alır ve her zaman olduğu gibi ölmemeye çalışın."

finders keepers

...

Phi

13 Eylül

ANAHTARI BUL. GERİ AL. YAPABİLİYORSAN ONLARINKINI ÇAL.

Kurallar basittir, ama burada hiçbir şey basit .

Gallows Reef'teki karanlık sadece ışığın yokluğu değil, aynı zamanda canlı.

Tenime baskı yapan bir şey, soğuk ve inatçı. Parmaklarım ıslak kumu kazıyor, dalgalar parmak eklemlerimi öpüyor, okyanus kayalara çarpıyor, sürekli, acımasız bir kükreme.

*Tutkunun yankılarının sessizce uyuduğu
yerde, Kıyının fısıltılarının sızdığı yerde
saklı.*

İpucumuz buydu, yani burada olmalı. Olabileceği başka bir yer yok. Yani, kesinlikle başka saklanma noktaları da var. Darağacı Resifi ve çevresindeki orman yüz dönümlük bir alan.

Ama sadece bir tane Aşıklar Koyu var. Bunu biliyorum çünkü Atlas bekaretini burada kaybetti.

İğrenç. Bu zihinsel görüntüye ihtiyacım yoktu-

"Buldum!" Kendi düşüncelerimi yarıda keserek bağıríyorum. ", buldum."

Sisin arasından süzülen soluk ay ışığında belediye binasının anahtarı belli belirsiz parlıyor. Tarihi iskelet anahtarı ilk çocuğummuş gibi göğsüme bastırıyorum.

"Phi, seni şu anda dudaklarından öpebilirim!"

"Lütfen yapma," diye bağıriyorum bana kazmamda yardım eden Atlas'a, ki bu durumdan hiç memnun değildi.

Ama bunun için Charon'un obolünü çevirdik ve o kaybetti. Böylece diğer ikisi eğlenceli işi aldı.

Islak kumdan ayağa kalkıyorum, tozluklar sıırıslıklam ve üzerime yapışıyor. Nora köşeden dönüyor, omzuna bir beyzbol sopası asmış ve alnından ter damlıyor.

"Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum," diye nefes alıyor, ağzındaki kanı elinin tersiyle siliyor, dudaklarında bir sırıtış.

"Eve dönmek o kadar da kötü değil, ha?" Sırıtarak ona ve başparmağımla çenesindeki kıpkırmızı lekeyi temizliyorum.

"Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi."

"Ormana doğru koşmalıyız. Zaman neredeyse doldu," diyor Atlas, arkamdan yaklaşıp telefonunu yüzüme doğru sallayarak. "Hadi muz gibi yapalım ve bölüşelim."

"Sen bir aptalsın." Kafasının arkasına vururken sesim kısık bir kahkahaya .

Mağaradan çıkarken anahtarı sutyenimin içine sokuyorum. Sudan gelen yoğun ve girdaplı sis, karanlık kumsalın üzerine bir örtü seriyor ve bırakın ormanın kenarını, birkaç adım ötesini bile görmeyi zorlaştırıyor.

Harika, zaten bok göremiyorum çünkü bu sabah son lenslerimi lavaboya düşürdüm. Bu *çok güzel* olacak.

Sahilin kumlarına vurduğumuzda, bir saat sonra ilk kez kardeşimle göz göze geldiğimde, "Lanet olsun, gözün," diye soluk soluğa kaldım.

Reign'in gömleği yırtılmış, gövdesinde çizikler, kaburgalarında pembe çürükler oluşmuş. Ama en kötüsü kaşının tam ortasındaki yarık. Şişmiş ve çiğ, yanağından aşağı kan sızıyor.

"Kim mınçıka getirir ki?" diye yakınıyor, göğsü kabarıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen muşta getirenle aynı türden bir insandır."

Sisin içinde yürürken ayın, parmaklarının etrafında kıvrılmış gümüş metalin üzerinde nasıl yakalandığına dikkat ediyorum.

"Bir kara deliğin içine çekilmek üzere olduğumuz hissine kapılan başka kimse var mı?" Nora botlarını kuma vurarak usulca söylüyor.

"Aslında kara delikler bir şeyleri elektrik süpürgesi gibi içine çekmez. Bu daha çok yerçekiminin o kadar güçlü olmasıyla ilgili."

"Seni seviyorum ama sinirlendiğinde yaptığın o inekçe kelime kusma şeyinin sırası değil," diye araya giriyor Atlas, gözleri arkamızda. "Boşa gidenler geliyor."

Onun yoğun bakışlarını birkaç metre gruba doğru takip ederken göğsümde bir panik ve adrenalin şimşegi çıkıyor. Bize doğru koşarken ağır adımları yere çarpıyor.

"Koş."

Kimin söylediğinden emin değilim ama önemi yok. Gri sise karşı daha koyu bir çizgi gibi beliren ormanın kenarına doğru yola çıkıyoruz.

Artık kahkaha yok, şaka yok.

Gauntlet kazalar yüzünden sinsileşmedi. Sinsileşti çünkü insanlar ölmeye başladı ve herkes bunun sadece kötü şans olmadığını biliyordu.

Bu daha karanlık bir şey, ham ve acımasız bir şey, oyun ve mezar arasındaki çizginin bulanıklaştığı bir yer. Yaşam ve ölümün rahatlık için çok yakın dans ettiği ve bahislerin sadece övünme haklarından daha fazlası olduğu yer.

Nesiller boyunca yüzeyin altında biriken eski kinlerin kanlı bir çıkış bulduğu acımasız bir kanıtlama alanı.

Göğsümdeki ağrı hızla başlıyor. Botlarım her adımda kumları tekmeliyor, ayaklarımın altında kayıyor ve her santim için savaşmama neden oluyor.

Kaçmak bana göre değil. Biri beni kaçma tehdidiyle soyabilir, silaha gerek yok.

Botlarımın tabanı sert toprağa çarptığında ayaklarım rahat bir nefes alıyor, tam o sırada bir ağaç dalı yanağımı tıslayarak kesiyor.

Yüzümde. Yarılan deriden kan sızdığını hissedebiliyorum ama hasarı kontrol edecek zamanım yok.

İkili sarmal bizim işaretlediğimiz alan, yan yana büyüyen iki ladin ağacı, gövdeleri DNA sarmalları gibi iç içe geçiyor. Normalde nerede olduğunu biliyorum ama şu anda elimi yüzümün seçmekte zorlanıyorum.

Islak hava ciğerlerimi ağırlaştırıyor, gerçekliğin olağan keskin kenarları kalın, girdaplı sis tarafından bulanıklaştırılıp yumuşatılırken göğsüm yanıyor.

Ayağım mı takıldı yoksa bir dal mı bileğimi yakaladı bilemiyorum ama her iki durumda da nemli toprağa yuvarlanıyorum, dizlerim bir gümbürtüyle düşüşümü kesiyor. Etrafıma baktığımda hiçbir şey göremiyorum.

Nora, Reign ya da Atlas yok.

Sadece ben varım.

Uçsuz bucaksız gökyüzüne bakıyorum, umutsuz yıldızlar ağaçların gölgesini delmeye çalışıyor. Ama çabaları nafile. Ponderosa çamı ağaçları gökyüzünü kaplıyor. İğnelerle boynuzlanmış cılız dallar dışarıya doğru uzanıyor, iskelet parmakları beni yakalamaya hazır.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup başımı öne eğiyorum. Kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğundan oldukça eminim.

Tiz bir ısıklık kulak zarımı parçalıyor, bir merminin havası yanağımı okşuyor. Ay ışığı çamların arasından geçerek önümdeki ağaç kabuğunu aydınlatıyor, burada kırmızı bir boya çemberi damlıyor.

Tamam, minçika, iyi. Ama lanet olası bir paintball silahı? Cidden mi?

"Lütfen durun, hayır!"

İçimi parçalayan çığlık geceyi yarıyor, ağaçlardan sekerek dalgaların üzerinde yankılanıyor. Kalbim boğazımda, tam zamanında çamların arasından bir yabancının tökezleyerek geçtiğini, giysilerine kırmızı boya bulaştığını ve nemli orman zeminine yığıldığını görmek için dönüyorum.

Yardım etme içgüdüğü devreye giriyor ve ileri atılıyorum, ayaklarım toprağı zar zor kavırıyor. Ama sonra gölgelerin arasından başka bir figür çıktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, adamın silahın kabzasını mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yabancının yüzüne çarpmasını izlerken elim ağzıma gidiyor.

Yerde cenin pozisyonunda kıvrılırken burnundan kan fışkırıyor.

Paniğin tanıdık tadı boğazımda kabarıyor, korku bacaklarımı harekete geçiriyor.

Koşuyorum ama sanki batıyormuşum gibi geliyor. Her adım daha ağır, sanki yer beni bütünüyle yutuyor, toprağın içine doğru sürüklüyor. Sis yoğun, boğucu. Ciğerlerim yanıyor, bulamadığım hava için çığlık atıyorum.

Yeterince alamıyorum. Yeterince hava yok.

Dallar derimi yırtıyor, keskin ve acımasız, beni geri çekmeye çalışan pençeler gibi. Ağaçlar yaklaşıyor, budaklı kolları uzanıyor. Karanlık canlı, zonkluyor, korkumdan beslenen canlı bir şey.

Bir paintball topu daha kolumun yanından vızıldayarak geçiyor ve beni ağaçların arasında ilerlemeye teşvik ediyor. Herkesin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve bu noktada ben de nerede olduğumu bilmiyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Göğsümde bir acı patladığında bir ağaçtan zar zor kurtuluyorum - bir, iki, üç kez art arda, her atış acımasız bir hassasiyetle iniyor.

"Kahretsin!" Dişlerimi birbirine geçirerek bağıriyorum, "Beni ilk seferinde yakaladın, pislik!"

Avuç içim koluma gidiyor, ağrıyı dindirmeye çalışırken parmaklarımdan kırmızı boya sızıyor ama faydası yok. Arkamda bir ağaç dalı kırılıyor ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor.

"Vay, vay, bu Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesi'nin ete kemiğe bürünmüş hali değil mi? Kim olduğunu bilseydim, sadece bir el ateş ederdim."

Ay ışığı yüzüne ürkütücü bir parlaklık veriyor ve yüz hatlarına kazınmış uğursuz sırtışı ortaya çıkarıyor. Her yönden dikkat çekici değil: ortalama bir boy, sade bir yüz, ama çirkin gözlerinde rahatsız edici bir şey var.

"Bir de şövalyelik öldü derler," diye mırıldanıyorum, o ilerleyince bir adım geri çekiliyorum.

Yırtıcı bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, beni bir et parçası gibi değerlendiriyor. "Kızıl saçlılardan *nefret ederim* ama Tanrım, vazgeçemeyeceğim kadar cazipsin."

Panik boğazımı tırmalıyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Bir adım ileri, bir adım geri.

Ta ki birkaç adım önüme gelene ve bir ağacın kabuğu omurgamı ısırana kadar.

"Benimle sertçe dövüştüğünden emin ol, bebeğim. Bu, o daracık amcığa girmeyi çok daha tatlı kılacak."

Anılar dalgalar gibi üzerime çöküyor, acımasız ve soğuk, beni altına çekiyor. Bir yüzün, kötülükle dolu gözlerin, acıtan, kıran, hiçbir şey kadar her şeyi alan ellerin anlık görüntülerini görüyorum.

Artık burada değilim. Oradayım, asla kaçamadığım bir kabusun içinde hapsolmuşum.

Kontrol bende değil. Kontrol bende değil. Ben-

Karanlığın içinden acı bir gümbürtü geliyor. Gözlerimi kırıştıyorum, Waster'ın kafasının yaslandığım ağacın hemen yanındaki ağaca çarptığını görmek için tam zamanında görüşüm açılıyor. Yüzü tekrar ağaç kabuğuna çarpmadan önce saçlarının arkasından tutup kaldırdığında içimde bir şok dalgası oluşuyor.

Kemik çatırtıları ve acı feryatları geceye karışıyor, kulaklarımda yankılanıyor.

Ay ışığı Jude'un yüzüne vuruyor ve yüz hatlarını sanatsal bir canavarlığa dönüştüren inkâr edilemez öfkeyi ortaya . Boynundaki altın madalyon kolye hareketleriyle birlikte sallanıyor. Parmakları yabancının saçlarını sıkıca kavrayıp kafasını defalarca ağaca çarparken başka tarafa bakmaya kendimi alamıyorum.

Çatlak. Çatlak. Çatlak.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama acı iniltileri kesiliyor, yerini adamın bedeni düşmeden önce iğrenç bir boğulma sesi alıyor. Ormanın zemininde çarpık bir kemik ve et yığını. Öksürüyor, yırtık dudaklarından dişler fışkırıyor.

Bir tıkırtılı nefes. İki. Sonra göğsü tamamen hareketsizleşiyor.

Jude onun üzerinde duruyor, omuzları kabarıyor, açık gri tişörtü geriliyor, sırtındaki kaslar her nefeste dalgalanıyor. Öfke ondan amansız dalgalar halinde yayılıyor, o kadar yoğun ki bunu ön kollarındaki kordonlu damarlarda görebiliyorum, ham öfkeyle kabarıyor ve geriliyor.

Sonunda bana döndüğünde yüzündeki ifadeden başka bir şey yok.

Elmacık kemikleri hassasiyetle oyulmuş, kana bulanmış. Bir vahşet takımyıldızı. Taştan yontulmuş olabilecek güçlü bir çene hattı. Yumuşaklığı ima eden ama acımasız, inatçı bir çizgiyle belirlenmiş dolgun dudaklar.

Güzelliği nazik değil; vahşi, buyurgan, ardında yıkım izleri bırakan, sönmekte olan bir yıldızla aynı vahşilikte yanan türden. Jude ham, güzel bir vahşettir.

Bir süpernova.

"Ne... o..." Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkıyor, kelimeler bakışlarının yoğunluğu tarafından boğuluyor.

O alır a adım ileri, ve mesafe arasında Biz yavaşça buharlaşıyor.

Boğazının kan damlıyor, yere damlarken gözlerimi çekiyor. Konuşurken adem elması sallanıyor.

"Senden nefret etmesine izin verilen tek kişi benim."

Göğsüm sıkışıyor, her nefes daha keskin geliyor, tutması daha zor, sanki kalbim hapsediği kafesten kurtulmak üzereymiş gibi. Panik midemi sarıyor, kaburgalarımı daha sıkı sarıyor.

Gözlerimiz, bitmemiş ahşap mobilyaların üzerindeki dantel kumaşlar gibi takılıyor.

Aydan gelen gümüşü ışık, gözlerindeki lacivert ve çalkantılı grinin fırtınalı karışımını gösteriyor. Öfkenin eşiğinde bir gökyüzü, gök gürültülü bulutlar toplanıyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

Beden olağanüstü bir şeydir, zihin daha tam olarak kavrayamadan tehlikeyi hisseder. Yukarıdaki açık, yıldızlarla kaplı gökyüzüne rağmen şimşek yaklaşıyor. Hava statik elektrikle çatırdıyor, yüklü bir bölgeye adım attığıma dair sessiz bir uyarı.

Bundan sonra olacaklar için pişman olacağım.

Van Doren'in kitabına kazınmış tek emri çiğnemek üzereyim. En büyük günah.

"Bir Sinclair'e göz dikmeyeceksin."

Babam bunun için beni asla affetmeyecek. "Dokun bana."

Gözleri benimkileri yakıyor, bana bakarken başını eğiyor. "Tekrar söyle. Beni istediğini söyle, Geeks."

Bu benim çıkışım.

Burası çekip yer. Ama gitmiyorum.

Yapamam.

Parmaklarım gömleğimin eteklerini kavırıyor ve başımın üzerinden yırtıyor. Nemli zemine düşerken göğsüm kabarıyor ve ona bakıyorum.

"Dokun bana," diye tekrarlıyorum, kemerini kavrayıp onu bedenime çekerken dilimle alt dudağımı ıslatıyorum. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Jude ağzımı bir ceza gibi talep ediyor, sanki içindeki tüm düşmanlığı boğazımdan aşağı boşaltmaya çalışıyor. Sanki boğulmamı istiyormuş gibi. Dudakları sıcak, öfkeli, beni cezalandırıyor, eli enseme kavırıyor, dilinin keşfetmesi için ağzımı daha da açmaya zorluyor.

Diğer eli hedefini bulduğunda, avuç içi taytımın kumaşından amımı kavradığında boğazımdan çaresiz bir inilti kaçıyor. Avucunun topuğu kalçalarımın arasındaki ağrıya sürtünüyor, içimde bir sıcaklık oluşuyor. Bedenim, içimde dalgalanan her arzu dalgasıyla bana ihanet ediyor, o kadar yoğun ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Ve yaptığımda, ciğerlerimi dolduran sadece onun kokusu oluyor.

Kitaplar. Kara Buz. Duman.

Oksijen yok. Sadece o.

Jude'un vücudu katı bir ısı duvarı gibi, ben çaresizce eline doğru eğilirken beni ağacın sert kabuğuna doğru itiyor. Sürtünme çok iyi, çok gerçekçi hissettiriyor, tenime yayılan kıvılcımları ateşliyor, keskin, elektrikli, dokunuşunun altında yanmanın eşiğinde.

Aç ellerle avuç içimi göğsünden aşağı, kot pantolonunu zorlayan sert çıkıntıya doğru hareket ettiriyorum. Göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, bu aletin beni nasıl gerdiğini, giriş talep ettiğini ve zevkten başka bir şey sunmadığını hatırlıyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Dişlerimin alt dudağımı kavramasına izin veriyorum, avucuma karşı zonkladığını hissediyorum. Elimini etrafına sikinden ısı yayılıyor, ondan derin, gırtlaktan bir hırıltı çıkaracak kadar sıkıyorum.

Ağzını benimkinden ayırıyor, dudakları boğazımdaki hızlı nabza kadar iniyor, dişleri hassas deriyi sıyrıyor. Jude'un parmakları çoktan kaba ve sabırsız bir şekilde taytımı yırtmaya başladı.

Nefesi boynuma değerken hırlıyor: "Arkadaşların seni küçük, muhtaç bir fahişe gibi sikim için nefes nefese kalırken bulduklarında ne diyecekler, ha?"

"Seninkiler de amımın içinde olmak için ne kadar çaresiz görseler aynı şeyi söylerlerdi," diye ısııyorum, ellerim gömleğinin altında , tırnaklarım karın kaslarının her sert çizgisini çiziyor, teninin erimiş sıcaklığını ve altında dalgalanan gerilimi hissediyorum.

Eli kıcıma sertçe inerken hızlıca kavıyorum, acısı bacaklarımı titretiyor.

"Bir gün o ukala ağzını sikeceğim. O güzel dudaklarını, içine boşalabileceğim bir delikten başka bir şey olmayana kadar mahvedeceğim. Sikimde boğulurken ne kadar boktan konuştuğunu göreceğiz."

Taytımı kalçamın yarısına kadar indirdikten sonra geri kalanını da iterek çıkarıyorum ve gece havasına maruz kalan sutyenim ve ayakkabılarımla kadar kıyafet havuzundan çıkıyorum.

Parmakları kalçalarımın arasındaki kaygan sıcaklığı bulduğunda sırtım sert ağaç kabuğuna doğru eğiliyor. İki parmağı yavaş ve kasıtlı bir şekilde amcığımı okşuyor, ıslaklığımı tembel, alaycı darbelerle yayıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor kulağıma karşı, parmakları tembelce girişime batarken dudaklarındaki sırtışı hissetmeme izin veriyor. "Islak. Sıkı. Sıcak. Benim için ağrıyor. Ne kadar güzel bir amcık."

Övgüsünün altında kıvranıyorum, ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı daha geniş açıyorum. Duvarlarım parmaklarının etrafında sıkılaşıyor, o parmaklarını sokup çıkarırken kenetleniyor, ritim durmak bilmiyor.

Her vuruş damarlarımda şimşekler çaktırıyorsa, kalan son suçluluk duygularımı yakıp kül ediyordu. Aramızdaki hava, amımın onun için açılma sesiyle kalınlaşıyor. Kaygan, müstehcen, iffetsiz bir arzu.

Bu zevk, Jude'un içimde beslediği türden bir zevk, her şeyi bastırıyor. Nefret yok, kendinden nefret etmek yok. Sadece parmakları beni daha sert beceriyor, kendimi zorlukla bir arada tutabileceğim kadar yoğun bir boşalmaya doğru sürüklüyor.

"Aminin benim için ne kadar tatlı olduğunu tat," diye mırıldanıyor tenime karşı, deliklerimden birini daha doldurmadan önce beni boş bırakıyor.

"Düşmanı sikmenin tadı güzel, değil mi benim küçük hainim?"

Uzun parmakları morarmış dudaklarımın arasından geçerek beni inlemeye zorluyor. Dilim dönüyor, kendi ihtiyacımın tadına bakıyor. Kendimin tuzlu tadı ağzımı dolduruyor ve ben sadece daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, vücudumdaki her sinir beni daha ileriye götürmesi için çığlık atıyor, çığ, akıl almaz bir mutluluktan başka bir şey kalmayana kadar beni uçurumun kenarına itiyor.

"Yalnız." Boğuk sesim boğazımı tırmalıyor. "Eğer önümüzdeki yirmi saniye içinde beni becermezsen, becerecek birini bulacağım."

Göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseliyor, keskin köpek dişlerinin köprücük kemiğime süründüğünü hissediyorum, sonra bir adım geri atıyor.

"Elbette, Geeks. Devam edin." Sırıttıyor, gömleğini kafasına geçirirken gözleri yarı kapalı. "Siz gelmeden baskın yaptığında, üvey kardeşiniz işinizi bitirmek için hemen koridorun sonunda olacak."

Yatakta iyi olan ve bunu bilen bir erkekten daha tehlikeli bir şey yoktur.

"Hâlâ yüksekten korkuyor musun?" diye soruyor, gözlerinde bir parıltıyla bir kez daha yaklaşarak.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne-"

Kıçımı avuçlayıp beni yerden kaldırmadan önce verebileceğim tek tepki bu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline dolamaya çalışırken nefesim ciğerlerime doluyor.

Ama durmuyor.

Hayır, beni daha yukarı itiyor, bacaklarım omuzlarının üzerinde sallanırken ve başı kalçalarımın arasında tüneyene kadar beni vücuduna itiyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçerken başımı ağaca yaslıyorum, dilini amımın yarığı boyunca sürüklerken ona yapışıyorum.

"Güzel pembe amcığınızla kim oynamak üzere, Geeks?" Sesi şehvetle kalınlaşıyor, aşağı baktığımda boğucu bakışları benimkine kilitleniyor, alay ediyor.

"Sen." Parmaklarım saçlarının kirli altın tellerinde sıkışıyor, onu daha yakına çekiyor, midemde çalkalanan arzuyu dizginlemesine ihtiyaç duyuyorum.

Şakacı bir şekilde, göbek halkamı ısıyor, bırakmadan önce hafifçe vücudumdan çekiyor.

"Adımı söyle," diyor, dilinin ucuyla kandırmadan önce doğrudan klitorisime tükürüyor. "Çenemden aşağı damlayana kadar amını kimin yiyip bitireceğini söyle."

"Çok fazla konuşuyorsun."

Kıçıma attığı tokat ormanda keskin bir yankı yapıyor, acısı beni seğirtiyor.

"Seni burada bırakacağım. Benim için yanıp tutuşuyorsun. Söyle ve ben de o muhtaç amcığın istediğini vereyim. Onu emeceğim, sikeceğim ve dolduracağım. Onu şişmiş ve döllerimle damlayan bir halde bırakacağım. Onu iyi hissettirmeme izin ver. Siktiğimin adını söyle, *Seraphina*."

Kalçalarımı ağzına doğru çekmeye çalışıyorum, ama o tutuşunu sıkılaştırıyor, beni hareketsiz, tam eşikte tutuyor. Burada alaycı bir fiske, orada tembel bir vuruş. Dil halkası klitorisimin üzerinde acımasız, işkenceli darbelerle sıyrılıyor.

Nabzım kulaklarımda atıyor, kalçalarımın arasındaki zonklama iki kat şiddetli. Çok fazla. O kadar çok ihtiyacım var ki acıtıyor.

"Jude," diyorum sonunda, sesim bir inilti olarak çıkıyor. "Jude amımı yemek üzere."

"Aferin kızıma."

Dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrılıyor, gözlerindeki karanlık memnuniyet midemi bulandırıyor.

Tereddüt etmeden Jude'un ağzı üzerime iniyor, sıcak ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor. Baskının verdiği rahatlama neredeyse boşalmama yetiyor. Dili bacaklarımı titreten bir hassasiyetle hareket ederken kalçalarım başının etrafında geriliyor.

Beni sabit tutuyor, açıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yutarken kalçalarımı kavrayan sert elleriyle beni akıl sağlığımın sınırına doğru sürüklüyor.

Dilinin her hareketi vücudumda şimşekler çaktırıyorsa, her vuruşu kasıtlı ve acımasız. Dil halkasının soğuk metali üzerimde gezinirken karnımdaki gerginlik, çok gergin bir tel gibi daha da sıkılaşıyor.

"Daha hızlı," diye alıyorum. "Evet, sikeyim, tam orası."

Başımı arkaya yatırdım, gözlerimi kapattım, yavaş, alaycı yalamalar ve sert yalamalar arasında gidip gelirken boğuk bir inilti çıkardım.

klitoris dikkat. Beni daha da zorluyor ve topuklarımda beni parçalamakla tehdit eden zevkten uzak durmamı zorlaştırıyor.

Göbeğime doğru alçak sesle hırlıyor, titreşimler beni kamburlaştırıyor. Ağacın kaba kabuğu sırtımı sıyrıyor, acı zevkle mükemmel, acımasız bir uyum içinde karışıyor.

" bu, küçük hain. Nefret ettiğin adam için ne kadar zorlandığını göster bana. Lanet suratımı ıslat. Bırak o amcık benim için ağlasın." Sözleri bedenim tarafından boşuklaştırılıyor ama içimde yankılandığını, kemiklerimin derinliklerine işlediğini hissediyorum.

Baskı artar, hiçbir şey kalmayana kadar her düşünceyi tüketir. Endişe yok. Nefret yok. Jude yok. Phi yok.

Sadece ıslak çekirdeğime değen ağzının sıcaklığı, damarlarımdaki yanma ve ilkel, ısrarcı bırakma ihtiyacı.

Parmaklarım saçlarında sıkışıyor, nefesim kesiliyor. "Geliyorum. Kahretsin, geliyorum, Jude-"

Orgazmım içime çöküyor, şiddetli bir salıverme, boğazımdan kopan çığlığı tutamayacağım kadar yoğun bir güçle içimi parçalıyor. Bacaklarım omuzlarına dolanıyor, ellerim saçlarını kavırıyor, içimde dalga dalga zevk dalgaları yükselirken kendimi sabitlemek için çaresizce çabalıyorum.

Göz kapaklarımda beyaz kıvılcıklar çıkıyor, bedenim bunun şiddetiyle titriyor. Kalbimin her atışını hissedebiliyorum, her biri her santimime şok dalgaları gönderiyor. Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor, ben bir coşku havuzuna serbestçe düşerken acımasızca.

Ve düşmeye devam ediyorum çünkü Jude durmuyor.

Dilini yavaş, tembel vuruşlarla zevki uzatarak, vücudum yanana kadar şekerleme gibi gererek kullanmaya devam ederken nefesim kısa, düzensiz patlamalar halinde kesiliyor.

Parmakları kalçalarıma batıyor, morartacak kadar sert, bana nerede olduğumu, kim olduğumu ve bunun bir rüya olmadığını hatırlatacak kadar sert. Her şey çok gerçek, çok içgüdüsel. Acının ısırmasını, beni o anın içine çekmesini, zevk beni parçalara beni topraklamasını arzuluyorum.

"Oh lanet olsun. Tanrım, lanet olsun-"

Kelimeler ağzımdan kırık dökük bir ilahiyle dökülüyor. Acımasız ağız çalışmaya devam edip beni bir uçurumun derinliklerine sürüklerken bacaklarım kontrolsüzce titriyor.

Işığın olmadığı yerde. Oksijen yok. Hayat yok.

Sadece zevk.

İlk orgazmın etkisinden yeni yeni kurtuluyordum ki, tekrar yükseldiğini hissediyorum, içimde durdurulamaz bir güç sıkışıyor, amım hiçbir şeyin etrafında sertçe kenetleniyor. Yoğunluğundan görüşüm bulanıklaşıyor, dünya onun ağzının bana sahip olma şekline, bacaklarımın arasındaki acıya daralıyor.

Bu bir zevk sisi, beyaz ateşli ve her şeyi kapsayan. Hiç çıkamayacağımdan emin olduğum bir sis.

Zaman bulanıklaşıyor -saniyeler, dakikalar, saatler- hepsi ağzının sıcaklığı ve vücuduma yayılan yumuşak yanık dışında hiçbir şeyin var olmadığı sonsuz bir ana dönüşüyor.

O uzaklaşırken bacaklarım titriyor, beni nefessiz ve gece havasının serin ısırtığına maruz bırakıyor. Sonunda beni yere bıraktığında hala nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum, esinti aşırı hassas cildime değdiğinde vücudum sarsılıyor.

Jude nefes almakta zorlanıyor, elinin tersiyle ağzını silerken gözleri kapanıyor. Bana açlıktan ölüyormuş gibi bakıyor, sanki sonsuza kadar kalçalarımın arasında kalabilirmiş ve yine de daha fazlasını istiyormuş gibi. Bu bakış -ham, filtrelenmemiş- sanki aynı anda hem kutsal hem de yıkıcı bir şeymişim gibi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Ve sonra dünya tekrar çöküyor.

Bir siren havayı delip geçiyor, keskin ve tiz, şehvetin kalın sisini şiddetli bir netlikle kesiyor. West Trinity Falls anahtarlarını geri verdi. Ses, ateşi söndüren buzlu su gibi, beni sıcaktan soğuğa çekiyor.

Gauntlet. Anahtar. Metalik şekil göğsüme bastırıyor, hâlâ sütyenimin bandı altında saklı ama daha önce beni saran aciliyet kayboldu. Anahtarın artık bir önemi yok. Bu ağırlık içime yerleşmişken, kalın ve boğucuyken değil. Az önce ne olduğunun, ne yaptığımızın mide bulandırıcı farkındalığı, beni altına çeken bir taş gibi o ana bağlıyor.

Jude'un omzunun üzerinden, geniş gövdesinin yanından bakıyorum ve bakışlarım ormanın zemininde yatan cesede takılıyor. Cansız. Hareketsiz. Ölü.

Gerçek dışı geliyor, rüyadan fırlamış bir şey gibi - tam olarak bana ait olmayan bir kabus. Ama gerçek. Bu gerçek. Hem de çok gerçek.
Jude Sinclair az önce birini öldürdü.
Benim için.

temizlik

...

Jude

14 Eylül

MANTIK, YERDEKİ ÖLÜ ADAMIN BİR NUMARAM OLMASI GEREKTİĞİNİ SÖYLÜYOR.
şu anda öncelikli.

Ama mantık bu gece benim arkadaşım değil. Bize tanıdık bile demezdim.

Düşündüğüm tek şey: *Doğal saç rengi ne?*

Sigara dumanının sisi arasından ona bakıyorum. Kızıl boya saç diplerinden yüzüne doğru akıyor, kan gibi damlayan pürüzlü bir renk çizgisi. Tepeden tırnağa sıırılsıklam, boğulmuş bir kedi gibi görünüyor, botları attığı her çılgın adımda çamurlu orman zeminine çarpıyor.

Orman sık, tepede yükselen çamlardan oluşan eski bir duvar, dalları pençeler gibi kıvrılıyor ve gökyüzünü yutan bir gölgelik oluşturuyor. Her nefes alışım ağır, nemli ve ıslak yosun kokuyor. Fırtına artık sabit bir ritme oturmuş, yağmur damlaları yavaş, acımasız bir davul sesi gibi düşüyor.

Bir şeyleri yıkayıp yok etmeyen ama onları toprağın derinliklerine gömen türden.

Bunların hiçbirini planlamamıştım.

Onu bulmak tesadüftü, onu öldürmek gereklilikti ve ona dokunmak içgüdüselidi.

Phi adım atıyor, nefes nefese, sanki vücudu hâlâ damarlarında dolaşan adrenalini sindirmeye çalışıyormuş gibi. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri.

"Lanet olası yerde bir delik açacaksın," diye homurdanıyorum, sigaramı iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum, duman yağmurda tembelce kıvrılıyor. "Nefes al prenses. Baban seni kurtarmaya geliyor."

Adrenalinin etkisi geçer geçmez paniğe kapıldı. Ona onu bırakmasını, cesedin bu geceki diğer kayıpların arasına karışacağını söylemiştim. Gauntlet her yıl can alıyordu, o ilk olmayacaktı. Bize bir şey olmazdı.

Ancak Phi, tüm sivri uçlarına ve zehir zemberek sözlerine rağmen, içinde bir yerlerde hala o iyi kıza sımsıkı tutunuyor. Bu yüzden onu bu durumdan kurtaracağını bildiği tek kişiyi aradı.

Babasıyla yaptığı konuşma çok kısa sürmüştü. "*Baba, ne yapıyorsun?*" diye biten birkaç endişeli giriş cümlesi.

"Amcalarını arıyorum."

Üç sigara önce hoparlörden kırılmış yanıtını duymuştum. Bu gece sadece ilk kez cinayet işlemiş olmakla kalmayacak, aynı zamanda öleceğim gece de olabilirdi.

Phi tıslıyor ve adımlarını durdurarak bana ters ters bakıyor: "*Sızlanmanın* hiç sırası değil," diyor. "İki adım ötemde ölü bir adam var, babam nükleer bomba patlatacak ve yağmur saçlarımı mahvediyor. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve şu anda beni kızdırma."

Fırtına karşılık olarak çatırdıyor, şimşekler gökyüzünü boydan boya kaplıyor, bize doğru uzanan hayalet parmaklar gibi ağaçların sivri hatlarını aydınlatıyor.

Orada duruyor, kesik gözlerle bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yağmur saçlarını başına yapıştırırken iliklerine kadar ıslanmış, saç telleri pürüzlü çizgiler halinde yüzüne yapışıyor.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Boğazımın arkasını tırmalayan, dışarı dökülmek için çaresizce çırpınan o kadar çok şey var ki. Ama onları söyleyemiyorum. Şu anda değil, belki de hiçbir zaman.

Eğer o kapıyı açarsam, hiç bilmediğimi öğrenirse, suçluluk duygusu onu paramparça eder.

Yangın için kızgın olmalıyım. Bunu onun yüzüne vurmak istemeliydim. Benim hakkımda yanıldığını kabul etmesini sağlamalıyım. Beni sebepsiz yere tutuklatıp sürgüne gönderdiğini ama yapamıyorum.

Çünkü ne kadar acı ancak tahmin edebilirim. Phi bunu tek başına taşıyor ve bunu kesinlikle biliyorum çünkü ailesi Oakley şu anda ölmüş olurdu.

Ben bir pisliğim ama ona bunu yapmayacağım. Kimse bunu hak etmiyor.

Yaşadıklarından sonra olmaz.

Bu yüzden soruları yutuyorum. Onları asla söylemeyeceğim diğer şeylerle birlikte derinlere gömüyorum. Çünkü bazı gerçekler zarara değmez.

Sigarayı yere , kor ıslak toprağa çarptığında tıslıyor. Gömleğimin arkasından tutup başımın üzerine çekiyorum ve soğuk havanın çıplak göğsüme çarptığını hissediyorum.

"Saçı kurtarabilir," diye mırıldanıyorum, saçı ona uzatırken. "Yine de babanın tıslama krizi konusunda bir şey yapamam."

Phi elimdeki nemli kumaşa yabancı bir nesneymiş gibi bakıyor, onu elimden kapmadan önce bakışlarında tereddütler beliriyor. Geri adım atıyor, biraz daha mesafe koyuyor, hareketleri keskin, savunmacı.

Bıkkın bir iç çekişle başını öne eğiyor ve gömleğini saçlarına sararak eğreti bir havlu haline getiriyor. Yağmur sürekli olarak omuzlarına vuruyor ama en azından saçları ile asabi hava arasında bir bariyer oluşturuyor.

Tekrar ayağa kalktığında ağzı çoktan açılmıştı. "Neden sen-"

"Biz oynarken Gauntlet'in bu kadar dramatik olduğunu hatırlamıyorum."

Sesin soğukluğu kemiklerimi titretiyor, buz derimin altına itiliyor ve omurgamın üzerine oturmaya zorlanıyor. Başımı sağa çeviriyorum ve gölgelerin arasından çıkan dört figürü görüyorum.

Ormanın durgunlaştığını, yağmurun durduğunu hissedebiliyorum, sanki doğanın kendisi nefesini tutmaya başlamış gibi.

"Thatch," dedi Silas derin bir iç çekerek. "Her zaman çok dramatik oldun."

Silas Hawthorne Phi'ye doğru ilerlerken bana bakmıyor bile. Onu suçlayamam - babam onu bir kez vurmuştu.

Koyu renk gözleri kızın üzerinde gezinirken, yüzünün, vücudunun her santimini incelerken, herhangi bir yara olup olmadığını araştırırken ölümcül bir sakinlik var.

Hem cüsse hem de korkutma faktörü olarak devasa. İnsanların farkına varmadan geri adım atmasına neden olan türden bir adam.

Ama kollarını Phi'ye doladığında içinde bir şeyler yumuşuyor, onu göğsüne çekiyor, sonra da derme çatma bir havluyla örtülü başının üstüne bir öpücük bırakıyor.

Aradığım anda yardıma koşmak bir yana, kayıp olup olmadığımı merak edecek kadar beni önemseyen ölü ya da diri tek bir kişi bile düşünemiyorum.

"Bu adamın *güzel* yüzünün yeniden yapılandırılmasından kim sorumlu?"

Bakışlarım cesedin yanına çömelmiş, deri eldivenli eliyle adamın saçlarını kavrayan ve yüzüne yaptığım pisliği incelemek için başını yukarı kaldıran Thatcher'a kayıyor.

Ay ışığı soluk tenini kesiyor, orman zeminine değerken özel dikim paltosunun kenarlarını aydınlatıyor. Sahip olduğu ürkütücü Nosferatu titreşimleri, Thatcher Pierson efsanesini azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Soyadı cinayet ve kan dökmekle eşanlamalı olan bu adam vahşetin bir yankısı. Bu sadece gözlerindeki buz gibi katkıda bulunuyor.

Sıkılı yumruklarla bana doğru yönelen o olmasa da, Thatcher'ın tüylerimi diken diken itiraf edecek kadar erkeğim.

"Ne yaptın, çabuk ol *Jude*." Rook ağzından adımı tükürüyor, ses tonundan zehir damlıyor.

Şu anda gözlerinde bu gece Yargıç'la uğraşmayacağımı bilecek kadar cehennem ateşi yanıyor.

Bu emekli anarşist. Pyro.

Başımı eğip gözlerimin onunkilere kilitlenmesine izin veriyorum, onunla alay ediyorum. "Ben olduğumu kim söyledi?"

Arı kovanına çomak sokmak benim için akıllıca olmayabilir, ama dürüst olmak gerekirse? Birkaç arı kovanı umurumda değil ve benim için hepsi bu. Yanımdaki dört sinir bozucu diken.

Rook, Alistair, Silas ve Thatcher.

Onlar, Ponderosa Springs'in tepkilerden korktuğu için saygı duymayı öğrendiği türden adamlar.

Buranın sahibi onlar. Bu iğrenç kasabanın her santimi onların.

Onlarca yıldır varlıkları kara bir bulut gibi dolaşüyor. Söylentiler, gerçekler ve yalanlar uğursuz itibarlarını kanlı tuğla tuğla inşa etti. Bu durum onları hiçbir yerel halkın fısıldamaya cesaret edemeyeceği kötü bir folklorla dönüştürdü.

Her birinin bana neler yapabileceğini biliyorum. Sadece korkacak kadar umursamıyorum.

Kaybedecek bir şeyim yok çünkü benden alacakları bir şey kalmadı.

"Şimdi bana ukalalık yapmanın sırası değil evlat. Güven bana."

"Yeniden planlayayım mı?" Kaşlarımı çatıyorum, sesimden alaycılık akıyor.

Thatcher kıkırdar, sesi mizahtan yoksundur. "Karma gerçekten de en tatlı hediye. İlacının tadı nasıl, Van Doren?"

Rook bir adım daha yaklaşıyor, iyice sinirlenmiş ve yüzüme bakıyor. Yaklaşabildiği kadar yaklaştı, adamlar aramda en az beş santim var.

Yüzünün altında zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke mayalanıyor, boynundaki kaslar gergin, boğazını kaplayan mürekkebe karşı kordonlar öne çıkıyor, sanki kafatasımın çökmesine tek bir yanlış kelime uzaktaymışım gibi. Rook'un adamları kızı için dünyayı paramparça etmeye hazır ve

O yolda duruyorum.

"Baba."

Phi'nin sesi yükselen tansiyonu kesiyor. Geldiklerinden beri söylediği ilk kelime bu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana doğru baktığını, dişlerinin yanağının yumuşak dokusunu çiğnemeye çalıştığını görüyorum.

Şu anda yalan söylemek onun için kolay olurdu.

Kurt gibi ağlayıp beni otobüsün altına atacaktı. Onu bu belaya bulaştıranın ben olduğumu, bunun benim hatam olduğunu söyleyecekti. Eminim güzel bir ağ örebilirdi ve bu adamlar hemen içine düşerlerdi.

"Yaptığı şey benim içindi. Şu adam. O..." Duraklıyor, devam etmeden önce kendini dengeliyor. "Jude sadece dışarı bakıyordu."

Dilim yanağımın içinde geziniyor. O adamı öldürmek beni rahatlatır sanmışım. Oakley'nin dilimde bıraktığı gerçeğin acı tadını silerdi.

Ama olmadı.

Suçluluk duygusu hâlâ orada. Bir hayalet, asla tam olarak görünmüyor, ama onu hissediyorum. Ondan kaçamıyorum ve ona her baktığımda kulağıma fısıldıyor.

"Sana dokundu mu?"

Rook'un sorusu Phi'ye yönelik ama ona dönüp baktığımda bakışlarını yüzümden ayırmadığını görüyorum.

Çenemi kapalı tutmak için içimdeki tüm irade gücünü kullanıyorum. ne kadar dokunduğumu söyleme isteğimi bastırıyorum. Dilimde hâlâ onun tadının nasıl olduğunu ve bir hain olmayı ne kadar *sevdiğini*.

"Jude önce fırsat bulamadım," diye mırıldandı Phi. "Güzel."

Sanırım Rook Van Doren'dan alabileceğim en yakın teşekkür bu olacak.

Onu kucaklamasını izliyorum, özel gereken bir konuşma yaptıklarını varsaydığım sırada iri gövdesi onu görüş alanımdan . Umursadığımdan değil. Bu gece üzerime düşeni yaptım.

Okul bahçesinde kavgaya tutuşmuş bir çocuk gibi, gözlerimi devirerek gürültüden uzaklaşıyorum. Sırtım yakındaki bir ağaca çarpıyor, sigara doğal olarak yakmadan önce parmaklarımın arasındaki boşluğu buluyor.

Dünyada bu geceyi atlatmama yetecek kadar mentol aromalı nikotin yok.

Uzun bir nefes çekerek dumanın göğsümün derinliklerine yerleşmesine ve içimi yakmasına izin verdim.

Birini öldürdüm. Birini öldürdüm ve pişman değilim.

Adını bile bilmiyordum ama bir zamanlar damarlarında pompalanan, kalbinin kaslarına dokunan kan hala ellerimde, parmak eklemlerimi boyuyor, yağmura rağmen yıkanıp gitmeyi reddediyor.

Suçluluk yok. Korku yok. Panik yok.

Sakin hissediyorum.

Sanki içimdeki o parça -babamın bana verdiği, karşı koymak için çok mücadele ettiğim- sonunda yerini buldu.

Her zaman içimde olan, bekleyen o kalın, obsidyen çamurun derinliklerine yerleşti. Bundan daha fazlasıymışım gibi davranmayı bırakmamı bekliyor. Yüzeyin hemen altında, nabızı atıyor, canlı ve çocukken bana verilen karanlıkta evinde.

Bunu Phi'den teşekkür almak için yapmadım. Rook'tan. Herhangi birinden.

Bunu yaptım çünkü onun nefret ettiğim her şeye dönüşmesinde benim de payım vardı.

Ve bu içimde bir şeyleri kopardı.

Bu ilkel, çirkin şey, en çok korktuğum şey, onu tutması gereken metal parmaklıkları kırdı. Zulüm için aç bir iştahla dışarı çıktı ve en korkutucu kısmı şu anda hissettiğim anormal sakinlik değil.

Onu kafesine geri koyabilir miyim bilmiyorum. "Fazladan var mı?"

Alistair'in sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. Tam önümde durana kadar bir hayalet gibi duman sisinin içinden adım atıyor. Başını elimdeki sigara paketine doğru sallıyor, yüzünün sert çizgileri boyunca gölgeler oynuyor.

Eğer bu adam kan bağıımız var diye beni azarlamaya kalkarsa, suratına bir tane patlatırım.

Paketi ona fırlatıyorum ve zahmetsizce yakalamasını izliyorum. Bir tanesini kolaylıkla yakıyor, sisin içinden bana bakmadan önce bir nefes çekiyor.

"Bu şeyler seni öldürecek, biliyor musun?" diye mırıldanıyor, bir duman bulutunun içinden konuşarak.

"Evet," diye veriyorum. "Bu yüzden sana bir tane verdim."

Alistair Caldwell öfkesiyle tanınır, bu yüzden ondan bir tür hırçın aşırı tepki bekliyorum, ama bunun yerine tam tersini alıyorum. kenarları seğiriyor, boğazından kısıp bir kıkırdama yükseliyor. Bunun yerine öfkeyi tercih ederdim, gözlerindeki o parıltı onaylamaya çok benziyor.

Bir zamanlar onun onayı için ölebilirdim. Azıcık bir takdir için bile kızgın kömürlerin üzerinde yürürdüm.

Ağır bir iç çekerek yorgun elini sakalında gezdiriyor. "Sen iyi misin?"

Bakışlarımız çarpışırken bir homurtu beni terk etti. "Endişelerini al ve kışına sok Caldwell."

Kanın sudan daha kalın olduğunu söylerler. Eğer bu doğruysa, neden önümde duran adamdan tenime çarpan yağmur damlalarına bağlı hissediyorum?

"Henüz yeterince kaybetmedin mi?" Alistair homurdanıyor, çenesini çıplak göğsüme doğru sallıyor, gözleri boynumda asılı duran madalyona kayıyor.

Boğazıma pamuk doluyor, yutmaya çalıştıkça ağzım kuruyor.

Bu kadar yakın durmayalı, konuşmaya benzer bir şey paylaşmayalı yıllar olmuştu.

Son seferinde yedi yaşındaydım ve evimin koridorunda bacaklarına doğru . Babamın ofisinden yeni çıkmıştı, henüz taciz başlamamıştı ve ben muhtemelen diğer çocuklar gibi iri gözlü ve masum görünüyordum.

Çömeldi ve tek kelime etmeden bakışlarımı karşıladı. Birbirimize öylece baktık, yollarının kesişmemesi gereken iki yabancı gibi.

Ve sonra, o anda, kolyesini çıkardı -üzerinde *Admit One, Styx Ferryman* yazan altın bir madalyon- ve küçük ellerime sıkıştırdı.

"*Para mı bu?*" diye sormadan önce şaşkın şaşkın baktığımı hatırlıyorum.

O da şöyle cevap verdi: "*Bir bakıma. Eve dönüş yolunu satın alır. Eğer kaybolursan.*"

Şimdi burada yine onun yanında, aynı madalyon tenimde soğuk bir şekilde dururken, bir acı dalgası boğazımdan yukarı tırmanıyor. *Ev* kelimesi bir bıçak gibi saplanıyor. Çenem geriliyor, boynumdaki kaslar geriliyor, kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum, sesim alçak, jilet gibi keskin.

"Hiç kaybolacak bir evim olmadı."

Şair

...

Phi

14 Eylül

I VAR A MEZARLIK İÇERİDE BEN, A YER NEREDE SIRLAR GIT İÇİN
ÖLMEK.

Bu gece birkaç tane daha gömdüm.

Nora, Atlas ve Reign'i beslediğim her yalan, ardında yeni bir mezar taşı bıraktı.

Bu gece olanları onlara anlatamazdım.

Ferforje balkonumun hemen ötesinde, gecenin kalıntıları inatla ufka tutunuyor. Arka bahçe Pasifik'e doğru açılıyor, gökyüzü koyu çivit renginden sessiz bir maviye dönüşüyor, şafağın ilk izleri altında parıldıyor.

Kendime yalan söylemenin en iyisi olduğunu söyleyip duruyorum.

Bu karmaşaya dahil olmalarına gerek yoktu, ama gerçekten, bu *karmaşayı* nasıl açıklayacağımı bile bilemezdim. Nereden başlayabilirdim? Cinayetten mi? Seksten mi? Babamın beni gördüğünde yüzündeki korkudan mı?

Sırlar mezarlığımdaki bir başka mezar, bu gerçeklerin hepsinden daha iyidir.

Şafak söküyor, geceyi yavaş yavaş soyuyor ama yıldızlar teslim olmayı reddediyor. Hayaletler gibi oyalanıyorlar, solmayı reddediyorlar. Nefeslerini tutmuş, güneşi selamlamayı bekliyorlar.

Bu dünya bana temiz bir açıyor.

Ama yıldızlar gibi ben de gitmeye hazır değilim.

Henüz değil. Bu soruyu beynimden atmadan olmaz.

Jude Sinclair neden benim için birini öldürsün ki?

Babam beni kontrol ederken, dikkatsizliğim için beni azarlarken, güvenliğim için onu bir cesetten kurtulmak için aramış olmamdan daha çok endişelenirken tek buydu. Babamın ve amcalarımın şöhretine hiç yabancı olmadım. Bunun kurtuldukları ilk ceset olmadığını biliyorum.

Onun motivasyonu ile ilgili merak zihnimi öylesine bir şiddetle sarmıştı ki annemin bu kadar sakin olmasına bile şaşıramadım. Bir saat önce banyoya girdiğinde sergilediği sakin tavır, soru sormaması ya da suçlamaması beni endişelendirmeliydi.

Ama öyle olmadı.

Küvetin yanında yere diz çökerken sessizce oturdum, elleri küçükken yaptığı gibi saçlarımı dikkatlice yıkarken düşüncelerim Jude ile tükendi.

Bunun beni uyutmaya yeteceğini ummuştum, ama hâlâ uyanık durumdayım, deniz meltemi tenimi serinletirken gözlerim yanıyor.

L şeklindeki kanepenin minderlerine yaslanıyorum, örgü battaniyeyi bacaklarıma daha sıkı sarıyorum. Üstümde, tavandan sarkan ip ışıklar ve karanlıkta parlayan gezegenler yumuşak, soluk bir ışık saçıyor.

Çakmağımı kare masanın üzerindeki oyuk bir kitabın içine atarken parmaklarımdaki arasındaki körük sabit bir şekilde yanıyor - Sir Arthur Conan Doyle'un eseri artık zula kutuma indirgenmiş durumda.

"Bu çok aptalca."

Başımı çevirip koyu yeşil sarmaşıklar ve minik sarı ışıklarla süslü ahşap bölmeye bakarken vücudum dikleşiyor. Bakışlarımı elimdeki otlara kaydırıyorum, acaba bu boktan bir şey mi var diye düşünüyorum çünkü bitkilerin bana hakaret ettiğini düşünüyorum.

Sonra hatırladım.

Bitişik balkonlar.

Sızlanmaya varan sinirli bir iç çekiş fırçalıyor dudaklarımı. Kızgın olmak için çok uğraşıyorum, ama bu yeni ot bunu fiziksel olarak

yüksek olmaktan başka bir şey olması imkansız.

Böylece beynim ve ben küçük bir toplantı için bir araya geldik, sonra hafifçe sinirlenmeye karar verdik.

Ağzımı açıyorum ama sessizliği ilk bozan Jude'un sözleri oluyor.

"İntikam kaybedildi..."

Zorlukla duyulabilen bir mırıldanma, ama onu çıkarabiliyorum.

Hemen fark ettim ki benimle konuşmuyor. Kendisiyle konuşuyor.

Daha önceki merakım, zihnimdeki otun neden olduğu bulanıklıkla savaşıyor beni kanepenin kenarına çekiyor. Bizi ayıran duvara yaklaşıp sarmaşıkların altındaki küçük çatlaktan bakıyorum.

Jude kendi dünyasında kaybolmuş, kulaklıkları takılı, benden tamamen habersiz. Eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, karnının keskin hatlarını ortaya çıkarıyor, yeni aldığı duşun belli belirsiz parlaklığı hâlâ üzerinde. Nemli saç telleri ensesinde kıvrılıyor, az önceki kan derisinden temizlenmiş.

"Kaderin acımasız eli... hayır... lanet olası aptal," diye mırıldanarak uzun parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdi.

Daha önceki tüm öfke sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Rahatlamış görünüyor. Yıpranmış. Yorgun. Mürekkep ve gerginlikle bir arada tutulmuş, sanki her parçası zar zor yerine dikilmiş gibi.

Dudaklarının arasındaki sigara neredeyse yenilebilir görünüyor, duman etrafında dans ederken ağzının kıvrımıyla çerçeveleniyor. Gözlerim tenine kazınmış dövmelerin izini sürüyor; pazusunda sarmal bir yılan, göğsüne oyulmuş bir hançer, omzuna tünemiş bir melek. Her biri bir diğeri kadar rastgele, üzerine dağılmış pek çok parça.

Gözlerim omuzlarındaki hilal şeklindeki izlere takıldığında damarlarımda bir elektrik akımı dolaşıyor. Ona sarıldığımda tırnaklarımın bıraktığı izler, içimi parçalayan zevk dalgalarında kaybolmuştu.

Onu becermek beni bir hain olarak damgaladı, bunu biliyorum, ama o anda? İhanet gibi hissetmedim.

Hayatı çıplak ellerimle yakalamak gibiydi.

Jude saniyeler içinde ölümün habercisinden canlı bir tele dönüştü.

Bana dokunduğu anda, aramızdaki havadan akan çatırdayan, uçucu bir sıcaklık vardı. Hem korkutucu hem de sarhoş edici bir nabız, sanki evreni kandırmışız ve o da bize bunu bildiğini söylüyordu.

O ormanda, bu ihanet değildi, içgüdüydü.

Hayatın taşıdığı tüm kırılganlık ve şiddetle birlikte canlı olma, ten tene değme hissiydi. Kutsal bir şeye dokunduk, dokunmamamız gereken bir şeye.

Tüm bunları adrenalin artışına, hatta travma şokuna bağlayabilirdim ama bu da başka bir yalan olurdu.

Onu *istemiştim*.

Ve Tanrım, bunun için kendimden nefret ettim. Her şey için.

"Isı... hayır, doğru değil... sıcaklık? Belki." Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve gülmek için dudağımı ısıyorum.

Ne halt ediyor bu?

Yerde kırılan camların sesi beni ürkütüyor.

"Galileo," diye tısılıyorum içimden, hasarı incelemek için koltuktan kalkıyorum. Balkonun zemininde kırıklar içinde bir fincan yatıyor ve tabii ki suçlu görünürde yok.

Diz çöküp kör smokin kedimin saklandığı kanepenin altına bakıyorum. Dilimi hafifçe şaklatarak uzanıyorum, parmaklarım kürkünü okşuyor. Onu kucağıma almadan önce sessizce mırıldanarak elime sokuluyor ve patilerinde kesik olup olmadığını kontrol ediyorum.

Neyse ki bugün acil veteriner ziyareti olmayacak.

"Orada her şey yolunda mı, Geeks?" Jude'un kendini beğenmiş sözleri duvardan içeri sızıyor ve yüzünde beliren sırıtışı neredeyse duyabiliyorum.

Harika. Yakalandım.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Galileo'nun fısıldıyorum, onu odama taşıırken başımı sallıyorum. Kendi sözlerimden irkildim. "Aslında *görmüyorum* ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Kendime odamda kalmam, yatağa girmem ve yorganın beni tamamen yutmasına izin vermem gerektiğini söylüyorum. Böyle bir geceden sonra akli başında her insan bunu yapardı. Ama bunun yerine, kendimi sessizce kapıyı kapatırken buluyorum.

Balkon kapıları, kanepeye sırt üstü uzanmak, yüzümün bölmeye dönük olduğundan emin olmak.

Sessizlik çöktüğünde kalın bir şekilde yutkunuyorum, ellerimle bir şeyler yapmak için yanan sigarayı masadan alıyorum. Yoğun, havada kalan dumanın pusu gibi yerleşiyor. Olanların gerçekliği asılı kalırken tek ses yakındaki uçurumun kenarını öpen dalgalar.

Jude'un bana çok yaklaştığı için bir adamın hayatını sonlandırmasını izledim.

Adam bana dokunmamıştı bile. Sadece bir adım ve bir tehdit. Hepsi bu kadardı. Jude'un öfkesi aniydi, ölümcüldü. Tereddüt yoktu. İkinci bir düşünce yoktu. Sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi davranıyordu, sanki yıkım onun iliklerine işlemişti.

Kemik çatırtıları, yere çarpan bir bedenin ıslak gümbürtüsü. Hâlâ kulaklarımda çalan şiddetli bir senfoni ve orkestra şefi Jude'du.

Gözünü bile kırpmadı. Bir kere bile. Sadece saf, soğuk, hesaplanmış yok etme.

"Oradaki düşünceler yüzünden kendini boğacaksın."

"Eminim buna bayılırsın," diyorum bir duman bulutunun arasından. "Belki."

Sarmaşıklarla kaplı bölmeye sivri bir bakış atıyorum, görmemesini tersliyorum. Önemli olan düşünce.

"Orada ne mırıldanıyordun?" Sırtımı kolçağa yaslayabilmek için yer değiştirerek soruyorum. "Suç mahallini temizledikten sonra ev ödevi yapmak seni biraz fazla başarılı yapıyor."

Jude gırtlaktan bir kahkaha atıyor, her şeyden çok bir alay. "Kafan güzel."

"Hadi canım, Sherlock. Bu seni duymadığım anlamına gelmez. Kafam güzel, sağır değilim." Esrarı parmaklarımın arasında sallandırdım, duman tembelce havaya doğru kıvrılıyordu. "Neydi o?"

"Lego takıntısı olan bir bilim ineğinin ilgisini çekecek bir şey değil." tonu rahat, ama havada bir değişiklik var, huzursuz bir şekilde hareket ediyor. "Güven bana."

"Dene beni."

Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökölüyor. Belki ot yüzünden gardımı düşürüyorum, belki de sadece cevaplara ihtiyacım var. Merak göğsümü yakıyor, kaşıyamadığım bir kaşıntı ve bunun gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum.

Karanlıkta bırakılmaktan nefret ediyorum. Bu beni deli ediyor. Peki ya bu? Bu, cevapların eksikliğinin beni kaybedinceye kadar yiyip bitireceği zamanlardan biri gibi geliyor.

Bu duvarın diğer tarafındaki adamla yaşadığımdan beri öğrendiğim tek şey ne? Merriam-Webster sözlüğünde *yalnız* kelimesinin hemen yanında onun resmi var.

Jude pratikte izolasyonu soluyor. Geceye, sessizliğe tutunuyor, sanki onu yere bağlı tutan tek şey gibi. İnsanlara uzak durmalarını söylemek için kelimelere ihtiyaç duymuyor - tüm varlığı onun için bu işi yapıyor.

Adam sanki hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamazmış gibi, bu aşılmaz kayıtsızlıkla dünyada dolaşıyor. Onu hep gölgelerde, ışığın zar zor ulaştığı köşelerde, sanki birinin nefesinin sesi onu uçuruma sürükleyecekmiş gibi yakalıyorum.

Eğer soyadlarımızı çıkarıp bize temiz bir sayfa açsaydınız, yine de kişilik spektrumunun zıt uçlarında duruyor olurduk.

Işıkların altında, insanların enerjisinin beni beslediği, günlük hayatın vızıltısının oksijen gibi geldiği yerlerde geliyorum. İlgiye, gürültüye, kaosa ihtiyacım var.

Sessizlikte, havanın ağır geldiği boşluklarda yaşıyor, sanki çok yaklaşan herhangi bir şeyin hayatını boğabilirmiş gibi.

Kâğıt çatırtılarının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sarmaşıklerle kaplı duvarın arasından kayan notun kenarını görmeden önce onu duyuyorum.

Bir an için ona bakıyorum, ilgimi mi çekiyor yoksa sinirleniyor muyum emin değilim.

"Ne bu, lise mi?" , ama çoktan ona uzanmaya başlamıştım bile. Kağıdı çekerken parmaklarım yırtık kenara sürtünüyor.

Buruşmuş, kâğıt kenarlarından yıpranmış, sanki defalarca katlanıp açılmış gibi. El yazısı dağınık, karalanmış

Aceleyle, düzensiz vuruşlar yapıyordu, sanki düşünceleri elinin önünde koşuyordu.

*Gölgelerdeki hırsızdım, Hiç sahip
olmadığım bir ışığa uzanıyordum,
Dünyayı ısıtması gereken bir ateşe-
Ama ellerimde, kemiklerimi dağladı.*

*Prometheus zincirlerin ağırlığını biliyordu,
Ama benimki kan ve isimle dövülmüştü,
Kayalara değil, bir yere bağlıydı
Sevginin acı şeklinde verildiği yer.*

*Bana bu mermer kalp verildi.
Ağır, soğuk, kırılmaz.
En azından bana öyle söylediler,
Sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi. Sanki bir silahmış gibi.
Taşımam gereken bir ağırlık değil.*

*Bir günahkarın yankısı geçti.
Kaybedilen intikamın tüküren bir
görüntüsü. Kaderin zalim eli beni taş a
oydu.*

*Çürümüş bir tahtta oturmakla
lanetlendim. Ama aradığım sadece
sıcaklıktı. Hiç öğretilmemiş bir
nezaket kıvılcımı.*

*Mermer ve kan, kinle boğuluyorum.
Ben tanrıların yazmayı unuttuğu bir
trajediyim.*

KELİMELERİ BİR KEZ, İKİ KEZ OKUDUM, NEFESİM BOĞAZIMDA DÜĞÜMLENDİ.

Jude Sinclair lanet bir *şair*.

Şiir kaostur. Büyük Patlama'dan önceki evren, tahmin edilemeyecek şekillerde çarpışan atomlardan oluşan bir karmaşa.

Fizik mi? Fizik mantıklıdır. Oyundaki güçleri *görebilir*, anlayabilir, problemleri çözülmeyi bekleyen bulmacalar gibi çözebilirsiniz.

    lebilir. Ama Ő ir? Duygudur. Soyuttur. Karanlıkta oynanan bir oyundur.

Ve yine de...

"Bu... güzel," diye itiraf ediyorum, sözcüklerin dudaklarımdan çıkarken bana yabancı gelmesinden nefret ederek. "Yani, *gerçekten* iyi."

Ne olduğunu bilmiyorum; sözlerinin göğsümü t  rmalaması ve istemediğim bir ağırlık gibi çökmesi.

Zihnim if  aatla birlikte dönüyor, otun sisi gerçekliği çarpıtıyor, tanıdığım kişi ile bu kelimeleri yazan kişi arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor.

Tanıdığım Jude, öfkenin ki  i  e  mi   haliydi - pürüzlü kenarlar, benim acı çekmem pahasına arkadaşının sırrını saklayan bir korkak. Çıplak elleriyle, soğuk ve gözünü kırpmadan bir can almasını izlediğim aynı adam.

Ama bu? Sayfadaki bu kişiyi tanı mıyorum.

Bu paramparça, ham, iliklerine kadar soyulmuş. Acısını Ő iirin kırık dizelerine dökerken içindeki tüm boşlukları doldurmaya çalışır gibi zincirleme sigara içiyor.

Jude yürüyen bir çelişki. Mürekkebi döken aynı ellerden kan akıtıyor.

"Ellerinin   ld  rme ve Ő iir yazma yeteneğine sahip olması sence *de* tuhaf değil mi?" Kaşları mı çatarak soruyorum. "Bunlar tam olarak eşanlamlı Ő eyler değil. Ő airler melankoliktir, cinayete meyilli değil."

  akma  ının fiskesi boşlukta yankılanıyor, nefes alırken bir duraklama oluyor.

"Yok etmek, yaratıma yer a  maktır," diye mırıldanıyor Jude, kelimelerinde ince bir keskinlik var. "Yıkım her Ő eyi kemiğine kadar sıyr  r. Sanat buradan gelir."

Kendime not: Jude yazar yaşadığında, insanlar ölür.

"Yani sanatsal ilham almak için birine Amerikan Sapi  ı gibi davrandığını mı söylüyorsun?"

"Evet," diye homurdandı Jude. "Onun gibi bir Ő ey, Geeks."

Bu işin peşini bırakmalıyım. Ő akanın burada ölmesine izin vermeliyim. Ama merak tehlikeli bir Ő eydir ve bende sakatlayıcı bir

o.

Sorularım var. Çok fazla soru.

*Ne oldu sana? Neden şiiir? Neden benim için birini öldürdün?
Kimsin lan sen?*

Derimin altında yanıyorlar, kelimeler boğazımda düğümlenene kadar zihnimi tırmalıyorlar. Onları daha fazla tutamadığım için travma, yorgunluk ve esrarın ölümcül kombinasyonunu suçluyorum.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Yanağımın iç tarafını ısıırıyorum. Hassas derimi çekiştirirken demirin keskin tadı ağızıma doluyor, artık cevabı istediğimden bile emin değilim.

Bizi ayıran ahşap bölmeye bakıyorum, artık onu aralıktan görecektim kadar yakın değilim. Ama duyuyorum; kafası usulca duvara çarpıyor.

"Bunu eğlenmek için yapmadım," diye nefes veriyor Jude, sesi sert, çakıl taşları tenimde sürükleniyor.

Cevabı sanki tepki vermemi bekliyorlarmış gibi kalın havada asılı kalıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, yavaş, ağır bir ritim, çok yüksek, çok mevcut hissettiriyor.

Pandora'nın kutusunu çoktan açtım. Hasar verildi, kapak kapandı ve geri dönüşü yok. Bu yüzden kendimi durduramadan itiyorum.

"Neden?"

"Korunmayı hak ettin."

Jude'un cevabı keskin ve soğuk. Son, sanki o tek cümle her şeyi geri alabilirmiş gibi.

Sanki beni oyan, artık zar zor tanıdığım birine dönüştüren kanı, karmaşayı, acı dolu yılları silebilirmiş gibi.

Kalbim göğsüme çarpıyor, göğüs kafesim çatırdayarak açılıyor, sanki kemiklerim içimde akan acıyı daha fazla tutamıyor. Yıllarca dikmek için uğraştığım yaraların genişçe açıldığını hissedebiliyorum, tırtıklı kenarlar kırılğan deriyi yırtıyor, derinlere gömdüğüm tüm öfkeyi dışarı akıtıyor.

Yavaş ve yakıcı bir öfke, fitiline çok yaklaşılmış bir kibrit gibi omurgamdan yukarı doğru süzülüyor.

Jude bu saçmalık için dört yıl çok geç.

"Korunmayı hak ettim mi?" Yumruklarım sıkılı, boğazım inançsızlıktan çiğ, öfkem kelimelerimin etrafında kıvrılıyor. "Ciddi misin lan sen?"

Anılar sel akıyor, beni korktuğum her şeyin yaşadığı yüzeyin altına sürüklüyor. Bu gece onun kefareti miydi? Oakley'i koruyan sessizliğin bedelini ödemenin boktan bir yolu mu? Tecavüze uğramanın ağırlığı altında paramparça olurken, parça ufalanırken öylece durduğu için mi?

Çenem kilitleniyor ve gerginlik kafatasıma keskin bir acı verene kadar dişlerimi sıkıyorum.

Bir iyilik bana musallat olan kâbusları silemez. Bana ait olmayan görünmez elleri tenimden çekip alamaz.

Jude Sinclair bu gece benim adıma binlerce adam öldürebilirdi. Yine de affedilmemi gerektirmezdi.

"Bunu duymak istemiyor olman onu daha az doğru yapmaz." Jude'un sesi tenimde gıcırıyor, kenarı ısıyor.

"İ asla sordu için senin koruma," I tükürmek Geri, benim İçimde tuttuğum her şeyin ağırlığı altında titreyen bir ses.

Şimdi göğsümde yanan ateşi hissedebiliyorum, sıcak ve her şeyi tüketiyor ve onu durduramıyorum.

Bu.

Bu yüzden kimse içeri giremiyor. Bu yüzden duvarları sıkıca kilitli tutuyorum, bu yüzden çok yaklaşan herkesi dışarıda bırakıyorum.

Vahşi *bir* şeye dönüştüm.

İntikam hırsıyla yanıp tutuşan bir yaratık, birilerinin alevler içinde ölmesini izlemek amacıyla kutsal toprakları ateşe veren bir kişi.

Çok fazla olduğunda, öfke beni ele geçirdiğinde, DNA'm yeniden yazılıyor, bükülüyor, her molekülü çürüten bir zehirle kaplanıyor.

Öfke benden ayrı değil, o benim.

Ve beni koruyan *tek* şey de oldu.

"Hayır, ama buna ihtiyacın vardı." Sesinin tonu değişiyor, içine bir gerginlik giriyor. "Bu gece buna ihtiyacın vardı, dört yıl önce de ihtiyacın vardı. Ben çok-"

"Üzgün olmana gerek yok!" Çıglık atıyorum, kelimeler kaçarken kırılıyor, avuçlarım aramızdaki bölmeye çarpıyor, sertçe itiyorum. "Beni düzeltmene gerek yok."

Çaresizlik beni pençeliyor, bir şeyleri kırmak için yalvarıyor- beni parçalayan bu kaostan kurtulmak için herhangi bir şey.

O kahraman olamaz.

Ellerimi tekrar duvara vuruyorum, daha sert bir şekilde. Kuvvet kemiklerimde , içimdeki yangını besleyen donuk bir ağrı. Yine de kımıldamıyor, altındaki cıvatalar onu balkon zeminine sabitliyor.

Yine de durmuyorum. Duramıyorum.

Yumruklarım bölmeye defalarca vuruyor, her vuruşta vücudum titriyor, avuçlarım uyuşuyor, kollarım çabadan titriyordu.

Jude'un ısrarlı sesini zar zor duyuyorum.

"Dur, Phi! Durun! Lanet ..."

Bunu hissetmesini istiyorum. Ruhumdaki çatlakların derinliğini anlamasını.

Sessizliğinin sonuçlarını görmesine izin verin.

Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesi olmanın nasıl bir olduğunu görsün.

Bölme darbelerimin altında sallanırken gözlerimin arkasını yakıyor ama o da tıpkı acım gibi boyun eğmiyor.

Sadece kırılmasını istiyorum. Duvarın. acı. Tanrım, paramparça olmasını istiyorum.

Parçalanmak için. Bir kez olsun, sadece ver.

Kulaklarımdaki uğultu her şeyi bastırıyor; kalbimin atışını, damarlarımda dolaşan ateşi. Gerçekliğin kenarları bulanıklaşıyor, dikiş yerlerinden yıpranıyor.

Geriye kalan tek şey yok etme ihtiyacıdır.

Etrafımdaki her şeyin içimde hissettiğim yıkımı yansıtmalarını sağlamak için. Jude'un hareket ettiğini duymuyorum.

Tırmanırken ayakkabılarının balkon korkuluklarına sürtünmesini duymuyorum.

Ayakları yere çarptığında duymadım bile.

Elleri bileklerimi kavrayıp bedenimi sarsana ve beni fırtına bulutu gözleriyle buluşmaya zorlayana kadar onun burada olduğunu fark etmedim.

Jude'un göğsü kabarıyor, tüm vücudu geriliyor, kasları kollarına dolanıyor. Tabii ki endişeli görünme cüretini gösterecekti, sanki şimdi umursamaya hakkı varmış gibi.

"*Seraphina*," diye nefes alıyor Jude, kaşları çatılırken adımın şimdiye kadar duyduğu en yumuşak sesle.

O kadar kırılgan, o kadar hassas ki beni hasta ediyor.

Yıllar önce ihtiyacım olan kişi olmaya çalışması için artık çok geç.

"Dokunma bana." Sözcükler havayı kesip geçiyor.

Ellerimi tutuşundan çekerken zehir saçıyor.

"Kendine bir *bak*," diye ısrar ediyor, sesi gergin, gözleri benimkilere kilitlenmeden önce aşağıya kayıyor. "Kanıyorsun amına koyayım."

Yere bakmadan önce bir an için kafam karışıyor. İşte o zaman görüyorum - pürüzlü cam, ayağımın etrafında biriken kan, sıcak ve yapışkan, yaradan dökülüyor.

Bir an için dünya durma noktasına gelir.

İçimde şiddetle yanan ateş, ayağımdan yayılan acı ile sönüyor. İçimde bir sızı, önce yavaş yavaş, sonra daha keskin, acıdan kaçamayacağımı hatırlatan bir sızı.

Beni takip ediyor, bir gölge gibi bana yapışıyor.

Kana uzun süre bakıyorum, neredeyse karmaşadan kopmuş bir halde. Bu bana bir şeyler hissettirmeli -korku, belki de panik- ama tek hissettiğim uyuşukluk.

İçimde öfkeyle yanan ateş gitmiş, yerini o tanıdık boşluğa bırakmıştı. Yorgunluğun ağırlığı göğsümü bir mengene gibi sarıyor, beni eziyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Sadece durmasını istiyorum - acı, öfke, kendimi parçalara ayırıp parçaları tekrar bir araya getirmenin sonsuz döngüsü.

Yorulдум. Savaşmaktan çok yorulдум. İçim ve dışım kan ağlamaktan yoruldu. "Beyaz bayrağımı sallıyorum, Jude." Sesim sabit olsa da kelimelerin ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissediyorum. "Git en iyi yaptığın şeyi yap, beni rahat bırak."

trajedi

...

Jude

12 Ekim

HOLLOW HEIGHTS SAAT KULESİNİN KESKİN ÇAN SESLERİ

Odaya.

"Ödevler önümüzdeki Cuma gününe kadar teslim edilecek ve lütfen bu kez alıntı yaptığımız kaynakları unutmayalım." Profesör Howard ellerini birbirine kenetleyerek sınıfı fiilen dağıtıyor.

Sıranın arkasından kayarak çıkıyorum, kapüşonumu yukarı fırlatıyorum, sessizce son dersimden çıkıp yankılanan koridorlara doğru ilerliyorum. Kampüsün içinden otoparka doğru yapacağım bu yürüyüşü şimdiden ipe çekmiyorum.

Vitrin pencerelerden sızan ışık, mücevher tonlarını cilalı taş zemine yayarken, minibüslerim mavilerin, yeşillerin ve kırmızılarının canlı tonlarına basıyor.

Koridor kapılarından geçip arnavut kaldırımlı yürüyüş yoluna çıktığımda soğuk hava tenimi ısıtıyor. Kennedy Bölgesi'ndeki binaları birbirine bağlayan pasajda ilerlerken, hemen sağımdaki azgın okyanusu, kayalık uçurumlara çarpan şiddetli arduvaz dalgalarını dinliyorum.

Gözlerim kampüsün kalbindeki meydana kayıyor; burada yüksek saat kulesi duruyor ve her şeyin üzerinde

Gri gökyüzünü kesen keskin kuleler.

Aşağıda, öğrenciler yağmur yağarken kaçınılmaz ıslanmadan kaçınmak için çaresizce Avam Kamarası'na koşuyor ve muhtemelen kasvetli Kuzeybatı Pasifik'te üniversiteye gitme kararlarından pişmanlık duyuyorlar.

Hollow Heights tam da beklediğim gibi. Soğuk, gri ve gösterişli saçmalıklar kokuyor.

Kampüs tüm gotik ihtişamıyla uzanıyor. Gargoyleler, spiral merdivenler, döndüğünüz her yerde mermer heykeller. Bu arada geç saatlere kadar kalırsanız çok ürkütücü oluyorlar.

Geçen gece kütüphaneden çıktıktan sonra neredeyse Sokrates'in bir yorumunu yumruklayacaktım.

Everhart Salonu'na girmeden hemen önce ayağıma sıçrayan tükürük ayakkabılarımı kıl payı ısıtıyor. Başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor ve yaşlı bir kadının bakışlarıyla karşılaşıyorum; derisi kurumuş parşömen gibi buruşmuş, derin kırışıklıklar kalıcı bir kaş çatmaya dönüşmüş. Bastonunu sıkıca kavlıyor ve bir an için bana yumruk atabileceğini düşünüyorum.

"Büyükanne!" Bir kız öne atılıyor, yaşlı kadını bir adım geriye çekerken sesinde panik var, gözleri utançtan kocaman olmuş. "Çok özür dilerim. O sadece- o sadece..."

"Bunak mı?" Kızgınlığımı bastırmak için sözlerimi keskinleştirerek teklif ediyorum.

Yaşlı kadın oflayıp pufluyor, bastonuna daha sıkı yaslanırken gözleri kısılıyor.

"Çürümüş olduğunu bilecek kadar aklın var. Çekirdeğine kadar, evlat. Sinclair'ler buraya ait değil." Sanki ismim bir lanetmiş gibi tekrar tükürüyor.

Sözleri içime işlerken çenem sıkılıyor, boynumdaki kaslar geriliyor.

Hollow Heights, çarpık bir geçmişi ve ferforje kapılardan asla kaçmayan aşağılık sırları taşıyan bir zeminin üzerine inşa edilmiştir. Benim soyadımı taşıyanların tertiplediği korkunç, kötü şeyler.

Keşke şaşırdığımı ya da böyle bir şeyin ilk kez başıma geldiğini söyleyebilseydim ama .

Kız özür dilerken tökezliyor, kelimeleri dağınık bir telaş içinde. "Aman Tanrım, yine özür dilerim. Bugün benim doğum günüm ve o bana

Bana ögle yemeği. Ve o, şey, o böyle oluyor ve ben-evet, gerçekten üzgünüm."

Bir an gözlerini yakalıyorum, acımasını bekliyorum ama beni karşılayan sempati değil. Korku. Benden korkuyor.

Harika.

"Takma kafana," diye homurdanarak .

Yanlarından geçip gidiyorum, bakışlarının yakıcılığını hâlâ sırtımda hissediyorum. Yaşlı kadın nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve tam onun menzilinden çıkmak üzereyken bastonunu savurup bacaklarımı hedef alıyor.

Kenara çekiliyorum, bana çelme takma girişiminden zar zor kaçıyorum. Nabzım hızla atıyor, ani ve keskin bir geri çekilme dürtüsü duyuyorum ama yapmıyorum. Yaşlı bir kadına saldırmak *parlak* yardımcı olmazdı.

Bu yüzden yürümeye devam ettim, öfkenin göğsümde sessizce demlenmesine izin verdim. İstedğim asla bu değildi.

Bu okula gitmeyi, herkesin en sevdiği dışlanmış kişi olmayı hiç istemedim. Soyadım Hollow Heights Üniversitesi için bir lanet, bir leke ve kimse bunu unutmama izin vermiyor.

Her yerde. Fısıltılar her koridorda beni takip ediyor, duvarlar sanki beni içine çekiyor. Ayaklarımın altındaki toprak her adımda yanıyor - kutsal toprak ve ben lanetliyim.

Babamın nelerin parçası olduğunu, üvey babasının neler yaptığını biliyorum. Sinclair'lerin geride ne bıraktığını biliyorum - iğrençlik, yıkım, Halo'nun aşağılık izi. Bu beni de hasta ediyor.

Adım, yüzüm, benimle ilgili her şey o dehşetin canlı bir hatırlatıcısı, Ponderosa Springs'in en kötü anılarının yürüyen bir hayaleti.

Anladım. Benden neden nefret ettiklerini biliyorum. Springs'in bana neden hiçbir zaman borçlu olmayacağını anlıyorum. Ama bu yüzden ayrılmak istedim, bu yüzden onlar kadar ben de ayrılmak istedim.

Artık bu ağırlığı, içine doğduğum ismin bana verdiği zararı sürekli hatırlatmasını taşımak istemiyordum.

Daha da ötesi, artık *Phi'nin* acısına sebep olmak istemiyordum.

Ben bu işe karışmadım. Oakley'le geçirdiği o gece hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Phi bana her baktığında sadece travmasını görüyor.

Sanki ondan yapılmışım gibi.

Onu eden gecenin yürüyen bir hatırlatıcısı.

Bana baktığında, tacizcisinden başka ondan neyin alındığını bilen tek kişinin ben olduğumu biliyor.

Onun hakkında bunları bilmeme izin vermedi. Bu gerçekleri, derime işlenmiş karanlık bir sır gibi kafamda taşımamı istemedi. Ama yine de taşıyorum.

Ve o suçluluk duygusu... İçime çürümüş gibi çöktü.

Everhart Salonu'nun havası eski kitapların ve nemli taşların kokusuyla yoğun. Koridordan geçip sıra sıra dizilmiş sınıfların arasından geçerken gözüme bir şey çarpıyor.

Adımımın ortasında durup sağ tarafımdaki açık kapıya bakıyorum. Orada, aralıktan, kilometrelerce uzunlukta kiraz rengi saçlar görüyorum. Bir çift yırtık pırtık kırmızı külotlu çorap ve elbise yerine büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt.

İnekler.

Tek başına, boş bir laboratuvarda durmuş, önündeki beyaz tahtaya tamamen dalmış.

Neredeyse bir aydır bana iki kelime bile söylemedi. Yollarımızın kesiştiği her anı sayabilirim, her an görünmezmişim gibi yanımdan geçip gitti, bir bakış bile atmadı, tek bir iğneleyici söz söylemedi, sanki havadan başka bir şey değilmişim gibi.

Phi, Gauntlet gecesi beyaz bayrak sallamadı. Kırdı.

Gözlerimin önünde paramparça oldu ve ben izlemekten başka bir şey yapamadım. Parçaların beni kesip açmasına, duymak istemediği tüm özürlerin kanamasına izin vermek zorunda kaldım.

Babamın gözlerinde alıştığım yavaş, kaçınılmaz çürüme değildi bu. Geriye içi boşalmış kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar insanı yavaş yavaş yiyip bitiren türden.

Hayır, Phi kırıldığında, patlayan bir yıldızdı.

Parlak bir şey kendi üzerine çöküyor, etrafındaki her şeyi boşluğa çekiyordu. Gözlerinizi kaçıramayacağınız türden bir yıkımdı.

Bir saniye önce bir bütündü, bir saniye sonra ise yarılmıştı. Ve bu onun gözlerinde yaşıyordu. O gözlerdeki savaş, bir zamanlar

O kadar çok düşmanlık barındırıyordu ki, söndü ve geriye paramparça olmuş yeşil vitraylar kaldı.

Ve bu beni neredeyse öldürüyordu.

O gece balkonda onu ilk kez *gördüm*. Peki ya şimdi?

Şimdi, onu görmeden *duramıyorum*.

Kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum, gıcirtısı boş laboratuvarda yankılanıyor ve kapatıyorum. Floresan ışıklar tepemde vızıldıyor, oda o steril, cansız havayla soğuyor.

Phi beyaz tahtanın başında durmuş, bir yandan öfkeyle bir şeyler karalıyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyor. Saçları dağınık dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, sanki yataktan yeni kalkmış gibi.

Beni duymuyor. Kulaklarındaki kulaklıklar düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. Ben odaya doğru ilerlerken ayağı, duyamadığım ritimle senkronize şekilde hafifçe vuruyor.

Son zamanlarda yaptığı tek şey bu; kendini ödevlere kaptırmış. Çalışkanlığı geçip sağlıksız bir takıntıya dönüştü.

İki gece önce sabahın dördünde bir şeyler içmek için uyandım ve oturma odasında akademik bir felaket buldum.

Dağınık kâğıtlar, en az üç açık ders kitabı ve dağınıklığın ortasında dişlerinin arasına sıkıştırdığı fosforlu kalemiyle yerde çaprazlama oturan Phi. Bazıları için önemli bir şey olmayabilir ama aynı kimya dersini alıyoruz ve ders kitaplarımızı zar zor bitirebildik. Phi onunkinin yarısından fazlasını bitirmişti ve haftalar öncesinden bir şeyler üzerinde çalışıyordu.

Neredeyse bir aydır Mezarlık'ın çatlak asfaltına dokunmamıştı. Bir kez bile.

Yarış yok, parti yok, bundan başka bir şey yok.

Şimdi bile görebiliyorum. çaresizlik, doğru olanı yapmak, cevabı bulmak için çılgınca bir ihtiyaç, sanki bu sorunu çözmek onun içindeki bozukluğu düzeltebilirmiş gibi.

Yaklaşıyorum, elimi uzatıp kalemi elinden çekip alabileceğim kadar yaklaşıyorum. Parmaklarındaki mürekkep lekelerini ve yazarken elindeki hafif titremeyi görebileceğim kadar yakın. Ama hareket etmiyorum. Henüz kıpırdamadım.

Sadece onu izliyorum.

Çünkü Seraphina Van Doren izlenmek için yaratılmış.

İstemiyordum ama kendime engel olamıyordum. Uzaktan bakınca etrafına ördüğü taş duvarlar aşılmaz görünüyor, ama yakından? Çatlaklarla doluydular ve ben onları fark ettim.

Başta küçük şeyler.

Müzik -her gece duvarlardan taşan vahşi, kaotik müziği- sustu. Geçen hafta Pazar akşam yemeğinde herkesin inandığı bir gülümseme takınmıştı. Her doğru anda gülüyor, biri onunla alay ettiğinde keskin cevaplarını geri atıyordu.

Ama ben gördüm. Gülümsemesi gözlerine hiç değmiyordu, kahkahasının içi çok boştu. Ellerinin nasıl titrediğini gördüm, parmakları masanın altında gömleğinin eteğini büküyordu, sanki kendini sabitleyecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Seraphina Van Doren yıllarını gözlerden uzakta saklanma sanatında ustalaşarak geçirdi; kendini kendi kişisel cehennemine kilitledi ve kimsenin tırmanamayacağı kadar kalın duvarlar inşa etti.

Ve hakkını yemeyelim, kimse fark etmedi.

Ama bunun nedeni hiç kimsenin gerçekten bakmamış olmasıdır.

Bir süre daha orada durup onu izliyorum; beni fark etmesini, kendini hapsediği dünyadan onu çekip çıkaracak bir şey olmasını bekliyorum. Ama başını kaldırıp bakmıyor. Beni tanımıyor. Devam ediyor, sanki yeterince hızlı yazarsa onu canlı canlı yiyen her neyse ondan kaçabilecekmiş gibi kalemını beyaz tahtaya sürüyor.

Hiç düşünmeden uzanıp kalemi elinden alıyorum. Phi arkasını döndüğünde adım atıp omzumu tahtaya yaslıyorum.

"Böyle karalamaya devam edersen hiçbir şeyi çözemezsin. Bu tavuk çiziklerini nasıl okuyabiliyorsun?"

Yüzünü bana dönüyor, burnunda yuvarlak gözlükler var ve gözlerinin altındaki koyu halkaları, uykusuz gecelerinin kalıcı bir hatırlatıcısı gibi cildini boyayan ağır mor çürükleri gördüğüm anda dişlerim gıcırıyor.

Bakışlarında bir ateş, son sözü söylemeyi seven bir kızın izlerini bulmayı bekliyordum ama tek gördüğüm boşluktu.

Gözleri, bir zamanlar benim için kükreyen ve düşmanlıkla yaşayan o vahşi, meydan okuyan gözleri cansız. İki kırık vitray pencere, sadece renklerini koruyacak kadar bir arada.

"Gözlerimle," diye mırıldanıyor, kelimeler düz ve boş düşüyor.

İğneleme var, ama eskiden olduğu gibi bir yankı. Isırık yok. Kenar yok. Sadece aramızdaki boşlukta süzülen kelimeler.

Sırıtıyorum, ifade gözlerime ulaşmıyor. "Ukala."

Neredeyse hiç tepki vermiyor. Sinirlenmedi, gözlerini devirmedi. Orada öylece duruyor, sanki ben gerçek değilmişim gibi, sanki bu odadaki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi bana bakıyor. Kalem havaya kaldırıyorum, alay ederek, onu yakalamasını bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine, göğsümün sıkışmasına neden olan türden boş bir ifadeyle bana bakıyor, sonra sözsüz bir şekilde arkasını dönüp laboratuvar masalarından birine doğru yürüyor. Bir çekmeceyi açıyor, metalin metale sürtünme sesi sessiz odada sert bir şekilde duyuluyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan başka bir işaretleyici alıyor.

Phi her zaman adım attığı her odanın merkeziydi, güneşin gezegenleri peşinden sürüklemesi gibi hiç çaba sarf etmeden dikkatleri üzerine çekiyordu. Ve şimdi, odalara adım atmayı tamamen bıraktı.

Sanki ışığa alerjisi varmış gibi. Sanki dokunmak bile onu incitiyormuş gibi. O.

Ve bu tam bir trajedi çünkü nerede durduğumuzun bir önemi yok, Gölgeler onun gibi birini tutmak için yaratılmamıştı.

Spot ışığı sadece onun için yaratılmadı, ona *doğru eğiliyor*. O kovalamıyor. Ona *sahip*. Yerçekimi, istese de istemese de her şeyi ve herkesi yörüngesine çekiyor.

Dünya onun yokluğunu fark ediyor. Ve

ne yazık ki, ben de öyle.

Onu nefret ettiğim her şeye yardım ettiğimi bildiğim halde fark etmemezlik edemem.

Zehre batırılmış her bir kelime, babamla ilgili her keskin iğneleme, soyadıyla hiçbir ilgisi olmayan bir nefrete dayanıyordu. Ailelerimizle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey tuttuğum şirketle ilgiliydi.

St. Gabriel'deki yangından önce birbirimizi tanımıyorduk bile. Aynı ilkokul, aynı ortaokul. Ama yollarımız bir kez bile anlamlı bir şekilde kesişmedi. O hayatımın arka planındaki kızdı, kalabalıkta bir bulanıklıktı ve ben onun için önemli olmayan başka bir çocuktum.

İster zalim kader deyin ister çarpık ilahi müdahale, ama Seraphina Van Doren'e dair ilk gerçek anım, bir polis arabasının arkasına itilmemden hemen önce ateşin yanık turuncu ışığının yüzünü aydınlatmasıydı.

Phi yeni kalemin kapağını açıyor, çılgınca karalamalarına geri dönerken kaleminden gelen hafif gıcırtı sessizliği kesiyor. Sanki ben yokmuşum gibi. Sanki o gibi.

Doğruluyorum, kolum omzuna değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sadece bir anlığına kaskatı kesiliyor, eli tahtaya vuruşunun ortasında duraksıyor.

Ama sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Sanki ben orada durmuyormuşum, onun alanını işgal etmiyormuşum gibi.

Arkamızdaki masaya yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve başımı yana eğerek karaladığı rakam ve sembollerden oluşan kaotik karmaşayı anlamaya çalışıyorum.

Beyaz tahta benim için hiçbir şey ifade etmeyen denklemlerle kaplı, ama yine de onlara gözümü kısarak bakıyorum, sanki gibi, sanki sadece onun derisinin altına girmeye çalışmıyormuşum gibi davranıyorum.

"Dokuzuncu sınıf biyolojiden sınıfta kaldım, biliyorsun," diyorum rahatça, gözlerim onun yarattığı karmaşayı tararken, "Yani bunu benim için açıklamak zorundasın. Neyi çözmeye çalışıyorsun?"

İrkilmiyor bile. Eli hareket etmeye devam ediyor, işaretleyici sanki kendisiyle yarışıyormuş gibi tahtaya vuruyor.

"Yerçekimine bağlı ivme..." Ondan yayılan ısıyı hissedecek kadar yaklaşıp karalamalara gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sürtünme katsayısı da neyin nesi?"

Hiçbir şey yok. Bir seğirme bile yok.

Sadece hayatından değil, *kendinden* de yoksunluğu midemde bir sızı bırakıyor. Kaybolmakla çoktan barışmış birine bakmak gibi.

Ve bundan nefret ediyorum.

Bu kadar uyuşmuş görünmesinden, attığı her adımın binlerce görünmez yükün altında kalmış gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Zar zor orada. Tanıdığım kızın bir gölgesi, benimle yumruk yumruğa, parıl parıl buluşan kızın.

Benimle savaştığını, bir şeyler *hissetmesini* bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

Ama en önemlisi, *fark* ettiğim için nefret ediyorum. Bunu her gün görmekten ve görmeden duramamaktan nefret ediyorum.

Nasıl oluyor da bunu bir tek ben görüyorum?

"Nedir bu? Kinetik enerji mi?" Duraklıyorum, omuzlarındaki gerginliğin artmasını, söylediğim her kelimeyle sırtının sertleşmesini izliyorum. "Bunlar NASA planları mı yoksa hiyeroglifler mi?"

Ağızından çıkanlar hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, vücudundaki sarmalın sarıldığını görebildiğim ve bir ay içinde ondan gördüğüm en fazla şey olduğu.

Yani o çatlayana kadar bilim jargonunu tükürmeye devam etmem gerekiyorsa, yapacağım şey bu.

Masadan kalkıp doğrudan onun alanına giriyorum, o kadar yaklaşıyorum ki parmaklarındaki mürekkeple karışan vanilyalı parfümünün hafif, tanıdık kokusunu alabiliyorum. Göğsüm başının arkasından birkaç santim uzakta ve elinin nasıl duraksadığını görebiliyorum, sadece fark etmem için yeterince uzun.

"MIT'ye neden girdiğini anlayabiliyorum. Erken kabul, değil mi?" Yüzümdeki sırıtmayı gizleme zahmetine bile girmeden mırıldanıyorum. "Neden sen-"

Kalemi yere çarpıyor, çıkan ses laboratuvarın steril duvarlarında yankılanıyor. Tüm vücudu kaskatı kesiliyor, parmaklarını yumruk yapıp bana doğru dönüyor, yeşil gözlerinde çığ ve öfkeli bir şey parlıyor.

Bingo.

"Ne *istiyorsun* Sinclair?" diye çıkışıyor, sesi keskin, havayı bir bıçak gibi kesiyor.

Hareket etmiyorum, ürkmüyorum. Nihayet.

Yavaş bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor. "İşte orada."

"Sana istediğini verdim, Yalnız. Ödeştik. Beyaz bayrağımı aldın. Benden ne istiyorsun?"

Bakışlarını tutuyorum ve sanki aramızdaki hava tutuşuyor, odayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin *onunla* ilgili olduğu bir elektrikle çatırdıyor.

Bir an için hışımla çıkıp gidecek mi, bir şey fırlatacak mı ya da bana yumruk sallayacak mı diye merak ediyorum. Bunlardan herhangi biri haftalardır bana sunduğu boşluktan daha iyi olurdu.

Ama hareket etmiyor.

Orada öylece duruyor, göğsü koşuyormuş gibi inip kalkıyor, yumrukları iki yanında sıkılı, eklemleri gerginlikten bembeyaz. Ve gözleri - o yeşil, paramparça gözler- vahşi ve canlı bir şeyle parlıyor. Çiğ. Yanıyor.

O kaos ve yıkıntı, sanata dönüşmüş kırık cam.

Güzelliğinde bir şiddet var, vahşi bir zarafet, bunun için kanayacağınızı bilseniz bile uzanmak istemenize neden oluyor.

Daha önce hiç kimse, yaşayan tek bir ruh bile güzelliğiyle beni kızdırmamıştı. Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da Phi olurdu.

"Benden nefret et. Benden nefret etmeni istiyorum." Sesim düşüyor, aramızdaki kalın havayı keserken çiğ ve pürüzlü. Çenem o kadar sert sıkılıyor ki, gerginliğin boynuma doğru tırmandığını hissedebiliyorum.

Bir şeye ihtiyacım var - haftalardır bana verdiği bu ölü gözlü hiçlik dışında herhangi *bir şeye*.

Phi öne doğru bir adım atıyor, botları yere sürtünüyor, siyah savaş botlarının uçları şimdi benim Vans'larıma sürtünüyor. Gözleri tehlikeli yarıklara dönüşüyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor, kelimelerindeki zehir aramızda parazit gibi çatırdıyor.

Göz kırpmayı reddederek bakışlarını tutuyorum, hınzır bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor. Kokusu burnuma doluyor ve bana kalçalarının arasındayken ne kadar güzel koktuğunu hatırlatıyor. Artık o kadar yakın ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, yüzeyinin altındaki öfkesinin nabzını hissedebiliyorum.

Aletim fermuarımın arkasından sarsılıyor ve kendime zihinsel olarak bunun onunla ilgili olmadığını söylüyorum. Bugün arka planda kalması gerekecek.

"Tekrar söyle," diye emrediyorum, çenemi ona doğru sallayarak, meydan okumasının tadı şimdiden dilimde. Alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum. "Bu sefer *ciddiymişsin* gibi söyle."

"Benden yeterince şey almadın mı? Beni korumak için birini öldürdüğün için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun? İstedğin bu mu Jude? Sana iyi bir çocuk olduğunu söylememi mi ?" Kelimeleri keskin ve ısırtıcı bir şekilde tükürüyor ve yemin ederim bir kırbaç gibi tenime çarpıyor.

İşte bu . , Geeks. Verin onu bana. Bırakın sizi parçalayayım.

"Teşekkür ederim, Jude. Bir çift lanet olası taşak büyüttüğün ve korkak baban gibi olmadığın için çok teşekkür ederim-"

Bitirmesine izin vermedim.

Şiddetli, umutsuz bir hareketle onu yakaladım, parmaklarım saçlarının kalın dalgalarına dolanırken onu beyaz tahtaya çarptırdım. Gürültülü gümbürtü boş odada yankılanıyor, göğsüm her hırıltılı nefeste kabarıırken duvarlarda yankılanıyor. Vücudu altımda yükseliyor, elleri içgüdüsel olarak göğsümü buluyor.

Nefesim kısa, sık patlamalar halinde çıkıyor, çenem gerilirken yüzüne çarpıyor.

"Ver onu bana, Phi." Öfkeden kuduruyorum, kelimeler sıkılmış dişlerimin arasından zar zor kaçıyor. "Bana tüm acını, tüm incinmişliğini, o kısır lanet kalbindeki öfkenin her zerresini ver. Bunu kaldırabilirim."

Parmaklarım kafa derisinin arkasında kenetleniyor ve gözlerinin içine bakabilmek için başını hafifçe geriye çekiyor. Göğsü benimkiyle senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor, nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyor ve genişlemiş göz bebeklerinin etrafında dans eden tüm sıcaklığı görebiliyorum.

Tek bir kelime yeterdi, sadece bir kelime ve ben geri çekilirdim. Onu rahat bırakır ve işime bakardım ama yapmayacak. Yapmayacak çünkü benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Hayatım boyunca birilerinin kum torbası oldum. Onunla başa çıkabilirim.

Biz arkadaş değiliz. hoşlanmıyoruz bile.

Kırdığım şeyi düzeltmeye yardım etmek için Phi'yi sevmek zorunda değilim.

Bunu yapabilirim. Onun çıkış noktası olabilirim, bana atacağı her şeye katlanabilirim. Oakley'le yaşadıklarımın sonra en azından bunu yapabilirim. En azından bunu *hak ediyor*.

Gözleri şaşkınlık ve çaresizlik karışımıyla titriyor, küçük elleri gömleğimi sıkıyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, kaşları çatık, sanki kelimeleri söylerken canı yanıyormuş gibi. "Bana ne yapıyorsun?" "Seni görüyorum," diye nefes alıyorum, kelimeler sanki yıllardır ciğerlerimde hapsolmuşlar da ilk kez bu kadar rahat konuşabiliyormuşum gibi dökülüyor.

onları bırakmak için.

Phi'nin elleri gömleğimi sıkıyor, beni bedenine , kendini daha da yakınlaştırıyor. Dudakları ayrılıyor, nefesi sığ ve düzensiz ve yemin ederim ellerimden biri boğazının sütununu izlerken parmaklarımın altında kalp atışının çıtırtısını hissedebiliyorum.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, sesi alçak, neredeyse kırık. "Ne görüyorsun?"

Eğiliyorum, boğazındaki nabzın üzerinde daireler çizerken alnım neredeyse onunkine değiyor. Gözlerine, o paramparça, deniz camı yeşili gözlerine bakarken nefesim ağır, düzensiz bir şekilde çıkıyor.

"Gözlerinde o kadar çok acı var ki, bunu gören tek kişi nasıl ben oluyorum bilmiyorum." Parmaklarımı kafa derisinin arkasında sıkıyorum, nefesini yüzümde hissedebilmek için eğiliyorum. "Sen tam bir trajedisin Van Doren. Ama lanet olsun, çok güzelsin."

Aramızdaki boşluk buharlaşıyor, göğsü benimkiyle aynı hizada, nefeslerimiz havada duman gibi birbirine karışıyor. Dudakları ayrılıyor ve bir kendimi kaybediyorum.

Onun paramparça olmuş parçalarında, saklamaya çalıştığı sivri uçlarında, derisinin hemen altında yaşayan kaosta kayboldum. Ve ben onun içinde boğulmak istiyorum. Ona dokunmakla gelen acının her zerresini hissetmek istiyorum.

Gözleri vahşi ve çaresiz, sanki beni daha yakına mı çekeceğini yoksa uzaklaştıracağını mı anlamaya çalışıyor. Ama bunu hissedebiliyorum - vücudunun bana doğru eğilmesini, parmaklarım boğazının sütununu izlerken nefesinin kesilmesini.

Ve sonra kapı açılır.

"Hey, Phi-" Reign'in sesi odayı dolduruyor, rahat ve habersiz, ama sessizlikte patlayan bir silah sesi gibi.

Hızlı ve içgüdüsel bir şekilde birbirimizden ayrılıyoruz, sanki bu her ne haltsa ondan çok daha kötü bir şey yaparken yakalanmışız gibi. Geri çekiliyorum, elim hâlâ yarı havada, o kolumun altından sıyrılıp yanımdan yanmış gibi eğilerek geçiyor.

Elimi üzerinde gezdirirken çenem sıkılıyor, gözlerini kısmış ve yumruklarını sıkmış olan ona dönüyorum. Kızgınlık bunu karşılamaya yetmez bile. Öfke ondan dalgalar halinde, kalın ve ağır bir şekilde yayılıyor, etrafındaki hava neredeyse şiddet tehdidiyle titreşiyor.

Harika.

Bakışları aramızda gidip gelirken ellerimi ceplerime sokup gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Sanki bir şeyden suçlu olduğuma çoktan karar vermiş gibi.

Tipik.

Reign Van Doren. Kötü şöhretli erkek-fahişe ve yürüyen barut fıçısı. Genelde takındığı o ukala sırtıtaş artık hiçbir yerde görülüyor, Bu da beni küçük bir sevinçle dolduruyor. Bu adamı kızdırmaya bayılıyorum. Bazen çok kolay oluyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Göz ucuyla Phi'yi izliyorum. Beyaz tahtaya doğru tembelce bir el sallarken bile şaşırmamış, sakın görünüyor.

"Özel ders, salak," diye mırıldanıyor, sesi her zamanki gibi düz. "Jude fizikten sınıfta kaldı sayılır."

Ona kaşlarımı çatıyorum, yüz ifadem sessizce onun saçmalıklarını sorguluyor. *Gerçekten mi? Böyle mi edeceğiz?*

Bakışlarıma karşılık vermiyor ama gözlerinde bir titreşim var -eğlence ya da kızgınlık olabilir. Her iki durumda da, hiçbir şey olmamış gibi davranarak harika bir iş çıkarıyor.

"Evet," diye , alaycı bir pislik gibi davranmaktan kendimi alamıyorum. "*Gerçek* bir cankurtaran oldu."

Reign'in gözleri daha da kısılıyor, bakışları aramızda geziniyor ve sanki odadaki her sorunun sebebi benmişim gibi üzerime düşüyor. Yumrukları iki yanında sıkılaşıyor, eklemleri beyazlaşıyor. Yanlış yönde bir nefes alsam kendini kaybedecek.

Herif hayatımda gördüğüm en kısa sigortaya sahip ve bunu ben söylüyorum.

İsteyeceğim son şey, annesine değerli futbol yıldızının burnunun neden kırık olduğunu açıklamak zorunda kalmak.

Laboratuar masasının arkasından kayarak çıktım, ellerim hala , "Sakin ol, ateşli çocuk. Ben de tam ."

"Kız kardeşime dokunma, yoksa seni öldürürüm" konuşması için burada kalmak istemiyorum. Tekrar.

Phi'ye dönüp bakıyorum, bir anlığına gözlerini yakalıyorum. Bu iş bitmedi. Burada her ne olduysa bitmedi ve o da bunu biliyor.

O güzel gülümsemesinin ardında sakladığı çarpık yapbozun her bir parçasını istiyorum. Kimsenin dokunmaya cesaret edemeyeceği kadar derine gömdüğü karanlığı. Zehirli kelimelerle koruduğu sırları ve gözlerine asla ulaşamayan gülümsemelerle maskeleydiği utancı istiyorum.

Onun şiddeti. Öfkesi. Gurur iplikleriyle zar zor bir arada tutulan, fokur fokur kaynayan kendinden nefret.

Onlara sahip olmak istiyorum.

Bunun için onunla savaşmak, gerekirse dişlerimle ondan koparmak, ta ki hepsi benim olana kadar.

Kapıya ulaştığımda onu hissediyorum -Reign'in eli omzuma yapışıyor, sıradan olamayacak kadar sıkı bir kavrama. Bir mengene gibi, parmakları gömleğimi kazıyor ve bir saniyeliğine oda hareketsiz kalıyor.

Eline bakıyorum, sonra yavaşça bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve sessiz bir uyarıyla tek kaşımı kaldırıyorum.

Bugün bu sorunu *gerçekten* istemiyor.

"Çek elini, Van Doren. Sana onu yedirmeden önce."

Reign'in parmakları bir saniyeliğine geriliyor, tutuşu sıkılaşıyor ve öfkesinin sıcaklığının ondan yayıldığını hissediyorum. Çenesi sıkılıyor, dişlerini toz haline getiriyormuş gibi çalışıyor. Bunu düşünüyor, bana saldırmayı.

"Yap şunu. Günümü gün et," diye ısıriyorum, kelimelerden saklamaya zahmet etmediğim bir tehdit damlıyor.

Onun ukala ve şımarık kıcını tekmelemekten başka bir şey istemezdim. Ama yapmıyor.

Tereddüt ediyor, çenesi hâlâ gergin, sonunda yavaşça tutuşunu bırakıyor.

Oda nefes alıyormuş gibi hissediyor ama gerginlik gitmiyor. Eli tekrar yanına düşerken, ağır ve karanlık bir şekilde kalıyor. Hâlâ benimkine kilitlenmiş olan gözleri zehirle dolu, insanın üzerine yapışan, onu kemiren türden.

Ve beni fiziksel olarak yumruklamak yerine, bana yumruk gibi gelen veda sözleri söylüyor.

"Tarihin tekerrürden ibaret bir yolu vardır. Unutma Sinclair, kızı elde edemezsin. Onu kırarsın."

Fırtına

...

Phi

25 Ekim

"PHI! PHI! PHI! PHI!"

Ucuz tekilanın yakıcılığı boğazımdan aşağı kayarken, ilahi sesler kulaklarımda ritmik bir nabız gibi atıyor.

Beni uyuşturması gerekiyordu.

Günlerdir içimi tırmalayan ağrıyı bastırması gerekiyordu. Ama bunun yerine, orada öylece oturuyor, bağırsaklarımda kurşun gibi, içkiyle hiçbir ilgisi olmayan bir hastalığı harekete geçiriyor.

Şişeyi dudaklarımdan indiriyorum, boş bardağı başımın üzerinde sallıyorum. Oda patlıyor - ısıklar, tezahüratlar ve sarhoş alkışları, hepsi keskin kayalara çarpan gelgit gibi etrafıma çarpıyor.

Pusun içinden göz kırpmıyorum, birisinin hırpalanmış yemek masasının üstündeki derme çatma tahtımdan etrafa bakarken hafifçe sallanıyorum.

Loş, dumanlı ışıktaki birbirine çok yakın duran bedenler, ter ve sıcaktan oluşan bir deniz gibi birbirine sıkışmış durumda. Kahkahalar kaotik patlamalar halinde yükseliyor, içkiler kırmızı bardakların kenarlarına dökülüyor ve eller sırtları tokatlamak ve insanları dağınık kucaklaşmalara çekmek için uzanıyor.

Hava ucuz kolonya, dökülmüş içki ve sigara dumanı ile yoğun, odanın üzerinde boğucu bir battaniye gibi asılı duruyor.

Yüzler bulanıklaşıyor ve dönüyor; sırtışlar çok geniş, gözler soyulan duvar kağıdına sıçrayan neon ışıkların titreşimi altında çok parlak. Düzinelercesi, sanki alkışlanmaya değer bir şeymişim gibi bana bakıyorlar. Sanki bu aptal, kontrolden çıkmış ev partisinin hayatıymışım gibi.

Ve yine de... bunu görmüyorlar. Hiçbiri görmüyor.

İçimde sürünen çürümeyi, kemiklerimin iliklerine doğru yol alan zehir dallarını göremiyorlar. Yüzeyin hemen altında, deri katmanlarının ve güzel gülümsemelerin altında gizleniyor.

Bu kanayan bir acı değil. Hayır, bu yavaş, sinsî bir çürüme. Sessizce yutuyor, organlarımı, nefesimi, düşüncelerimi tüketiyor, ta ki eskiden bir insanın olduğu yerde içi boş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar.

Eskiden olduğum yerde.

Yirmi kişi, belki daha fazla, bu masayı çevreliyor ama bu boşucu odadaki tek bir kişinin bile hiçbir fikri yok.

Bir tane

bile değil.

Jude

yaptı.

Hayır.

Biraz daha sarhoş , bunu beynime kazımak için kendi kafama .

Jude saçmalıyor. O bir yalancı, benimle çarpık bir oyun oynayan manipülatif bir piç ve ben de kıvrınmasını izlemekten hoşlandığı bir piyonum. Hepsi bu. Düğmelerime basmaktan, her yaklaştığında tüylerimi diken diken etmekten zevk alıyor.

Ondan uzak durmaya *çalışıyorum*, varlığının sinirlerimi canlı bir tel gibi şaklatıp kıvılcım çıkarmasından kaçmaya *çalışıyorum*. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, karşıma *çıkma*ya devam ediyor.

İki gece önce kanepeye kıvrılmış, eski dizilerin tekrarlarında boğuluyor, yeni bir LEGO seti inşa ediyor, beynimi tüketen anıları bastırmaya çalışıyordum. Oda loştu, gölgeler yerde uzanıyordu, tek ışık televizyonun yumuşak parıltısıydı.

Kendimi *Phi* gibi hissettiren şeylere gömülebileceğim bir huzur anım olduğunu sanıyordum. Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesi değil, cadaloz değil, sadece *Phi*.

Ama sonra ortaya çıktı.

Jude merdivenlerden indi, sanki buranın sahibiymiş gibi ağır ağır yürüdü ve sinir bozucu halini karşımdaki koltuğa bıraktı. Ne tek kelime etti, ne de bir bakış attı; öylece oturdu ve sanki eğleniyormuş gibi televizyona baktı.

Ve kaldı.

Gitmedi. Kıpırdanmadı, sıkılmadı ya da bir yorum yapmadı. Öylece kaldı, sanki aramızdaki sessizlik havayı boğmuyormuş gibi, sanki kafasına bir şey fırlatmamak için kendimi zor tutmuyormuşum gibi.

Bu beni .

Ama bundan daha kötüsü, beni korkutuyor.

Çünkü bir parçam, daha iyi bilmesi gereken parçam, beynim? Ona inanmak istiyor.

Laboratuvarda, o soğuk floresan ışıklarının altında ona inanmayı istedim.

Bana baktığında, *gerçekten* baktığında, sanki her şeyi görüyordu. Dış görünüşümdeki her çatlağı ve kıymığı, çözülen her pürüzlü parçamı, kimsenin dokunmaya cesaret edemeyeceği her keskin parçayı. Hepsini gördü ve kaçmadı. Bana farklı gözle bakmadı.

Kaldı.

Ve bir , uzun zamandır ilk kez yalnız olmadığımı, acımın içinde boğulmadığımı hissettim.

Birisi benimle birlikte suda yüzmeye başlamıştı.

Hayatım boyunca görülmeyi bekledim. İnsanların kapalı kapılar ardında fısıldadığı enkazdan daha fazlası olmak için. Dört yıl önceki o geceden önce bile. Her şey cehenneme dönmeden önce çaresizdim.

Birinin beni Yargıç'ın sadaka davasından daha fazlası olarak görmesi için çaresizim. Evlat edinilmiş olan, uyumsuz olan.

Bu yüzden Oakley'e güvendim. Bu yüzden benden kolayca alabildi çünkü fark edilmek için çok çaresizdim. Görülmek için.

Tek istediğim buydu.

Sadece ondan değil.

Uzak durmamam gereken adam dışında herkes. Sinclair dışında herkes.

"Eğlenceli olacağını söylemiştim." Atlas sırtıyor ve ben masadan aşağı atlarken o kolay cazibesıyla kolunu omuzlarıma doluyor. "Beni dinlediğinde neler olduğunu gördün mü?"

Bu gece dışarı çıkmak istememiştim. Kendimi okula kaptırmaktan başka bir şey yapmak istememiştim. Kendimi kilitlemek, acemilik kadar saklanmak. Rol yapmak o kadar da zor olmayana kadar.

İyi gibi davranmak daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı.

Ve yıllarca inşa ettiğim duvarlar bu kadar kırılanken insanların yanında olmaktan çok korkuyorum.

Ayrıca, Atlas'a sürekli hayır diyemezdin. Ne zaman kaçsam, ne zaman evde kalmayı tercih ettiğimi söylesem daha da şüpheleniyordu. Gözlerindeki sürekli endişe içimi kemiriyordu.

Ezra'yla gerekiyordu. Buna bir de ben eklemek istemedim.

Ayrıca, ben iyi olacağım.

Ben her zaman öyleyim.

"Beni evden çıkardığın için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerime ulaşmayan boş bir gülümsemeyi zorlayarak. "Sen en iyisisin."

Bir an için dışarı çıkmanın iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Gürültüye, insanlara, içkilere, her zamanki dikkat dağıtıcı şeylere kapılmak? Bu iyi bir şey olabilirdi.

Yanlış.

Hiçbiri işe yaramıyor. İçkiler sadece içimdeki yangına benzin döküyor, acıyı daha da yakıyor. Etrafımdaki kahkahalar uzak bir gibi geliyor, dokunamadığım, hissedemediğim bir şey.

Her şey çok boş geliyor.

"Daha önce sorduğumu biliyorum, ama şimdi çakırkeyif olduğun ve çekingenliğin azaldığı için tekrar soracağım," diyor partinin gürültüsünün üzerinde. "İyi misin?"

Başımı sallayarak küçük, esprisiz bir kahkaha attım. ", değil mi? Bu da bir şeydir."

"Evet, ama burada olup olmadığını sormuyorum. İyi olup olmadığını soruyorum Phi."

Göğsümde bir sızı yankılanıyor.

"Ben iyiyim, Attie." Kolumu ince beline dolayarak onu biraz daha sıkıyorum. "Söz veriyorum."

Tam zamanında kafamı çenesinin büküldüğünü ve gözlerini bana dikerek "Styx üzerine yemin eder misin?" diye sorduğunu gördüm.

duracak gibi oluyor.

Styx üzerine hiç yemin etmedim. Bir kez bile. Buna hiç ihtiyacım olmadı çünkü ben tüm sırlarımın koruyucusuyum.

Bazılarına aptalca gelebilir ama benim için, bizim için bu kutsaldır. Bu sadece boş bir söz değil, gelişigüzel atılacak bir şey değil.

Styx'te sözünden dönmek çocukluğumuzun kilisesinde küfürdür.

Sözlerin tutulamaz olduğu zamanlarda babalarımız ve amcalarımız böyle yapardı. Sadakatin bir anlamı olduğu zamanlarda. Ne olursa olsun, ölümde bile birbirlerine geri döneceklerini söylemenin yoluydu bu.

Bunu ciddiye aldık çünkü bunun ailelerimiz için ne anlama geldiğini biliyorduk. Buraya gelmek için ne kadar çok mücadele ettiklerini.

Bunu yapmak kalbimi kıracak. Atlas bunu biliyor, yapamayacağımı biliyor.

Ya

lan "Ben-"

"Atlas! Gel pong oyna! Yeni bir ortağa ihtiyacım var. Ezra sikişiyor darbeler!"

İkimizin de kafası Reign'in durduğu kapıya doğru kayıyor ve yüzünde her zamanki ukala sırıtişıyla Atlas'a el sallıyor. Elinde kırmızı fincanla mutfak kapısının pervazına yaslanmış, Atlas'la benim aramda havada asılı duran gerginlikten habersiz.

Aptal kardeşim için hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Kimin daha kötü olduğu konusunda yumruklaşmaya başlamadan önce git," diyorum, içime yayılan rahatlamayı gizlemek için gözlerimi devirerek. "Ben tuvalete gidiyorum."

Atlas bana uzun uzun bakıyor, gözleri daha da ileri gitmek istercesine gözlerimi arıyor, ama iç çekerek isteksizce başını sallıyor.

"Bu konuşmadan o kadar kolay sıyrılamayacaksın," diye sesleniyor arkamdan, ben onun yanından uzaklaşıp yoluma devam ederken

Kalabalığın arasından.

Arkamı dönme zahmetine girmeden yarım ağızla el sallıyorum.
"Evet, evet, biliyorum."

Birbirine girmiş bedenlerin arasından geçiyorum, müziğin ağır basları tenimin altında tınıyor, dökülen alkol ve ter kokusu havayı dolduruyor.

Beni seven insanların içeri girmesine, yanımda olmalarına, yükün bir kısmını taşımalarına izin vermek istiyorum.

Ama yapamam. Bana kırılmışım gibi bakmaları düşüncesine katlanamıyorum.

Bir kez öğrendiklerinde, gerçeği , beni her gördüklerinde, görecekleri tek şey bu parçalanmış, parçalanmış versiyonum olacak.

Eskiden nasıl güldüğümü ya da hala bütün olan hatırlamayacaklar. Hayır. Her bakışları suçluluk duygusuyla dolacak, zorladıkları her gülümseme hüzünle renklenecek ve ben onların korumayı başaramadıkları şeyin sürekli hatırlatıcısı olacağım.

Kendilerini binlerce farklı şekilde suçlayacaklar. Sanki kırılgan bir camdan yapılmışım gibi etrafımda dolanacaklar, yanlış bir hareketin beni tamamen paramparça edeceğinden korkacaklar. Ve ben bununla yaşayamam.

Bir çiftin yanından geçiyorum, vücutları dolanmış, elleri bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi birbirlerinin pantolonlarına sokulmuş. Dudaklarım bir homurtuyla kıvrılıyor, kendime rağmen eğleniyorum, partinin katıksız kaosu etrafımı sarıyor.

Parmaklarım banyo kapısının koluna ve kapıyı iterek açıyorum, düşünmeden, aklım zaten başka yerde. Ama kapı açıldığı anda bir hata yaptığımı anlıyorum.

Ev partilerinin temel kuralını unutmuşum: *Her zaman kapıyı çal.*

"Kiraz." Oakley kelimenin etrafında sırtıyor ve üst dudağındaki beyaz tozu silmek için burnunu ovuşturuyor. "Nasılmış benim kızım? Yumruk ister misin?"

Vişne.

Oakley Wixx'in benimle konuştuğu ilk kelime buydu.

Eskiden gerçekten sevdiğimi hatırlayınca aptal gibi hissediyorum.

O zamanlar saftım, insanların iyi olduğuna, kırılgan birilerine emanet edilebileceğine inanmaya çok istekliydim. Ama o gerçekliğin ne kadar acımasız olduğunu çabucak gösterdi.

İçime uzandı, kimsenin izin veremeyeceği kadar derine ve sunabileceğim iyi olan her şeyi çaldı. O kadar şiddetli bir şekilde söküp aldı ki ilk başta hissedemedim bile. Kemiklerimin üzerine yerleşen bir uyuşukluk gibiydi.

Ama şok , kan kuruyunca ve acı azalınca? Elimde kalan tek şey boşluktu.

"Pas."

Kelime ağızımdan kaçıyor, düz ve boş. Sırıtacak ya da etkilenmemiş gibi davranacak yok. Onun tarafından değil. Bana yaptıklarından değil.

Burada çok fazla insan var.

Kırıldığımı görmeyi göze alamayacağım insanlar var ve biliyorum ki burada durursam ve o zorlamaya devam ederse kırılacağım. Çok hamım. Çok bastırırsa herkesin görebileceği açık bir yara. Şu anda sahte bir kayıtsızlığa karşı çok savunmasızım ve bu beni hasta ediyor.

Başka bir şey teklif etmiyorum. Ne bir açıklama, ne de bir bakış. Sadece arkamı dönüyorum, telefonumu cebimden çıkarırken ona sırtımı dönüyorum, buradan çıkma zorunluluğu beni pençeliyor.

Andy'nin gelip beni almasını istiyorum, hemen.

Ama daha çeviremeden, onu hissediyorum. Eli bileğimi sıkıca sarıyor, parmakları bir mengene gibi kıvrılıyor, nabzımı tekletecek kadar sert sıkıyor.

"Şimdi, şimdi. Nereye gidiyorsun?" Sesi kulağımın içine süzülüyor, kibirle damlıyor. "Seninle konuşuyorum."

Göğsümde beyaz bir öfke alevleniyor, nefesim kesiliyor ve çığlık atma ihtiyacı ile derim karıncalanıyor. Etrafımda dönüyorum ve bileğimi düşündüğümde daha büyük bir güçle tutuşundan çekip çıkarıyorum.

"Sakin bana dokunma."

Sesim alçak ama aramızdaki kalın havayı kesecek kadar keskin. Gözleriyle buluşuyorum, bedenim duvarları yıkmak istememe neden olan türden bir öfkeyle titriyor.

"Bana bir daha asla dokunma."

Evin üzerime kapandığını hissedebiliyorum -gürültü, sıcaklık, kalabalığın çok yakınıma girmesi. İçimdeki her içgüdü burayı parçalara ayırmak, onu enkazın altına gömmek ve çürümeye terk etmek için çığlık atıyor.

Bu Cadılar Bayramı dört yıl olacak. Oakley'nin ruhumun narın dokusunu parçalayıp onu lime lime bırakmasının üzerinden dört yıl geçti.

Her yıldönümünde daha da zorlaşıyor.

Bana o geceyi hatırlattığı için değil, kendimi kaybettiğimden bu yana ne kadar zaman geçtiğine işaret ettiği için.

Eski benin yasını tutmak, ellerimle dumanı yakalamaya çalışmak gibi. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, tutması imkansız, bırakması imkansız.

Ziyaret edilecek bir mezar yok, ölümünü simgeleyen bir mezar taşı yok, sadece eskiden olduğu yerde sızlayan bir boşluk var.

Yas tutmayı neredeyse imkansız hale getirir.

Oakley yavaş ve kasıtlı adımlarla ilerliyor, varlığı karanlık bir gölge gibi üzerimde beliriyor. İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum, tökezlerken topuğum yere takılıyor, nabzım aşırı hızlanıyor.

"Artık benim için çok mu iyisin, tatlı şey?" Kaşları çatılıyor, sararmış dişlerini göstererek yüzüne hastalıklı bir sırıtma yayılıyor. Başını eğiyor, gözleri beni değerlendiriyormuş gibi kısılıyor. "Yanaklarının benim için kıpkırmızı olduğu zamanları hatırlıyorum."

Midemdeki safra çalkalanıyor, hızla yükseliyor. Oda eğiliyor ve bir an için gerçekten hasta olabileceğimi düşünüyorum, tam burada, onun önünde, herkesin önünde. Onda çekici bir şeyler olduğunu nasıl düşünebildim?

Yüzüne, o çarpık gülümsemesine boş boş bakıyorum ve ergenlik hormonlarının ve onun iyi hazırlanmış yalanlarının beni gerçeğe nasıl kör ettiğini merak ediyorum.

Onun gibi birinin beni özel hissettirmesine nasıl izin verdim?

"Bu bana *tecavüz* etmeden önceydi." Kelimeler boğazımdan boğulurcasına, çiğ ve pürüzlü bir şekilde çıkıyor. Kendimi söylemeye zorlarken dişlerim gıcırıyor. "Beni kandırdın. Beni kullandın."

Bunu yüksek sesle söylemek eski bir yarayı deşmek gibi geliyor, acı tüm şiddetiyle geri geliyor. Göğsüm sıkışıyor, bir mengene ciğerlerimi sıkıyor ve geçen her saniye nefes almamı zorlaştırıyor.

Eğer hiç , gerçekmiş gibi hissetmem. Gerçekleşmedi. Gerçekten olmadı. Ama oldu. Oldu ve beni mahvetti. *Hâlâ da* mahvediyor.

Oakley'nin yüzü değişmiyor, pişmanlık ya da suçluluk duygusu yok. İleri doğru bir adım daha atmadan önce gülümsemesi daha da uğursuzlaşıyor,

olması gerekenden daha yakın.

"Öyle mi yaptım?" Sesi alaycı, her hecesi bükülmüş bir bıçak gibi batıyor. "O Cadılar Bayramı partisine beni görmeye geldin. Beni yatak odama kadar takip ettin. Önce beni *öptün*."

Öfke içimde patlıyor, damarlarımda dolaşıyor, içten dışa doğru canlı canlı yanıyormuşum gibi hissedene kadar daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. Vücudum, zorlukla kontrol altına bu öfkenin, yoluna çıkan her şeyi tüketmekle tehdit eden bu ateşin katıksız gücüyle titriyor.

Hayır dedim. Ona durması için *yalvardım*. Hayır dedim.

Hayır yeterli. Hayır tam bir cümle. Hayır yeterli olmalıydı.

Ama o gece bir adamla değil, bir canavarla uğraşıyordum. Güç ve acıyla beslenen, tek amacı beni mahvetmek olan bir yaratıkla. Başından beri bunu planlamıştı, her iğrenç kelime, her dokunuş beni parçalamak içindi. Şehvet ya da arzuyla ilgili değildi. Asla benimle ilgili değildi.

Yargıçla ilgiliydi.

"*Babana koş, küçük kız. Seni nasıl içeri aldığımı ona anlattığından emin ol. Ailemle uğraşırsa ne olacağını ona anlat.*"

Ben sadece bir araçtım, bir hizmet ediyordum. Boktan babasını hapse gönderdiği için babamdan öç almak amacıyla beni yok etmek istedi. Oakley beni umursamadı, o gece benden ne aldığını umursamadı. Tek umursadığı intikamdı.

Ve bunu asla elde edemeyecekti.

Babam o gece olanlarla ilgili gerçeği asla öğrenemeyecekti. Oakley onun parçalanışını izlemenin zevkine asla varamayacaktı.

Her zaman yanımda olan tek kişiyi yok etmek için beni bir silaha dönüştürmesine izin vermeyi reddettim. Beni her zaman körü körüne koruyan ve seven kişiyi.

Bu orospu çocuğunun kazanmasına izin vereceğime *ölürüm* daha iyi.

"Bu iş bitti," diye ısırdım ve ondan bir adım daha geri çekildim.

"Öyle mi? Benimle işin bittiyse, o tatlı küçük kız kardeşinin peşinden gidebilirim. Onun adı ne? Andromed-"

Yumruğum o daha sözünü bitiremeden burnuna çarpıyor, havada keskin bir kemik çatırtısı, gecenin karanlığını yaran bir kırbaç gibi. Acı eklemlerimde patlıyor, sıcak ve ani, ama tatmin -geri sendelemesini, burnundan kan fışkırmasını, alaycı ağzından aşağı damlamasını izlemenin tatmini- buna değer.

Her .

Ona doğru tekrar hamle yaparken içimde vahşi bir şey, o soyut, vahşi şey kopup gidiyor.

Parmaklarım kumaşını pençeliyor, onu daha sert iterken tırnaklarım göğsüne batıyor, sahip olduğum tüm güçle onu geri itiyorum.

Benden daha uzun, hatta daha güçlü, ama içki ve uyuşturucu reflekslerini köreltiyor ve tökezliyor, neredeyse düşüyor.

O daha dengesini bulamadan üzerine atılıyorum, yumruğum havaya kalkıyor ve acımasız bir çatırtıyla çenesine çarpıyor. Kolumdaki kemikler bunun gücüyle titriyor, darbe içimde yankılanıyor, ama zar zor hissediyorum.

Öfke görüşümü bulanıklaştırıyor, kızgın ve nabız gibi atıyor ve tek bildiğim, tek *hissettiğim*, Oakley bana yaşattığı acının her zerresini hissedene kadar durmayacağım.

"Ailemin yanında nefes bile alırsan," diye homurdanıyorum, sesim alçak, hırçın bir hırıltı, "seni öldürürüm. Beni duyuyor musun? Seni deOakley."

Yüzündeki şok, öfke ortaya çıktıkça kaybolmaya başlıyor. Parçalanmış burnundaki kanı siliyor, bana dik dik bakarken gözleri kısılıyor. Elini yumruk , ağzından kan damlıyor.

"Şimdi yaptın işte, seni lanet olası amcık."

O kıpırdayamadan, bana saldıramadan kendimi tekrar ona doğru fırlatıyorum, damarlarımda yanan ateş bembeyaz ve kör edici.

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu yangından kurtulmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bu sefer, o pis ellerini bana sürmenin bedelini hayatıyla ödeyecek.

Ama bunu yapamadan güçlü bir kol belime dolanıyor, beni geri çekiyor ve sert bir göğse hapsediyor. Çırpınıyorum, nefesim kesiliyor,

Kalbim küt küt atıyordu. "Bırakın beni! Bırak gideyim, hemen şimdi-"

"*İnekler.*" Jude'un kısık sesi kulağıma doğru kayıyor, yumuşak ama firma.

Ayağım Oakley'nin göğsüne çarpıyor ve ben dönüp sırtımı karşı duvara dayıyorum. Jude önüme geçiyor, vücudu benimle *arkadaşı* arasında bir bariyer oluşturuyor.

"Onu koruyor musun?" Avuçlarımı sırtına doğru iterek tıslıyorum. "Seni hasta orospu çocuğu-"

Oakley'nin kahkahası tenimde çatırdıyor ve sözlerimi kesiyor.

"Oh, Jude. Öğrendiğin anda kahramanı oynama şansına atlayacağını nereden bilebilirdim?" Sesi alaycı. "Kurt postundan sıyrılmak için o kadar çaresizsin ki, zavallı bir kuzuya dönüştün."

Jude'un başının arkasına bakarken gözlerim hafifçe açılıyor, içimde şok dalgası oluşuyor. Gömleğinin ince kumaşının altındaki kasları geriliyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor.

Az önce ne dedi lan?

"Oakes," diye uyarıyor Jude, sesi soğuk ve sert, "ne kadar itibarın kaldıysa topla ve defol git buradan."

"Dokunaklı, dokunaklı." Oakley masumiyetle alay edercesine ellerini kaldırır. "Ondan hoşlandığını bilseydim sana daha önce söylerdim. Sana bir iyilik yaptım, dostum. Onun ne kadar sıkı olduğunu hissettin mi-"

Konuşmasını tamamlayamadan havada büyük bir gürültü kopar.

Gürültüyle irkiliyorum, koridoru kaplayan resimler yere düşerken nefesim kesiliyor, camlar fayanslara çarparak kırılıyor. Jude'un kolları, Oakley'i evi sarsan bir güçle duvara çarparken bir hareket bulanıklığına dönüşüyor.

Alçıpan çarpmanın etkisiyle parçalanır, Oakley'nin omuzlarının arkasında, vücudu duvara çarparken oluşan sivri bir delik belirir. Jude'un kolları gergin, damarları kordonlu, öfkesi dalga dalga yayılıyor, hissediliyor, elektrikleniyor. Parmakları Oakley'nin gömleğinin etrafında kıvrılıyor, kumaşı boğulacak kadar sıkıyor.

"Bu cümleyi bitir. Sana meydan okuyorum." Bu ölümcül, sessiz bir tehdit.

Ve ilk kez Oakley'nin gözlerinde korkunun titreştiğini fark ediyorum. Kendini beğenmiş sırıtışı duraksıyor, kabadayılığı yok olurken

Yüzünde sadece Jude'un öfkesinin keskin gerçekliği kalmıştı.

Jude tek bir hamleyle duvardan çeker ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yere fırlatır. Oakley sert bir gümbürtüyle parkeye çarpıyor ve ayağa kalkmak için çabalarken inliyor.

"Git," diye homurdanıyor Jude, "başladığı işi bitirmesine izin vermeden önce."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken orada durmuş, donmuş bir halde tüm bu olanları izliyorum. Beni sabit tutan öfke dalgası kayboluyor ve beni altımdaki zemin parçalanmış gibi dengesiz bırakıyor.

Panik bir dalga değildir.

Bu boşucu bir kara delik, tüm ışığı emiyor, karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar her şeyi yutuyor. Zihnim dönüyor, dikiş yerlerinden çözülüyor ve ne kadar tutunmaya çalışsam da ipler parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

Oakley sinsice uzaklaşıyor, kalabalığın içinde kaybolurken yüzüne kan bulaşmış. Ama artık ona odaklanamıyorum. Ona duyduğum nefretten çok daha boşucu bir şey var - göğsümü bir mengene gibi sıkkan bir şey.

Jude.

Suç ortağı değildi.

Hiç bilmiyordu.

Ondan bir hiç uğruna nefret ediyor, bir hiç uğruna onu kendimden uzaklaştırıyor, işlemediği bir suç için onu cezalandırıyordum.

Öfke, aramızdaki mesafeyi meşrulaştıran yalan, bu acımasız gerçekliğin ardından dağılıp küle dönüşüyor. Ağırlığı üzerime çöküyor, o kadar ağır ki sanki havanın kendisi solunamayacak kadar keskin cam parçalarına dönüşmüş gibi.

Nefes alamıyorum. "Phi,
bana bak."

Jude'un sesi çılgınlığı kesiyor ama yeterli değil. Hâlâ dönüp duruyorum, çözülüyorum. Ellerim titriyor, beni sabitleyecek sağlam bir şeye tutunmaya çalışırken parmaklarım titriyor.

Sonra elleri üzerimde, sıcak ve sabit, yüzümü kavırıyor. O gözler, o fırtına bulutu, endişeyle titrerken

benimkini ararken, çalkantılı mavi, gök gürültülü bulutların karanlık ve ağır ağırlığıyla dönüyordu.

Bana bir sağanak yağıştan hemen sonraki gökyüzünü hatırlatıyorlar, dünyayı sırlıslıkla ve titreyerek ama sessiz, neredeyse sakın bırakan türden bir fırtına. Yağmur durduktan hemen sonra, her şeyin kırılma noktasına geldiği ama henüz kırılmadığı anları.

"Hiç bilmiyordun," diye boğuluyorum, kelimeler aramızda paramparça olurken ancak fısıltı halinde çıkıyor. "Hiç bilmiyordun, Jude..."

Bunun ağırlığı beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor, göğsüm yaptığım şeyin farkına varmakla çöküyor.

Jude Sinclair'i bir hiç uğruna sürgüne gönderdim.

Bir hiç uğruna tutuklandım.

Ailesinin evi bir yalan yüzünden yerle bir edildi.

Benim yalanım.

"İnekler, beni dinleyin-"

"Bunu yapamam," diye nefes nefese başımı sallıyorum. Panik içimde kabarıyor, suçluluk duygusu sel suları gibi yükseliyor. "Yapamam. Burada olmaz. Gitmem gerek."

Tutuşundan kurtulmak için çekilmeye çalışıyorum ama Jude .

Elleri saçlarımın arkasına kayıyor, parmakları uzun tellere dolanıyor ve beni orada tutuyor. Sırtımı duvara daha da bastırarak, paniğim karşısında tereddütsüz davranıyor.

Bakışlarının ağırlığı altında fiziksel olarak nefes alamıyorum.

İçlerinde nefretin yaşamasına ihtiyacım var, saf ve mutlak nefretin, çünkü benim için orada bir yuvaya sahip olmayı hak ediyor. Yaptıklarımın, ona yaptıklarımın dolaylı beni hor görmeyi hak ediyor, ama ışığı bütünüyle yutan karanlık, vahşi bir maviden başka bir şey yok.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum ama bu daha çok bir yalvarış gibi çıkıyor, sanki gecenin içinde kaybolmama izin vermesi için ona yalvarıyordum gibi.

Kendimi ham, açıkta, her sinir ucu yıpranmış, kopmaya hazır hissediyorum.

Bunu tüm bu insanların önünde yapmak istemiyorum. Arkadaşlarımın önünde. Onun önünde.

"Hayır." Sesi alçak, çakılların kaldırılma sürtünmesi gibi sert. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Yalnız gitmiyorsun."

Jude'un başparmağı dudaklarımın köşesini sıyrıyor, dokunuşu tüy kadar hafif. Yumuşaklığı neredeyse beni güldürüyor, sessiz, acı bir şey

boğazıma takıldı.

Nasıl olur da bu eller -şiir yazacak, tenimde şefkatli izler bırakacak kadar nazik- aynı zamanda yetişkin bir adamı bir hiçmiş gibi duvara fırlatan eller olabilir? Birini öldüren eller nasıl aynı eller olabilir?

Bu eller *benim* için acımasız bir şeye dönüşmüştü.

Çünkü arkamda yıkıntılar bırakıyorum. Elleri takip ederken, asla yaratmak istemediğim ama durduramadığım enkazı temizlerken, tenimin çatlaklarına yazılmış felaket.

Tek yaptığım vahşet getirmek. Bir şeyleri kırmak. İnsanları paramparça etmek.

Başımı sallıyorum, panik boğazıma doğru tırmanıyor. "Jude, lütfen, yapamam-"

Yaklaşıyor, önümü kesiyor ve ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, göğsü benimkine sürtünüyor, dünya sadece buna daralacak kadar yakın - onun varlığı, sesi, şimşek çakmadan hemen önceki yağmur kokusu.

"Benimle geliyorsun," diyor, sesi bir emir, bir söz gibi. "Ya da gidip Atlas'ı alırsın. Ama buradan tek başına çıkmayacaksın. Bu gece olmaz, Phi."

"Sana ihtiyacım yok," diye zorluyorum, dişlerim yalana karşı gıcırıyor, yıllardır kendime tekrarladığım kelimelere tutunuyorum. "Kimseye ihtiyacım yok. Kendi başıma iyiyim."

Parmakları çenemin altında kıvrılıyor, bakışlarıyla buluşmak zorunda kalana kadar kaldırıyor. Orada yumuşaklık yok, tartışmaya yer yok, sadece çığ ve acımasız bir şey var.

"Ya benimle gidersin ya da hiç gitmezsin."

"Yardımlarını istemiyorum," diye fısıldıyorum ama kelimeler titriyor, kırılmalı ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Jude'un gözleri kararıyor, daha da yaklaşırken derinliklerinde ilkel bir şey titreşiyor. Alnı benimkine değiyor ve aramızdaki sıcaklık kıvılcımlanıyor, elektrikleniyor.

"Evet, istiyorsun," diye mırıldanıyor, sesi dudaklarımın üzerinde hayalet dönüşen alçak bir törpü gibi. "Bunun için yalvarıyordun. O trajediyle ıslanmış gözlerin bunu söylüyor."

Kendime uzaklaşmam gerektiğini söyledim.

Onun çekiminden kurtulmam gerekiyor ama yapamıyorum.

Bakışlarının ağırlığıyla bağlanıyorum, o fırtına bulutu gözlerinin ardında yanan yoğunlukla çekiliyorum. Bir kalp atışı için, diğer her şey -parti, gürültü, insanlar- uzak bir başka bir şeye dönüşmüyor, sanki sadece onun ve benim var olduğumuz bir evrende yutulmuşuz gibi.

"İstediğin kadar benden nefret , ama o hırçın kalbin yok mu? Yumuşak olmak için can atıyor." Jude duraklıyor, başparmağı çenem boyunca yavaş ve kasıtlı bir çizgi çiziyor ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Bırak Phi. Bırak nazik olsun, sadece bu seferlik. Bunu hak ediyorsun. Benim için sonra endişelenirsin."

Jude biliyor.

Başka kimseye kaçamayacağımı biliyor. İçimi tırmalayan şeyin ne olduğunu bilen tek kişi o, bir arada tutmaya çalıştığım her şeyin yıkıntıları arasında benimle duran tek kişi o.

Bunu artık tek başıma yapamam ve ikimiz de bunu biliyoruz.

için yetiştirildiğim, dünyanın ağırlığı çok ağırlaştığında sırtımı yasladığım isimlerin hiçbirisi burada değil. Hiçbiri beni , çırılçıplak, çözümlenin kıyısında dururken göremez.

Ne bir Van Doren, ne bir Caldwell, ne Hawthorne, ne de Pierson.

Elimde kalan tek isim, uzak durmam için uyarıldığım isim.

Asla güvenmemem gereken kişi. Jude

Sinclair şu anda sahip olduğum tek

şey. En kötü kısmı mı?

Ona ihtiyacım olduğu için kendimi hain gibi hissetmiyorum.

Kule

...

Jude

26 Ekim

"EVDE DEĞİL. BAŞKA BİR YERDE. SADECE EVDE DEĞİL."

Phi kulağıma böyle fısıldadı, Ponderosa Springs sokaklarında hızla ilerlerken sesi motorumun gürültüsünden zar zor yükseliyordu. Bunu kastettiğinden emin değildim, tam olarak değil.

Ta ki onun merdivenden su kulesinin tepesine izleyene kadar, vücudu gergindi, her adımda sanki yerdeki acıdan uzaklaşıyormuş gibi kasıtlıydı.

Birinin onu *kırarken* görmesinden duyduğu korku, yükseklik korkusundan çok daha kötüydü.

Bu gece gelmemin tek sebebi Ezra'nın anahtarlarını garajda unutmuş olmasıydı ve ne yazık ki o lanet dangalak içimde büyüyor. Mantar gibi ama yine de büyüyor.

Phi'nin orada olmaması gerekiyordu. Haftalardır okul ve ev dışında bir yere gitmemişti. Geçen gün onu sınıfta köşeye sıkıştırdıktan sonra kendime daha fazla karışmamamı söyledim ama sonra Oakley'i gördüm.

Ve artık çok geç olduğunu biliyordum.

Hoşuma gitsin ya da , bu işin çok içindeydim.

Şimdi yan yana oturuyoruz.

Phi'nin sessizliği her Şeyden daha gürültü. Su tankının soğuk, paslı metali sırtıma batıyor, ızgara bacaklarımızı ısıyor ama ben . İkimiz de hareket etmiyoruz.

En az yarım saattir bu Őekildeyiz; tek kelime yok, sadece soğuk gece havası, bizi çekiőtiren rüzgâr ve yukarıdaki uçsuz bucaksız gökyüzü.

Sadece biz varız ve buraya gelirken fark ettim ki Seraphina Van Doren bana sahip değilse, hiç kimseye sahip değil.

Etrafının ona yardım etmek için kendilerini parçalayacak insanlarla, ailesiyle çevrili olduğunu düşünürsek bu çok boktan bir durum. Ama o onlara izin vermiyor. Onları dışarıda tutuyor, kimsenin aşmasına izin vermediği duvarların ardına kilitliyor.

Bunun insana ne yaptığını biliyorum. Tüm bu pisliği içinde tutmanın ne yaptığını biliyorum. Sizi kemiriyor, sizi insan yapan her Şeyi çiğniyor, ta ki geriye hiçbir Şey kalmayana kadar. Babamın iğnenin içinde, kendi unutulmuşluğunun içinde kayboluşunu izledim ve bunu durdurmak için hiçbir Şey yapamadım.

Onu kurtaramadım.

Ama belki, belki onu kurtarabilirim.

Çünkü taşıdığı tüm bu acı, gidecek hiçbir yeri olmadan bedeninin içinde sıkışıp kalmıştı.

Dışarı çıkmasına izin vermezse onu öldürecek. "Saçımı yeni boyamıştım."

Phi'nin sesi sonunda sessizliği bozuyor, kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracadığım.

Kelimeler kırılğan, rüzgârı zar zor kesiyor, sanki kimsenin duyması istenmemiş gibi.

Bana bakmıyor, bakmıyor. Gözleri ufukta, karanlığın içinde kaybolan ağaçların sonsuz uzantısında sabit kalıyor. Phi gecenin kendisiyle konuşuyor ve ben sadece arka planın bir parçasıyım.

"Oakley ile tanıştığımda saçımı ilk kez boyatmıştım."

"İnekler, bunu yapmak zorunda değilsiniz-" Ona bir çıkış yolu göstermeye çalışarak başlıyorum. Bunu anlatmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum. Konuşmak için benimle gitmesini istemedim. Sadece yalnız kalmasını istemedim.

"Hayır." Sözcük dudaklarından dökölüyor, sözümü keserken başı titriyor. "İstiyorum. Buna *ihtiyacım* var."

Phi'nin doğanın gücünden başka bir şey olduğunu hiç bilmedim - vahşi, evcilleşmemiş, her zaman dünyayı zorlayan. Onu paramparça, kendi acısının ağırlığı altında ufalanırken gördüm.

Onu öfke sancıları içinde gördüm, her kelimesi kesecek kadar keskin, her hareketi öfke dolu. Ama onu hiç görmemiştim.

Onu hiç yumuşak, savunmasız, sertleşmiş zırhının kenarlarının kayıp gittiğini görmemiştim.

"On dört yaşındaydım," diyor, kelimeler sessizliğin içine düşen taşlar gibi. "Sage ile bir tür bağ hissetmek için çaresizdim. Andy'nin tüm o pembenin altında doğal kumral saçları vardı ve ben de bunu istiyordum. Ona ait olduğumu, onun kızı olduğumu gösteren fiziksel bir kanıt. Onun kızı."

Phi yüzünü siliyor, kolunu yanaklarına sürüyor ama faydası yok. Gözyaşları bir kez başladı mı durmuyor. Sanki sakladığı tüm acılar dalga dalga dökülüyormuş gibi sessizce dökülmeye devam ediyorlar.

Bu, fırtınanın ilk kez durulmasını, vahşi rüzgârların sakinleşmesini ve tüm o kaosun altında kırılğan bir şeyin ortaya çıkmasını izlemek gibi. Şimdi onda bir şefkat var, hareketlerine sinen sessiz bir sızı.

Ürkütücü, kutsal bir şeyi bir anlığına yakalamak gibi. Nadirdir.

"Ben de denedim," diye iç geçiriyor, sesi bitkin çıkıyor, sanki konuşmaya devam etmek için her şeyini harcıyormuş gibi. "Bunun bana sağladığımı hissettireceğini düşündüm. Belki ben de onun bir parçasına sahip olabilirdim. Ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok uzun süre beklettim ve bu... elimde kalan renk bu."

Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor, telleri kaldırıyor ve hayalet parmaklar gibi yüzüne doğru çekiyor. Yolculuktan dolayı düğümlenmiş ve birbirine karışmış saçları ayın ışığını yakalıyor.

Tek düşünebildiğim, saçı kadar basit bir şeyin nasıl kabusunun başlangıcı olduğu.

"Annem bana çok güzel olduğunu söyledi. Defalarca. Bana yakıştığını. Tek düşünebildiğim, bunun bana karşı kullanabilecekleri bir şey daha olacaktı. Utangaç, inek, evlatlık kız

kötü saçlar. Beni tüm yanlış yönlerimle öne çıkaracak bir şey daha."

Phi gülüyor, ama içi boş, kırılğan, sanki içinde derin bir yerden, çoktan kırılmış bir yerden geliyor.

"O sabah onunla karşılaştım. Okuldan hemen önce. Saçımdan bir tutam aldı ve 'Vişne. En sevdiğim tat' dedi."

Bir kere başladı mı, durmaz.

Sözleri cam kırıkları gibi, keskin ve acımasız, gecenin ağır sessizliğini kesiyor. Her biri taze bir yara gibi, aldığı her nefeste daha da derinleşiyor. Bana Oakley'nin hayatına nasıl girdiğini anlatıyor; yavaşça, kasıtlı bir şekilde, kan dolaşımına karışan bir zehir gibi. Bir fırtına gücüyle gelmemiş, dünyasını bir anda yıkıp geçmemiş. Hayır, sabırlıydı, incelikliydi, kenarlardan sızıyordu, ta ki bir gün her yerde olana kadar.

Okuldan sonra kolay gülümsemeler ve alıştırılmış iltifatlarla geldi, ona görüldüğünü hissettirecek kadar ilgi gösterdi. Onun için önemli olduğuna, arka planda kaybolan utangaç, beceriksiz bir kız olmadığına inandırmak için. Onu fark edilmeye değer biri gibi hissettirdi.

Ve on dört yaşındaydı. Çok genç, çok saf ve görülmek için çok çaresizdi.

Olanları göremedi - adamın yavaşça, metodik olarak sahneyi nasıl hazırladığını, onu ağının derinliklerine nasıl çektiğini. Onun onaylanma açlığını nasıl çarpıtabildiğini, *kullanabildiğini*. Göğsünde taşıdığı acıyı - birisi olma, ait olma ihtiyacını- aldı ve onu sömürebileceği bir şeye dönüştürdü.

Ve en kötüsü? Ben görmedim.

Hiçbir fikrim yoktu. önünde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşaretleri görmedim, çok geç olana kadar ne kadar derine battığını bilmiyordum. Beş ay diyor. Beş ay boyunca onun dünyasına girmiş, onu oynadığı hastalıklı, çarpık oyunda bir piyondan başka bir şey değilmiş gibi kandırmış.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ona yaklaştığını görmediğim ya da mesajlaştığını fark etmediğim için kendimden nefret ediyorum. Belki görseydim, bunu durdurabilirdim. Belki dört yıl önceki Cadılar Bayramı gecesinden önce bir şeyler yapabilirdim.

Ama o zamana kadar, onu tam olarak istediği yere getirmişti. Savunmasız. Ona aşık. Kalbi açık, umut dolu ve ezilmeye hazır. Ve o da tam olarak bunu yaptı. Tüm bunları, kızın ona verdiği kırılğan ve masum güveni aldı ve yok etti.

Onu kimsenin düzeltemeyeceği şekilde paramparça etti. Ondan sonra gelen herkesin, şu anda önümde çırılçıplak duran kalbine bir göz atmak için dişiyle tırnağıyla savaşmak zorunda kalacağından emin oldu.

Kelimeleri fısıldıyor, sesi rüzgârda taşınan bir nefesten daha fazlası değil, ama ben onları duyuyorum. Her birini duyuyorum ve her hecede beni parçalara ayırıyor.

"O gece aileme ilk kez yalan söyledim. Gizlice kaçtım. West Trinity Falls'daki o partiye gittim. Sarhoş oldum. Onun odasına girdim. Önce onu öptüm."

Sesi titriyor ve içindeki utancı, her kelimeye karışmış kendinden nefreti duyabiliyorum.

Phi, sahip olduğundan çok daha fazlasını hak eden bir kız. Yanlış kişiye güvenen ve bedelini ödeyen bir kız. Ve bu beni mahvediyor. Bunu görmediğimi bilmek, durdurmak için orada olmadığımı bilmek beni mahvediyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, su kulesinin soğuk metali avuçlarımı ısıtıyor ama acı hissetmiyorum. Hissettiğim tek şey öfke - bu lanet kuleyi parçalara ayırmak için yanıp tutuşan bu ihtiyaç.

Onu yok etmek istiyorum. Oakley'i bulmak ve yaptıkları için onu lime lime etmek istiyorum. Hâlâ yapmakta olduğu şey için. Ona kendini bu şekilde hissettirdiği için -küçük, kırık, sanki suçlu oymuş gibi.

Ama yapamam. Yapamam çünkü Oakley Wixx'i öldürmeyi hak eden biri varsa da Phi'dir ve bunu ondan almayacağım.

"O şeyleri ben yaptım, Jude. O seçimleri ben yaptım."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, elim onun üzerinde, sert ama nazik. Parmaklarım çenesini kavırıyor, onu kendime doğru çekiyorum çünkü beni görmesine ihtiyacım var.

"Bana bak."

Nefesi kekeliyor, titrek ve düzensiz ve nihayet bakışlarını benimkilere kaldırdığında, gözleri cam gibi, suçluluk duygusu ve içimde derin bir acı ile dolu.

Bu öyle bir acı ki size , tırnaklarını geçiriyor, bırakmayı reddediyor. Ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum -sıcak, kararsız- bana ne kadar yakın olduğunu hatırlatıyor.

Tek yapmak istediğim her şeyi alıp . Her parçasını.

Kendisine böyle bakmasını istemiyorum -kırılmış gibi, kırılgan gibi, olduğundan daha az bir güçmüş gibi.

Çünkü o böyle biri değil. *Hiç* böyle biri olmadı. Benim için öyle değil.

"Olanlar senin suçun değildi." Sesim sert, gecenin havasına çakıl taşı gibi sürtünüyor. "Asla senin hatan değildi. Oakley hasta bir pislik ve senin yaptığın hiçbir şey bunu hak etmeni sağlamadı."

Phi'nin gözleri başka bir yerde, kaçamayacağı bir yerdeymiş gibi uzaklara dalıyor. Bu bakışı tanıyorum - sanki kendi anılarına hapsolmuş, gömülü tuttuğu her şeyin ağırlığı altında boğuluyor. Ve sonunda sesi sessizliği yırtıp geçtiğinde, ancak bir fısıltının ötesine geçebiliyor.

"O zaman neden öyleymiş gibi hissediyorum? Neden yaptığım her seçim beni buraya getirmiş gibi hissediyorum? Buna mı?"

Hemen cevap vermiyorum. Cevap *veremem*. Sesindeki acı, kendi suçluluğunda boğuluyormuş gibi bana bakışı içimi parçalıyor, içimi dışıma çıkarıyor.

Kendi kusmuğunun yığınları içinde yatan babamı izlediğim geceleri çok canlı bir şekilde hatırlıyorum, birilerine yalvarıyor, *bana yalvarıyor*, durdurmam için. Acısını için. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, şimdi de tek yapabildiğim burada oturup kendimi çaresiz hissetmek.

Çünkü biri gözünüzün önünde parçalanırken böyle hissedersiniz. Düzeltmek, onları *kurtarmak* istersiniz ama bazen tek yapabileceğiniz orada olmaktır.

Ben de öyle yapıyorum.

Elim çıkıp kulağının arkasındaki gevşek bir saç telini okşuyor. Dokunuşum hafif, sabit - onun için sağlam bir şey

tutunmak. Şu anda buna ihtiyacı var. Taşıdığı her şeyin ağırlığı altında sarsılmayacak, kırılmayacak bir şeye.

"Sen *bir çocuktun*. Sen bir çocuktun, Seraphina," diyorum sonunda, sesim kısık, yüzeyin altında kaynayan öfkeyi kontrol altına almaya çalışarak. Hissettiğim öfke ona değil, ona. "Senden faydalandı, Geeks. Sizi *kullandı*. Ve bu onun suçu, sizin değil."

Gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyorum - gerçekte nasıl , onu uzaklaştırmaya çalıştığını, yıllardır taşıdığı suçluluk dağının altına gömdüğünü. İçinde derinlerde bir yerde, bunun onun hatası olmadığını bildiğini biliyorum. Bunu biliyor. Ama gerçeği kafanızda bilmek, kalbinize verdiği zararı durdurmaz.

Bunu çok uzun zamandır taşıyor, dokunduğu her şeyi zehirlemesine izin veriyor, kendini görme şeklini çarpıtmasına izin veriyor. Ve onun mücadelesini izlemek, hissetmeyi hak etmediği bir utanç denizinde görmek beni öldürüyor.

"St. Gabriel'deki yangın." Phi başka tarafa bakıyor, sesi ancak bir törpüden daha fazla, ham ve kırık. "Orada olacağını bilmiyordum. Oakley'nin oraya girip takılmayı sevdiğini biliyordum ama ben... senin olmaman gerekiyordu."

"Seraphina, ben-"

"Oakley bizden haberdar olduğunu, seninle benim hakkımda konuşacağını söyledi. Başından beri işin içinde olduğunu sanıyordum. O gece neredeyse seni öldürüyordum. İstemiştim. Hayatını mahvettim, Jude." Küçük bir hıçkırıkla boğuluyor, konuşmaya devam etmeden önce nefesini tutmaya çalışıyor. "Bu benim suçum. Bunu ben yaptım. Ve özür dilemenin bunu düzeltmeye asla yetmeyeceğini biliyorum."

Gözümü kırpmıyorum. Başka tarafa bakma.

Ona bakmaya devam ediyorum, bakışlarımın tüm ağırlığını hissetmesine izin veriyorum.

O yangın hayatımın içine etmişti.

Phi'nin yalanı Ponderosa Springs'e babamdan daha iyi olmadığımı inanmaları için gereken kanıtı verdi. Zincirleme bir reaksiyon başlattı, Jude'u sildi ve ardında sadece Sinclair adını bıraktı, başka bir şey olma şansım bile olmadan beni bir yıkım mirasıyla damgaladı.

Kızgın ama .

Bunun ona ne yaptığını gördüğüm halde nasıl olabilirim? Yaptıklarının kendi kırılmışlığından, kendi acısından kaynaklandığını bildiğim -hissettiğim- halde ondan nasıl nefret edebilirim?

Çünkü kendi acınızın içinde kapana kısılmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bildiğiniz tek yolla hayatta kalmaya çalıştığınız için pişmanlık duyduğunuz seçimler yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ben de o geçtim. O karanlıkta, , hatalar yaparken, sadece sizi içten içe yiyip bitiren acıdan başka *bir şey* hissetmeye çalışırken. Acının beni tanımadığım birine dönüştürmesine izin veren kişi oldum.

"O zaman üzülme."

Bu sözler onu şok etti ve bunu gözlerinde görebiliyorum - sanki bunu beklemiyormuş gibi hafifçe açılıyorlar. Sanki kendini hazırlamış, bekliyormuş gibi.

Öfkeyi, suçlamayı, hak ettiğine kendini ikna ettiği sözleri bekliyor. Nefesini tutmuş, kendisi hakkında inandığı şeyi onaylamamı bekliyor - onun hatası olduğunu, kızgın olduğumu, olanlar için ondan nefret ettiğimi.

", Geeks. Acını sana karşı kullanmıyorum. Acı -" Duraklıyorum, sesim hafifçe yumuşuyor, vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuşum gibi nazikleşiyor. "Acı bizi asla olmamız gerekmeyen insanlara dönüştürebilir."

Başını sallıyor, kelimeler dökülürken dudakları titriyor. "Benden nefret etmelisin."

"Belki," diye homurdandım, "ama ben bilmiyorum."

Acılarımız, uzaktaki ikiz alevlere çok benziyor.

Yara izlerimiz farklı olabilir, farklı eller tarafından kazınmış olabilir, ama aynı şekilde yanarlar. Aynı ateşte dövüldük, başka hiç kimsenin gerçekten anlayamayacağı aynı acıyla sertleştik.

Aynı ağırlığı taşıyan tek kişi o iken ondan nefret edemem - bize kırık dökük olmaktan başka bir şey olma şansı vermeyen bir dünyada yaşamanın dayanılmaz yükünü.

Sözlerinin ağırlığı aramıza yerleşiyor, ağır ve çiğ, ama bu şimdi paylaşılan türden bir ağırlık. Sanki yıllardır taşıdığı tüm utanç ve suçluluk yarı yarıya azalmış, istemediğim ama tutmaya istekli olduğum acılı bir değiş tokuşla bana aktarılmış gibi.

Çünkü belki de şu anda ihtiyacı olan şey budur - ağırlığı paylaşacak biri. Bir saniyeliğine bile olsa.

Soğuk tenimi ısıtıyor, su kulesinin metali kıyafetlerimden sızıyor ama kıpırdamıyorum. Rüzgâr etrafımızı sarıyor, saçlarımızı çekiştiriyor, sessizliği canlı bir şey gibi kesiyor.

Gökyüzü yavaş yavaş başlarken, mürekkep siyahı grinin en yumuşak tonuna dönüşürken orada yan yana oturuyoruz. Hâlâ karanlık, ama ufukta bir şeylerin ipucu var - bir şafak vaadi, karanlığı yaran bir ışık. Henüz bize tam olarak ulaşmayan ama hissedecek kadar yakın olan bir ışık.

Phi uzun, sessiz bir iç çekiyor, sırtı tankın soğuk çeliğine daha da gömülüyor ve sonunda kendini bana bırakıyor. Baş omzuma düşüyor, vücudunun ağırlığı benimkine gömülüyor.

"Henüz gitmek istemiyorum. Sadece bunun birkaç saniyesini daha yaşamak istiyorum. Her şeyin kırıldığı ve gibi davranmak zorunda olmadığım."

Sözleri beni hala hissedebildiğimi bilmediğim bir yerimden vurdu ve bir an için hiçbir şey söylemedim. Sadece ona bakıyorum, kızıl saçları gevşek, karışık dalgalar halinde göğsüme düşüyor.

Her zaman Reign'den çaldığı büyük boy flanel gömleklerden birini giyiyor, kolları çok uzun, etekleri yıllarca kullanılmaktan . Üzerinde gevşek bir şekilde duruyor ve onu olduğundan daha da küçük gösteriyor.

Bana doğru kıvrılışında kırılğan hissettiren bir şey var. Sanki bir santim bile kıpırdarsam, dünya tekrar etrafımızda paramparça olacakmış gibi.

Yavaşça nefesimi verdim, çenemi hafifçe başının yasladım, vanilya kokusu boşluğu doldurdu.

"Burada istediğiniz kadar kalabiliriz, Geeks." Ve kalıyoruz. Kalıyoruz.

Ufuk yavaş yavaş aydınlanmaya başlar, gece soluk lavanta ve yumuşak pembe tonlarıyla şafağa karışır. Rüzgâr ağaçların arasından hışırdarak okyanusun tuzlu kokusunu taşıyor ve yıldızlar birer birer gökyüzünden kaybolmaya başlıyor. Ama biz hareket etmiyoruz. Konuşmuyoruz. Sadece burada, bu sessiz anda var oluyoruz.

Zaman ve mekan arasında asılı kalmış, sanki yeterince hareketsiz oturursak, dünya aşağıda bizi beklemiyormuş gibi davranabiliriz.

Bazen hiçbir şeyle doldurmaya ihtiyaç duymadan tam bir sessizlik içinde otururuz. Hiçbir şeyin bize dokunamayacağını hissettiğimiz bu yerde kelimeler gereksizdir. Bir noktada Phi sigara paketimi kaptı ve onları kulenin kenarından aşağı atmakla tehdit etti, parmakları tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı, bunun yerine kendisi için bir tane almaya karar verdi.

içmedi, üzerine bir penis çizdi, tıpkı o küçük pislik gibi. öyle.

Ve sonra, saat gibi, o sessizliği biriyle bozar rastgele sorular. Konuşmadaki boşlukları, tam olarak anlamam bir ya da iki dakika süren garip, belirsiz bir bilgiyle dolduruyor.

"Hiç paralel evrenler hakkında düşündün mü?"

Alay ediyorum, küçük bir kahkahayla başımı sallıyorum. "Hayır, Bayan Ebedi Lanet, ama eminim ki yaptınız ve bana her şeyi anlatmak üzeresiniz."

Phi başını kaldırmıyor, kollarımda kıpırdamıyor bile, ama omzuma yasladığı hissediyorum, yumuşak ve geçici, akli bir yerde olsa bile hala benimlemiş gibi.

"Yaptığımız her seçimin başka bir evren yarattığı fikri," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sabit, sanki bunu daha önce binlerce kez düşünmüş gibi. "Kafam iyiiken, bunların hiçbirinin yaşanmadığı bir versiyonum olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Farklı olduğum bir yer. Belki de daha iyiyim."

Ona bakıyorum, saçları göğsümün üzerine dökülmüş, şafağın ışığının en zayıf ipucunu yakalıyor. Yüzü gölgeler arasında yarı yarıya gizlenmiş, ama ifadesinin çizgilerine kazınmış yorgunluğu, uzun zamandır taşıdığı her şeyin ağırlığını görebiliyorum.

İçimde bir şeyleri kırıyor -hâlâ kırılabileceğini bile bilmediğim bir şeyleri.

"Daha iyi bir yaşam umudumu uzun zaman önce yitirdim, İnekler."

Sesim amaçladığımdan daha sert, biraz fazla çiğ geliyor ama gerçek bu. İkinci şanslara hiç inanmadım.

En azından ben. Kader ipliğini döndürür ve sonra onarılamayacak karışır. Geri dönüşü yoktur.

Tekrar ufka bakıyorum, ışığın ağaçların tepelerinden süzülüp yere uzun, iskelet gölgeler düşürmesini izliyorum. Soğuk tenimi kemiriyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. O bana böyle yaslanmışken, sanki bu kahrolası kasabada kalan tek iki insan bizmişiz gibi.

"Ya dışarıda başka bir versiyonumuz varsa? Hepsinde birbirimizden nefret ettiğimizi mi düşünüyorsun?"

Gülmekten kendimi , "Rook Van Doren'ın kin tutma şekline bakılırsa, ailemizin nefreti tüm evrenleri kapsıyor diyebilirim."

"Doğru," diye homurdanıyor Phi, nefesi boynuma değiyor. "birinde tamamen yabancı olabiliriz. Ben senin patronun olabilirdim ya da sen benim sinir bozucu komşum olabilirdin. O kadar çok farklı olasılık var ki, yine de içinde sıkışıp kaldığımız bu."

Kelimeler havada asılı kalıyor, olması gerekenden daha ağır. Belki de doğru oldukları içindir. Var olabilecek tüm versiyonlarımız arasında, içinde sıkışıp kaldığımız versiyon bu. İkimizin de kırıldığı, ikimizin de yaralandığı, ikimizin de gerçekten düzelemeyecek kadar ileri gittiği.

"Hayat bu," mırıldanıyorum, "İplik eğirilir, dolanır, kesilir. Geri sarmak yok. Düzeltmek de yok."

"O zaman kendimizinkini yapalım."

Kaşlarımı çatıyorum, bununla nereye varmaya çalıştığımdan pek emin değilim. "Sanırım çok fazla *Doctor Who* izliyorsun-"

"Ciddiyim, göt herif." Phi yanımda kayıyor, başı hafifçe kalkıyor, sadece vahşi, karışık kızıl saç perdesinin arasından bana bakmasına yetecek kadar.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dünya bir anlığına duraksıyor, solmakta olan gece ile sürünen şafak arasında sıkışıyor gibi görünüyor.

Yeşil deniz camı.

Büyükannem hayattayken onunla birlikte sahilde bulduklarımınla aynı renkteydi. Deniz tarafından kaybolmuş ve atılmış, bir zamanlar keskin olan ama yıllarca dalgalarda yuvarlanarak yumuşamış, pürüzsüz, yıpranmış parçalardan başka bir şey değillerdi.

Kırık dökük ama bir şekilde daha güzel.

Seraphina'nın bana bildiğim tek evi hatırlatan gözleri olurdu.

"Tam burada, şu anda, biz hiç kimseyiz. Geçmişimiz yok. Soyadımız yok. Sen sadece Jude'sun. Ben sadece Phi'yim. Bize ait bir şey yaratabiliriz."

Phi bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi; her şeyi unutmak, tüm acıları, yaraları bir kenara bırakmak ve sadece... biz olmak.

Ama bu o kadar basit
değil. Olamaz, bizim
için değil.

"Sadece İnekler ve Yalnızlar, ha?" Yorgun gözlerine sırtıtmamak için yanağımın içini ısırarak homurdanıyorum.

"Evet." Phi hafifçe başını sallıyor. "Bizim evrenimiz,
Yalnız." "Bizim evrenimiz, Geeks."

Kelimeler boğazımdan jilet gibi çıkıyor.

Phi'yi *sikmek* başka bir şey. başa çıkabilirim.

ağırlığını taşımasına yardımcı olmak için üzerime kusmasına izin vermek mi? Çok kolay.

Kendimi bölümlere ayırabilir, mesafemi koruyabilir, bu çapraz acı ve cinsel gerilimden başka bir şey değilmiş gibi davranabilirdim.

Ama bu? Sabaha kadar evren hakkında konuşmalar? Ona duygusal olarak bağlanmak mı? Kızgınlık ve cinsel çekimden bir şey hissetmeme izin vermek mi?

Hayatıma yıkımı davet ediyor.

Sonsuza dek mutlu bir hayatımız olmayacak. Arkadaşlık şansımız bile olmayacak.

Biz bir trajediyiz.

Heathcliff ve Catherine gibi, sonsuza dek acımasız bir tutku ve yıkım dansına kilitlenmişler, birbirlerini parçalıyorlar çünkü kanamadan nasıl seveceklerini bilmiyorlar.

İnsanların sizi uyardığı, sınıflarda çatık kaşlarla inceledikleri ve "*Nasıl bu kadar kötü oldu?*" diye sordukları türden bir hikayeyiz.

Bizler yumuşak sonlar için yaratılmadık. Felaketler için, yara izleri bırakan, son sayfa çevrildikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan türden bağlantılar için yaratılmışız.

Bunu biliyorum.

Yine de kalıyorum.

Çünkü benim aptal, salak kalbimde hâlâ küçük bir umut kırıntısı . Belki de bu bizim evrenimizdir diye bir ışık titremesi.

Belki de bir su kulesinin tepesindeki bu küçücük, kısacık anda her şeyi yeniden yazabiliriz. Bize ait olan, başkasına ait olmayan bir şey yaratabiliriz.

Ve tek istediğim de buydu. Bana ait bir şey. Sadece Jude'a.

Kalıyorum çünkü ilk kez onu görebiliyorum, gerçek onu. Uzun zamandır sakladığı kırılğan, kırık parçaları şafağın solgun ışığında ortaya çıkıyor. Ama bu anın, onun kalbine bu nadir bakışın geçici olduğunu biliyorum. Bir güneş tutulmasını izlemek gibi -kısa, nefes kesici ve kadar kırılğan ki gözümü kırparsam yok olacak.

Yarın, duvarlar tekrar yükselecek. Gölgelerine, yıllarını harcayarak inşa ettiği zırhının güvenliğine çekilecek ve ben onu bir daha böyle görüp göremeyeceğimi merak ederek burada kalacağım.

Ve bir güneş tutulması gibi, bana güzel ve dokunulmaz bir şeyin anısından başka bir şey bırakmayacak.

Phi iç geçiriyor, güneşin ilk ışıkları ufukta yayılmaya başladığında başı omzuma yaslanıyor.

"Bu evrende, bunların hiçbiri bizi arkadaş yapmaz, Jude."

"Bunu hayal bile edemezdim."

Bu her neyse, biz her neyse, bu arkadaşlık değil. Bu daha karmaşık, daha karanlık ve muhtemelen bitmeden önce ikimizi de parçalayacak bir şey.

Ama şimdilik bu anı -sessizliği, acıyı ve kısacık evrenimizin bana onun hırçın kalbinin kısa tutulmasını görme şansını vermesini- kabul ediyorum.

kafirler

...

3 Kasım

Heathen HQ Grup Sohbeti

KRALİYET EŞEĞİ

Cumartesi günü limanlar açık. 1/8 mil drag. Dört araba sırası. Yeni sürücüler bulmaya çalışıyorum, isteyen var mı?

NOR

Aptalların nakliye konteynerlerine çarpmasını izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Ben de varım.

BEN

Bujilerimi değiştirmem lazım ama ben .

Ezzy

Gece yarısına kadar konserim var, ama merak etmeyin, sonra sizi varlığımla kutsayacağım. Senin için bir imza bile getirebilirim.

KRALİYET EŞEĞİ

Yumuşak bir şey olsun ki kıcıımı onunla silebileyim.

ANDY

Ahbap. İğrenç.

ANDY

Ez ile bu gece Grove'da. Sonrasında takılırım ama bu gece sıraya girmem zor. Limandan nefret ediyorum. Kaydırakta drag yarışı yapmak gibi bir şey.

KRALİYET EŞEĞİ

Takım kaptanı taşaksız, Drom.

Ezzy

Jude içeride. Onunla takım olabilirsiniz.

NOR

Bir Sinclair ile arkadaş olmayı oyladığımız zamanı kaçırdım mı?

KRALİYET EŞEĞİ

Ezzy ve o artık kanka oldular. Eşleşen arkadaşlık bileklikleri var.

EZZY

Geçen hafta Spotify çalma listemi onunla paylaştığımı unutma. Kışkandın mı, Reignbow?

ATTIE

Komadan yeni uyandım. Kiminle takım oluyoruz?

ATTIE

Ez de işin içinde mi?

ATTIE

Değilse, katılabilir miyim?

yargıç

...

Phi

7 Kasım

"MIT'NİN KAYIP," O İLHAM PERİLERİ, A TEMBEL SİRİTMAK ÇEKİŞTİRME
AT ONUN DUDAKLAR. "KİM
sırf beni susturmak için sarhoşken pi sayısının ilk elli basamağını
ezbere okuyan bir kız istemez miydin?"

Güneş artık tamamen doğmuş durumda, ışığı aşağıdaki kasabanın
üzerine hiç çekinmeden yayılıyor, parlak ve acımasız, bir zamanlar
içinde saklandığımız tüm gölgeleri siliyor. Yine de burada kendimi hala
kozalanmış, günün sertliğinden korunmuş hissediyorum.

Gülüyorum, dizlerimi göğsüme çekerek kemiklerime yerleşen
soğuşu kovmaya çalışıyorum. "Yağcılık sadece gerçek olduğunda işe
yarar, Sinclair."

Pasın metalik tınısı, Jude'un giydiğim kapüşonlu tişörtünün belli
belirsiz kokusuna karışıyor; Kara Buz'un duman gibi yayılan mürekkep
kokusuyla sırlıklam olmuş deri ciltli kitaplar. Korkuluklara yaslanmış,
soluk mavi gökyüzünde silueti göze çarpıyor.

Rahatlatıcı, etrafımı sarıyor, beni uykuya daha da yaklaştırıyor.

Henüz gitmek istemiyorum. Sadece birkaç dakika daha.

Jude korkuluklara yaslanmış, soluk gökyüzüne karşı rahat bir siluet
çiziyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sana lanet bir şiir
yazdım

sabah 8:00'de, Geeks. Daha ne kadar samimi olabilirim bilmiyorum."

"Henüz bitmedi mi?"

Parmakları ekranın üzerinde duraklıyor, gözlerinde belirsizlik titreşiyor. Telefonunun yumuşak parıltısı sabah ışığıyla yarışıyor ve onu iki dünya arasında sıkışmış gibi gösteriyor.

Bir süre sonra elini uzatıyor, kelimelerin kendisinden değil ama ne anlama gelebileceklerinden dolayı ağır hissettiren sessiz bir davet.

"Bana oku." Yanağımı dizlerime yasladığımda sesim uykuyla karışıyor, kemiklerimdeki yorgunluk her şeyi daha yumuşak, daha yavaş hissettiriyor.

"Evet, Majesteleri." "Pislik."

"Okumamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, özür dilerim." Dudaklarımda uykulu bir gülümseme beliriyor. "Sahne sizin, Şair Laureate."

Güneş ışığı saçlarının arasından süzülerek neredeyse altın renginde görünmesini sağlıyor, bu da kollarını saran mürekkeple keskin bir tezat oluşturunuyor.

"Çok küçük bir saksıda yer arayan bir bitki gibi. Rahatlık için bağlanan kökler, değişimini boğuyor. İlk kırık için yalvardın. Bir saksıya hapsolmuş kız, gözlerin acı için yalvardı. Toprağımı musun, kalp acısıyla sırlıslıkla?"

Okumaya başlarken sesi yavaş ve dikkatli, kelimeler dilinden dökülüyor. Şiir planlanmamış olsa da, okuma şekli sanki bir ömür boyu kelimeleri yüksek sesle gibi pratikmiş gibi geliyor.

Çizgilere zar zor odaklanıyorum, ilk ışıkta nasıl dikkatimi dağıtıyor. Güneş dudağının altındaki yara izini belirginleştiriyor. Bu gece öğrendiğime göre, ilk kez bisiklete binerken aldığı bir iz.

"Ağaca dönüşen kız, parçalanışının benim için ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Dallar asla ulaşamayacağın bir gökyüzüne doğru uzanıyor, kökler derinlere iniyor, asla orada olmayan bir şeyi arıyor."

Onu izliyorum; dudakları kıpırdıyor, çenesi her satırda hafifçe geriliyor, parmakları telefonu biraz fazla sıkı kavırıyor. Yüzündeki leylak rengi morluklar

Parmak eklemleri onu daha sert, daha kaba göstermeli, ama bunun yerine yumuşaklığına katkıda bulunuyorlar.

Jude yıpranmış bir roman, kenarları yıpranmış ama yine de okumaya değer.

"Hissediyor musun?" diye soruyor, sesi yumuşayarak. "İçindeki kırılmayı, olmak istediğin her şeyin ağırlığı altında parçalanmayı?"

Kelimeler yavaş, sessiz bir uyuşturucu gibi kan dolaşıma karışıyor, sıcak ve ağır. Dudağımı ısııyorum, kendimi o ana hapsetmeye, bu nadir yumuşaklığa tutunmaya çalışıyorum. Sadece burada biraz daha kalmak istiyorum. Dünyanın olasılıklarının yeniden sonsuz görüldüğü ve o kadar da ürkütücü olmadığı bir yerde.

"Şu haline bak," diye nefes alıyor, gözleri telefonu bırakıp benimkini buluyor, kaşları seğiriyor, "çatlaklardan filizleniyor. Tam çiçek açmış bir harabe."

Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilmeden bakışlarını karşılıyorum.

Aramızda kırılğan ve konuşulmayan, sabahın kendisi gibi hassas bir şey var - bir başlangıç, bir son ve evrenimizin dışında asla var olamayacak daha fazlası.

"Kahretsin," diye tıslıyorum elimdeki cırcır kayarak beton zemine .

Keskin takırtı beni getiriyor, hafızamın sisini soğuk bir su sıçraması gibi yarıyor. Tanıdık motor yağı ve metal kokusu eski bir dost gibi etrafıma yerleşirken gözlerimi kırıştırtıp yeniden odaklanıyorum.

Aleti almak için eğildim, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekmeden önce onunla kendi kafama vurmayı düşünecek kadar uzun süre durakladım.

Bu yüzden aletlerle boğuşurken anılarımızın beynimizi ele geçirmesine izin vermeyiz Phi.

Garaj sessizdir, öğleden sonra güneşi geniş pencerelerden içeri süzülmemekte ve zemine uzun gölgeler düşürmektedir. Eski yarış efsanelerinin posterleri ve Reign'in çocukluk kupaları duvarları ve rafları kaplarken, eski araba parçaları betonun üzerine dağılmış, birinin onlara yeniden hayat vermesini bekliyor.

Bu garaj sadece bir atölye değil. Burası bir ev.

Babamın bana ilk lastiğimi nasıl değiştireceğimi öğrettiği ve Reign'in bir keresinde aşkıma kanıtlamak için bir egzoz borusunu yalamam için bana meydan okuduğu yer

arabaların. Elbette bunu yaptım, ama sadece altı yaşında olduğum ve aptalca bir şekilde ağabeyimi etkilemeye kararlı olduğum için.

Cırcırı yerine yerleştiriyorum, parmaklarım pratik bir kolaylıkla etrafını sarıyor. Hareket sabit, mekanik - bu arabayı çoğu insandan daha iyi tanıyorum. Liseden beri projem olan Nissan'ın aynısı. Anneme aylarca hurdalıktan benim için alması için yalvarmıştım, sıfırdan yapmak için çaresizdim.

Ve vardı.

Silvia hayalimdeki araba için hayal ettiğim her şey olana kadar parça parça. Etiketinde açıkça Vixen yazıyordu, sapkın lakabımın kökeni.

Ama burada bile, ellerimde aletlerin rahatlatıcı ağırlığı ve havada taze yağ kokusu varken, Jude Sinclair'in hayaletinden kaçamıyorum. Zihnimin bir köşesinde, görmezden gelinmeyi reddeden sürekli bir varlık olarak duruyor. Su kulesindeki geceden beri, aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde - kenarlarda geziniyor, asla dokunacak kadar yakın değil ama her zaman hissedecek kadar yakın.

Beni rahat bırakıyor, mesafesini koruyor. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Ona gelmeme izin veriyor, topu benim sahama atıyor, gururumu o gece orada paylaşılanların müziğiyle yüzleşmekten koruyor.

Bu hak etmediğim bir nezaket.

Son bujiyi sıkıyorum, parmaklarım otomatik olarak hareket ederken zihnim hayatlarımızda yarattığımız karmaşaya geri dönüyor. Jude ve ben şu anda tehlikeli sulardayız ve bu sulara nasıl yol alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Çizgileri aştık - açık tutmam gereken çizgileri, soyadlarımızı ya da damarlarımızda akan geçmişî umursamayan çizgileri.

Jude ondan nefret etmeme izin vermeye hazırdı. Kendimin en kötü yanlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayayım diye hikâyemdeki kötü adam olmaya hazırdı. Sırf yangınla ilgili kendi suçluluk duygumla yüzleşmemi engellemek için her şey için onu suçlamama izin verdi.

O yangın ya da onun hayatında yol açtığı olaylar zinciri için onun affını hak etmiyorum. Ama yine de bana verdi, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Cırcır tekrar kayıyor, açığı ayarlamaya çalışırken elim beceriksizleşiyor. Avucumdaki acıyı silkeleyerek içimden küfrediyorum ve tekrar motora odaklanıyorum.

Hayatım boyunca, Ponderosa Springs bana Sinclair ailesinin kim olduğunu öğretti. Onlar merhameti olmayan ve yaptıkları tahribattan pişmanlık duymayan omurgasız, aşağılık insanlar.

Ama Jude buraya taşındığından beri bana bunların hiçbirini olmadığını gösterdi.

Yok.

Evet, çıplak elleriyle birini vahşice öldürdü ama bunu beni korumak için yaptı. Birinin bana zarar vermesini engellemek için.

Ya o su kulesinde? Bana karşı çok yumuşaktı.

Hiç beklemediğim bir anda, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir anda, bana gerçek olabileceğim bir yer verdi, yıllar boyunca inşa ettiğim tüm rollerden ve maskelerden sıyrıldım.

O kulede, şafak ufukta süzülürken, her şeyin çözülmesine izin verdim. Her pürüzlü, çirkin ortaya çıkardım. Ve Jude irkilmedi. Güzelleştirmeye ya da düzeltmeye çalışmadı.

Öylece *kaldı*, sessizliği herhangi bir kelimedenden daha rahatlatıcı olabilirdi.

Her söylentiye, her uyarıya rağmen, artık ondan nefret edemiyorum. Soyadım ne kadar nefret etmem gerektiğini söylese de.

Kendimi dış dünyaya karşı ne kadar sertleştirmiş olursam olayım, içimde sessiz ve hassas bir kalp atmaya devam ediyor. Ve ondan nefret etmeyi reddediyor. Dört yıl boyunca etrafında özgürce dolaşabilecek kadar güvende hissettiren tek kişi o iken değil.

Kulaklığımdaki nazik bir çekiştirme beni hain düşünceler sarmalından çekip çıkarıyor ve tütün ve duman kokusunu yakaladığım anda yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Hiçbir şey yapmadan yakalandım. Ama bunun tek nedeni şu anda yanımda duran kişinin zihnimi okuma konusunda sinir bozucu bir yeteneğe sahip olması.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Babamın sesi sıcak, biraz yorgun ve çok tanıdık. Çok fazla sorumluluğun ağırlığını taşıyor, sanki uzun bir yargılama günü omuzlarına yüklenmiş gibi.

Kaputun altından bakıyorum, onu iş kıyafetleri içinde görüyorum - kravatı gevşemiş, gömlek kolları dövme kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmış, uzun bir günün kırıksıklıkları loş garaj ışığıyla yumuşatılmış.

Çelik ve yağıdan oluşan bir mabette bir yargıç olarak yağın arasında yersiz görünüyor. Yine de onda buraya uyan bir şeyler var, sanki bu alan onu tanıyor - hayat omuzlarına yerleşmeden önceki halini hatırlıyor.

"Uzun bir gün müydü, Yargıç?" Dudaklarımda bir sırıtişla alay ediyorum.

Tezgâha yaslanırken başını sallayarak homurdanıyor. Günün yükü üzerine yapışmış olsa da ağzının kenarlarındaki hafif kıpırtı bir gülümsemeye işaret ediyor.

"Öyle de denebilir. Hiç kolaylaşmıyor."

Ellerimi yağ lekeli beze siliyorum, soru ben durduramadan fokurduyor.

"Seni bu kadar strese sokuyorsa neden yargıç oldun? Neden tamirci ya da gerçekten zevk alacağın bir iş yapmadın?"

Yargı sisteminin bir parçası olmak Van Doren'in mirası, onun için çizilmiş bir yol olduğunu biliyordum. Ama hep merak etmişimdir, neden bu yolu seçti, bu yol ona ağır gelmesine rağmen neden devam etti?

Babam duraksıyor, sabit ela gözleri benimkileri arıyor, mahkeme salonunda geçirdiği yılların getirdiği bir anlayış derinliği var.

"İnsanların adalet için çaresiz kaldıklarında ne kadar ileri gidebileceklerini biliyorum. Bunu elde etmenin nelere mal olduğunu. Hiç kimse huzur bulmak için ailemizin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı."

Sözcükleri ağırlaşıyor, söylenmemiş gerçekler aramızdaki havayı dokuyor.

Amcalarım, babam - onlar bir gölge taşıyorlar, insanların unvanlarından dolayı değil, geçmişlerindeki karanlıktan dolayı saygı duydukları bir itibar.

Uyandırdıkları korku, para ya da övgülerden gelen bir korku değil; daha derin, kazanılmış bir şey. Sırlar üzerine kurulu bir miras ve kendilerine ait olanı korumak için döktükleri kan. Bunu biliyorum. Bir araya getirmek için yeterince fısıltılı konuşma duydum. Atlas ve ben aile tatillerinde kulak misafiri olma sanatını mükemmelleştirdik, çok fazla konuşulduktan sonra ağzından kaçan itirafları özümstedik. birçok kadeh şarap.

Ormanda kurtulmama yardım ettikleri adam mı? O onların ilk cesedi değildi.

"Ayrıca, kravat takınca inanılmaz görünüyorum." Babam değişiyor, biraz sırtıyor, her zaman yaptığı gibi mizahla gerginliği kırıyor.

Gözlerimi deviriyorum, bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Tıka beni. Thatch Amca gibi konuşuyorsun."

Kıkırdıyor, bakışları garajın etrafında dolaşırken sıcaklık yayılıyor - On tane imrenilen JDM arabası tepe ışıklarının altında parlıyor, yağdan bir taç içinde parlatılmış mücevherler.

Burası onun evi, krallığı. Alın teri ve özveriyle, anahtar anahtar, cıvata cıvata inşa edilmiş bir yer.

Gözleri tekrar bana dikildiğinde, Silvia'mın kaputunun altına bakmak için daha da yaklaşıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Mezarlık mı?"

Başımı salladığımda naneli sakızımın yankısı havada çıtırdıyor. "Liman."

İç geçiriyor, dövmeli elini yüzünde gezdiriyor, baş ve işaret parmaklarını gözlerine bastırıyor. "Phi, kutsal olan her şey aşkına, bu gece seni Pasifik'ten çıkarmak zorunda bırakma beni."

"Dostum, yanlış çocuk," diye alay ediyorum, mandalımı bir silah gibi sallayarak. "O konuşmayı Reign'e yap. Direksiyon başında ne bok gerçekten biliyorum."

Babam inliyor, bıkkınlık dolu ama gururlu bir ses. "Debriyajı bırakma, yoksa çekişi hemen kaybedersin. Kavramayı hisset, bırak-"

"Tam gaz vermeden önce lastiklerin asfaltı ısırmasına izin ver. Kırmızı çizgiye gelme, torkun hala sert çektiği tatlı noktadan hemen önce vites değiştir?" Bitiriyorum, sırtışım daha da genişliyor.

"Biliyor musun?"-başını sallıyor, dudakları gülümsemeye karşı savaşıırken seğiriyor-"Çocukken bana bu kadar benzemeni severdim. Sonra yürümeyi öğrendin ve ben kendi kalp krizimi yarattığımı fark ettim."

"Siktir git," diye gülüyorum, onu şakacı bir şekilde itiyorum, bizim dilimizde seni seviyorum anlamına gelen bir dürtme.

Ehliyetimi aldığımda, çoğu çocuğun aldığı gibi dikkatli sürüş dersleri almadım. Etrafta yavaş turlar yoktu.

boş otoparklar, otoyola çıkarken hayatta kalmak için dua eden gergin bir ebeveynle beyaz mafsallı birleşmeler yok.

Hayır, Rook Van Doren'ın benim için başka planları vardı.

Beni bir Nissan Fairlady Z'nin direksiyonuna fırlattı ve limana götürdü. İkinci bir şans yoktu, elini tutmak yoktu. Vites değiştirmek kas hafızama kazınana kadar beni Mezarlığa götürmeyi düşünmedi bile. Yola duyduğum saygının her bir zerresini, her bir şeridini sanki kutsalmış, dokunulmaz bir şeymiş gibi kazanmamı sağladı.

Şimdi de neden adrenalini bağımlısı olduğumu merak ediyor. Gerçekten mi, dostum?

Beni neredeyse sıfırdan inşa ettiniz, hız ve benzinle dövdünüz ve şimdi kurşun ayakla çıkmama şaşırdınız mı? Bu bir köpekbalığı yaratıp sonra da neden yüzmeyi sevdiğini merak etmek gibi.

"Aranızdaki şey..." Boğazını temizliyor, havada yoğun bir gariplik var. "Jude iyi gidiyor mu?"

Gauntlet'ten sonra konuşmuştuk; her şeyi ortaya dökmüş, ona gerçeği anlatmıştım. Jude'un sadece beni koruduğunu açıkça belirtmişim, ama yine de gözlerindeki endişeyi, şüpheyi görebiliyordum.

Ve şimdi hala orada, onu kemiriyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"İyi." Omuz silkiyorum, yalan dilimden kayıyor. "O sadece başka bir oda arkadaşı."

"Uygunsuz davranmıyor ya da yapmaya çalışmıyor-"

"Hayır baba," diye sözünü kesiyorum, elimdeki aleti gereğinden fazla sertçe çeviriyorum. Göğsümde kızgınlık alevlenirken metal avucumu ısıyor. "Öyle bir şey değil."

Kimsenin -ben de dahil olmak üzere- Jude'a şüpheyi yaklaşmaması beni sinirlendiriyor.

Sinclair isminin temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Easton Sinclair'ın aileme yaptıklarından nefret ediyorum. Stephen Sinclair'ın Ponderosa Springs'e yaptıklarından, bu kasabada güvende gereken kadınlara yaptıklarından nefret ediyorum. Onların mirası çürümüş, asla iyileşmeyen iltihaplı bir yara.

Babamın neden bu kadar koruyucu olduğunu anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama Jude onlar gibi değil.

Olmasını istiyorum. Kahretsin, ona *ihtiyacım* . Başka bir Sinclair olsaydı çok daha kolay olurdu -aynı yozlaşmış ağaçtan oyulmuş başka bir canavar. Ama değil.

En azından Jude bir şans verilmesini hak ediyor. Zehirli ağaçtan çok çok uzağa düşen elma olma şansı.

"Seni duyuyorum." Babamın sesi yumuşuyor, beni kucaklamadan önce saçlarımı karıştırıyor. Kolları her zaman olduğu gibi sağlam ve güçlü bir şekilde beni sarıyor. "Sadece endişeleniyorum evlat. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Bu o kadar kolay, tanıdık bir hareket ki beni sabitliyor, kaotik dünyayı bir anlığına hareketsiz kılıyor. Onun sıcaklığını, sağlamlığını hissediyorum ve aniden geri çekiliyorum.

Hayatın basit olduğu zamanlara, sırlar ve beklentilerle dolu bu karmaşık ağa dönüşmeden önceki zamanlara.

Yine çocuktum, yatma saatinden sonra gizlice aşağı iniyordum, biraz daha kalmama izin vereceğini biliyordum. Oturma odasında yere otururduk, etrafımız dağınık LEGO parçalarıyla çevriliydi, kaleler ve arabalar yapardık, fısıldaşırdık ve dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi gülerdik.

O zamanlar babam sadece babam değildi, en iyi arkadaşımdı. Her şeyi tamir edebilen, her şeyi inşa edebilen ve sadece bir şaka ve dondurmaya her şeyi yoluna koyabilen adam.

Yolun bir yerinde hayat karmaşıklaştı. Farklı akıntılara kapılmış iki gemi gibi birbirimizden uzaklaştık. Aramızdaki mesafe büyüdü, ilk başta belli belirsizdi, ta ki farklı gezegenlerin yörüngesinde dönüyormuşuz gibi hissedene kadar.

Ama burada onun kollarında dururken hala hissedebiliyorum - o bağı, hiçbir zamanın ya da ortak DNA eksikliğinin koparamayacağı o sarsılmaz bağı.

"Biliyorum baba," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı, ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Biliyorum."

"Seni özledim," diye fısıldıyor saçlarımın tepesine, sesi sert. "Nerelerdeydin, Tatlı Phi?"

Sözleri göğsümde bir delik açıyor çünkü fiziksel olarak nerede olduğumu sormadığını biliyorum. Nereye gittiğimi soruyor.

Eskiden her odayı aydınlatan kız, akşam yemeğinden sonra onunla garaja kadar yarışan, gülmek ya da onunla bir sır paylaşmak için bir nedene ihtiyaç duymayan çocuk.

Ona her şeyiyle güvenen kız.

Farkında olmadığı şey ise, sorduğu kızın ölmüş olduğudur.

Ve ona hala tutunduğu, şiddetle inandığı versiyonumun uzun zaman önce öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sizi her şeyden çok seven adama, tutunduğu kişinin sadece bir anı olduğunu nasıl söylersiniz?

Sizde her zaman en iyisini gören kişinin gözlerinin içine bakıp artık o kişi olmadığınızı nasıl kabul edersiniz?

-Ve belki de hiç ?

"Tam burada," diye , yalanı zar zor idare ediyorum.

Yumuşak bir şekilde nefes veriyor, göğsü yanağımın altında yükselip alçalıyor. Gözlerime bakacak kadar geri çekildiğinde, bakışlarında benim veremeyeceğim cevapları aradığını görüyorum.

"Bir süredir senkronize olmadığımızı biliyorum," diyor sessizce, sesi sabit ama acı dolu. "Ne yaptığımı ya da neyin değiştiğini bilmiyorum. Ama ne kadar uzaklaştığını düşünürsen düşün, ne kadar kaybolmuş hissedersen hisset, ben her zaman yanımdayım. Asla çok uzağa gitmiş sayılmazsın. Evin her zaman burada."

Parmağı kalbinin üzerine hafifçe dokunuyor ve bu basit hareket sanki beni ikiye ayırıyor.

Her şeye rağmen - neden olduğum hasara, düştüğüm derinliklere - beni hala kızı olarak görüyor. Hâlâ kurtarılmaya değer olduğuma inanıyor.

Bir an için, kırılmaya, her şeyin ortaya dökülmesine -acı, sırlar, suçluluk- izin vermeye hazır bir şekilde kenarda sallanıyorum.

Parçalanmak, ben küçükken, dünya daha az karmaşıkken yaptığı gibi her şeyi düzeltmesine izin vermek istiyorum. Her zaman yatmadan önce yaptığı gibi, dolabımdaki canavarları son bir kez kovalamasını istiyorum.

Ama yapamam.

Bu yük benim. Her zaman öyleydi.

"Bitirmeme yardım ister misin?" Soruyorum, .

"Annene çok benziyorsun," diye mırıldanıyor, alnımı şakacı bir şekilde dürtüyor. "İnatçı."

Gözlerimi deviriyorum, cırcırı elimden alıp arabamdaki işi bitirmeme yardım ederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermememin bir sebebi var. İnsanların beni incitmekten korkmasını istiyorum.

Öfkemi bir taç gibi giyiyorum, mesafeli ve bir krallık üzerinde hüküm sürüyorum. Bu sadece bir kalkan değil; her yaradan, her ihanetten dövülmüş bir taht. Onu yüksekte inşa ettim, herkesin beni gördüğünde hissettiği ilk şeyin korku olmasını, çok yaklaştırmaya cüret ettiklerinde çarptıkları ilk duvar olmasını sağladım.

Sözcükleri birer silaha dönüştürerek keskin uçlarımı ustura hassasiyetinde bile dim. Şirretliğı bir sanat gibi kullanmayı öğrendim - kimse karşılık vermeden izlerini hızlı, temiz bir şekilde bırakan bir sanat. Zalimlik oyununda her zaman iki adım önde olan kötü kız rolünde ustalaştım.

Korku güç demektir.

Bu, bir daha asla başkasının merhametine kalmayacağım, bir daha asla başkası yara almadan uzaklaşırken kanlar içinde kalan kız olmayacağım anlamına geliyordu.

Olmak istediğim her şey oldum: dokunulmaz, kırılmaz, meydan okunamayacak kadar tehlikeli bir kaltak.

Ama bununla birlikte gelen yalnızlığı hiç hesaba ; içinde kimsenin kalmadığı bir taht odasının boşluğu sessizliğini.

Yalnızım.

Bir süredir yalnızdım, *bunu biliyorum*. Ama bunun acısı, şimdi beni nasıl pençeliyor? Bu yeni bir şey.

Bunun sebebi Jude'dur.

Yalnızlık değil, o her zaman benim oldu. Bu, taşımayı öğrendiğim tanıdık bir ağırlık, kendim için seçtiğim sürekli bir yoldaş. Yalnızlığımı bir zırh gibi giydim, kontrol edebildiğim bir şey, dünyayı uzak tutan ikinci bir deri. Ama bunun *acısı*? Unuttuğumu sandığım boş alanlara kazınan keskinlik?

Bu o.

Jude bana *kendim* olabileceğim bir evren verdi.

Ama şimdi dayanılmaz kılan da bu, bilmek.

Koridorun hemen sonunda, gardımı indirebileceğim bir alan olduğunu bilmek. Her şeyin yükünü tek başıma taşımak zorundaymışım gibi hissetmeden yeniden nefes alabileceğim bir yer. Uzun zamandır sakladığım Phi'nin daha yumuşak versiyonunun korkusuzca var olabileceği bir alan.

Ama o yer Jude'un yanıdır ve o eşiği geçmek düşman topraklarına adım atmak anlamına gelecektir.

Yasak, asla girmemem için yetiştirildiğim duvarları olan bir ev.

liman

...

Phi

8 Kasım

ZENGİN ÇOCUKLAR UCUZ BİR HEYECAN İÇİN HER ŞEYİ YAPARLAR.

Kapalı bir konteyner sahasına izinsiz girmek de buna dahildir, ancak bununla sınırlı değildir, çünkü görünüşe göre burası mükemmel bir drag pisti oluşturmaktadır.

Spoiler uyarısı: Ben de o zengin veletlerden biriyim.

Liman bu gece iş için kilitli, ancak felaketle dans etmekten zevk alan pervasız birkaç kişi için sonuna kadar açık. *şimdilik* açık olduğunu söylemeliyim. Çok fazla insan geldi ve mavi ışıklar yanıp havayı bozmadan önce belki iki saatimiz var.

İyi bir gece geçirdim. Param var, sicilim tertemiz ve yarışların heyecanı hala damarlarımda dolaşıyor.

Tek sorun ne? *Ona* bakmadan duramıyorum.

Bir mıknatıs gibi, Jude ve öldürülmüş Skyline'ını kusursuz bir driftte süzülürken yakalamak için tam zamanında gözlerim bitiş çizgisine çekiliyor. Araba sadece hareket etmiyor, sinsice ilerliyor, şık ve tehlikeli, gecenin kendisinden doğmuş. Siyah üzerine siyah, karanlığı kesen keskin çizgiler, dikkat isteyen vahşi bir zarafetle asfaltı yutuyor.

Bu araba... Tekerlekler üzerinde seks. Ölümcül bir güzellik. Benim ıslak rüyam.

Her santimi sizi güçsüz kılmak için tasarlanmış. Gece yarısı siyahı kıvrımlar, agresif açılar, motorun hırıltısı havada alçak bir inilti gibi yankılanıyor.

Bu sadece bir makine değil, gecenin köründe fısıldanan bir sözdür.

Lastiklerinden çıkan kalın duman bulutları onu bir örtüyor, kalabalığı korku ve şaşkınlık arasında bırakıyor. Arka lastikleri felaketle flört ediyor, bitiş çizgisine sadece birkaç metre kala seyircilerin tehlikeli bir şekilde yakınından geçiyor.

Duman, kıvrılmış camdan onun sırtışını bir anlığına görebilecek kadar dağılıyor. Sürücü koltuğunda arkasına yaslanmış, bir eli tembelce direksiyonun üzerine sarkmış, diğeri ise camın çerçevesine dayanmış.

Ve sonra, piç göz kırpmıyor. Tam kalabalığa.

Ukala herif.

Bu haksızlık, gerçekten. Bu kadar ölümcül bir araba ve sürücüsü?

Aynı derecede günahkar. Ona dokunmak istiyorum.

Boşver onu. Ona dokunmak istiyorum.

"Bir Sinclair'e bakıyorsun. 911'i mi yoksa bir rahibi mi arayayım?"

Atlas'ın sesi motorların uğultusunu kesiyor, kalçası benimkine çarpıyor.

"Bakmıyorum. Görüş alanıma girdi." Saçmaladığımı bile bile mırıldandım.

Ayrıca dünya üzerinde bu iblisi hayatımdan çıkarabilecek nitelikte bir rahip yok.

Kaşlarını çattı. "Uh-huh."

Benim bakışlar Kısaca titriyor geri için Jude, önce kesmeÇünkü ne yazık ki ben bakıyordum.

Son zamanlarda bırakamıyorum.

O çizgiyi bizim evrenimize geçemiyorum, bu yüzden onun dışında geziniyorum. İzliyor, akıl sağlığımın son parçalarına tutunmaya çalışıyorum.

Bu bir sorun olmaya başladı. Bunu itiraf etmektense tütü bir boz ayıyla güreşmeyi tercih ederim ama bir liste hazırlamaya başladım. Fiziksel bir liste.

Tekrar edeyim.

Lanet bir *adam* hakkında bir şeyler yazmak için zaman ayırdım.

Belli ki aklımı kaçırmışım.

Deliliğimin kanıtı mı?

Jude fındıklı kahve kreması içer. Sabahları mutfakta daha onu görmeden kokusunu alabiliyorum.

Sadece mentollü sigara içiyor ve sigara paketlerinin üzerine bıraktığım iğneleyici notlardan hoşlandığını düşünmeye başladım. Her zaman tavuğu bifteğe tercih ediyor ve yatmadan önce kulaklık takbeni bir hafta uyutmayacak korku filmleriyle uyuyor.

Bir de yüzük var.

İşaret parmağına taktığı, her zaman dalgınca çevirdiği, soğuk metalin ritmik bir şekilde başparmağının altından kaydığı. Bunu düşüncelere daldığında yapıyor, sanki onu rahatlatıyormuş gibi.

Tıpkı Inferno Garage'da bir arabanın kaputuna yaslanırken altın madalyon kolyesinin zincirini dişlerinin arasında ısırması gibi.

En iyi anım değil ama dün Ezra'yı görmeye *gittiğim*de bunu yakalamış olabilirim.

Ezra'yı gerçekten görmem gerekiyor muydu? Kesinlikle hayır.

Ama coilover'larımı yükseltmek için yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyerek yalan söylediğimde beni sorgulamadı. İkimiz de bunu uykumda bile yapabileceğimi bilmemize rağmen - iki elim arkamda bağlıyken.

Garajda, Jude daha dikkatli baktı. Daha soğuk. Sanki kendi zihni hiçbir şey ona dokunmuyormuş gibi. Çatık kaşlar, ince bir çizgi halinde bastırılmış dudaklar, tamamen okunamayan koyu gözler. Herkesin gördüğü Jude bu.

Ama yalnız kaldığında, balkonunda yırtık pırtık defterine gömüldüğünde ya da Avam Kamarası'nda bir kitabın sayfalarını çevirdiğinde, dünyaya verdiği pürüzler ortadan kalkıyor.

Geriye kalan, kendisinin *evrenimizde* var olan versiyonu. Tüm bu istihbarat? Benim isteğim dışında toplandı.

Merakım beni kısıpaca aldı ve yemin ederim ki bir süredir kendimi bırakmaya çalışıyorum.

Atlas gülerek beni konteyner sahasının karmaşasına geri çekiyor ve "Çok kötü durumdasın," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kötü mü? Bende hafif bile değil."

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde yüzündeki sırıtış, saçmaladığımı bildiğini söylüyor. Atlas'ın koyu renk kot pantolonu zayıf bacaklarına yapışmış, kapüşonu geniş omuzlarına gerilmiş halde arabama yaslanıyor.

Atlas kendini her zaman bir özgüvenle taşıdı, öyle ki onu bu kadar çok sevmeseydim yumruklamak . Onunla ilgili her şey haksız yere havalı.

"Phi, seni seviyorum ama-"

"Ah, Attie, ben de seni seviyorum," diye sırtarak sözünü kestim ve kirpiklerimi dramatik bir şekilde kırıştırdım. "Bunu burada bırakalım, tamam mı?"

Bana doğru hafifçe eğilirken gözleri kısılıyor. "Bundan sevimli bir şekilde kurtulamazsın, Phi. Jude'a, baş harflerini bir ağaca kazımaya iki saniye kalmış gibi bakıyorsun."

"Lütfen," diye . "Benim standartlarım var."

"Evet, Jude da onların esnek olduğunu kanıtlayan adam."

"Çok komiksin."

"Deniyorum," diye omuz silkiyor, kaburgalarını dürtüyor, ses tonu ciddi olduğunu anlamama yetecek kadar değişiyor. "Bak, senin berbat erkek zevkini değiştirmeye çalışmayacağım. Hiçbir zaman da olmadı. Ama Jude? Ona güvenmiyorum Phi. O yüzden dikkatli ol."

Ona gerçeği söyleyebilsem bile, ne derdim ki?

Atlas, aslında ondan hoşlanmıyorum. Sanırım hala birbirimizden biraz nefret ediyoruz. O sadece, bilirsiniz, bana dokunduğu için birini öldürdü, bu Allah'ın belası gezegende tüm pisliklerimi gören tek kişi oldu ve evet, bir kez seks yaptık ve beni bir cesedin yanında yedi. Önemli bir değil. Tamamen normal Salı şeyleri.

Evet, bu gerçekten iyi gidecek.

"Bir şey olduğu yok," diyorum elimi umursamazca sallayarak. "Adam seksi. Güzel bir araba kullanıyor. Ama burada aynı şeyi yapan yirmi adam daha var."

Atlas bana baktı.

Çocukluğumuzdan beri mükemmelleştirdiği "Senin bokunun peşindeyim" bakışı. "Tamam," diye iç geçirdi Atlas, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak.

"Tamam. Unutma, bu iş suratına patladığında, patlayacak, seni kaldırımdan kazımak için her zaman buradayım."

Duruma rağmen gülümsüyorum. "Seni her zaman seviyorum, Atlas."

"Seni daha çok seviyorum Phi," diye sırtıyor Atlas ve başımın tepesine hızlı bir öpücük konduruyor. "Ama o trajik ikincilik için Reign'i kızartma fırsatını kaçırmayacağım."

"Egosuna başsağlığı dileklerimi ilet," diyorum ve arabadan uzaklaşmaya başlarken onu el sallayarak uğurluyorum.

Atlas dönüyor, hınzır bir sırıtışla geriye doğru yürüyor. "Cenaze töreni için siyah balonlar düşünüyorum. Belki bir de 'Çok Erken Gitti' pankartı."

"Oh, kesinlikle kapalı tabut. Gururu açık bir tabut için fazla zedelenmiş."

"Anma yazısını yazıyorum: 'İşte Reign'in özsaygısı, korkunç bir sürüş tarafından çok erken alındı'."

"Çalma listesi benim. Dünyanın en küçük kemanlarından başka bir şey yok."

Bir ileri bir geri gidiyoruz, kahkahası motorların ve seslerin gürültüsü üzerinde çınlıyor, ta ki kalabalığın içinde kaybolana kadar, Reign'i bulmaya giderken vücudu kayboluyor.

Eğer egosu Teksas büyüklüğünde olmasaydı ve nükleer bir kıyametten sağ çıkacak şekilde inşa edilmeseydi, Reign'e verdiğimiz onca bok için neredeyse kötü hissedecektim. Adam sarsılmaz ve içten içe bunun bizim sevgi dilimiz olduğunu biliyor.

Etrafımdaki hava uğulduyor, egzoz dumanıyla ağırlaşıyor, sis nakliye konteynirlerinin etrafında huzursuz bir gelgit gibi dönüyor. Yüksek metal kutular gökyüzüne doğru yükseliyor, cüsseleri kaygan asfalt üzerinde uzun gölgeler bırakıyor.

Yukarıda, devasa vinçlerden sarkan projektörler her şeyi sarı, endüstriyel bir parıltıyla yıkıyor ve geceyi kalın, neredeyse geçilmez hissettiriyor.

Bakışlarım Jude'u bulduğunda kaosu taradım.

Nakliye konteynerlerinin arasındaki gölgeli bir köşeye yanlamasına park etmiş. Tepedeki ışıkların parıltısı ona zar zor dokunuyor ve sanki ona aitmiş gibi hissettiren bir karanlıkla örtüyor.

Liman'ın çılgınlığında bile, Jude sadece kendisi için bir alan açmayı başardı.

Doğal olarak, yine bakıyorum.

Bu noktada, onu retinalarıma dövme olarak da yaptırabilirim.

Sanki mermerden yontulmuş gibi arabasının yolcu tarafına yaslanmış, yağsız kasları ve keskin kenarlarıyla. Beyaz gömleği ona yapışmış, göğsüne ve omuzlarına doğru gerilmiş, sanki altındaki gücü zorlukla kontrol altına alıyormuş gibi. Kumaş, gövdesinin yontulmuş çıkıntılarına göre şekilleniyor, her bir çizgi hassasiyetle çizilmiş ve başka bir yere bakmayı imkânsız kılıyor.

Aşağı indiğimde yanağımın iç kısmını ısıyorum. Koyu renk kot pantolon tam oturmuş, kalçalarının güçlü hatlarını neredeyse uygunsuz hissettirecek şekilde sarıyor.

Gözlerim kollarının altından yılan gibi uzanan mürekkebin izini sürüyor; boynundan parmak uçlarına kadar her yerini kaplayan dövmelerden oluşan bir yamalı bohça. Sanat ön kollarına dolanıyor, pazılarına tırmanıyor ve gömleğinin yakasının altında kayboluyor.

Sigarasının yumuşak kırmızı ışıltısı loş ışıktaki parlıyor. Hem gölge hem de alev, bir görünüp bir kayboluyor, parmaklarının arasındaki sigaranın parıltısı onu dumanlı bir hale içinde bırakıyor.

Tüm vücuduyla göz göze gelmeyi bitirdiğimde, evren bana kibarca kafam için dışarıda olduğunu hatırlatıyor, çünkü bakışlarım yüzüne ulaştığı anda? Onu zaten bana bakarken buluyorum.

Yakalandın. Harika.

Tüm hayatımı evrene sadık, saygılı bir inek olmaktan başka bir şey yapmayarak geçirdim - sadece gizemlerini anlamaya, enginliğini takdir etmeye çalıştım - ve bağlılığımın karşılığı *bu* mu?

Siktir et onu. Evrenin canı cehennem.

Dudaklarında yavaş, tembel bir gülümseme kıvrılıyor, sanki onu gözlerimle yemeyi bitirmemi bekliyormuş gibi

Aramızdaki boşluk çok küçük, boşucu geliyor, sanki kalabalık yok olmuş, sadece biz kalmışız gibi. Çevrede bulanık figürler hareket ediyor ama bunlar arka plandaki gürültüden başka bir şey değil.

Dünya tek bir noktada toplanır: O.

Aramızdaki mesafe her geçen saniye azalıyor, kazanmak için gerekli donanıma sahip olduğumdan emin olmadığım sessiz bir savaşa kilitlenmiş durumdayız.

Sırıltısı daha da büyüyor, başı öylece eğik, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarında yırtıcı bir şey var, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyor. Belki de biliyordur.

Jude Sinclair'in bana her zaman on adım önde olduğunu hissettiren sinir bozucu bir tarzı var, sanki ben daha düşünmeden yapacağım her hareketi çoktan planlamış gibi.

Peki ya o sırtı? Beni çözmek için tasarlanmış, cerrahi bir hassasiyetle kullanılan bir silah.

Nabzım hızla atıyor, arzunun yavaşça yanması ile mesafeyi kapatırsam nelerin tehlikeye gireceğini hatırlatan soğukluk arasında sıkışıp kalıyorum.

Gitmem gerek. Şu anda.

Arkamı döner, arabama biner ve .

Tam da bunu yapmak üzereydim - ta ki bir çift gökdelen bacak ve mükemmel bir raf görüş alanıma girip Jude'a doğru ilerleyene kadar.

O çok güzel. Çıldırıcı derecede güzel.

İnce topuklu ayakkabılarıyla çakıl taşları üzerinde hiç sallanmadan yürüyebilen türden bir kız. Saçları loş ışıklar altında sıvı altın gibi parıldarken ona öyle parlak bir gülümseme veriyor ki, üzerinde uyarı etiketi olması gerekiyor. Ve güneşin öptüğü teni neredeyse parlıyor.

Bir insan burada nasıl böyle bronzlaşabilir ki?

musun, bu benim sorunum değil. Beni . Sertçe nefes veriyorum, kendimi umursamadığıma ve kesinlikle gideceğime ikna etmeye çalışıyorum.

Ama ayaklarım yere sağlam basıyor, tırnaklarım avuçlarıma *batıyor* ve "*Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor*" diye fısıldayan minik hilaller çiziyor.

Eminim yumuşaktır. Tatlı. Onun şakalarına kıkırdayan, asla karşılık vermeyen, onu dışarıda tutmak için duvarlar örmeyen türden bir kız. Ben onun karşısında ateş püsküren bir ejderha gibi dururken, o altın gülüşleri ve kolay sıcaklığıyla bir prenses.

Çok keskin. Çok tehlikeli. Kesen kenarları ve yakan alevleri var. Sadece ölüm arzusu olan aptallar bana yaklaşır.

Jude'un bakışları sonunda benimkilerden ayrılıyor, güneşte gerinen tembel bir kedinin tüm çabasıyla ona doğru kayıyor. Çenem öyle bir sıkılıyor ki, azı dişimi kırmadığıma şaşıyorum. Victoria's Secret'ın en iyileri dişlerimi mahvetsin diye iki yıl diş teli tedavisi görmedim.

Yaklaşmasını izliyorum, kalçaları ayaklarının altındaki zeminin sahibiymiş gibi sallanıyor. Sonunda elini kaldırdığında -mükemmel manikürlü ve her şeyiyle- göğsümde bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Arabamla onu ezme dürtüsüne sahip olsam bile hala bir kızın kızı olarak kabul edilebilir miyim?

Kıskanmıyorum.

Ben sadece... hafiften cinayete meyilliyim.

Çünkü o benim tek şeyi yapabiliyor. Asla yapamayacağım tek şeyi.

Ona dokunabilir.

Herkesin önünde, tereddüt etmeden. Parmakları adamın çene hattında geziniyor, sanki tanıdık bir haritayı izliyormuş gibi orada kalıyor. Ve burada kimse gözünü bile kırpmıyor. Kimsenin umurunda değil, çünkü ona sahip olacak. Açıkta. Saklayacak hiçbir şeyi olmadan.

Bu sadece dokunuş değil; temsil ettiği her şey. Kendine ihanet ediyormuş gibi hissetmeden onun şakalarına gülebiliyor. Ona acı tadı olmayan bir gülümseme gösterebilir, altında gizlenen tüm karışık geçmiş olmadan bakışlarını tutabilir. Gizli bir paralel evren yaratmak zorunda kalmadan ona sahip olabilir.

Onun için kolay. Basit. Ona yaklaştığım her santim her şeyi mahvetmeye doğru bir adım daha atıyor.

Ama şu anda, kendi kırık parçalarında boğulmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi hafif ve müzikal kahkahası çınlarken, bu beni durdurmaya yetmiyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, ayaklarım hareket etmeye başladı. Bu bir içgüdü, göğsümü parçalıyormuş gibi kadar çığ bir kıskançlık tarafından yönlendiriliyor. Etrafımdaki kalabalık bulanıklaşıyor, ben onlara doğru bir yol açarken yüz­süz bedenler kenara kayıyor.

Yeterince yaklaştığım anda Jude'un mavi gözleri benimkilere kayıyor, dikkati onu tamamen terk ediyor. O kendini beğenmiş, tembel sırıtış dudaklarının kenarlarında kıvrılıyor, sanki kırılacağımı biliyormuş gibi.

Sanki beni bekliyormuş gibi.

"Naber, Geeks?" Sesi alçak, yavaş ve eğlenceye bulanmış, sanki bu boku yiyormuş gibi.

Tam önünde duruyorum, yumruklarım sıkılı ve nabzım kulaklarımda uğulduyor. "Siktir git, Yalnız."

Bu bokun beni çatlatacağını bildiğin için siktir git.

"Oh, hey, Phi." Kızın sesi tökezliyor, daha önceki özgüveni çözülüyor.
"Uh, katil daha önce kazandı mı?"

Bakışlarımı ona doğru çevirmek için acele etmiyorum, yüzündeki rengin akıp gidişinin tadını çıkarıyorum.

Ben Ponderosa Springs'in Felaket Kraliçesiyim ve bu kasabadaki herkes beni test etmekten daha iyisini bilir.

Küçük Bayan Günişığı da öyle.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimin hâlâ Jude'un göğsünde duran eline kaymasına izin veriyorum. Sanki yanmış gibi irkilerek elini çekiyor.

"Aferin kızıma," diyorum çenemi sallayarak. "Koş bakalım."

"Doğru, özür dilerim," diye mırıldanarak titrek bir adım attı. "Ben sadece... evet, ben gidiyorum."

Jude'a bir kez daha bakmadan topuklarının üzerinde döner ve arkasında sadece pahalı parfümünün belli belirsiz bir izini bırakarak kalabalığın içinde kaybolur.

Gözlerimin zar zor görecektik kadar kızgın, muhtemelen ona nereden aldığını sorardım, çünkü inanılmaz kokuyor.

Jude hâlâ arabasına yaslanmış, vücudumu izlerken gözlerinde eğlence titreşiyor. Telaşsız, sanki her santimini ezberliyormuş gibi. Yavaş. Yavaş, şehvetli bir sürüklenme, yanık gibi hissettiriyor.

"O etek sana her türlü iyiliği yapıyor, Van Doren." Mırıldanıyor, dişleri alt dudağını yakalarken sıcaklıkla bağlanıyor, "Ama kıskançlık? Bu sende ölümcül, tatlım. Kesinlikle ölümcül."

Birdenbire ne kadar pervasızca davrandığının farkına vardım; içimi bir mengene gibi saran kıskançlığın etkisiyle, tamamen bir dürtüyle buraya geldim. Şimdi, gururumdan geriye kalanları nasıl kurtaracağımı çabucak bulmalıyım.

Karma, Reign'e bu kadar bok attığı için, şüphesiz.

"Kıskanç mı? Bu hayatta değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken yalan kolayca kayıyor.

Jude arabaya yaslandığı yerden doğruldu, hareketi akıcı ve hesaplıydı, sanki bütün gece bunu beklemiş gibiydi. Gözleri kararıyor ve aramızdaki hava kalınlaşıyor, kopmaya hazır.

"Öyle mi?" Çenesi eğik, meydan okuyor. "Evet, salak."

"O zaman ne sikime beni engelliyorsun?" Sözleri keskin, gerginliği kesip atıyor.

Ona bakarken çenem geriliyor, veremeyeceğim bir bahane beklediğini biliyorum.

"Powerpuff Girls'den Bubbles'ı becermek ister misin?" Tükürdüm, kaybolduğu yere doğru bir başparmak salladım. ". Git sikini ıslat. Seni durdurmayacağım."

Yaklaşıyor, ısı bir fırın gibi ondan yayılıyor. Sesi düşüyor, daha soğuk, daha tehlikeli. "Ama sen öyle değil misin? Senin bile istemediğin bir oyuncakla başkası oynamak istedi diye ortalığı ayağa kaldırıyorsun. Bir velet gibi yolumda duruyorsun."

O yavaş, zalim gülümseme dudaklarını çekiştiriyor ve nabzımı hızlandırıyor. Dişlerimi sıkıyor, beni ne kadar etkilediğini görmesine izin verme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ama bu anlamsız. Sıcaklık bunaltıcı, beni bir akıntı gibi sürüklüyor.

Kendimi kenara çekilmeye zorluyorum ve kolumu açık yola doğru atıyorum. "Git kızını getir."

Kelimelerin tadı acı, ama onları söylemeye zorluyorum.

"Unutmayın, bunu siz istediniz, Geeks." Omuzlarını silkiyor, yüzünde soğuk ve kopuk bir ifade belirliyor.

Kendimi destekliyorum.

Beni geçip gitmesinin acısına, aramızdaki bu şeyin iki yönlü olmadığını acımasızca hatırlatmasına hazır olun. İyi bir sevişme olduğumu, başka bir şey olmadığını. Bana gösterdiği nezaketin suçluluk duygusundan kaynaklandığını ve hepsi bu.

Ama sonra eli bileğime dolanıyor, ani, keskin bir kavrama sistemime bir sarsıntı gönderiyor. Beni kendine doğru çekiyor, etrafında döndürüyor ve arabasının yan tarafına bastırıyor.

Metal tenime serin geliyor, çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerime kaçıyor. Vücudum içgüdüsel olarak onun kine doğru eğiliyor, nefesimi yakalamaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Jude her yerde.

Vücudu beni arabaya yapıştırıyor, tüm sert kenarları ve kaba sıcaklığı ile. Ondan yayılan sıcaklık işliyor, boğucu bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Nefesleri boynumu okşuyor, çıldırtıcı derecede yakın, her biri bir öncekinden daha sıcak.

Elinin boynumun arkasına dolandığını hissediyorum, parmakları sert ama sert değil, beni yerimde tutuyor. Derin nefes almadan önce nefesi boğazıma çarpıyor. Burnunu boynumun sütununda gezdiriyor, sanki boğulduktan sonra aldığı ilk hava tadıymışım gibi tadını çıkarıyor.

"ONU YAKALADIM." SESİ ALÇAK BİR HIRILTI, KABA VE İLKEL, SES Tenimde titreşerek bir ürperti gönderdi.

Nabzım hızla atıyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. Zihnim kaotik bir karmaşa içinde, vücudumun tepkisine zar zor ayak uyduruyor - her sinirim ateşleniyor. Ellerini kaldırıyor, beni hapsediyor, avuç içleri başımın yanındaki arabaya yaslanıyor.

Jude'un bakışları düşüyor, dudaklarımda geziniyor, beni öpüp öpmeyeceğini ya da bütünüyle yutup yutmayacağını düşünüyormuş gibi oyalanıyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, daha karanlık, daha fırtınalı ve nefes almayı imkansız kılan bir yoğunlukla yanıyor.

Aramızdaki hava yoğun, ham ve elektrikli bir gerilimle yüklü, sanki ikimizden biri yanlış bir hareket yaparsa kopacakmış gibi. Zihnim dinlemeyi reddettiğim uyarıları haykırırsa bile, kontrol edemediğim bir güç tarafından çekilen bedenim daha sert bastırıyor.

Tanrım, bunu ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. *Onu* ne kadar çok istediğimden.

"Hayır," diye fısıldamayı başarıyorum, sesim kesiliyor. "Burada olmaz. Çok fazla insan var. Herkes görebilir. Yapamayız..."

Çenesi geriliyor, kasları bir, iki, üçüncü kez titriyor, her bir seğirme keskin ve hassas, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

Aramızdaki sessizlik sadece gergin değil, uçucu, zorlukla kontrol altına alınmış açlıkla çatırıyor, kısıtlaması sıkı sıkıya sarılmış, kopmaya hazır.

"Bin şu lanet arabaya." Emir göğsünden gürlüyor, vücudumdaki her siniri ele geçiren bir yoğunlukla havada titreşiyor.

Gözlerimi kırptırdım, bir an için . "Ne? Buraya arabayla geldim, ben-"
Ben bitiremeden eli boğazıma kayıyor, parmakları boğazımın etrafında kıvrılıyor, nabzımı tutuşunun altına çekecek kadar sert. Sert değil, sahiplenici.

Bu basınç o Sarhoş edici, göndermea şok dalgası
Direnmek bir yana, düşünmeyi bile zorlaştırıyor. Eğiliyor, nefesi kulağımı yakıyor, sesi beni canlı bir tel gibi çarpan bir törpü.
"İnatçılığınan vazgeçmezsen ne olacağını öğrenmek ister misin? Phi?"

Kelimeler üzerimde yuvarlanıyor, yavaş ve kasıtlı, her hece meydan okumaya batırılmış. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçiyor, istemsiz, dokunuşunun beni ne kadar çözdüğüne ihanet ediyor.

"Seni bu kaputun üzerine egeceğim ve tam burada benim için çığlık atmanı sağlayacağım. Dene beni prenses. Senin tatlı amını kirlettiğimi kimin gördüğü umurumda bile değil."

Bedenim zihnim yetişmeden tepki veriyor, kalçalarım aralarında oluşan amansız acıyı dindirmek için kenetleniyor. Kavrayışı, sahip olduğu gücü ve bununla birlikte gelen heyecanı bana hatırlatacak kadar sıkılaşıyor.

"Şimdi," diye emrediyor, sesi soğuk ve kesin.

Akıllıca olan onu uzaklaştırmak, ona defolup gitmesini söylemek ve kendime bunun neden berbat bir fikir olduğunu hatırlatmak olurdu. Neden yapmamam gerektiğini, neden *yapamayacağımı*.

Ama benim yok.

Düşünmek şu anda bir seçenek değil. Nefes almak da öyle.

Tek yapabildiğim hissetmek.

Ondan yayılan sıcaklık, dokunuşunun tenimi yakması, inkar edilemez çekim gücü bizi birbirimize yaklaştırıyor.

Elim kendi kendine hareket ederek arkama uzanıyor. Parmaklarım arabanın kapısının soğuk metalini buluyor, kısa bir an için tereddüt ediyor, mantık ve delilik arasında sıkışıp kalıyorum.

Ama duygunun hiç şansı yoktu. Onunla değil.

Kapıyı çekip açıyorum, menteşelerin gıcirtısı kalın havada yankılanıyor, fısıldanan bir söz kadar ağır. Bulunduğumuz hat

Altımızdaki paramparçalarda dans etmek, asla yapmayacağımıza yemin ettiğimiz her şeyin binlerce parçası.

Ve belki de her zaman böyle olması gerekiyordu - kaçınılmazdı.

Yeniden yazamayacağımız trajik bir son. Tehlikeye rağmen değil, tehlike yüzünden bir araya gelen iki pervasız ruh. Bizi öldürdüğünü bildiğimiz ama içmekten vazgeçemeyeceğimiz kadar tatlı bir zehir.

Romeo, her şeyini kaybedeceğini bile bile Juliet'öptü.

Kaderimi aynı öpüyorum, bu yolun tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

Peki ya bu arabaya bindiğimde? Kaderimiz mühürlendi.

Her zaman gereken bir trajedinin son perdesi.

güneş

...

JUDE

9 Kasım

"BİRİ BİZİ YAKALARSA BOKU YERİZ."

Kelimeler Phi'nin dudaklarından dökülüyor, onu yolcu koltuğundan kucağıma çekerken sesi nefes nefese ve çaresiz. Ellerim kalçalarına kenetleniyor, parmaklarım kadar sert giriyor ki, kavrayışımın altında şimdiden çiçek açan morlukları hissedebiliyorum - yarın örtbas etmeye çalışacağı morluklar, sanki onları saklamak bir şekilde onları oraya koyanı silebilirmiş gibi.

Ben sertim. Affetmeyen.

Haftalardır bastırdığım hüsrân sonunda patlak veriyor, artık zapt edemediğim bir açlık dalgasıyla kabarıyor. Söylenmemiş her kelime, her sessiz itiraf, onu daha yakına sürükleme şeklime dökülüyor, kavrayışım amansız, dokunuşum neredeyse acımasız. Aramızda nezaket yok.

Hiç olmadı.

"Hayır, prenses. Biri bizi yakalarsa sıçarım." Başparmağımı bulaşmış rujunun üzerinde gezdirip alt şişmiş kıvrımında gezdirirken dudaklarım bir sırtıtaşa dönüşüyor. "Baban ve kardeşin beni bir güzel benzetecek."

Üstüme çıkarken deri eteği yukarı kalkıyor, solgun kalçaları arabanın karanlık iç kısmına tezat oluşturuyor. Bizi ayıran tek şey ince bir ipek parçası. Koltuğu geriye itiyorum, metal protesto için gıcırıyor, damarlarımdaki kaosa uyan bir ses.

Her şeyi o kadar sertleştiriyor ki. Ve sadece sikimi kastetmiyorum.

Duvarları benim onları yıkabileceğimden daha hızlı inşa etmesi, beni içine çekmesi, ancak bir sonraki an ortadan kaybolması. Bir an onu görmeme, hissetmeme izin veriyor ve sonra sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ortadan kayboluyor.

"O zaman belki de bunu yapmamalıyız. Bunu istemiyorum. I-"

Ama o sözünü bitiremeden ellerim eteğinin altından kayıyor, onu kendime doğru çekerken parmaklarım kışını kavıyor. Kalbinin sıcaklığı kotuma baskı yapıyordu.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum, öpücüklerim dağınık ve acil, dişlerim tenini sıyrırken vanilya tadı terle karışıyor. Onu tüketmek, başka her şeyin var olduğunu unutana kadar her santimini sahiplenmek istiyorum.

"Benim için boşalmanı izlemek acil servise gitmeye degecek," diye boğazına doğru nefes alıyorum, "Yaramaz hemşiremi bile oynayabilirsin."

On üç gün sessizlik, on üç gün su kulesinin bir önemi yokmuş gibi davranmak, *benim bir önemim* yokmuş gibi davranmak.

Sonra da bu gece kıskanmaya cüret etti.

Gözlerinde gördüm, o kızın çok yakın olduğunu düşündüğünde duyduğu o ham, filtresiz öfkeyi. Phi saçlarını yolmaya hazırdı ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Bunu çenesinin gerginliğinde görebiliyorum, parmaklarının omuzlarıma saplanışında hissedebiliyorum, beni damgalamaya çalışıyor.

Phi kontrolünü kaybetti, istemeden de olsa beni ne kadar çok istediğini belli etti ve bu onun küçük kışını yırtıyor.

Bu düşünce içimde öyle ilkel bir ihtiyaç uyandırıyor ki, neredeyse acı veriyor.

Onu öyle bir işaretlemek istiyorum ki, inkâr bile silemesin; kalıcı bir şey bıraksın, duşta temizleyemeyeceği, karanlıkta unutamayacağı bir şey.

gece itiraf edecek. Beni istiyor.

Ve başka türlü davranmasına izin vermeyeceğim.

"Rüyalarında," diye alçak sesle nefes alıyor, dudaklarından muhtaç bir inilti kopuyor, başı geriye yatıyor ve solgun boynunu bir adak gibi bana gösteriyor.

Askılı bluzunu tutup aşağı çekiyorum ve göğüslerini serin havaya çıkarıyorum. Piercingli meme uçları anında sertleşiyor, sadece bu görüntü bile sikimin kotumun fermuarına karşı acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

Bir nefes daha alamadan ağızım onun üzerindeydi. Islak dilim teninde kabaran tüyleri kovalıyor ve dudaklarından keskin bir nefesi sürüklüyor. Bir meme ucunu ağızıma aldığımda sırtı kavisleniyor, ısı ve metalin çarpışması onu titretiyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, sıkıca kavıyor, sanki istesem onu bütünüyle yutmama izin verecekmiş gibi beni kendine çekiyor.

Dudaklarından dökülen her ses doğrudan sikime giden bir sıcaklık sarsıntısı, içimi parçalayan nefes nefese soluklar. Ağrıyan amı, kızışmış bir kedi gibi kucağıma sürtünüyor.

Pürüzlü kotun içinden ıslaklığını hissedebiliyorum, ne kadar yakın olduğumuzu ve ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Bu bir işkençe, sikimi sızlatan bir alay.

Öfkeli, aramızdaki çürük bariyerlerde zonkluyor, kendini ait yere, sadece birkaç kumaş parçası ötedeki o sıkı, ıslak amcığa gömmek için çaresizce çırpınıyor.

Dişlerim göğsünün kıvrımını sıyrıyor, sonra hassas etine batıyor, sadece bir iz bırakacak kadar sert. gerildiğini, inerken bile acıya doğru eğildiğini hissediyorum.

" bu," diye inliyorum tenine karşı, "Sana sadece benim getirdiğim acıyı kovala, küçük hain."

"Bu kötü bir fikir."

"Korkunç."

Vücudu kucağımda titriyor, hâlâ sisin içinden anlamla savaşmaya çalışıyor. "Birisi görebilir."

"Renkli camlar, Geeks." Dilim altındaki çılgın nabzın izini sürerken mırıldanıyorum. Onu tekrar ısıyorum, bu sefer daha sert, onu kıvrandırıyorum. "Kimse benim için ne kadar pis, hain bir sürtük olduğunu görmeyecek."

Cevap vermeye çalışıyor, ama itirazlarını morartıcı bir öpücükle yutuyorum, ağızlar dillerin ve dişlerin çarpışmasıyla çarpışıyor. Tam bir kaos,

Bal gibi tatlı ama zehir gibi yakıcı, bağımlılık yapacak kadar acı.

En sevdiğim lezzet Seraphina Van Doren.

Kıcını avuçluyorum, onu sikimin sert çıkıntısına doğru yönlendirirken sahiplenici bir şekilde sıkıyorum, ağzıma nefes nefese gelene kadar onu tekrar tekrar aşağı çekiyorum, her nefes bir öncekinden daha sıcak.

Hava almak için çaresizce geri çekilmeye çalışıyor ama ben gitmesine izin vermiyorum. Alt dudağını ısıyorum, onu orada tutuyorum, onu nefesimde boğulmaya, açlığın her zerresini yutmaya zorluyorum. Başının dönmesini, sersemlemesini istiyorum, ta ki sonunda bizim çarpık küçük evrenimizde ne olduğunu anlayana kadar?

O bana ait. Sadece bana.

Öpücüğünü derinleştiriyorum, her nefesini yutuyorum, dudaklarındaki çığ teslimiyetin tadına bakıyorum. Küçük elleri saçlarıma dolanıyor, beni daha yakına çekiyor, kalçaları daha sert gıcırıyor, daha fazlasını kovalıyor. Altında kayıyorum, sikimin tam ihtiyacı yere süründüğünden emin oluyorum.

Phi ağzını benimkinden ayırıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor, göğsüm havasız kalmışım gibi kabarıyor. Alnı benimkine değiyor, kaşları çatık, kiraz kırmızısı saçları terden ıslanmış tenime yapışmış, yüzümü okşuyor.

"Durmalıyız. Durmamız gerek."

Sesi titrek bir yalvarış, tırnakları hala omuzlarımı ısıyor, yarın kanıt olarak kalacak hilal ayları. Bana yapışıyor, ihtiyacı sözleriyle çelişiyor.

"Dur dersin biter," diye mırıldanıyorum, "Burada kontrol sende, Phi. Her zaman."

Bu bir replik değil, bir söz. Her ne kadar kendimi onun içinde kaybetmek istesem de, onun vermeye hazır olduğundan fazlasını almayacağım.

Kısacık bir an için, sert kenarlarından bir yumuşaklık kırılıyor, orada olan ve sonra kaybolan bir kırılma, onu hem öpmek hem de boğazlamak istememe neden olan ateşli inatçılık tarafından yutuldu.

Ve sonra onun gibi bir veletten beklediğim şeyi yapıyor. Alt dudağımı ısıyor, acıtacak kadar keskin, meydan okuma ve taşaklarıma doğru fırlayan bir sıcaklık karışımıyla çekiştiriyor.

"Sadece bir dakika daha."

"Bir dakika daha," diye .

Ellerim aşağı kayıyor, parmaklarım külotunun ince ipeğinin üzerinden kayıyor, beni bekleyen kaygan sıcaklığı hissetmek için nemli kumaşı kenara itiyor.

Phi dokunuşumla titriyor, nefesi aniden kesiliyor. Saçları omuzlarına dökülüyor, solgun tenine karşı canlı, kızarmış yüzünü çerçeveleyen hınzır bir hale. Boynuna ve yanaklarına doğru süzülen günahkâr bir pembe çiçek onu neredeyse masum gösteriyor.

Neredeyse.

"Bu muhtaç küçük amcığın benim için ne kadar ıslandığını hissetmek için sadece bir saniye daha," diye alay ediyorum, başparmağım klitorisine bastırıyor. Baskı kızdıracak kadar hafif, onu kıvrandıracak kadar ağır. "Bu doğru değil mi, kötü kız?"

Nefesi kesiliyor, dudakları konuşacakmış gibi aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Gözbebekleri büyümüş, yeşil irisleri şehvet tarafından yutulmuş. Klitorisinin etrafında yavaşça dönüyorum, kalçalarının elime karşı sarsılmasına neden olan çıldırtıcı desenleri izliyorum. Yüzüğümün soğuk metali onun ateşli teniyle tezat oluşturuyor, her vuruş omurgasına kıvılcımlar gönderiyor. Sıkıştığını hissedebiliyorum, beni daha yakına çekmeye çalışıyor, ona vermem için istemeyi reddettiği şeyi.

"Kıskandığını itiraf et," diye homurdanıyorum, kurt gibi bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor.

"Siktir git," diye tükürüyor, beni daha derine çekmek için umutsuz, nafile bir çabayla kalçalarını daha sert gıcırdatıyor.

Gülüşüm karanlık, kıvrımlarını ayırıp parmaklarımı hemen içine daldırırken boynuna doğru alçak bir gümbürtü. Alay ediyor, arzuladığı rahatlama olmadan ona bir tat veriyordum.

Hafifçe geri çekiliyorum, sırtışım alaycı. "Planımız bu, bebeğim. Ama önce bana gerçeği söyleyeceksin."

Nefesi kesiliyor, gözleri inatçı bir meydan okumayla kısılıyor ama titreyişini, vücudunun ona ihanet edişini hissediyorum. Tam sınırda, her kesik nefes bana buna ne kadar ihtiyacı söylüyor.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu.

"Kıskanmadım," diye yalan söylüyor, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. Başımı yavaşça sallıyorum, dudaklarımdan bir , *cık* çıkıyor.

Ne kadar inatçı bir şey.

Parmaklarımı derine sokuyorum, boğazından hırıltılı bir çığlık çıkmasına neden oluyorum, başı geriye düşüyor.

"Yalancı," diye törpülüyorum, parmaklarımı , duvarlarının etrafımda çırpındığını hissediyorum. "Hadi, tatlım. Söyle, ben de sana daha fazlasını vereyim. Vereceğimi biliyorsun. Bu muhtaç amcığı çok iyi hissettirebileceğimi biliyorsun."

"Bir piç olmaktan gerçekten zevk , değil mi?"

Parmaklarımı derine gömülü tutuyorum, ama kıpırdamadan duruyorum - onu kucağıma yatırıyorum, sıkı, damlayan sıcaklığının kenetlenmesine izin veriyorum. Onu orada tutuyorum, kapana kısılmış, çaresiz. Uylukları titriyor, kalbi içime girerken zonkluyor ama bir santim bile kıpırdamasına izin vermiyorum.

"Hayır, seni *kırmaktan* zevk alıyorum." Hırlıyorum, ses tonum jilet gibi keskin, neredeyse acımasız. "Geriye kalan tek şey gerçek olana kadar. Benim için yanıp tutuşan kız. Üvey kardeşinin siki için yanıp tutuşan pis fahişe."

Taçlı kraliçe değil. Öfkesinin arkasına saklanan kız değil.

Tüm kırık parçaların altında hala orada olan. Gerçek o.

Ben de onu istiyorum.

Parmaklarım onun içinde seğiriyor, ulaşabileceği yerin hemen ötesindeki zevkin alaycı bir hatırlatıcısı. Dudakları titriyor, nefesi kesiliyor, daha fazlası için çaresizce etrafımda kenetlenirken vücudu ona tamamen ihanet ediyor. Vücudu teslim olmak için çığlık atarken bile gururunun hala mücadele etmeye çalışması çıldırtıcı.

"Bütün gece parmaklarımı o şımarık amına gömüp burada oturacağım, Phi. Yapma-"

"Kıskanıyordum! Kıskanıyordum Jude," diye bir sesle konuştu. "Onu parçalara ayırmak istedim. Sırf sen beni görmeye devam edesin diye onun gitmesini istedim."

İtirafı yırtık pırtık ve çaresiz bir şekilde dökülüyor, ben de utanç, öfke ve açlığın aynı anda çarpışmasını izliyorum. Acımasız ve çok güzel.

"İnatçı kız," diye homurdanıyorum, boynunun arkasından tutup onu daha yakına çekiyorum. ", değil mi? Seni *her zaman* görüyorum."

Başparmağım klitorisine bastırıyor, parmaklarım onun sıcaklığına acımasızca çarparken acımasız daireler çiziyor.

"Seni her zaman görüyorum Phi. Her odada, seni ne kadar görmezden gelmek istesem de, çok parlak yanıyorsun. Sen lanet olası bir güneşsin ve sana bakmadan duramamaktan nefret ediyorum."

Parmaklarımı daha derine sokuyorum, kaygan sesler aramızda yankılanıyor, sıcaklığı kotuma işliyor. Vücudu kemerli, kalçaları çılgınca sarsılıyor, daha fazlasını almaya çalışıyor.

Nefes alış veriş paramparça, çaresiz ve parmaklarımın etrafında nasıl sıkıştığını, verdiğim her santime nasıl yapıştığını hissedebiliyorum. Tam orada, eşikte sallanıyor, nabızı avucumun altında düzensiz.

"Bundan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum, kulağına karşı sert bir sesle. "Sana kapılmak, istememem gereken şeyleri istemek? Ama işte buradayım Phi, tıpkı senin gibi, bu yüzden mahvoldum."

"Jude!" Phi'nin sırtı kamburlaşıyor, ben onu açarken boğazından düzensiz bir çığlık kopuyor.

"Evet, prenses? Jude ne?" Alay ediyorum, tembelce içine pompalıyorum, parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissediyorum. "Jude, lütfen beni mahvetmeye devam et? Jude, muhtaç amımı şişko sikiyle doldur? Ne oldu bebeğim? Söyle."

Sikim kıskançlıktan zonklıyor, elimi değiştirmek ve beni açgözlülükle sıkkan ıslak sığağa sahip olmak için çaresiz.

Parmaklarımı tam içine doğru kıvırdığımda, çaresiz bir inilti çıkarıyor.

Ah, işte burada.

Tüm vücudunu titreten tatlı nokta, nefesi düzensizleşiyor, göğsü kendini bir arada tutmak için mücadele ediyormuş gibi kabarıyor. Dudakları sessiz bir yalvarışla ayrılıyor, kırılmanın eşiğinde sallanıyor.

"İyi bir kız ol, Phi. Beni istemekten ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Ve sonra paramparça olur.

Doruk noktası onu şiddetli bir fırtına gibi vuruyor, duvarlar ritmik, umutsuz spazmlarla parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Kalçaları çılgınca sallanıyor, vücudu zevk uçuşumuna savrulurken kavis çiziyor, gırtlaktan gelen bir

Boğazından bir çığlık koptu. Islaklık elime doluyor, kucağımı ıslatıyor, sıcaklığı tenimi yakıyor.

Onu tutuyorum, parmaklarım yavaşlıyor ama asla durmuyor, salıverilmesinin her son dalgasını çekiyor.

Harap olmuş, açıkta, çığ. Olmasını istediğim her şey.

Parmaklarımı yavaşça çekiyorum, devam eden hassasiyetten nasıl titrediğinin tadını çıkarıyorum. Tüm vücudu bana doğru çöküyor, artçı şoklar onu dalgalandırırken düzensiz, düzensiz nefesler alıyor.

Phi'nin kızarmış teni terden nemlenmiş ve bakışlarındaki çığlık göğsüme çarpıyor.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum, alnımı onunkine bastırarak, "Evrenimiz nasıl?"

Hemen cevap vermiyor, dudakları acımasız öpüşmelerimizden dolayı hala şişmiş, nefesleri yavaş ve titrek bir şekilde çıkıyor. Bir süre bana bakıyor ve o güzel gözlerinde bir şey var - kırılganlık, nefret, belki ikisi birden.

"Berbat. Bu evren tamamen boku yemiş durumda."

"Becerilsin ya da becerilmesin, o bizim Phi." Başparmağımla şişmiş alt dudağını okşayarak mırıldandım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti, "Ve o ateşli amcık sikimin üzerinde paramparça olana kadar onu bırakmana izin vermeyeceğim."

Bakışlarım, terli, kızarmış, benim tarafımdan işaretlenmiş her santimetrekaresini ıslatarak oyalanıyor. Ve sonra, tam onu bir başka morartıcı öpücük için geri çekmek üzereyken, gözlerim saçma bir şekilde Phi olan ve ağzımın köşelerinin seğirmesine neden olan bir ayrıntı yakalıyor.

"Siktiğimin ineği," diye mırıldanıyorum, aşağıya doğru Biz.

Phi'nin kaşları bir an için çatıldı, yüzüne şaşkınlık gölgesi düştü. Sonra tıklıyor ve giydiği külotu hatırlayınca dudaklarına göz kamaştırıcı bir gülümseme yayılıyor.

"*Gücünü kullan baba*" yazan siyah ipek bir elbise.

"Aynı Stephen King kitabının altı baskısına sahipsin," diye omuz silkiyor, "Tencere, lanet olası tencere setiyle tanış."

Onun sırtışını taklit ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine odamı mı karıştırıyorsunuz, Geeks?"

Ve tıpkı Van Doren gibi, Sinclair'in dahil olduğu her şeyi kabul etmekten kaçınıyor.

"Beşinciye alacağım, teşekkürler."

Burnunu şakacı bir şekilde dürtüyorum ve göğsümde kısık bir kıkırdama duyulmasına izin veriyorum. "Şirin, İnekler."

Kıçına küçük bir şaplak atarak, prezervatife uzanıyorum. Kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekerken ellerinin hareket ettiğini, aciliyetle titrediğini hissediyorum.

Rahatlama anlık, ama yeterli değil, sadece arzuladığım, ihtiyacım olan şeyle dalga geçiyor.

Phi'nin parmakları sikimin tabanını sarıyor, başparmağı şişmiş ucun üzerinde gezinerek orada biriken ön sperm taneciklerini topluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, aç, karanlık, başparmağını yavaşça ağzına götürmeden önce, gırtlaktan gelen bir iniltiyle emerek temizliyor.

"Eğer döllerim için bu kadar çaresizsen, o pis ağzını doldurabilirim."

"Beni içinde boş, Yalnız," diye ısırtıyor, dişleri hınzır bir sırtışla dudağımı sıyrıyor.

Küçük eli şaftımın etrafını sarıyor, zar zor daire içine alabiliyor, ama yavaşça okşamaya başlıyor, her hareket işkence edici bir alay.

"Beni öldüreceksin," diye inliyorum.

Sadece sırtıyor ve prezervatifi parmaklarımdan kapıyor.

"Bilmiyor muydun? Hiçbir erkek benden sağ çıkamadı." Dişleriyle yırtıp açıyor, gözleri parlıyor. "Ölü adamlar masal anlatmaz, J."

Lateksi boyumdan aşağı yuvarlarken başım koltuk başlığına yaslanıyor, damarlarım derimin altında gümbürdüyor.

Beni son olarak düşün çünkü bu kız... Bu kız...*siktir*.

Phi'nin saçları narin omuzlarına dökülürken kendini kaldırıyor, bizi hizalıyor ve yavaşça aşağıya iniyor. Anlık gerginlik ikimizin de havasını çalıyor, sıkı, yakıcı sıcaklık bir mengene gibi sarıyor.

Kaygan duvarları sikimin etrafına uyum sağlamak için savaşıırken, vücudu her almak için mücadele ederken büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Her santim sanki bir

Savaş, her umutsuz sıkışma onun ne kadar sıkı olduğunu hatırlatıyor.

"Geçen sefer neden bu kadar acı çektiğimi şimdi hatırlıyorum."

huffs, hayal kırıklığı sesini kaplıyor. "Bu iş daha önce nasıl yürüyordu ki?"

"Bağırsaklarının ne kadar derinliklerinde olduğumu düşünemeyecek kadar bana söylenmekle meşguldün."

Bir iniltiyle söylendi, dişlerimi sıkarak uzunluğumu içine daldırmamak için çaba sarf ettim.

Onu ilk aldığımda, onu işaretleme, yüzeyinin altında çürükler bırakma, günlerce beni hissetmesini sağlama ihtiyacıyla onu incittim. Dokunulmaz cadalozu kırmak istedim. Vahşi, zalim bir tatmindir.

Ama şimdi, o mücadele ederken, pişmanlık içime işliyor, beklenmedik ve çığ bir şekilde.

Bu Phi'yi incittiğim için nefret ediyorum.

Benim küçük felaketim. İneklerim.

Şu anda benim için çok net olan kız, ellerimde cam gibi hissediyor.

"Jude, bu... çok fazla-"

"Senin için değil," diye araya giriyorum, parmaklarım iç uylukları boyunca yavaş, yatıştırıcı çizgiler çiziyor. "Bu mükemmel amcık her nasıl alacağını biliyor, değil mi tatlım?"

Dudaklarından yumuşak, kırık bir inilti dökülüyor, deniz camı gözleri çırpınarak kapanıyor. Onu daha geniş açıyorum, başparmağım şişmiş klitorisine bastırıyor, gevşemesi, bana açılması için onu ikna ediyorum. Islaklığı kucağımı ıslatıyor, her boş daire onu daha da yakınlaştırıyor, vücudunun dokunuşuma doğru eğilmesini sağlıyor.

"Kimse benim şımarık küçük veledim gibi alamaz. Sen bunun için yaratılmışsın.

, sadece benim için rahatla. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Övgü onun içine yakıt gibi sızıyor, içindeki akademik başarı tutkunu bunu yalayıp yutuyor. Gevşemeye başladığını hissediyorum, sonunda teslim olurken gerginliği eriyor, kontrolü ele almama izin veriyor, ona tamamen sahip olmama izin veriyor.

"İşte böyle. Aynen ." "Kendine bir bak, güzel şey, aletimin seni açmasına izin veriyorsun."

Kelimeler ona bir şok dalgası gibi çarptı, duvarları etrafımda sıkıştı. Nefesi kesildi, kalçaları aşağıya doğru zorlandı, son birkaç santimi yavaş, işkenceli bir düşüşle aldı.

Ben Tanrı'ya inanmıyorum.

Ama Phi'nin amcığı beni yeniden Katolik yapabilir, çünkü eğer cennet böyle bir şeyse?

Burada kalmak için ruhumu iki kez satarım.

"Aferin kızıma, Phi," diye inliyorum, onu hareketsiz tutarken kalçalarını kavrayışım morarıyor, sikim içinde titreşiyor. "Aferin kızıma."

Ama sonra gerçeklik puslu havayı dağıtır.

Buğulu camları bir kahkaha patlaması deliyor, çok yakın ve fazlasıyla gerçek.

Onun değil. Kesinlikle benim değil.

"Kahretsin, ahbap, çakmağın var mı?" diye bağırıyor biri dışarıda.

"Evet, dostum, al şu dumanı," diye tembel bir cevap geliyor, buğulanmış camdan bulanık silüetleri görünüyor.

Soğuk panik şehvetimi kesiyor, ama onun içinde olma ihtiyacı - hemen burada, hemen şimdi - daha sıcak yanıyor. Phi'nin kafası pencereye doğru sarsılıyor, gözleri panikle irileşiyor, camdan turuncu közlerin titreşimini yakalıyor.

Boku yedik.

Mantık böyle bağırıyor, beni çekilmeye, ayrılmaya, saklanmaya çağırıyor. Ama Phi'nin içine daldığımda, onun kaygan sıcaklığı acı verecek kadar şiddetli bir ihtiyaçla etrafımda kenetlendiğinde mantık işe yaramıyor.

Lateksin ince bariyerinden bile, çiğ, hayvani - şimdiye kadar hissettiğim en sıkı, en sıcak şey. Vücudum serbest kalmak için çığlık atıyor, beynim şehvetten sersemlemiş ve bu arabanın dışındaki hiçbir şeyin önemi yok.

Hiçbir şey.

"Jude-"

Sözlerini keskin bir solukla keserek içine doğru ittim.

Yüzümü boynuna gömdüğümde iniltilim alçak sesle, gırtlaktan geliyor, teni ateş gibi sıcak ve terden sıırılsıklam. Vanilya ve duman kokusu beni uçurumun kenarına gönderiyor, beni onun içinde boğuyor.

Sadece durma, geri çekilme ve onun sıkı, muhtaç amının etrafıma sarılmış hissini kaybetme fikri bile fiziksel olarak canımı *acıtıyor*.

"*Lütfen*, sadece biraz daha." Kulağına doğru mırıldanıyorum, burnumu boğazının sütunu boyunca sürüklüyorum, "Sadece bir dakika daha içinde olmak istiyorum. Çok sıkısın, beni çok iyi sıkıyorsun. Bir dakika daha amını yalamama izin ver bebeğim."

Phi kollarımda titriyor, mantık ve teslimiyet arasında umutsuz bir mücadele veriyor.

"Bir dakika daha," diye nefes alıyor, sesi titriyor, fısıltıdan öteye geçemiyor.

Kalçaları hareket ettiği an, kısıtlamalarım paramparça oluyor.

Yakalanmanın heyecanıyla, onun sıcaklığıyla kendinden geçti. Bana biraz daha sert, daha ıslak biniyor, vücudu beni parçalamak için tasarlanmış gibi hareket ediyor.

"Birkaç saniye daha," diye mırıldanıyorum, yalan boğazımı yakıyor. "Sonra çekileceğim."

"Evet." Hevesle başını sallıyor, şaftımı aşağı yukarı sürtüyor, "Yakında duracağız."

Ama hareketleri? *Yakında* cehenneme gidebilir. Saygısızca.

"Ne kadar ıslak olduğuna bir bak," diye hırlıyorum, çenesinden bakışlarını aşağı indirmeye zorluyorum. "Kendine bir bak Phi. Ne kadar pis bir sürtük bak, sırf beni becerebilmek için her şeyi riske atıyorsun."

Gözlerini aramızdaki müstehcen manzaraya dikti. Şişmiş amcığı etrafımda genişçe gerilmiş, her acımasız itiş pervasız bir zevk arayışı. Ondaki kaygan bir sıcaklık damlıyor, sikimi kaplıyor, insanı lanetleyen türden bir şehvetin günahkâr vaftizi.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Beni bir rüya gibi aldığınızı duyabileceklerini bilmek?"

Kelimelerle cevap vermiyor; vermek zorunda da değil. Onun yanıtı kalçalarının çılgın ritminde, amının daha sıkı sıkılarak her umutsuz itişte beni daha derine çekmesinde.

Phi beni *ıslatıyor*.

Sesi iğrenç, lanet olası pornografik - seksin yoğun, baş döndürücü kokusuyla karışan tenin tene ıslak vuruşları.

"O kadar çok seviyorsun ki koltuklarıma damlatıyorsun, Phi." "Sen benim en sevdiğim küçük ilgi orospususun, değil mi? Duymalarını istiyorsun, bana binerken o diri göğüslerinin nasıl zıpladığını görmelerini istiyorsun."

"J-Jude, lazım, biz-" Sesi kırılıyor, arzuyla karışık, acınası bir mantık denemesi. "Araba... sallanıyor. Anlayacaklar. ."

Ama sözlerine rağmen vücudu tam tersini yapıyor.

Phi'nin kalçaları daha hızlı, daha aç hareket ediyor, sanki korku sadece aramızda yanan ateşi körüklüyormuş gibi. Sadece bana binmekle kalmıyor, yakalanma tehlikesini kovalıyor ve bunun tadını en tatlı uyuşturucu gibi çıkarıyor.

"Bırak öğrensinler Phi," diye alay ediyorum, kıkına sertçe vurarak, "Bu senin açgözlü amcığının istediğini almasını engellemeyecek. Camı indirip onlara baktırsam bile sikimi sağlamaya devam edersin."

"Bu çok yanlış. Bu delilik." Avuçlarını arabanın tavanına vuruyor, beni daha sert becermek için kaldıraç kullanıyor.

Kaşları çatılmış, dudakları aralanmış, içindeki gerilim daha da artmış. Deliliğe varan bir çaresizlikle üzerime biniyor ve biliyorum ki sabah pişman olacak - vücudu ağrıdığına ve gereken her şeyi hatırlatan izlerle işaretlendiğinde.

"*Hey, bunu duydun mu?*" diye bir ses dışarıdan pusun içinden süzülüyor.

Bu bizim uyanış çağrımız olmalı. Ama Phi'ye göre bu sadece daha fazla yakıt.

Hiç ürkmüyor. Duraksamıyor. Onun yerine elimi tutuyor, belinden çekip kalçalarının arasına sokuyor, hareketleri çılgınca.

"Klitorisimle oyna," diyor utanmadan. "Daha sert. Evet, sik, aynen böyle."

Buna bayılıyorum, filtresiz oluşuna, ihtiyacının her zerresine sahip çıkmasına bayılıyorum. Bu beni çılgına çeviriyor, sanki çözülen benmişim gibi kanımı kaynatıyor.

Emirlerine uyarak, amansız bir ritimle klitorisini tıngırdatıyorum. Amını benim için ağlatıyor, her vuruş onu kenara yaklaştırıyor. Onun ıslak ısı beni ıslatıyor, yapışkan ve tatlı, yüksekliğini kovalarken.

"Jude... Siktir, ihtiyacım var... İhtiyacım var-"

Phi parçalanıyor, canlı bir tel yanıyor, bana sıkıca bastırılmış.

Ve Tanrım, ben buna bağımlıyım.

Onu bu noktaya benim getirmiş olmamı, kimsenin göremediği bir yanını ortaya çıkarmış olmamı seviyorum; savunmasız, çaresiz, tamamen *bana* ait. "Ne istiyorsun, Phi?" Alay ediyorum, kelimelerim kontrollü

ve çarpık bir şefkat. "Ara vermek için iznime mi ihtiyacın var? Yarağımı alırken iyi bir iş çıkardığını duymak ister misin?"

Felaket Kraliçesi, çözülmek için sözlerime, ellerime, sikime ihtiyaç duyuyor. Kim bilebilirdi ki?

"Çok iyiydin," diye homurdanıyorum, daha derine iterken sesim sertleşiyor, vücutlarımız birbirine çarparken müstehcen sesler çıkarmaya devam ediyor, "Benim mükemmel küçük fahişem, bunun için yaratılmışsın gibi her santimini alıyorsun. Karşı koyma. Bırak seni parçalasın. Seni parçalamama izin ver, bebeğim."

Ve hepsi bu kadar. Sözlerim ona bir balyoz gibi iniyor, direncinin son zerresini de kırıyor. Gerginleşiyor, orgasmı üzerine çökerken sertçe , duvarlar o kadar şiddetli bir şekilde kenetleniyor ki sanki bedenlerimizi birbirine kaynaştırmaya çalışıyormuş gibi hissediyor.

"Evet, bebeğim, evet..." Onun salıverilmesinin sıcak telaşının sikimi kapladığını hissederken mırıldanıyorum. "Aynen , bebeğim. Sikimi taşıır. Beni ıslat."

Phi'nin çığlığı boğuk, yüzü boynuma gömülü ve yoğunluğu sikimin zonklamasına neden oluyor. Bu hem ilkel hem de kırılgan bir ses, zevk sanki küçük bedeninin kontrol edemeyeceği kadar çokmuş gibi onu parçalıyor.

Yüzünün zevkle kıvrılması, o kadar savunmasız ki, kendi salıverilmemin omurgamı pençelemesine yetiyor.

Her iki kolum da beline dolanıyor, onu göğsüme daha sıkı çekiyor, her acımasız darbeyi almaya zorluyor. Phi o kadar kendinden geçmişti ki, vücudu gevşemişti. Kemiksiz, sikimi iyi hissettirecek pis, güzel bir oyuncak bebekten başka bir şey değil.

Mahvetmek benim. Kırma benim.

Benim hırçın, kırık kuklam. Onun yalnız, kızgın kuklacısı.

Ağzım meme ucuna yapışıyor, sertçe emiyor, onu kucağımda acımasızca zıplatırken yanan dilime karşı metal soğuk.

Araba şiddetle sallanıyor, hareket ama umurumda bile . Dışarıdaki kafası güzel salaklar yaklaşmaya karar verirse, kafalarını omuzlarından ayırıırım.

Dişlerimle.

Batı yakasının en iyi amcığına taşaklarımı sokmuşken tedbirli olmaya yer yok, sonuçlarını düşünmeye izin yok.

Kahretsin, onu da geç, bütün dünya.

Phi'nin parmakları saçlarımı büküyor, sert bir çekişle başımı geriye itiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve onun gözleri şimdiye kadar gördüğüm en vahşi yeşil tonunda. Bir anlığına, artık avcı ben değilim.

Ben cadalozun tuzağına yakalanmış bir avım.

"Benim için gelmek ister misin, J?" Mırıldanıyor, sırttan ağzını hayalet bir öpücükle benimkinin üzerinde gezdiriyor, "Benim uslu oğlum ol ve gel."

Sikeyim. Ben.

Omurgamın dibindeki gerginlik sıkıca sarılıyor, taşaklarım acı verici bir şekilde yukarı çekiliyor, düzensiz, cezalandırıcı itişlerle ona doğru ilerlerken her kas geriliyor. Kaygan duvarları esnek, ıslak, beni boğuyor, ihtiyacım olanı almama izin veriyor.

"Lanet olsun, Phi-"

Kelimeler boğazımdan yırtılıyor, içimdeki en karanlık, en vahşi parçalardan sürükleniyor. Sadece ellerimdeki bu sıkı, ıslak küçük beden her santimini becermek, doldurmak ve tamamen mahvetmek için var olan parçalar.

Dişlerim köprücük kemiğine sertçe batıyor ve onu amını son bir kez daha sikime bastırmaya zorluyor. Onu kucağımda tutuyorum, kendimi derinlere gömüyorum, onu sikimin her zonklayan santimini hissetmeye zorluyorum.

Ecstasy beni altına çekiyor, tüm vücudum katılaşıırken affetmeyen bir gelgit dalgası gibi çarpıyor. Prezervatifin içine dökülürken her kas yerinde kilitleniyor, her acımasız zevk nabızı damarlarımda uğulduyor.

Phi'nin doğum kontrol hapı kullandığını ve şişmiş amcığında damlamamı izleme fırsatını kaçırdığımı hatırlayınca öfkem içime işliyor. Çenem kenetleniyor, parmaklarımı tekrar döl dolu deliğine soktuğumu hayal ediyorum.

Bir an için tek ses, arabamın içine hapsolmuş kavurucu sıcaklığı kesen nefes alış verişlerimiz. Camlar buğulanıyor, yok etmeye devam ettiğimiz çizginin çiğ, yasadışı kanıtlarıyla lekeleniyor.

Şehvet camı puslu çizgilerle boyuyor, her biri sessiz bir itiraf. İhaneti buhara yazılmış, silemediği bir günah gibi cama yapışmış.

Kendi yasak kar küremizin içinde kilitli kaldık.

Phi hafifçe titriyor, dikkatli bir şekilde arkasına yaslanıyor, omurgası direksiyona basmadan sürtünüyor.

Koyu, ateşli bir pembe renkte kızarmış, teni terden parlıyor. Gözleri puslu, hala dökülmemiş zevk gözyaşlarıyla cam gibi, kirpikleri ıslak ve yanaklarına karşı koyu.

Bir fırtına sonrası kaosun en güzel, en savunmasız haline bakmak gibi.

O tamamen harabe ve ışıltılı, sapkın bir kayan yıldız - en derin dileğinizi fısıldamanız için sizi cezbeden ama bunun yerine en karanlık korkunuzu bağışlayan biri.

Phi'nin vücudu hâlâ bana karşı titriyor, nefesi düzensiz, teni parmak uçlarımda altında sıcak ve kaygan. Ellerim kalçalarında gezinmeye devam ediyor, onu kucağıma yatırırken parmaklarım yumuşak etine bastırıyor.

Bana doğru eğilip başını göğsüme yaslayışında bir kırılma var.

Bu sadece seks değildi.

Bu daha derin bir şey - kader gibi hissettiren ve trajedi gibi tadı olan bir bağımlılık.

Ve hala onu

istiyorum. Onu

istiyorum.

Sadece vücuduna değil, kimsenin dokunmasına izin vermediği her yerine.

Yapmamam gerektiğini bilsem bile.

Bunun bana her şeye mal olacak bir hata olduğunu bilsem bile.

kuklalar

...

Phi

16 Kasım

"*PHI!*"

Telefonumu sanki beni yakmış gibi yere bırakıyorum, hızla ters çeviriyorum ve kapı açılıp menteşeleri protesto için gıcırdadığı anda yukarı bakıyorum. Andy'nin sesi J. Cole'un sabit uğultusunu yararak havayı tanıdık yumuşak enerjisiyle dolduruyor.

Kalbim hızla çarpıyor, az önce yakalanmışım gibi hissediyorum ve kötü bir şey yapmıyordum bile. *O kadar da* kötü bir şey değil.

Dolabıma doğru attığı her kararlı adımda zıplayan pembe saçlarını sevimli uzay topuzları şeklinde büken kız kardeşime kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Kıyafeti, siyah ve pembenin çarpıcı bir karışımı; bu estetik onun her şeyini temsil ediyor. Gardırobuna hakim olan siyahın keskin, asi alt tonlarına karşı pembenin narin fırırları gibi zarif yumuşaklığı sert bir kenarla yan yana getirme konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

Evet, soygunu onun başlattığına inanırım ama bankada değil. Kesinlikle bir pamuk şeker fabrikasında, ardında şekerli bir kaos izi bırakarak.

"Şu eski deri ceketinizi ödünç miyim lütfen?" diye yalvarıyor, şimdiden aceleyle askıları karıştırıyor.

"İhtiyacın olsa sana böbreğimi verirdim," diye mırıldanıyorum, "ama hayır," diyerek yastıklarına yaslanıyorum.

"Ah, neden?" diye sızlanıyor, en sevdiğim ceketlerimden birini kapıp değerli bir ödül gibi göğsüne bastırırken sesi yükseliyor. "Bu geceki kıyafetime çok yakışacak. Lütfen?"

"Dostum," diye gülüyorum, şakacı bir şekilde ona bir fosforlu kalem fırlatmadan önce başımı sallıyorum. Havada yay çiziyor ve yere düşmeden önce göğsüne çarpıyor. "Onu bulmamın ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun ve en son bir şey ödünç aldığında *kaybolmuştu*."

O kocaman mavi gözleri, geniş ve yalvaran, ona ilk çocuğumu vermek istememe neden olan o aptalca şeyi yapıyor, alt dudağı dışarı çıkıyor ve şımarık bir kedi yavrusu gibi somurtuyor.

Neden koymaya çalıştığımı bile bilmiyorum.

"Lütfen mi? Eve dönerken sana gece yarısı atıştırmalıkları alsam bile mi?"

"Slim Jims, Skittles ve Diyet Kola?" Kaşlarımı kaldırıp merakla karşı .

"Her zaman," diye gülüyor, ceketini omuzlarına silkerken odamın ağır havasını parçalayan parlak bir ses. "West Trinity'de sevdiğin vişneli vanilyalı dondurmaların olduğu benzin istasyonuna bile giderim."

Kahretsin, çok iyi.

"Anlaştık."

"Bu gece gelmek istemediğine emin misin?" diye soruyor, kapıya doğru yürürken sesi değişiyor. "Eğlenceli olacak."

"Bu gece mağaramda bir ev yaptım. Beni çürümeye bırakın." Bir yanım dışarıdaki dünyada ona katılmayı arzulasa da elimi umursamaz şekilde sallıyorum. "Git eğlen, güvende ol ve cidden Andy, bu sefer kalabalıkta sörf yapmak yok. Eğer bir kemiğini daha kırarsan, Noel'de sana balonlu elbise alırım."

"Evet, evet." Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor, hareket abartılı ama arkasındaki şefkati görebiliyorum. "Yemin ederim, bu ailede kimse yaşamama izin vermiyor."

"Seni hayatta tutmak istediğimiz için bizi dava et," diye karşılık veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Seni seviyorum, Phi."

"Seni daha çok seviyorum," diye sesleniyorum arkasından, koridorda geri çekilirken. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor, beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor, sessizlik kalın bir sis gibi çöküyor.

Müzik sessizliği dolduruyor, beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sarıyor, Coraline Teyze'nin lavantalı kurabiyelerinin tatlı kokusu havada hafifçe süzülüyor, tabakları unutulmuş bir hazine gibi yatağımın dibinde terk edilmiş duruyor. Peri ışıklarının yumuşak, sıcak parıltısı rahat bir ortam yaratıyor, sanki yalnızlığımı paylaşıyormuş gibi hafifçe titriyor.

Ders kitapları yorganımın üzerinde açık bir şekilde duruyor, her biri canlı renklere sahip, kararsızlığımın bir kanıtı olan karmakarışık fosforlu kalemlerle çevrili, çünkü hepsine sahip olmak varken neden birini seçeyim ki? Balkonda, yeni sarılmış vanilyalı Swisher Sweet bekliyor, tatlı aroması neredeyse adımları çağırıyor, gece havasında bir kaçış vaadi var.

Bu benim mükemmel bir akşam için her zamanki tarifim: yalnızlık ve hoşgörünün bir karışımı, yeniden şarj olma ritüelim. Bu benim varoluşumun bir paradoksu - ilgiyi ve spot ışıklarının sıcaklığını severken, enerjimi yenilemek için bu anları tek başıma arzulamak, kendimi etrafımdakiler için performans sergilemeye hazırlamanın bir yolu.

Burada, kırılabilirim. Bu şekilde, bu dört duvarın dışına çıktığımda, tamamen ve bütün olarak görünüyorum.

Bu tanıdık rutin genellikle her hafta dört gözle beklediğim bir şey. Benim deyimimle "çürüme günlerim", sadece olabileceğim bir sığınak.

Ama bugün? Çürümek istemiyorum.

Parmaklarım telefonuma doğru seğiriyor, çekime karşı koyamıyorum ve onu yorganımın üzerinden alıyorum, soğuk ekran yüzümü aydınlatıyor.

LONER

Eğer kuşlar gerçekten hükümetin gözetleme dronları olsalardı, sizce de daha ince olmazlar mıydı?

BEN

Söyle bakalım, ince olan sana nasıl görünür? Trençkot giyen güvercinler mi? Güneş gözlüklü ardıç kuşları mı?

LONER

Demek istediğim, eğer insanları gözetleyecekseniz, belki de bir tırın çarpma olasılığı daha düşük bir şey seçin.

LONER

Ya da bir ön cama uçmak.

Cevaplarına bir kahkaha atıyorum, fırtınalı bir gökyüzünü yaran güneş ışığı gibi kendime rağmen yüzüme bir sırıtış yayılıyor. Buraya nasıl geldiğimizi, bu saçma sohbe nasıl karıştığımızı bilmediğimi söylemek isterdim ama biliyorum.

Limandaki rastgele keşlerin dağılmasını beklerken, üzerimize kalın ve rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Kıyafetlerimizi karıştırıyorduk -bir nebze normallik kazanmak için nafi bir çabaydı bu- ben de makyajımdan geriye kalanları karıştırıyor, yavaş yavaş çözülmekte olan yüzümü toparlamaya çalışıyordum.

Bu gerginlik, lanet olası bir kuşun Jude'un ön camına doğru uçuşuyla cam gibi kırıldı ve ikimizi de kahkaha krizine soktu, ses gecenin durgunluğunda yankılandı.

Kahkahalarımız aynı anda patladı, gecenin durgunluğunda yankılanan spontane, bulaşıcı bir ses, aramıza yerleşmiş olan ağırlıktan kısa bir rahatlama anı.

Kahkahası derin ve gerçektir ve kendimi ona kaptırmış buldum, ses içimde bir nabız gibi yankılanıyordu. Başını arkaya atmasını izledim, çenesinin hatları sokak lambalarının altında keskin ve belirgindi, gözleri eğlenceyle kırışıyordu.

Ve geceyi böyle bitirdik. Gülüşerek.

Aklımdan çıkmayan bir andı, hafızamın dokusuna kazınmış bir sevinç enstantanesiydi. Taşçılar nihayet uzaklaşırken, biz kaldık, hala kıkırdıyorduk, nefeslerimiz camları buğulandırmaya devam ediyordu. Aramızdaki havada elektrikli bir şey vardı, anın saçmalığından ve akıllara durgunluk veren seksten doğan kırılğan bir bağ.

Daha fazlasının olasılığını ateşleyen bir kıvılcım.

Arabasından inmeden önce numaramı istediğinde, hayır diyemedim - uzun zamandır ilk kez biriyle gerçekten güldüğümü hissettiğimde değil.

O gecedan beri sadece mesajlaşıyoruz.

Aptalca şeyler tabii ki. Hükümetin komplo teorilerinden Platon'un Mağara Alegorisi'nin bireysel deneyimlerin gerçekliği şekillendirdiği fikrini mi desteklediği yoksa benim de savunduğum gibi insan algısından bağımsız olarak var olan mutlak bir hakikati mi ima ettiğı üzerine hararetili tartışmalara kadar uzanan sohbetler.

Jude... bana kendimi huzurlu hissettiriyor. Hayır, bu doğru değil - huzurlu da tam olarak bunu yansıtmıyor. Çoğu felsefi fikir hakkında tartışıyoruz, ki bu da idealist, düşünceli bir şair ile gerçekçi bir fizik ineğinden beklenecek bir şey.

Işık.

Yalnızlık beni daha hafif hissettiriyor.

Bu kelime bana yabancı, tuhaf, artık tanımamam gereken bir şey gibi geliyor - artık eskiyen ama üzerime oturan, içinde nefes alabildiğim tek şey olduğu için bir kenara atmaya kıyamadığım eski bir gömlek.

Gerçekten nefes al.

Jude'un sağladığı oksijen farklı. Daha iyi. Bir şekilde daha temiz. Sanki geçmişimin boğucu kısımlarını hiç uğraşmadan filtrelemiş gibi. Onun varlığı göğsümdeki düğümleri gevşetiyor, her şeyi biraz daha az ağır hissettiriyor.

Hava utanç ve acı ile kalın değil, artık her nefes alışımnda beni boğmuyor. Uzun zamandır taşıdığım ağırlık hâlâ üzerimden atamadığım bir gölge gibi duruyor ama artık beni boğmuyor. Eskisi gibi değil.

Her zaman orada, ağır ve ağır ama her nefes alışımnda beni ezmiyor.

Jude Sinclair'in bana verdiği hava, hiç bitmeyeceğini düşündüğüm bir savaşta dört yıl boğulduktan sonra aldığım ilk gerçek nefes gibi geliyor.

BEN

Evrenimizi özlüyorum.

Galileo yatağımın ayak ucunda yumuşak bir miyavlama sesi çıkarırken, bir mesajın tanıdık vınlaması yankılanıyor.

"Beni yargılama hakkına sahip değilsin. Seni ben besliyorum," diye tıslıyorum, orapla kaplı ayağımı kabarık vücutunda sürüklüyorum ve karşılığında hoşnutsuz bir huff alıyorum.

Jude'un cevabı beklediğimden daha çabuk geldi.

LONER

Duvara mı tırmanıyorsunuz, Geeks?
Yoksa tırmanıyor ?

Alt dudağımı ısırıyorum, kalbim bu düşünceyle çarpıyor. Bunu çok istiyorum.

Evdeki herkes Jude'a ısınmaya başladı, bu yüzden birlikte takılmamız *o kadar* da garip olmazdı.

Hatta birkaç gün önce babamı Jude'a sırtırken yakalamıştım, gözlerinde sanki Andromeda'nın İngilizce ödevine yardım etmesini gizlice onaylıyormuş gibi bir eğlence parıldıyordu. Bu da midemde keleklerin uçuşmasına neden olmuştu.

Ailemle ilgilenildiğini görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok.

Eğer mesele sadece ortak arkadaşlık ve dostluk olsaydı, bu karar çok daha kolay olurdu.

Ama öyle değil.

Jude ve ben *sadece* arkadaş olamayız.

Nasıl *sadece* o olacağımızı bilmiyoruz. Birbirimizi becermeden düşman bile olamıyorduk, şimdi de arkadaş olmaya mı çalışacağız?

Etiketlerin sınırlarını yakıp geçiyoruz ve eğer bu gerçek ortaya çıkarsa, arkamızda her şeyi ve herkesi küller içinde bırakacak.

Ondan nefret etmek eskiden benim zırhımdı. Jude'dan nefret edebildiğim sürece, geri kalanımı teslim etmeden bedenimi teslim edebilirdim. Bu beni güvende tuttu, onun tırmanamayacağı duvarların arkasında kilitli tuttu. Ama o kalkan? atladı, parçaları kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Ve Jude'un elleri tam orada, tamamen düşmeden önce parçaları yakalıyor, onları rafında tuttuğu kum saatine ekliyor. Her bir tane, paylaştığımız bir anı, sonunda tükenene kadar akıp giden zamanımızı temsil ediyor. Bu hassas bir denge,

ve her şey çökmeden önce bunu ne kadar sürdürebileceğimizi merak etmekten kendimi alamıyorum

BEN

Oraya gelirse ne olur?

Tanrım, Phi. Sen bir aptalsın. Tam olarak ne olacağını biliyorsun.

Çarpık bir kozmik şaka gibi geliyor.

Sonsuza dek nefret etmeye yemin ettiğim adam, benim her kırık, çirkin parçamı gören tek kişi.

Ailemin dokunduğum için beni evlatlıktan reddedeceği tek kişi olan üvey kardeşim, beni dehşete düşürmesi gereken bir yoğunlukla arzuladığım kişi.

Sıradan bir arzu gibi de değil.

Geceleri ter içinde uyanmak gibi bir arzu. Gecenin geç saatlerini ve sabahın erken saatlerini tüketiyor, düşüncelerim klitorisimin üzerinde dönen dil halkasının anısına dolanıyor, elleri belimi kavırıyor, beni aletinin üzerinde zıplatıyor, sanki zevkimin her santimetresine sahipmiş gibi.

Dün sabah, dersten önce, mutfakta arkama geçti.

-Zar zor uyanmış, saçları dağınık ve uykudan dolayı hala nemli.

Jude'un gömleksiz vücudu benimkine sürtündü, teninden yayılan sıcaklık içime bir ürperti gönderdi. Parmakları kemer halkalarımın etrafında kıvrıldı, aceleyle değil ama kasıtlı olarak, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, beni yana çekmeden ve üst raftaki portakal suyunu kapmadan önce.

Çok basit, çok aptalca ama aynı zamanda çok ateşliydi.

Parmak uçlarının sertliği içimde bir sarsıntı yarattı, sinirlerimi hazır olmadığım bir şekilde aydınlattı. Ve yemin , neredeyse onu orada beceriyordum.

Andy saçları fare yuvasına dönmüş bir halde içeri yuvarlanmasaydı, beni tezgâhın üzerine yatırmasına izin verirdim.

Sadece hareketleri değil, rahat samimiyetiydi de. Sanki benim alanıma girebilirdi ve ben de ona izin verirdim. Direnme yok, tereddüt yok. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

denemeden bile bana nasıl dokunacağını biliyordu.

Telefonum elimde vızıldıyor, dikkatimi tekrar ekrana çekiyor, okurken sıcaklık boynuma tırmanıyor ve yanaklarımı renklendiriyor.

LONER

Her ne olmasını istiyorsanız ve hiçbir şey .

LONER

Burada kontrol sizde, Geeks. Her zaman.

Ciddi biliyorum. Jude ile her zaman benim seçimimdir.

İsteyerek vermediğim bir şeyi benden asla almaz.

Bu, uğruna savaşmak zorunda kalmadan özgürce verilmesi gereken asgari bir saygı. Bunu anlıyorum, yine de göğsümde bir sıcaklık titreşimi ateşliyor.

Kırılğan ve tehlikeli bir şey. Hissetmeyi göze alamadığım ama hissettiğim bir şey.

Parmaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor.

BEN

Ben bundan korkuyorum. Uzun süre yalnız kaldığımızda ne olduğunu biliyoruz, J.

LONER

Şu anda benimle mesajlaşmaya mı çalışacaksın?

LONER

Uyarayım, benim işim insanlara dokunacak sözler söylemek.

LONER

Eğer gerçekten deneseydim seni ağlatabilirdim.

Bir kahkaha atıyorum, gözlerimi ekrana çeviriyorum, içimde eğlence ve kızgınlık karışımı bir duygu kabarıyor.

BEN

.

Geçen saniyeler saatler gibi geliyor, yazı baloncuğu tekrar tekrar belirip kayboluyor, her nabız atışında artan beklentim yankılanıyor, ta ki sonunda mesajı gelene kadar.

LONER

O, sahnenin ilham perisi,

Harabeden yontulmuş, öfkeyle itilmiş.

Zulmün tellerinde sallanmak için

doğmuş,

Parçalanmış güzelliğe bir kukla

Ama kırmızı örtünün ötesinde, gölgelerin büyüdüğü

yerde, Güzelliğin pençesinden aşağıya kayar.

İpleri gizlice yıprandı,

Artık zarif bir illüzyon değil,

Yorgun, kırık bir şey.

O, gölgeli mimar, onun gizli eli. Sefaletin ustası,

kötü teller için dövülmüş, Nazik uzuvlar asla

bükülmeyecekti,

Çünkü aşk, işkence gören krallardan öğrenilen vahşi

bir eylemdir. Gazap lekeli parmakları onu kendine

çekti,

Korkuyla dans ederken, yüzünün maskesini

düşürürken. Tanrı'nın acımasız sancıları içinde

solan bir gül,

Zamanın silemeyeceği bir kadere bağlı.

Bu loş tiyatrodaki dansları kalır, Maske yok,

ışık yok, sadece sonsuz acılar. Gülmek ya

da alay etmek için seyirci yok-

Onun hırçın kuklası, onun öfkeli kuklacısı.-E

Ben sayılar ve denklemlerle büyüyen, formüllerin düzgünlüğünde teselli bulan bir kıyım. Ama Jude'un sözleri? İçimde var olduğunu bilmediğim akorlara çarpan unutulmaz melodiler.

Bu sadece şiir değil.

Hayatımı yanlış anlayarak geçirdiğim bir çocuğun kalbine bir davet.

Duyguların dans ettiği ve iç içe geçtiği, acı ve güzelliğin hassas bir dengede bir arada var olduğu bir dünyaya bir bakış. Her satır yankılanıyor, sakladığım kargaşayı, mantıkla alt edebileceğimi düşündüğüm mücadeleleri yankılıyor.

Beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir şekilde görüldüğümü hissettiriyor.

Jude'un varlığının kaosunu yakalayıp güzel bir şeye dönüştürme gibi esrarengiz bir yeteneği var. Sanki ruhuma bir ayna tutuyor ve her zaman saklamaya çalıştığım yanlarımı yansıtıyor.

Hayatım boyunca güzel olduğum söylendi. Görünüşümden dolayı hep arandım. Ama Oakley'den sonra aynada görebildiğim tek şey çürüyen bir kızın yansımasıydı. Çirkin, çatlak ve onarılamaz biri.

Uzun zamandır kendime kelimelerin önemli olmadığını söylüyorum. İnsanların benim hakkımda fısıldadıkları, dinlemediğimi düşündüklerinde arkamdan söyledikleri, yüzüme söyledikleri - kelimeler bana zarar veremez.

Ama onunki öyle.

Jude'un sözleri *canımı yaktı*.

Uzun zamandır iltihaplanmaya terk edilmiş yaraları bir araya getiren dikişler bunlar. Kızgın derinin kendini tekrar ördüğünü, iyileşmeye eşlik eden keskin rahatsızlık sancılarını, aynada her zaman gördüğüm kırık görüntümü yavaşça neredeyse hissedebiliyorum. Belki de, sadece belki, kırık şeylerin hala güzel olabileceğini bana hatırlatıyor, beni buna inandırıyor.

Duraklıyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor.

Nasıl çözeceğimi bilmediğim zehirli bir duygu kokteyline hapsolmuş durumdayım.

Jude bana güvenlik verdi -gerçek, somut bir güvenlik- ama da var. Derimin altına işleyen, dışlayamadığım yönleriyle çekici biri. Merakımı besleyecek kadar gizemli, beni diken üstünde tutacak kadar tehlikeli.

Atlas haklıydı.

Eğer dikkatli olmazsam bu iş yüzüme patlayacak. Ve patladığında, küçük bir patlama olmayacak. Topyekûn bir patlama olacak, şarapnel parçaları ailemi bir ihanet silahı gibi kesecek.

Kimse bundan yara almadan kurtulamaz.

Peki ne için? Bana zaten vermem gerekenden daha fazlasına mal olan bu manyetik çekim için mi?

Pervasızca. Hatta aptalca. Ama... bu tek şeye sahip olamaz mıyım? Bu tek, gizli neşeye? Bunu hak ediyorum, değil mi? Sinclair etiketiyle gelse bile mi?

Daha önce de bu yollardan geçtim - değer verdiğim insanlar için fedakârlıklar yaptım.

Onları korumak için hayallerimden, güvenimden, kendi mutluluğumdan vazgeçtim.

Ama mesajının altındaki *E harfine* baktığımda, şifonyerimin çekmecesinde saklı duran şiir aklıma geliyor. 13 numaralı odadaki çocuk başarmıştı. *Bana* ulaşmayı başardı.

Jude'un teslim olmam gereken başka bir şey, asla savaşmak istemediğim bir savaştaki başka bir kayıp olmasını istemiyorum.

Ponderosa Springs bunun yanlış olduğunu söylüyor. İsimlerimizin bir araya gelmemesi gerektiğini, kargaşa, aldatma ve nefret mirasını sürdürmeye mahkum olduğumuzu söylüyorlar. Bunun bir hata olacağına, ailelerimizin yaralarına kazınmış tarihin tekerrüründe ısrar ediyorlar.

Ama o bana dokunduktan sonra duş almam gerekmezken bu nasıl bir hata olabilir? Kendimi *doğru* hissettiğim tek zaman Jude'la olduğum zamanlarken bu nasıl yanlış olabilir?

Ay

...

Phi

BALKONA TIRMANMAKTAN DAHA ZOR OLAN NE BILİYOR MUSUN?

Jude duştayken onu izlemek ve lanet bir sürüngen olmamak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Ayaklarım yatak odasının zeminine değdiği anda, akan suyun sesi kulaklarıma ulaştı ve yatıştırıcı ritmiyle beni baştan çıkardı. Kendime balkonda bekleyeceğimi, saygılı, terbiyeli, normal bir olacağımı söyledim.

Ama...

Bir bakış acıtabilir, değil mi?

Sadece bir bakış ve . Zarar yok,
faul yok.

Çatlak banyo kapısına olan mesafeyi kapatırken bu mantra zihnimde dönüp duruyor. Buhar yumuşak, davetkâr bir tül gibi dökülüyor, etrafımı sarıyor, havayı onun sarhoş edici kokusuyla yoğunlaştırıyor.

Aptal, aptal merak.

Bir gün beni öldürecek, belki de bugün, çünkü Jude görüş alanıma girdiği an, lanet olası nefesimi kesiyor.

Su vücudundan aşağı akıyor, cildinde sıvı cam gibi parlıyor. Her bir damlacık kaslarının kıvrımlarında iz bırakarak

ve fark ettim ki, sonuçlar ne olursa olsun, buradan kımıldamayacağım.

Damlacıklar kapalı gözlerinden aşağı kayıyor, sıcak su sırtına çarptıkça çenesi geriliyor. Vücudunun her sert çizgisi banyo ışığının yumuşak parıltısıyla aydınlanıyor ve o kadar nefes kesici görünüyor ki ona uzun süre bakmak neredeyse acı veriyor.

Jude Sinclair sadece çekici değil. O manyetik. Sizi içine çeken bir güç - spot ışıklarını aradığı için değil, karşı koyacak gücünüz olmadığı için.

Ay gibi.

Sessiz, uzak ama görmezden gelinmesi imkansız. Onu sadece görmüyorsunuz, onu hissediyorsunuz, tıpkı gelgitin çekişi gibi. Onda bir çekim gücü var, beni izinsiz içine çeken inkar edilemez bir cazibe, başka tarafa bakmayı zorlaştıran sessiz bir güç.

Kendi dünyasında tamamen kaybolmuş durumda ve bir elini nemli saçlarında gezdirirken her hareketinden büyüleniyorum, su akıyor ve saç tellerindeki soluk altın tonlarını vurguluyor.

Jude da .

Kendisine ait bile olmayan tarih katmanlarının altında saklı, tek başına bırakılmış değerli bir metal. O gıpta edilen, solmuş bir altın ve ben onu istiyorum. Ponderosa Springs'in ona gömdüğü her şeyi keşfetmek için.

Sabuna uzanırken kaslarının esnemesini izlerken dişlerim alt dudağıma batıyor, dövme her nazik hareketle teninde hareket ediyor. Göğüs kafesi boyunca yayılan şimşek dövmesini takip ediyorum, V şeklindeki oluğa doğru alçalıyor.

Duş başlığına dönüp avucunu serin mermere dayadığında nefesim kesiliyor. Daha fazla mürekkep içeren bir tuval bekliyorum, ama sadece bir tane var - kürek kemiğinden kürek kemiğine yayılan kalın kelimeler: **Noli Timere.**

Göğsüm, kazınmış olan korkunç yara izinden dolayı sızlıyor. A Sırtının üst kısmındaki acımasız şerit, sanat eseri tarafından kısmen gizlenmiş, ancak soluk, kabarık deri hala görülebiliyor.

Ona dokunmak için duyduğum dayanılmaz dürtü bedenimde uğulduyor, kapıyı sessizce biraz daha iterken parmaklarım seğiriyor. Benim çıplak

Cam kapının hemen dışına gelene kadar sıcak zeminde kayıyor.

Jude benim her şeyimi gördü. Işıktan sakladığım her parçamı ve hiç bitmeyen merakım onu *görmek* istiyor.

Jude, yardıma ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir yükü taşımama yardımcı oluyor.

Bunu onun için istiyorum. Bunun onun da içinde özgürce var olabileceği bir evren olmasını istiyorum ve sakladığı şeyler olduğunu biliyorum. Gölgelelerin arasına karışmaktan mutlu, tek başına acı çekmekten memnun, her şeyi içinde tutmaya alışmış.

Soğuk ve uzaktayken güneşe tanık oluyor. Ayın karanlık yüzünü keşfetmek istiyorum.

Kendimi röntgenci gibi hissediyorum, sanki Jude cam bir kutunun içine hapsolmuş, sadece uzaktan hayranlıkla izleyebildiğim canlı bir sanat eseri gibi.

YAPMA. DEĞİL. DOKUNMA.

Camekânının hemen dışında büyük, kalın ve çirkin bir yazı tipiyle yazıyor. Ama ben kurallara uyma konusunda hiç iyi olmadım.

Kıyafetlerim ve her şeyimle düşün kapısını açıyorum, kapatmadan önce buhar çıkmasına izin veriyorum. Beni görmezden gelmeyi mi tercih yoksa sessiz kalmakta düşündüğümünden çok daha mı iyiyim emin değilim ama parmaklarım yara izindeki kabarık deriyi takip edene kadar dönmüyor.

Jude avucunun içine almadan önce bir anlığına hissediyorum, vücudumu suyun akışının hemen altında duvara sabitlenene kadar döndürüyor. Kıyafetlerimi ıslatıyor, yüzüme doğru eğilirken ılık su üzerimden akıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Koyu mavi gözlerinde kopan sert fırtınaya eşlik eden ses tonu, bana bakarken bedenimi şiddetli bir soğuk ürpertiyor.

"Ben sadece, ben istedim-" Yanağımın içini ısıırıyorum, normalde yaptığım kadar cesur hissetmiyorum. "Sana ne oldu Jude?"

Başını eğerken çenesindeki kaslar titriyor, "Hangi zaman?"

Kaşlarım çatılıyor, ellerim ona dokunma fikrini kabul etmeden önce iki yanımda seğiriyor. Uzanıyorum, avuç içlerimi göğsüne koyuyorum, sonra yukarı doğru düzleştiriyorum.

". "

"Babam kafayı bulmayı severdi. Geçmişte kendini kaybetmeyi severdi ve ben onun kötü adamı oldum. Acısının her zerresini bana yükledi." enesi çalışıyor, burun delikleri aılıyor. "Bana babanın adını ilk kez Ketel One şişesini sırtımda parçalamadan hemen önce söyledi."

Bana tokat atmış gibi irkildim.

Easton Sinclair'i tanıımıyordum. Pek sayılmaz.

Sanırım onu hayatım boyunca belki dört kez görmüştüm - eğer yleyse - arkadaşlarla ya da ailemle dışarıdayken şehirde rastgele. Her seferinde, görüş alanımın kenarında uçuşan bir gölge, mesafe ve fısıltılarla bulanıklaşan bir figrd.

Ponderosa Springs'in fısıltılarına kazınmış ama bir şekilde bana yabancı bir adam.

Onu tanıımıyordum.

Ama ondan nefret ediyordum.

"Doktor sırtımı zımbaladığı süre boyunca ne düşündüm biliyor musun?" diye homurdanıyor, konuşurken ağzından su damlıyor. "Rook kimdi ve babamın benden bu nefret etmesine neden olacak ne yaptı?"

"Jude, ben-"

"Sonra buraya geldim," diye kesti, öfkesi ve acısı dalga dalga , "ve bunun asla bir Van Doren sorunu olmadığını gördüm. Bir aileden nefret etmek zorunda bırakıldım çünkü Easton Sinclair sefil, zgn bir adamdı ve ondan nefret etmek içimde yoktu. Onun yerine senden nefret ettim."

Kalbim ağrıyor, göğsümde gümbür gümbür atıyor, onun ağırlığını üzerimde hissediyorum. Bağımlılığın enkazını yaşayan, babasının acısını ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan ocuk için acı çekiyorum.

Gözlerindeki kırılğanlık titreşimi, yüzeyin hemen altında dolaşan bir geçmişin hayaletlerini, kaçamadığı bir hayatın gölgelerini ortaya çıkartıyor. şeytanları, sunabileceği sevgiden daha güçlü olan bir babayla büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sadece onunla birlikte taşımak istediğimi biliyorum.

Acısı ne kadar ağır olsun, onunla birlikte taşımak istiyorum.

Ellerim vücudunda gezinmeye devam ediyor, başımı geriye eğip ona bakarken avuçlarım yanaklarını kavıyor.

"Yalnız," diye nefes alıyorum, "çok üzgünüm. Sen bunu hak etmedin. Kimse bunu hak etmez."

"Bana acımayın, İnekler. Bunu istemiyorum."

Çenem gerildi. "Yapma bunu. Acını halının altına süpürme, Jude. Burada olmaz, benimle olmaz."

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyor, bu güzel, güzel, kırık çocuğa bakıyorum.

"Beni görüyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor, karanlık bakışları değişmiyor ve bu bir söz gibi geliyor. "Her zaman."

"O zaman seni görmeme izin ver," diye mırıldandım. "Yara izleri ve her şey. Hiç fark etmez. Acın seni zayıf yapmaz. Öfken seni baban yapmaz. Sen burada sadece Yalnız'sın. Sadece Jude."

Şok, kaşlarını bir an için çekiştiriyor, sonra tanıdıkça fırtınalı gözlerinde bir kıvılcım çıkıyor, karanlık yerini aramızdaki boşluğu aydınlatan, gökyüzündeki bulutları temizleyen bir yumuşaklığa bırakıyor.

Ve sonra ağzı benimkine çarpıyor.

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor, arzu kontrolü ele geçirirken vücudumun her santimini sular altında bırakıyor ve dikkatli olmam için çığlık atan küçük sesi bastırıyor. Ya biri içeri girerse? Ya çok gürültü yaparsam?

Ama bu fısıltı, içimde yükselen ezici açlığın yanında hiçbir şey.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, bu vahşi, çılgınca şey, bana doğru bastırırken, vücudunun katı ağırlığı cildimdeki her sinir ucunu ateşliyor. Beynimin mantıklı kısmı çok çok uzağa itiliyor, alt dudağımı alaycı bir ısırıkla ısırıp içime şok dalgaları gönderdiğinde susturuluyor.

Önemli olan tek şey Jude'un dokunuşu; ellerinin yüzümü okşayışı, sanki beni kendi özüne çekiyormuş gibi bana doğru bastıran sıcaklığı. Dünyanın parçaladığı bu çocuğun tüm parçalarını alıp göğsümün derinliklerine, sonunda kendini güvende hissedebileceği bir yere saklamak istiyorum.

Jude en azından kendini güvende hissetmeyi hak ediyor. Korunmayı.

"Duvara tırmandın," diye nefes alıyor ağızma karşı, dili dudaklarımın kenarında gezinirken göğsü kabarıyor.

"Evet, Yalnız. Duvara tırmandım."

Jude'un elleri vücudumda aşağıya doğru kayıyor, belimi kavrayıp bedenlerimiz birleşene kadar beni kendine çekiyor.

Ondan yayılan ısıyı, kaslarındaki gerginliği, karnıma sıkıca bastırdığı sikini hissedebiliyorum. Bu beni acıtıyor, dünyalarımız arasındaki boşluğu doldurmak, onun bir parçası olmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyorum.

"Sikim o daracık deliği delerken sessiz kalabilecek misin tatlım?" diye mırıldanıyor, sesi dumana boğulmuş. "İyi bir kız olacak ve herkes içeri girebilecekken seni becermeme izin verecek misin?"

Dudakları tekrar dudaklarımla çarpışmadan önce başımı bir, iki, üç kez sallıyorum. Aç ve ısrarcı, ona talep ediyor. Suyun altında tenim tutuşuyor, dili benimkine doğru kayıyor.

Ellerim nemli saçlarında geziniyor, onu kendime çekiyorum, daha fazlasını istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Jude."

Öptüm.

"Kıyafetlerim."

Öptüm.

"Kapalı."

Kıyafetlerimi çıkarıp düşün fayans döşeli zeminine dikkatsizce fırlatacak kadar uzun süre ağızımızı zor tutuyoruz. Yere düştükleri anda, bu adama bir ağaçmış gibi fiziksel olarak tırmanmak zorunda kalıyorum.

Keşke şaka yaptığımı söyleyebilseydim.

Her santimde parmak uçlarıma kadar uzanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, kendimi daha yakına çekiyorum ama ona şekilde ulaşamayacağımı fark ettiğimde içimde hayal kırıklığı kabarıyor.

"Aww, bebeğim." Kıkırdaması dudaklarımı titretiyor, sesi tüylerimi ürpertirken tenimle alay ediyor. "Buraya çıkmak ister misin? Ben seni sikimin üzerinde küçük bir oyuncak gibi zıplatırken o muhtaç küçük amcık gerilmek ve doldurulmak istiyor mu?"

Boğazımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, bacaklarımın arasında zonklayan amansız ağrıyı bastırmak için içgüdüsel olarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Yalnız, canını yaktırtma bana," diye ısıırıyorum, avucum göğsünden aşağıya, sikine doğru kayıyor ve alaycı bir şekilde sıkıyor. "Buraya ciddi zararlar verebilirim."

Sırıtırken gözlerinin kenarları kırışıyor, dizlerini büküp beni kucağına alırken başı titriyor.

Beni duvara yasladığında derin bir nefes alıyorum, sikini amıma dayadığında bacaklarım onun ince belinin etrafında kıvrılıyor. "Ahlaksız küçük şey," diye fısıldıyor, başını amımın kıvrımlarına daldırarak Boğazıma öpücükler kondururken dudaklarındaki sırıtışı hissetmeme izin veriyor. "Çok talepkar. Çok ateşli."

Kalçalarını benimkilere doğru iterken içimden bir inilti yükseliyor, vücudumdaki tutuşunu kullanarak beni yukarı ve aşağı okşarken şaftı klitorisime sürtünüyor.

Jude hakkındaki her şey beni küçük hissettiriyor, kötü anlamda değil. Kendimi hep korkutucu, sertleşmiş bir şey gibi hissettim. Çok keskin, çok talepkar. Ama Jude bana kendimi yumuşak ve nazik hissettiriyor, sanki hayatım boyunca yanlış anlaşılmışım da o beni çözmek için orada bekliyormuş gibi.

"Jude," diye iniliyorum sikinin ucu girişime değdiğinde, gözlerim alt yarılarımızın birleştiği yere kayıyor. "Lütfen bana bunun sadece bu aç olduğunu ve beni gerçekten ikiye ayırmayacağını söyle."

Burnunun köprüsü boynumda geziniyor, ağzı başka bir cezalandırıcı öpücük için benimkine geri dönüyor, geri çekilmeden önce beni nefessiz bırakmaya yetecek kadar.

"Sikim bu şımarık amcığı ikiye bölecek bebeğim, ama sen buna bayılacaksın. Daha fazlası için yalvaracaksın. Çünkü sana verdiklerimi almak için yaratılmışsın."

Bununla birlikte, tek bir akıcı hareketle içime doğru itiyor ve bu his elektrikten başka bir şey değil. Vücudum onun etrafında geriliyor, ilk rahatsızlık hızla amımdan yayılan sıcaklık dalgaları gönderen derin, titreşen bir zevke dönüşüyor.

Ağzımdan şok olmuş bir nefes çıkıyor ve avucunun ağırlığıyla hızla boğuluyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, başım düşüyor

Arkamdaki duvara yaslanıp, beni tamamen doldururken kendimi topraklamaya çalışıyorum.

Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Vücudumun izin verdiği her santim alanı Jude alıyor.

"Tanrım, her zaman çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı." Alçak sesle homurdanıyor, horozunun ıslak çekirdeğime girip çıkmasını izlerken sesi huşu dolu. "Benim için sessiz olmalısın bebeğim. Benim için çok sessiz ol, tamam mı? Bu güzel amcığın sikime ne kadar aç olduğunu kimsenin bilmesine izin veremeyiz, değil mi tatlım?"

Elinin içine doğru inliyorum, ağzı meme ucuma inerken vücudumu onun dokunuşuna doğru eğiyorum. Dişleri piercingi çekiştiriyor, dili hassas memelerimle oynuyor.

Jude sadece etkilendiğim başka bir adam değil. Tanrım, keşke sadece o olsaydı.

Sadece keskin çene çizgisi ya da arabasının direksiyonundaki görüntüsü olsaydı, bu kolay olurdu. Soyadıma duyduğum sadakatin ona karşı hissettiğim çekimi bastırmasına izin verirdim. Bu geçici bir şey olurdu, boğabileceğim kısacık bir kıvılcım.

Ama o sadece bir Sinclair değil. Aynı zamanda Jude.

Yalnız.

Şair.

Dünyayı grinin tonlarında gören ve bu tonları yıpranmış defterine sanki kişisel bir cehennemden geçerken yazıyormuş gibi karalayan adam.

Jude, içimde hâlâ yaşamın var olabileceğini kanıtlayan kişiydi.

O bana dokunmadan önce, solan topraktan başka bir şey değildim. Orgazmlar kısacıktı, sıcaklığını bile hissedemeden sönen bir kıvılcım, beni eskisinden daha boş bırakan içi boş bir rahatlama. Hiçbir şeyin kök salmadığı, çatlamış toprak ve ıssızlıktan ibaret bir çorak araziydim.

Ama onunla, bu... farklı. Ben farklıyım.

Bana dokunduğunda, sanki damarlarımda bir fırtına kopuyor. Beni ikiye bölen bir yıldırım çarpması.

Ruhumun her karanlık köşesinde nefrete ya da içimi kemiren kendinden nefrete yer kalmayana kadar.

Oakley'den beri ilk kez biri bana dokundu ve... ve... Bir şeyler *çiçek açtı*.

Göğsümün çorak harabesine, her zaman bir kafes gibi hissettiren kaburgalarımın altına, vahşi, evcilleştirilemez, neredeyse acıtacak kadar canlı bir şey yerleştirdi.

Gizli bir çiçek.

Dikenli, yasak ama inkar edilemez bir şekilde canlı.

Zevk içimde birikiyor, her itişte daha sıkı sarılıyor. Acımasız bir hız belirliyor, her vuruş vücuduma şok dalgaları gönderiyor ve yardım edemiyorum ama ona karşı kıvranıyorum, daha fazlası için istekliyim.

Birbirimize çarpan tenlerimizin yankıları havayı dolduruyor, düşün ritmiyle karışıyor, su vücudumuzdan aşağı akıyor, her vuruşu güçlendiriyor.

Tırnaklarımın derisini ısırdığını hissedebiliyorum, kıcımdaki acımasız tutuşu kendini inanılmaz derecede derine itmek için kullanırken, sevgili lanet hayatım için vücuduna tutunuyorum. Beni sessiz tutmak için elini ağzıma bastırırken, vücudumu ağır itişleriyle aynı anda aşağı doğru sarsıyor.

"Ne kadar iyi bir kız olduğuna bak, Phi," diye homurdanıyor, ağzını benimkini örten eline bastırarak. "Çok sessizsin, beni alıyorsun. Bu ıslak amcık benim en sevdiğim şey. Sen benim en sevdiğim küçük , bebeğim."

Övgülerin altında ezildim.

En sevdiği.

Etrafında kenetleniyorum ve o da bir homurtuyla karşılık veriyor, ses göğsümde titreşiyor. Bu onu teşvik ediyor, daha derine, daha sert itiyor. Her itiş beni daha da coşkuya sürüklüyor.

Vücudum duvara yaslanıyor, pürüzlü yüzey beni topraklıyor, o beni daha yükseğe çıkarırken, beni eşiğe itiyor. Sıcaklık bir orman yangını gibi artıyor, beni bütünüyle tüketiyor, ardında saf, katıksız bir zevkten başka bir şey bırakmıyor.

"Çok yakınsın, değil mi bebeğim? Benim için gelecek misin? Hadi, tatlım. Benim için kır. Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster ve benim için gel."

Her hamlesi onu daha da derine itiyor, içimdeki o tatlı noktaya çarparak görüşümü bulanıklaştırıyor ve düşüncelerimi dağıtıyor. Hiçbir şeye tutunamıyorum; parmaklarım omuzlarını kavıyor, tırnaklarım tenine batıyor, o beni sınıra doğru iterken kendimi sabitliyorum.

Gerilim kopuyor ve ben çözülüyorum. Dünya bulanıklaşıp saf bir coşkuya dönüşürken, dudaklarımdan bir çığlık kopuyor ve ağzıma bastırılan avuç içi tarafından susturuluyor.

Titriyorum, zevk dalgaları çöküyor, beni duyulara boğuyor. Vücudum onun etrafında titriyor, her nabız o kadar yoğun bir sıcaklıkla yayılıyor ki içten dışa yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Siktir, evet, bebeğim. Evet. Aynen . Amın beni çok iyi kavıyor. Çok sıkı," diye homurdanıyor Jude, sesi beni ona geri çekiyor, orgazmımın ardından süzülürken bile beni topraklıyor.

Eli ağzımdan çekiliyor, iki eliyle kıcımlı avuçlayıp sahiplenici bir şekilde sıkarken beni kendi başıma sessiz kalmaya bırakıyor. Beni deli gibi sikinin üstünde ve altında çalıştırıyor ve onun ağırlığını hissedebiliyorum, beni geriyor, beni tamamen dolduruyor. Duygu baş döndürücü, zevk doruk noktamın kalıntılarıyla karışıyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Jude," diye inliyorum, içimdeki sıcaklık yeniden artmaya başladığında sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyor. "Seni istiyorum-"

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Bana doğru eğildi, ağzımı bir kez daha yakaladı, kalçaları benimkine çarparken dudaklarımız birlikte hareket ediyor, bizi bu zevk kasırgasının daha da derinlerine sürüklüyor. "En sevdiğim şımarık amcığa tam da istediği şeyi vereceğim. Onu döllerimle öyle bir pompalayacağım ki beni haftalarca hissedeceksin."

Sözlerindeki sahiplenme duygusu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Vücudundaki gerilimi, kendi boşalmasına doğru hissedebiliyorum ve bu onu daha çok arzulamama neden oluyor.

"Evet, lütfen. Lütfen Jude, doldur beni," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum, umutsuz ihtiyaç içimden bir dua gibi dökülüyor.

İçime daha sert giriyor, vücutlarımızın birbirine çarpma sesi buharlı havada yankılanıyor, düşün ötesindeki dünyayı boğan bir şehvet senfonisi.

"Çok yaklaştım bebeğim," diye homurdanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve geri çekilip gözlerimin içine bakıyor, bakışlarının yoğunluğu içimde vahşi bir şeyi ateşliyor. "Tekrar boşalmanı istiyorum, aynen böyle. Sıkıca sık beni. Hadi, Geeks. Ver onu bana."

Bedenimi ona teslim ettiğimde gözlerimin arkasında ışıklar patlarken, başka bir zevk dalgası bedenime çarparken çığlığını bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum.

Son bir hamleyle içime boşalıyor, salıverilişi sıcak dalgalar halinde içime doluyor ve beni mutluluk dolu bir sise sürüklüyor. İçimde nabzının attığını, beni tamamen doldurduğunu hissedebiliyorum ve bu ezici, beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tüketiyor.

"Siktir, evet, Phi. İyi kız. Bu benim en sevdiğim iyi kız." İnliyor, yüzünü boynuma gömüyor, nefesi tenime karşı sıcak, kollarını etrafıma sarıyor, ikimiz de zevk dalgalarını sürerken beni yakın tutuyor.

Orada oyalanıyoruz, birbirimize sarılıyoruz, ılık su bir koza gibi etrafımızı sarıyor, bizi dünyadan soyutluyor. Bu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sadece biz varız, birbirine karışmış, güzel bir vücut karmaşası. Burada istediğimiz kişi olabiliriz.

Sadece Jude ve Phi.

Şiirini Whispering Pines Motel'in duvarında bulmamın bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.

West Trinity Falls ve Ponderosa Springs'teki onca insan arasında bu sözcükleri bulmam bana tesadüf gibi geliyor.

Kader gibi geliyor.

Belki de, sadece belki de, bir şey, aramızda neler olduğunu fark etmeden çok önce bunu keşfedecek kişinin ben olacağımdan emin oldu.

güneş hırsızı

...

Jude

17 Kasım

"EVE!" BAĞIRIYORUM.

Ev sessizlik içinde karşılık verir, boşluğu tanıdık.

Odayı tarıyorum, gözlerim terk edilmiş vaatler gibi sehpanın üzerine dağılmış boş votka şişeleri koleksiyonuna takılıyor. Beşini de kapıp çöp kutusunu sarsacak bir güçle çöpe atıyorum.

Onları dışarıda bırakmakla ilgili dersimi aldım. Bir kez yeterliydi.

-Acil serviste sırtımı zımbalatarak geçirdiğim bir gece ödediğim bedeldi.

Bir ses -herhangi bir ses- duymak için zorlayarak dinliyorum ama sadece ben ve kalp atışlarımın boş gümbürtüsü var. Merdivenlere yöneliyorum, adımlarım gıcırdayan ahşapta ağırlaşıyor.

Umalım da bu gece sadece içki içmiş olalım.

"Aletini kaldır ihtiyar," diyorum kapının içinden, kolu çevirip kendimi onun odasına bırakıyorum. "Bugün yemek yedin mi?"

Cevap yok, sadece sönmekte olan bir lambanın karanlığı zar zor delen loş, titrek ışığı var. Ama yeterli. Onu duvara yaslanmış, başını doğal olmayan bir şekilde yana eğmiş halde görmeme yetiyor. Midem bulanıyor, tenimde soğuk bir ter oluşuyor.

Panik yapma. Panik yapma, Jude.

Ayaklarım otomatik pilotta hareket ediyor, çantam yere düşerken odanın içinde koşturuyorum. Fermuarı yırtıp açarken ellerim şiddetle titriyor, parmaklarım Narcan'ı arıyor. Kapak kayıyor, gölgelerin içine yuvarlanıyor ama umurumda değil. Başlığı burnuna sokup, pistonu umutsuz bir güçle aşağıya doğru itiyorum.

"Haydi. Lütfen, hadi baba."

Geri çekiliyorum, her zaman elimin altında gibi görünen mucizeyi bekliyorum. Nefesim kesiliyor, her saniye kalbimi ince, yıpranan ipliklere geren bir sonsuzluk.

Bir... iki... üç... Hiçbir

şey yok.

Göğsü hareketsiz kalır, yaşam olması gereken yerde bir boşluk vardır.

Cesursun. Panik yapma, Jude. Sakın panik yapma.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi göğsüne bastırıyorum, tanıdık ritim bunun gibi birçok gecenin acımasız bir yankısı. zemin soğuk, tenimi ısıırıyor ama omurgamı tırmalayan buzun yanında bu hiçbir şey.

"Otuz kompresyon. İki nefes. Tekrarla."

Bir kez bile dinlememiş, umursamamış bir tanrıya dua eder gibi söylüyorum.

"On dokuz... yirmi... yirmi bir..."

Sesim çaresizlikten çatlıyor. Eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Soğuk bana bir tokat gibi çarpıyor, bayat viskinin tadı gözyaşlarımın tuzuna karışıyor.

Ama durmuyorum.

Onu geri getirebilirim. Bunu daha önce de yaptım.

"Yirmi altı... yirmi yedi... yirmi sekiz..."

Duraksıyorum, iki parmağımı boynuna bastırıp orada olması gereken nabızı arıyorum. Ama yok. Göğsüm sıkışıyor, yakıcı bir acı içimi parçalıyor.

"Uyan, seni orospu çocuğu," diye tıslıyorum, gözyaşlarım sonunda serbest kalıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Ağzına tekrar nefes veriyorum, kendi soluk soluğa nefeslerimin sesi baskıcı sessizlikteki tek gürültü. "Bunu bana yapma. Lütfen beni yalnız bırakma baba."

Daha sert bastırıyorum, avuç içlerim göğüs kafesini zedeliyor, kemiklerin çatırdaması tanıdık bir dehşet.

Kollarım yanıyor ama umurumda değil. Durmuyorum. Duramıyorum.

"Bunu bana yapamazsın," diye hıçkırıyorum. "Bunu bana yapamazsın."

Ama teni çok soğuk. Vücudu çok hareketsiz.

Sanki tek başına irade gücü bunu düzeltebilirmiş, sanki ellerimin her pompalaması babamın kalbinin nasıl atacağını hatırlamasını sağlayabilirmiş gibi devam ediyorum. Kollarım şiddetle titriyor, ağrı göğsüme yayılıyor ve sanki içim parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Sadece bir kez daha. Sadece bir kez daha uyan.

"Otuz kompresyon. İki nefes. Tekrarla."

O kadar uzun zamandır söylüyorum ki kelimeler anlamını yitiriyor, yumruklarımı göğsüne vururken dudaklarımdan çıkan içi boş, çılgınca bir sestən ibaret.

"Lütfen baba. Lanet olsun, !"

Sesim parçalanıyor, son kelime boşluğu yırtan gırtlaktan gelen bir çığlık. Öne doğru yığılıyorum, alnımı onun kıpırtısız göğsüne dayıyorum, buz gibi soğuk iliklerime kadar işliyor. Gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor, her damla yenilginin son ve kırık bir itirafı.

O kazandı. Sonunda kazandı.

Kesinlik bana bir dalga gibi çarpıyor.

Keşke bunun Oregon kıyılarının uyuyan dalgalarından biri olduğunu söyleyebilseydim, sizi su dolu bir mezara çeken beklenmedik bir vuruş. Hayır, bu sadece gelgitti ve beni .

Yıllardır aşırı doz almayı bekliyordum.

"Vazgeçemedin, değil mi? Sadece devam etmeliydin, seni öldürene kadar peşinden koşmalıydın."

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, itaat etmeyen gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum. Kaybettiğim ve hiç sahip olamadığım her şeyin yakıcı bir hatırlatıcısı olarak yanıyorlar.

"Benden çok şey aldın baba," diye boğuluyorum, sesim çatlıyor, kelimeler zar zor duyuluyor. "Neden sadece kalamadın? Neden bana bu lanet şeyi veremedin?"

bakıyorum -gri, cansız, yanında hala bir iğne var. Gözleri kapalı, yüzü en acımasız şaka gibi hissettiren bir şekilde huzurlu.

Boğazımdan bir kahkaha kopuyor, tırtıklı ve içi boş, boş odada yankılanıyor.

"Huzurlusun, değil mi? Siktir git! Peki ya ben, ha?" Elim boş bir gümbürtüyle göğsüme çarpıyor. "Peki ya ben?"

Duvara doğru yığılıyorum, vücudum kendi üzerine katlanıyor, yorgunluk sonunda beni ele geçiriyor. Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret etmem gerekiyor. Ama kalbim bana ihanet ediyor, yastık kalelerinin ve karanlıkta parlayan yıldızların, zaman zaman beni güvende hissettiren bir babanın anıları peşimi bırakmıyor.

Ondan nefret edemem. Tamamen değil. Etmem gerektiği gibi değil.

Çünkü babamın iki versiyonu var ve bunlar acımasız bir paradoks gibi içimde var oluyor.

Çocuk olma şansımı elimden alan adam. Anıları çürükler halinde bırakan ve şu anda soğuk zeminde bayatlamış bir şekilde yatan kişi.

Ama bana kelimeleri nasıl seveceğimi öğreten adam için ağlıyorum. Yatmadan önce benimle birlikte gülüp baktan korku filmlerini izleyen adam için. Onun hayranlık duyduğum yönü için yas tutuyorum; kâğıda, yayınlasa hayatları değiştirecek kelimeler yazan ve bu bağımlılıkla savaşıyor adam için.

Öfke içimde çalkalanıyor çünkü onun bir parçasının acı çeken, işkence gören adamla birlikte öldüğünü biliyorum.

Her şeyi yok eden bağımlı ve bir zamanlar beni bildiği tek şekilde seven adam.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum, bacaklarım titriyor, her hareketim yavaş ve ağır. Polisi aramam gerektiğini biliyorum ama kendimi henüz gitmeye ikna edemiyorum. Onun yerine tekrar yanına çöküyorum ve sessizliğin boğucu bir battaniye gibi etrafımızı sarmasına izin veriyorum.

Yatağının üzerindeki deftere uzanıyorum, sayfaları buruşmuş ve likör gözyaşlarıyla lekelenmiş. Sayfadaki kelimeleri okurken derin, titrek bir nefes göğsümü ağrıtıyor.

Bu olabilir.

"Seni seviyorum" kılığına bürünmüş özürlerini detaylandıran bir mektup ya da ağlamaklı bir video olmayacaktı.

Sadece bu.

Boş bir eroin iğnesi ve işkence görmüş bir adamın son yazıları.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bakışlarımı, arka planda *Doctor Who*'nun durmaksızın çaldığı, tanıdık yankısının balkonda etrafımızı sardığı iPad'den ayırıyorum.

Phi oturuyor, üzerinde bir çift külot ve ona daha çok elbise gibi görünen büyük boy kapüşonlu tişörtünden başka bir şey yok. Kumaş narin bedenini sarıyor, saçları koyu ipek gibi dökülürken paketten sigaralarımı alıyor, siyah bir kalemle notlar ve gülen yüzler karalıyor, gözlerinde muzip bir ışıltı var.

Su kulesi olayından bu yana notalar kesinlikle yumuşadı. Elbette hala ara sıra "sikimi yala" diyenler oluyor ama bu beklenen bir şey.

"Ne?"

"Sırtındaki dövme. Ne anlama geliyor?" Bir mentollü dartı daha pakete geri sokuyor, el işine hayranlık duyarken memnuniyeti hissediliyor.

"Latince'de 'korkma' anlamına geliyor," diye homurdanıyorum, avuçlarım çıplak kalçalarına doğru kayıyor, tuzla renklenmiş serin gece havası üzerimize değerken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Babamın ilk aşırı dozundan sonra, onu geri getiren sağlık görevlisi bana kalp masajını öğretti. 'Panik yapma, Jude. Panik yapma' deyip durdu. Çocukken o kadar çok söylediler ki, sonsuza dek vücudumda taşımak doğru geldi."

Kelimelerin ne kadar kolay , kendimden bu parçaları onunla ne kadar zahmetsizce paylaşabildiğime şaşıyorum.

Hayatım boyunca acımı, öfkemi, gerçeklerimi gömdüm; hepsini içimde kilitli tuttum ve sadece şiirlerimin okunmamış sayfalarına sızdırdım. O kelimeler, Ponderosa Springs'e ya da Sinclair ismine ait olmayan tek parçamdı.

Hayatımda ilk kez kendimi biriyle paylaşmak istedim.

İlk defa birine güveniyorum.

Phi yanağının iç kısmını ısıyor ve nikotinime yaptığı vandalizme ara vererek bana bakıyor. "Onu özlüyor musun? Babanı mı?"

Ne sikim bir soru ama.

Her şeye rağmen -istismar, acı, ıstırap-aston Sinclair sahip olduğum tek şeydi ve bazı günler kendimi onu özlerken buluyorum.

Bir erkek için boktan bir bahaneydi, zavallı bir babaydı. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve bir parçamı bunu hak ettiğime, bir şekilde böyle sevilmem gerektiğine inandırdı - şiddetle, çürüklerle, parçalanmış kemiklerle.

Acı, ilişkimizin sadece bir parçasıydı. Beni ne kadar kurutsa da koparamadığım çarpık bir bağ.

Ama o sahip olduğum tek şeydi.

"Çürükleri özlemiyorum. Çoğu gün ondan nefret ediyorum." Boğazımı temizliyorum, dilimi üst dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Ama bazı günler, evet. Gülüşünü özlüyorum. Onunla film izlemeyi özlüyorum. Yazdıklarını okumayı özlüyorum. Defterlerini çalar, günümü sayfalarca okuyarak geçirirdim çünkü bırakmak imkansızdı. O iyiydi, hatta harikaydı."

Hayatı buna bağılıymış gibi yazıyordu, sanki zihninden kaçmak için pençeleyen kelimeler içeride hapsolursa onu boğacakmış gibi. Her paragrafın ağırlığını, her satıra işlenmiş ham duyguları hissettim - kimsenin bilmediği bir yetenek.

Sadece ben.

Dünyanın asla tanık olamadığı parçalarını, sahip olabileceğimiz şeyleri, olabileceği adamı hatırlatan şeyleri taşımak kolaydı.

Ama dünyaya gösterdiği kısımlar? Onlar en ağırlarıydı.

"Bu yüzden mi şiirlerini *E* ile imzalıyorsun?" diye soruyor, başını eğiyor, bakışları beni incelerken nüfuz ediyor. "Onun için mi?"

Bana bakışı ciğerlerimi parçalıyor. O kadar meraklı ki. Benim hakkımda, dünya hakkında, her şey hakkında.

Onunla her sohbet, konuları evirip çevirdiğimiz, güldüğümüz ve birbirimize meydan okuduğumuz akıcı ve dinamik bir dans gibi geliyor. Beni, bilginin bir para birimi olduğu ve merakın ateşi yakan kıvılcım olduğu dünyasına çekiyor.

Sarhoş edici.

Onun beyni şimdiye kadar tanık olduğum en inanılmaz şey.

"Hayır. İlk adım Elias. Easton'a çok yakın olduğu için okulda Jude demeye başladım."

Bir sigara daha alırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve beyaz kâğıda bir şeyler yazarken mırıldanıyor: "Elias. Jude. Sinclair."

Adım her zaman bir silah, bana zehirli bir niyetle savrulan bir lanet oldu. Öfkeyle tükürüldü, bu kasabanın varoluşunun her talihsizliği ve karanlık bölümüyle ilişkilendirildi. Ama Phi'nin ağzında tamamen değişıyor. Ona hayat veriyor, onu sıcaklık ve merakla sarıyor, bir utanç işareti olmaktan çok değerli bir şey gibi görünmesini sağlıyor.

İlk defa ismimi duyunca geri çekilmiyorum.

Sigarayı parmaklarının arasından alıp dudaklarıma götürüyorum. "Sen söyleyince kulağa o kadar da kötü ."

Saatlerdir buradayız, şafak gittikçe ufka yaklaşıyor. Yarın çok yorgun olacağım ama umurumda değil. Buna kıyasla uyku sıkıcı.

Tabii ki, Andromeda kolları Phi için atıştırma lıkla dolu olarak Grove'dan eve geldiğinde ciddi bir yem ve değişim yapmak zorunda kaldık. Yatak odasının kapısı açılıp sesi koridorda yankılandığı anda Phi hemen harekete geçti ve bir havludan başka bir şeye sarınmadan koridora çıktı.

Hemen düşünün çalışmadığına dair bir hikâye uydurdu ve onun yerine koridorun sonundaki banyoyu kullandığını iddia etti. Ezra'nın o geceki performansının heyecanını yaşıyan Andromeda bu yalan karşısında gözünü bile kırpmadı.

Phi sinsi küçük bir pislik.

Çakmağın çakılması göz kırpmama neden oluyor, Phi'nin elleri ağzımdaki sigaraya turuncu bir alev tutarak yakmama yardım ediyor.

"Göbek adın ne?" Havaya bir duman püskürtüp kanepede kayarak soruyorum.

"Rose," diye yanıtlıyor, dudaklarını hafif bir gülümseme süslüyor. "Rosemary teyzemden sonra."

"Annenin ikizi. İşte bu yüzden." Duraksıyorum, ne söylemek istediğimden ya da nasıl emin değilim. "Bu yüzden ailen babamdan bu kadar nefret ediyor, değil mi?"

"Onun bir parçası olduğu şey pek çok insana zarar verdi. Annemin kötü günleri oluyor. Hepsinin var. Özellikle de Coraline teyzemin. Hayalet gibi hissettikleri günler oluyor ve ben anneme ulaşamıyormuşum gibi hissediyorum. Orada ama gerçekte değil, anlıyor musun? Sanki bu dünyanın bir parçası ama aynı zamanda başka bir yerde hapsolmuş gibi." Kaşları düğümleniyor, yüz hatlarına acı yayılıyor. "Onun senin baban olduğunu biliyorum ama annem, ailem, onlar-"

Elim yanağını kavıyor, başparmağım deniz camı gözlerinden kaçan yaşı yakalıyor. "Hey, sorun yok, Geeks. Siz iyisiniz. Anlıyorum. Söz veriyorum."

Babamın boktan biri olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu ne kendime ne de bir başkasına inkar ettim. Yaptığı şeyler - neden olduğu hasarlar - hafızama yara izleri gibi kazındı, inkar edilemez ve affedilemez. O suçluydu ve ben yıllarımı bu gerçeği bilerek geçirdim.

Hollow Boys ve ailelerinden babam hakkında hissettiklerinden dolayı asla nefret etmedim. Hayır, bu nefret daha derinlerde, kendi güvensizliğimin çiğ ve açıkta kalan sinirlerine karışmış durumda.

Onlardan nefret ediyordum çünkü kıskanıyordum.

Onların hayatlarını, rahatlıklarını, sevginin özgürce verildiği bir dünyada kurdukları bağları kıskandım. Onları kenardan izledim, kahkahalarına ve yaşamlarına seyirci kaldım, ben ise gölgelerde oturdum, kendi varlığımın kenarlarında dolaşan bir hayalet gibi hissettim.

Ben enkazın içinde tek başıma kalırken, onlar aile olmanın, kopmaz gibi görünen bağların ayrıcalığına sahipti.

Onların kayıtsızlığı bana ihanet gibi geliyordu, dünyadan izole geçirdiğim her gün daha da derine saplanan bir bıçak gibi. Sevgi ve destekten tamamen yoksun hissettiren bir hayatı anlamlandırmaya çalışırken, onların kahkahalarının yankılarında boğuluyor, yalnızlığımın ağırlığında boğuluyordum.

Kızgınlık içimde yanıyor, terk edilmenin boş acıyla körükleniyordu. Onlara bağlamak, onları sarsmak ve ben bu kadar acımasızca adaletsiz hissettiren bir hayatta ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken nasıl sırtlarını dönebildiklerini öğrenmek istedim.

Kendimi görünmez, göz ardı edilmiş hissettim ve acı beni tüketti, eskiden umudun bulunduğu yerde içi boş bir kabuktan başka bir şey bırakmadı.

Yine de onları nasıl suçlayabilirim? Gerçekten, geçmişı -ben de dahil olmak üzere- geride bırakmak istedikleri için onlara nasıl karşı çıkabilirim?

Onlar sadece kendi travmalarının gölgesinden uzak bir gelecek kurmaya çalışıyor, kasabamızı saran karanlığın içinde umutsuzca ışık arıyorlardı. Geçmişin ağırlığından kaçmayı, kendilerini unutmayı tercih ettikleri anılara bağlayan acı zincirlerinden kurtulmayı kim istemez ki?

Onlar sadece çocuktu, gerçekten.

Kendilerine çok fazla yük veren bir dünyada yollarını bulmaya çalışan çocuklar ve ben, kendilerini uzak tutmak için çok mücadele ettikleri acının bir hatırlatıcısıydım.

Bu acıyı durdurmadı, tanınmak ve anlaşılmaq için çığlık atan sesi susturmadı.

Ama ona söylediğim gibi, anlıyorum.

Phi başını göğsüme yaslıyor, dudaklarımdan dumanlar yükselirken bana doğru kıvrılıyor.

"Özür dilerim, Jude. Yangın için, her şey için-"

"Benden özür dilemeyi bırak," diye homurdanarak sözünü kestim.

"Özür dilemeni istemiyorum, Phi."

St. Gabriel'i ateşe veren kız cadaloz değildi. Felaket Kraliçesi değildi.

Seraphina Van Doren'dı.

Ait olmak isteyen on dört yaşında bir kız.

Annesiyle bir bağ hissetmek umuduyla saçını ilk kez boyayan. Sevgiyi ve onaylanmayı arzulayan, bir zamanlar yanlış kişiye güvenmiş ve kendini paramparça olmuş, bütün kalmayı reddeden bir kalbin parçalarını bir araya getirirken bulmuş utangaç, inek bir kızdı.

O kızıdan özür dilemesini istemiyorum. Onlara ihtiyacım yok.

"O zaman benden ne istiyorsun?" Phi usulca soruyor, sesi bir fısıltıyı ancak aşılıyor, başını çevirip çenesini göğsüme yaslıyor ve içimi sızlatan bir yoğunlukla bana bakıyor.

Ufku yumuşak pembeleri ve sıcak turuncuları yüzünde dans ediyor, yüz hatlarını güzelleştiren narin bir parıltı yayıyor, cildi şafağın ruhani ışığıyla parlıyor.

O deniz camı yeşili gözler sabahın erken saatlerinde parılıyor, yorgunluk ve dile getirilmemiş duyguların bir karışımını yansıtıyor, ama orada başka bir şey daha var. Beni içine çeken, dünyadan sakladığım her bir sırrı paylaşmam için beni teşvik eden bir yumuşaklık, ikna edici bir sıcaklık.

Ben bir şairim.

Boktan bir tane ama yine de.

Bunun için kelimelerim olması gerekiyordu ve . Çok fazla kelime.

Ama şu anda hiçbiri ona uygun gelmiyor.

Pulchritude çok resmi. *Selcouth* çok mesafeli. *Elysian* kargaşa içinde büyüyen biri için fazla huzurlu. *Aether*, belki? Çünkü şu anda tanrıların kendi eterik nefesinden yontulmuş gibi görünüyor, ama bu bile yeterli görünmüyor.

Tarifsiz, kelimelere meydan okuyacak kadar güzel bir anlam bile yetersiz kalıyor. Kelimelerim var, var.

Sadece... hiçbiri ona layık değil.

"Sadece bu, Phi. Bizim evrenimiz. Burada biraz daha kalmak istiyorum."

Bir zamanlar ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Burada istediğin kadar kalabiliriz, Yalnız."

Hayır, yapamayız, ama bunu ona söyleyecek yüreğim yok.

Phi her zaman ailesini yarattığımız bu evrene tercih edecektir ve bunun için onu suçlamıyorum. Sadakati beni ona çeken nedenlerden biri - sevdiklerini korumak için duyduğu bu ölümsüz ihtiyaç, onun çekici bulmacasının bir başka parçası.

Beni seçseydi Phi olmazdı. Ama sorun

değil. Sorun değil.

Burada oturup bir hırsız gibi ondan parçalar çalacağım.

görünmez ip

...

Phi

1 Aralık

"BU YIL NOEL NEREDE?"

"Benim evim," diye mırıldanıyor Nora, koridorda yürürken havaya bir üzüm tanesi fırlatıyor ve zahmetsizce ağzına atıyor. "Annem günlerdir dekorasyona kafayı takmış durumda. Endişe verici olmaya başladı. Babama en az dört kez ağacın yerini değiştirtti."

Bir kahkaha atıyorum, kitap çantamı omzumda daha yukarı kaldırıyorum. Hollow Heights'ın koridorları insanlarla dolup taşıyor. Dönemin sonu yaklaşıyor ve herkesin finallerle ilgili paniği tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Kavisli taş merdivenlerden aşağı inerken Reign bir kolunu tembelce Nora'nın omzuna atarak, "Evet amına koyayım," diye homurdanıyor. "Baban en iyi balkabağı turtasını yapar."

"Ew."

Kelimeyi ben ve Atlas mükemmel bir senkronizasyonla söylüyoruz, yumruklarımızı birbirine vururken yüzümüzde muzip bir gülümseme var. Balkabağı en güzel yanı asla yememektir. Ya da üstündeki krem şantiyi - o her zaman verili.

"Styx Köprüsü bir saat önce, değil mi?" Nora soruyor. "Hala festival öncesi sigara içme seansları yapıyor muyuz yoksa...?"

Başımı salladım. "Evet. Tatillerin en sevdiğim kısmı. Kafam güzel ve etrafım yemeklerle çevrili."

Ponderosa Springs'e kış geldi ve ben buna çok üzülüyorum. Varlığımın her zerresiyle soğuktan nefret ediyorum. Tüm yıl boyunca yaz olan bir yerde olmak istiyorum.

Sıcaklığın düşmesinin tek iyi yanı, Jude'un kapüşonlularını kimse sorgulamadan gizlice giyebilmek. Mümkün olduğunca fazla ten göstermek gibi bir huyum var ama artık gökyüzü sürekli kar yağdırmaya hazır görüldüğü için o kadar da fark edilmiyor.

Benzer bir tarzı paylaşmamızın zararı yok, bu yüzden gece hırsızı gibi çaldığım kıyafetler kolayca benimmiş gibi geçebilir.

Onun kokusu beni tüketiyor. *Sopula* onun kokusuyla sıırılsıklam. Toplum içinde ona dokunamamayı kolaylaştırıyor. Günlerin daha hızlı geçmesini sağlıyor, böylece gece olduğunda ve birbirimizin yataklarına girdiğimizde, sanki o kadar uzun süredir ayrı değilmişiz gibi geliyor.

Okulda sadece kimya dersine giriyoruz ve dersten kalmamın sebebi o olabilir çünkü derste elini eteğimin içine sokmaya *bayılıyor*. Beni parmaklarına boşaltmaya kararlıyken atomik yapıya nasıl odaklanabilirim ki?

Ezra ve diğer çocuklarla yakınlaştığından beri birlikte yakalanmak - ellerimiz tabii ki kendimizdeyken- biraz daha iyi hale geldi. O ve Reign hala birbirlerinin etrafında dolaşan, diğerinin ısırmasını bekleyen iki temkinli köpek ama birkaç gece önce onları kesinlikle birlikte *Call of Duty* oynarken yakaladım.

Hafta sonları gizlice kaçabiliyoruz, günlerimizi su kulesinde veya birkaç kasaba ötede geçiriyoruz, ama bu çok yorucu. Doğrusu, onu saklamaktan, bunu saklamaktan nefret ediyorum.

Rook Van Doren'ın benim için istediği tek şey beni mutlu görmektir ve Jude Sinclair? O beni çok mutlu ediyor.

Ama ne zaman aileme söylemeyi düşünsem, Jude'un babasının oğlu olmadığını haykırmayı düşünsem, bu beni bir sarmala sokuyor. Gerilimin azalması için onu yeterince kabul ettiler ama bu onunla çıkmamı sorun etmeyecekleri anlamına gelmiyor.

Temelde yaptığımız şey de bu.

Randevu. Gizlice, ama yine de sayılır.

Bu da Jude Sinclair'i...? Şimdiye kadar sahip olduğum ilk erkek arkadaş. "Phi, bu gece geliyor musun?"

"Ne? Oh," diye mırıldanıyorum, Nora'nın sesi beni beynimdeki sisten çekip çıkarınca gözümü kırıştıyorum. "Hayır. Matematik finalime hazırlanmam gerek."

"Son zamanlarda nerelerdedin, dostum? Sanki ortadan kaybolmuş gibisin." Bursley Bölgesi'nin birçok bölümünden biri olan Valewood binasının en alt katına geldiğimizde Atlas kalçasıyla bana vuruyor.

"Okul, çoğunlukla." Omuz silkiyorum, yalan dilimden kolayca kayıyor. "Gelecek hafta sonu finallerden sonra geleceğim. Kutlama yaparız, söz veriyorum."

Dışarıdan gelen soğuk hava yüzümüze çarparken dördümüz ayrılıyor. Reign'in futbol maçı var, Atlas ve Nora'nın bir dersi daha var, sanırım ve ben de neyse ki bugünlük işimi bitirdim.

Bu da demek oluyor ki biz ders çalışırken ve o dil halkasıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırken ben balkonuma tırmanıp Jude'un battaniyelerine sarılacağım.

Hollow Heights'ın arazisinden otoparka doğru yürürken aklımdan geçenler bunlar. Burada kışlar boyunca zaman yavaşlıyor, herkesi ve her şeyi küçük gotik bir kar küresinin içine hapsediyor gibi görünüyor.

Tam köşeyi döndüğümde, ayaklarım öğrenci otoparkının asfaltına çarpıyor, telefonum cebimde vızıldıyor. Cebimden çıkarıp Jude'dan bir mesaj bekliyorum ama onun yerine kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

BİLİNMIYOR

Ben bitti diyene kadar bitmedi.

Ne oluyor lan?

Başparmaklarım ekranda uçuşuyor.

BEN

Bu da kim?

Tanıdık bir ses duyana kadar ekrana bakıp bir yanıt bekliyorum.

"ama Sin," diye homurdanıyor Tex Matthews. "Hala bağlantın var. Bize bir iyilik yap ve önümüze birkaç G koy."

Jude kendisine Sin denmesinden *nefret eder*.

Arabasının kenarına yaslanmış Jude'a bakarken kalbim sıkışıyor, hala bir şekilde Tex ve onun geniş alıcısı Ryker Bellows'un üzerinde yükseliyor. Jude ile ilgili her şey çok *büyük*. Avuç içi tam anlamıyla yüzümün büyüklüğünde.

Bu yüzden bu iki aptalla başa çıkabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Jude dövüşebilir. Çıplak elleriyle birini *öldürdü*.

Onun için fiziksel olarak endişelenmiyorum.

Ama şu anda bir kavga çıksa, suçun tamamen Jude'un omuzlarına yükleneceğini biliyorum. Kasaba Tex'e tapıyor - altın çocuk, futbol yıldızı - ve onu asla kışkırtıcı olarak görmezler.

Bu kasabanın daha fazla tepkisiyle karşılaşmasını istemiyorum. Geçmişle ilgili gerçeği bilmeyen, onu sadece Jude "*Sin*" Sinclair olarak gören, onu koşulların kurbanı olarak görmektense bir canavar olarak görmeyi tercih eden bir kasaba.

Onu benim gibi anlamıyorlar.

Yalnız'ı görmüyorlar. Hiçbiri J'yi görmüyor.

"Daha fazla satma, Matthews. Bokunu başka yerden al," diye nefes alıyor Jude, ben konuşma daha da netleşiyor, yine de tüm taraflarca fark edilmiyor.

Tex elini Jude'un omzuna vuruyor ve azı dişlerimi sıkmaktan çenem kırılacakmış gibi oluyor.

Jude rastgele insanlar tarafından dokunulmaktan nefret eder. O bundan bahsederken parmaklarımı o soluk altın rengi buklelerin arasında gezdirerek saatler geçirdim.

fazla mı? İnsanların ona dokunmasından *nefret ediyorum*.

"Ne yani? Babamın o kimyasallarla kendini öldürmesi sonunda vicdanını mı sızlattı, Sinclair?"

Hay sikeyim.

Öfke J'den dalga dalga yayılıyor, yumrukları iki yanında sıkıca kenetlenmiş, eklemleri bembeyaz. Bu daha önce de gördüğüm bir duruş, kendini kaybetmek üzere olduğunu haykıran bir duruş.

Lütfen uzaklaşın. Lütfen uzaklaşın.

Tex'in onu rahat bırakması için sessizce yalvarıyorum. Ama o kıınıldamıyor, J de öyle.

Jude hiçbir uyarıda bulunmadan yumruğunu Tex'in burnuna indiriyor, havaya bir kan akıyor ve işte o zaman ayaklarım kendi isteğiyle hareket ediyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, kitap çantamı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum.

Kafam tamamen boş. Otoparktaki insan kalabalığını ya da teyzemin bu okulun dekanı olduğu gerçeğini düşünmüyorum. Tam önümde patlak veren kavgayla aramdaki mesafeyi kapatırken, kalbim damarlarımda dolaşan adrenalinle senkronize bir şekilde çarparken bunların hiçbirinin önemi yok.

Eğer bir yabancı sorarsa, üvey kardeşime göz kulak olduğumu söylerim. Atlas, Nora ya da Reign cevap isterse, Tex'in ağzını burnunu kırmak için can attığımı söylerim.

Yalan söyleyeceğim.

Bu mücadeleye girmemin tek sebebinin Jude'u korumak olduğu gerçeğinden saptırmak için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Onu evime yerleştiren yasal bir irade ya da suçluluk duygusu değil, onu *önemsediğim* için.

Başka hiçbir şey için onun suçlanmasına izin vermeyeceğim. Artık değil.

"Phi?"

Sanırım Jude'un sesi, ama emin olamıyorum çünkü bir sonraki nefeste Ryker'ın yumruğu *gerçek olmayan erkek arkadaşımın* karnına çarpıyor ve görüşüm kıpkırmızı oluyor.

Bu çok *acıacak*.



"Bu KÜÇÜK KİTLE İMHA SİLAHLARI NASIL KÖTÜ BİR ŞEY?"

Jude elimdeki buz torbasını kaldırıp dudaklarını şiş parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. Koyu renk gözleri bana bakıyor, yüzümde herhangi bir yara olup olmadığını sekseninci kez araştırıyor. Başım kucağında, onun

Ben bir torba donmuş bezelyeyi onun parmak eklemlerine koyarken, elim karnımın üzerinde ,

Ryker ve Tex bu Cuma kırık burunlar ve patlamış dudaklarla oynayacaklar ama şaşırtıcı bir şekilde Jude'un tek yarası kaşındaki küçük bir kesik. Yumruğum Ryker'ın burnuna çarptığı anda Jude dövüş modundan koruma moduna geçti.

Kolları belime dolanmış, beni kaostan çekip çıkarmış, bu işe karıştığım ve zarar gördüğüm için bana defalarca lanet okumuştı.

"Hayatta kalacağım." Omuz silkiyorum.

Okul bahçesindeki doğaçlama kavgamızdan sonra, hepimiz Lyra Teyze'nin gazabıyla yüzleşmek üzere dekanın ofisine gönderildik ve bir aile tartışmasından çok bir duruşma gibi hissettiren garip bir sorgu boyunca oturmaya zorlandık.

Futbolcular disiplin cezaları nedeniyle bir sonraki maçlarını kaçırmak istemediler, bu yüzden bir yanlış anlaşılma üzerinde anlaştık.

Sonra hepimiz ailelerimizle ilgilenmemiz için eve gönderildik.

Övünmek gibi olmasın ama babama bir adamın burnunu kırdığımı söylediğimde, annemin arkasından bana kesinlikle beşlik çakmıştı. Jude'un sadece beni savunduğunu söylemeden önce bir süre, on dakika kadar gergindik.

Annemin, Jude'u nihayet hayatımıza kabul ettiğimizi onaylarcasına gülümsemesini de kaçırmadım. Geçen gün onu anneme bulaşık yıkarken yardım ederken yakaladım, istediği kadar inkar etsin, aileme ısınmaya başladığını biliyorum. Scout'un ikiz kız kardeşi Stella Hawthorne ile geçen Pazar akşam yemeğinde denizanelerine duydukları ortak hayranlık üzerine kaynaştıktan sonra arkadaş oldular.

Hiçbir şekilde mükemmel değil ama... Jude'u dışlanmış biri olmaktan uzaklaştırıp ailemin yarattığı bu dünyanın bir parçası olmaya yaklaşıyoruz.

Bu da bana belki... belki bir gün Jude ve benim yarattığımız evrenin sonsuza dek bir sır olarak kalmayacağına dair bir umut veriyor.

"Desteklenmeyi beklemiyordum, ama hey, kabul ediyorum," diye alay ediyor Jude, yatağımın başlığına yaslanırken ağzının köşesi sırıtarak seğiriyor.

Odamın tanıdık konforu bizi sararken, "Heathens Club'a hoş geldiniz," diye mırıldanıyorum.

"Ben ne zaman bu üyelik için para ödemeye başladım?"

"Babam ve amcalarım DNA'nızın bulunduğu bir cesedi ortadan kaldırmamıza yardım ettikleri anda kabulünüz kesinleşti. Bugünkü küçük arbede sadece yardım paketinin bir parçasıydı."

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüp kokumu ezberliyormuş gibi derin derin içine çekerken kendimi alamıyorum. Köprücük kemiğim boyunca öpücükler konduruyor, boğazıma ve yanaklarıma doğru ilerliyor, dudakları sadece Jude'un yapabileceği bir şekilde sarhoş ediyor.

Sonunda ağzımı yakalıyor, bir sır gibi hissettiren yavaş, kalıcı bir öpücük. Elektrikleniyor, vücudumdaki her sinir ısılıyor ve o kısacık an için dış dünyanın kaosu kaybolup gidiyor, geriye sadece ikimiz kalıyoruz.

"Bunu bir daha yapma Phi," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırıyor. "Bana bir şey olmazdı. Daha kötülerıyla de savaştım."

ellerimin arasına alıp çenesinin keskin hatlarını çiziyorum. "Korunmayı hak ediyordun, Jude. Kimsenin seni suçlamasını istemedim."

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve avucuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Benim için çok tatlı."

"Eğer birine bahsedersen, inkar ederim."

"Bunu hayal bile edemezdim."

Yavaşça doğruluyorum, vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum ve kucağına yerleşiyorum. Parmaklarım yumuşak saçlarında geziniyor.

"Stanford'a birlikte gidelim." Kaşı

kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, sen ve ben. Bu yıl hayatta kalırız, bunu bir sır olarak saklarız. Sonra da ayrılmadan önce bombayı patlatır ve Kaliforniya'ya dalarız." Sırıttım, biraz omuz silktim. "Bana mükemmel bir plan gibi geldi."

"Benim ölümüm olacaksın, Seraphina Van Doren."

Pratik bir güvenle parmakları boynumun arkasına kayıyor, yüzümü onunkıyla buluşturmak için eğmeden önce oradaki deriyi kavırıyor.

Ağzı benimkini bulmadan önce, "Ama ne biçim bir gidiş," diye fısıldıyor.

Öpücük yumuşak ve meraklı bir şekilde başlıyor, sanki ikimiz de bu anın tadını çıkarıyormuşuz gibi. Birbirimizin tadına bakarken, nefeslerimiz birbirine karışırken, metal yüzüğünün serinliği ensemdeki tenime baskı yapıyor. Güçlü parmakları saçlarıma dolanıyor, hafifçe çekerek beni teslim olmaya çağırıyor.

Diğerinin neye ihtiyacı olduğunu zaten biliyormuşuz gibi hareket ediyoruz. Sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi.

Saklambaç değil. Daha çok kayıp ve buluntu gibi. Daha önce vedalaşmış dudaklar için uzun zamandır beklenen bir merhaba.

"Bana ne istediğini söyle tatlım," diyerek ağzıma boşalıyor, elleriyle kıcımlı avuçlayarak ona karşı sallanmama yardım ediyor.

Boğazım sıkışıyor, kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor. İçimde bir ateş tutuşuyor, damarlarımda nabız gibi atan ezici bir arzu. Tüm rasyonel düşünceler dağılıyor, yerini onunla bu anda kalmak için duyulan ham bir ihtiyaç alıyor.

"Her şeyi," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak, gözümü onun karanlık gözlerinden ayırmadan. "Her şeyi istiyorum."

Kalçalarımı kot pantolonundaki belirgin hat üzerinde yuvarlıyorum, pürüzlü malzemenin tayıtımın dikişı boyunca sürüklendiğini hissediyorum.

"Her şey," diye nefes alıyor Jude dudaklarımız tekrar çarpışmadan hemen önce.

Bu sadece arzu değil, çaresizlik, mümkün olduğunca yakın olmak için ateşli bir ihtiyaç. Jude kalçalarımı sıkıca kavlıyor, ben ona karşı daha büyük bir aceleyle hamle yaparken bana rehberlik ediyor.

Sürtünme elektrikleniyor, elleri kapüşonumun eteklerinin altından kayarken, parmakları sırtımın küçük kısmına omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Vücudum içgüdüsel olarak onun sıcaklığından daha fazlasını ararken, dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Vücudu benimkine bir yapboz parçası gibi uyuyor, her sert kontur yumuşaklığımla mükemmel bir şekilde birleşiyor. Ondan yayılan ısı, tenimde kıvılcımlar çıkarıyor ve içimden uzuvlarıma yayılan bir ateşi tutuşturuyor.

arzuluyorum, her santimini, asla bırakmak istemediğim bir uyuşturucu gibi.

Jude'un dudakları boynumdan aşağı iniyor ve arkalarında yakıcı bir yol bırakıyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor, bana sürtünürken parmakları etime batıyor. Ellerimi gömleğinin altından kaydırıp

Göğsünü okşamak için yukarı kaymadan önce karnının sert düzlemleri. Öpüşmemizi keserek kulak memesini ısırarak için eğildim.

"şunu," diye fısıldadım.

Jude sırtarak razı oluyor, doğruluyor, boynunun arkasına uzanıyor ve başının üzerinden çekiştiriyor. Çıplak göğsünü, pürüzsüz, soluk teninin altındaki yontulmuş kasları seyrediyorum. Uzanarak parmaklarımı vücudunu süsleyen siyah üzerinde gezdiriyorum, her dövme geçmişinin bir haritası.

Bu adam hayatımda gördüğüm en güzel insan. "Charon'un obölü," diye mırıldanıyorum, altın madalyon kolyeyi elime alıp göğsünde. "Styx'i geçmek için feribotçuya ödeme yapmanın yolu bu-"

"Böylece kaybolursam evin yolunu bulabilirim," diye bitiriyor, burnunu benimkine çarparak.

"Bana," diye düzeltiyorum, parmaklarım saçlara dolanıyor, "Bana geri dönmenin yolunu satın alıyorsun, Yalnız."

"Size, Geeks."

Ellerim kot pantolonunun bel bandına doğru kayarken Jude'un boğazından derin bir hırıltı yükseliyor. Düğmeyi ve fermuarı ustalıkla açıyorum, beklentinin içimde yarattığı heyecanı hissediyorum.

"Bakalım sessiz olabilecek misin?" diye mırıldanıyorum, güçlü arasına diz çökene kadar vücudunda aşağı doğru ilerliyorum.

Kalçalarına yapışan kumaşı çekiştirirken yüzümdeki sırıtma büyüyor ve dişlerinin alt dudağına batışını izliyorum. Aletini ortaya çıkaracak kadar aşağı indirdiğimizde, ağrıyan uzunluğu kaslı karnına çarpıyor.

Jude'un bakışları titrerken gözleri kararıyor. "Sen lanet olası bir veletsin-"

Dilim sikinin başını okşayıp tadına bakarken sözleri sessiz bir iniltiyle kesiliyor. Kaşlarımı çatıyorum, elimi onun tabanının etrafında kıvırıyorum ve kalçalarının dokunuşuma doğru eğilmesini izliyorum.

"Ne diyordun?" Dudaklarıma yayılan muzip bir sırıtışla alay ediyorum.

Jude yumuşak bir nefes vererek başını bana doğru salladı, dudaklarımı sikinin ucuna sarıp yavaşça içine alırken bakışları yoğundu.

daha fazlasını ağızıma soktu.

Gözlerimi onunkilere kilitlemiş, çenesinin gerilmesini ve boynundaki damarların bir ağacın kökleri gibi kıvrılmasını izliyorum. İri bir el başımın arkasına doğru uzanıyor, parmaklarım saçlarımda ben de onun boyuna doğru ilerliyorum.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor, onu ağızımın derinliklerine çekerken yüz hatlarına zevk kazınmış.

Vücudundaki tüm zevki almak istiyorum. Sessiz kalmak için mücadele etmesini, kontrolü elinde tutmak için savaştığını istiyorum. Benim için zayıf olmasını istiyorum çünkü ben onun için inkar edilemez derecede yumuşak hissediyorum.

Çenemi iyice gererek onu daha derinlere alıyorum, ağızımı büyüklüğüyle açmasına izin veriyorum. boğazıma sığdırmamın mümkün olmadığını zaten biliyorum, bu yüzden elimle tabanını kavrayıp ulaşamadığım yeri okşuyorum.

Başım sallanmaya başlıyor, her yukarı çıktığımda dilim hassas ucun etrafında dönüyor, ağızımı tekrar tekrar onun üzerinde zıplatıyorum. Ondan sızan prekumu içiyorum, tadını çıkarıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız, sikimde boğuluyor. O kırmızı ruju her tarafıma sür. Evet, aynen böyle, tatlım." Boğuk boğuk inliyor, gırtlakımı sikmemek için kendini zor tutarken kalçaları istemsizce itiliyor.

Yavaşça, onu tekrar, bu sefer daha derine almadan önce dilimi onun uzunluğundan aşağı doğru takip ediyorum. Jude'un parmakları çarşaflara gömülüyor, vücudu bastırılmış arzuyla geriliyor.

Geri çekiliyorum, elimi onun inanılmaz sert uzunluğunu okşamaya devam ediyorum, kalçalarına ağızı açık öpücükler bırakırken kavramamın altında nabzının attığını hissediyorum. Kırmızı rujlu öpücükler solgun tenini süslüyor, ben onu sıkıca kavrarken vücudunu işaretliyor.

Boyuna doğru yolumu yalayarak, onu bir kez daha ağızıma alıyorum. Bu sefer başımı daha hızlı, daha sert sallıyorum, dudaklarımdan tükürük damlarken elim tabanı pompalıyor ve onu elimle becermeyi kolaylaştırıyor. Onu alabildiğim kadar derine alıyorum, sessizce öğürüyorum, Jude'un yorgani yumruklamasını izliyorum, onu bekleyen ağızıma daha derine sokmaktan alıkoyan tek şey.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor, saçlarımdan tutup beni sikinden çekiyor, gözlerindeki şehvet her zamankinden daha parlak yanıyor.

Bir patlamayla onu serbest bırakıyorum ve beni vücuduna çekmesine izin veriyorum. Dudakları dudaklarıma çarparken güçlü kolları beni sarıyor. Öpücük talepkâr ve aç, damarlarımızda dolaşan uyarılmayla besleniyor.

Elleri kalçalarımı kavıyor, parmakları etime çürükler bırakacak kadar sert giriyor. Bir homurtuyla bizi ters çevirip beni yatağa yapıştırıyor, sert vücudu üzerime bastırıyor.

"Bunların hepsinin çıkması gerekiyor. Hemen şimdi."

Kapüşonumu başımdan çeğiştirirken gülüyorum ve kumaş inatla bacaklarıma yapışan tozluklarımlı karıştırıyoruz. Sütyenimin klipsini tam olarak açmadan, iri elleri kaburgalarıma yayılıyor ve başını aşağı eğerek dudaklarının arasında bir meme ucunu yakalıyor. Bir solukla ona doğru eğildim, dili hassas memenin etrafında dönerken zevkten içim içime .

Ellerim sırtını , tırnaklarımlı onu zorluyor. Diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstererek göğsümü öpüyor. Sızlanıyorum ve altında kıvranıyorum, sıcak nefesi tüylerimi diken diken .

Parmakları külotumu kenara itip, tükürüğümle ıslanmış kaygan sikinin sırlıslıkla göbeğime bastırıldığını hissetmeme izin verdiğinde, kalçalarımlı arasından ısı akıyor. Vücudunu benimkine karşı sallıyor, girişimi kızdırıyor ama geri çekiliyor, sadece ulaşamayacağım bir yerde duruyor.

"Jude, lütfen," diye sızlanıyorum, sesimi alçaltmaya çalışıyorum, her an birinin dalabileceğini biliyorum.

Genellikle onun arabasında ya da benim arabamda, sırrımızı bozma ihtimali olmayan bir yerde sevişiyoruz ama onu o kadar istiyorum ki bu noktada daha az umursayamam. Vücudumun her bir santimi onun için ağrıyor.

"Benim için sessiz ol, bebeğim. Bacaklarını aç ve bu dar, yasak küçük amcığı kullanmama izin ver," diye homurdanıyor tenime, siki kaygan kıvrımlarımdan geçerek dar duvarlarıma batıyor.

Her seferinde, başlangıçta bir acı oluyor, o tüm uzunluğunu içime sokarken içimde yankılanan lezzetli bir gerginlik.

"Her zaman çok sıkısın. Çok iyisin. Tanrım, bu amcığa bayılıyorum."

Jude bir iniltiyle sikini içime gömüyor, kalçaları sahiplenici bir hamleyle içime giriyor. Her hareketiyle iliklerime kadar zevkten ürperiyorum ve sadece onun ulaşabildiği yerlere dokunduğunu hissederek etrafında kenetleniyorum. Elleri kalçalarımı kavıyor, içimdeki o tatlı noktaya vurmak için kalçalarına açı verirken beni yerimde sabitliyor.

"İşte bu," diye tıslıyorum, inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısıriyorum.

"Daha sert."

Jude buna mecbur kalıyor ve vücutlarımız ten tene temasın senfonisinde çarpışana kadar hızını artırıyor.

Sessiz homurtu ve soluk seslerimiz çarşafların hışırtısına karışarak bizi saran, dışarıdaki dünyayı bastıran samimi bir melodi yaratıyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, biraz fazla yüksek sesle.

"Şşşt, dikkatli ol bebeğim. Aletimi almayı ne kadar sevdiğini kimsenin bilmesine izin veremeyiz," diye fısıldıyor Jude, sesi alçak ve çakıllı. "Boşalmak istiyorsun, değil mi? Seni sikimin üzerinde paramparça etmemi mi istiyorsun? O zaman benim için sessiz olmalısın. Seni becermeme izin ver bebeğim."

Çılgınca başımı sallıyorum, dudağımı daha sert ısıriyorum. Jude beni nasıl uçurumun kenarına iteceğini çok iyi biliyor ve ben de eşikte sallanıyorum. Parmakları kalçalarımın saplanırken diğer eli sıkıca karnımın üzerinde duruyor ve acımasızca içime girerken beni yerimde tutuyor.

Elim geriye uzanıyor, yatak başlığımdaki parmaklıklardan birini kavıyor, kalçalarımı onunkilere dayayıp beni daha sert becermesini isterken duvara çarpmasını önlemek için çaresizce çabalıyorum.

"Jude, Jude, ben..." Nefes nefese kalıyorum, zevk içime çökmeye hazır bir dalga gibi yerleşiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak ve sonra birden eli ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor.

Elini dudaklarımdan üzerinde hissetmek vücudumda dolaşan hisleri daha da artırıyor ve orgazmımın her an patlamaya hazır bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyorum. Jude'un kalçaları benimkilere doğru itmeye devam ediyor, nefesi kulağıma karşı düzensiz. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor, vücudum beklentiyle titriyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor, sesi gergin. "Çok yakınsın, değil mi? Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Diğer eli vücutlarımızın arasından aşağı kayarak klitorisimi arıyor. Nasırlı parmakları, içime girip çıkarken hassas tomurcuğun üzerinde ustalıkla hareket ediyor ve her vuruşta beni kenara yaklaştırıyor.

Artık dayanamıyorum. Jude'un elini ısıyorum, çözülürken çığlığımı bastırıyorum. Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor, orgazmım beni tüketirken onun uzunluğunu sağıyor, vücudumu kırıp geçiriyor.

Zevk kör edici, her sinir ucundan akıyor, çekirdeğimden parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayılan bir ateşi ateşliyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak kıpırdanıyor, daha fazla sürtünme, ondan daha fazlası için çaresizce çırpınıyorum. Sanki uçuyormuşum, ağırlıksızmışım, sanki dünya yok olmuş, geriye sadece Jude ve bizi birbirimize bağlayan o ezici coşku kalmış gibi hissediyorum.

Eli ağzımın üzerinde kalıyor, çığıklarımı bastırıyor ve altından çözülüşümü izlerken ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, karanlık gözleri huşu ve ilkel açlık karışımıyla dolu. Yumuşakça inliyor, ses göğsünde titreşiyor ve içime başka bir zevk dalgası gönderiyor, salıverilmemin artçı şoklarını yoğunlaştırıyor.

"İşte böyle, sikimi sık tatlım. Siktir, siktir, Phi," diye pantolonunu indiriyor, nefesi boynuma karşı sıcak, vücudumu kullanarak serbest kalıyor.

Orgazmı onu yıkarken kalçalarının teklediğini hissediyorum ve kendini içimde derinlerde tutuyor, hassas duvarlarıma karşı zonkluyor. Yavaşça, kalçalarımı ve ağzımı kavrayışı gevşiyor, almamı sağlıyor, göğüslerimiz birlikte kabarıyor.

Sadece biz olduğumuzda, böyle, ya zevk içinde kaybolduğumuzda ya da birbirimize yerleştiğimizde, hiçbir şeyin buna dokunamayacağını hissediyorum. Kendi yarattığımız bir dünyada, kimsenin erişemeyeceği gizli bir samimiyet ve ham duygu bahçesinde var oluyoruz.

Hepsi bizim ve kimse bizden alamaz.

Sanırım hayatım boyunca Jude Sinclair'bekledim.

Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile aramızda her zaman görünmez bir güç vardı, ne kadar uğraşırsam uğraşayım sarsamadığım bir çekim. Ne bir zincir, ne de bir pranga; daha çok aramızda inanılmaz derecede ince ama bir şekilde kırılmayan narin bir iplik gibi.

Birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıdık, bebekliğimizden beri aynı küçük kasabada büyüdük. Ortaokulda aynı sınıflarda okuduk, hatta bir keresinde onun en yakın arkadaşına aşık olmuştum.

Ancak babasının ölümünden sonra, kendi omuzlarımdaki ağırlık dayanılmaz hale geldiğinde, rastgele bir gece bir su kulesinde çarpıştık.

Bu sadece insani bir deneyim ya da geçici bir duygu gibi hissettirmiyor.

Kozmik bir his. Kader.

Sanki Jude ve ben evrenin dokusuna dokunmuşuz gibi. Sanki biz doğmadan çok önce birbirimizin hikâyesine yazılmıştık. Her karar, her yol, her yanlış dönüş, hepsi bizi buraya, bu ana getirdi.

Sanki onun ruhunun her santimini oluşturan atomlar bir zamanlar beni doğuran aynı uzak yıldıza aitmiş gibi. Sanki milyarlarca yıl önce birbirinden ayrılan parçacıklar, iki insan şeklinde yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulmuş gibi.

Kimsenin yapabileceği hiçbir şey bizi birbirimizden uzak tutamazdı.

Biz bile.

gölge

...

Jude

6 Aralık

EZRA'NIN MÜZİSYEN OLDUĞUNU BİLİYORDUM AMA EMO ÖZENTİSİ BİR ÇOCUK HAYAL
EDİYORDUM.

babasının parasıyla ev partilerinde "Wonderwall" çalarak derinlik arıyordu.

Gerçekten iyi olduğunu görünce çok şaşırdım.

Gerçekten çok iyi.

Orpheus in Ashes'in ağır davulları ve Ez'in gırtlaktan gelen sesi kulak zarlarımı titreştiriyor, yağa bulanmış havayı çınlatıyor. Bugün Pazar, yani Inferno Garage müşterilere kapalı ve Ezra'nın grubu burayı prova alanı olarak kullanıyor, arabam üzerinde çalışırken bana bolca fon müziği sağlıyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süredir ilk kez havada bir ağırlık yok, sanki hayatım boyunca üzerime yapışan kara bulut bir gün ara vermiş gibi. Karanlık gitmiş değil; sadece daha sessiz, artık kaburgalarım karşı öfkelenmiyor ya da derimi pençelemiyor.

Gardımı düşürdüğüm anda dünyanın bana yumruk atmasını bekleyerek sürekli darbeye hazır olmam gibi hissetmiyorum.

Phi, yıllarca boğulduktan sonra alınan ilk nefes gibi hissettiriyor.

Tanrıların onu beni düşünerek yarattığına eminim. Eşim olarak değil ama zıttım olarak.

Bu salağa vanilya aromalı dudak parlaticısına sarılmış bir orta parmağın insani eşdeğerini verirsek bakalım ne olacak diye düşündüler.

Belki de beni tetikte tutacak bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüler. Ya da belki de sadece sıkılmışlardı, ateşle buzu karşı karşıya getirip ilk kimin yanacağını görmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorlardı.

Benim keskin kenarlarım ve sert ellerim varken, o karşı konulmaz olduğu kadar ölümcül bir ağız olan şekerle bağlanmış bir içneleme.

O konuşur, ben dinlerim. Bu basit ve karmaşık.

Hükümet komplolarının saçmalığı hakkında atıp tutarken ya da domatesin meyve olduğunu ve asla salataya katılmaması gerektiğini savunurken bile ağızından çıkan her kelime beni kendine çekiyor. Ne umurumda değil; sadece söylüyor umurumda.

Dün, odasına gizlice girebilmesi için onu erkenden uyandırmak zorunda kaldım ve sanırsınız ki 3. Dünya Savaşı'nı başlatmaya çalışıyorum. Bana bir yastık fırlattı, "zalim ve olağandışı ceza" hakkında bir şeyler homurdandı ve yorganı kafasına geri çekti. Aptalcaydı, sıradandı ama saçlarının yüzüne nasıl dağıldığını ya da nasıl görüldüğünü düşünmeyi bırakmadım

Sanki sabah kabusundaki kötü adammışım gibi bana bakıyordu.

Kız erken kalkmaktan gerçekten nefret ediyor, ama şikayet ettiği kişi olmak hoşuma gidiyor. Sanki hayatımın geri kalanını onun için dövüşerek ve kendisinden iki kat büyük adamlara yumruk attığında parmak eklemlerini buzlayarak geçirebilirmişim gibi.

O sıcak, ben buz gibiyim.

Turşudan nefret eder, ben de onun yerine yerim. O gündüz, ben geceyim. Güneş, ay.

Phi benim her şey, ama her yönden tanıdık geliyor, sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi. Dünyanın geri kalanının akordu bozulsan bile hiç değişmeyen bir şarkının sabit ritmi. Kaosumuzun bir ritmi var, acının altında birbirimizi başka kimsenin anlayamayacağı şekilde anladığımızı bilmenin çarpık bir rahatlığı var.

Onunla toplum içinde istediğim gibi birlikte olamamaktan nefret ediyorum. Rol yapmak zorunda kalmaktan, gerçek olanı saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama sadece birkaç ay daha. Ve böyle birine sahip olmakla ilgili şey

Seraphina Van Doren, karanlıkta alınan bu anlar bile olsa, alabildiğınızı alırsınız.

Çünkü Phi söz konusu olduğunda, en küçük bir parça bile hak ettiğimden daha fazlası gibi geliyor.

Bu iğrenç bir şaka, kaderin acımasız bir cilvesi, gerçekten.

Aşkı hiç bilmeyen bir evde romantik olarak doğdum.

Etrafımdaki duvarlar her zaman katı, her zaman çok kontrollüydü. Şefkate yer yoktu, kırılganlığa yer yoktu. Kalbim umutsuz parmaklar tarafından işlenmişti, sanki evren beni acımasızca dokumadan önce ipliğimi ambrosia'ya batırmıştı.

Ben umutsuz bir romantiğim.

Tabii ki kaderim, asla sahip olamayacağım tek kişiyi istemektir.

"Jude!" Alistair Caldwell'in sesi müziğin gürültüsünü ve makinelerin uğultusunu kesiyor ve sadece bir Caldwell'in yapabileceği şekilde dikkatleri üzerine çekiyor.

Cevap vermek için acele etmiyorum. Bunun yerine, motordaki son cıvataı sıkmayı bitiriyorum, ellerim ikinci bir doğa haline gelen pratik bir hassasiyetle hareket ediyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapıda durmuş, acil bir durumdan çok canı sıkılmış gibi kâğıtları karıştırıyor. Ellerimi bir bez parçasına siliyorum, sonra çalışma masasından kalkıp arka ofise doğru ilerliyorum.

Kapının pervazına yaslanıp kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Dövme dükkânının olduğunu sanıyordum. Burada da mı çalışıyorsun?"

Alistair başını kaldırıyor, koyu renk saçları geriye taranmış, sakalı çene çizgisini çerçeveleyiyor, yüzünün keskin hatları sadece gözlerindeki mizahla yumuşatılmış. "Batı Yakası'nda yirmi beş dövme dükkânım var. Rook ve ben de Inferno Garage'ın sahibiyiz."

"Neye ihtiyacınız var?" Sordum, ses tonum düzdü. "Fazladan sigaran var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum, arka cebimi karıştırıyorum ve paketi ona fırlatıyorum, hareket neredeyse otomatik gibi geliyor. Bir gümbürtüyle masanın üzerine düşüyor, dövmeli parmakları bir tane koparıp kolaylıkla yakıyor.

"Onları paketle sattıklarını biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor, filtreyi ağzına götürüyor, "Karım bırakmamı istiyor. Senden birkaç tane çalmak beni dürüst tutuyor."

Ne zaman gelse böyle oluyor. Pek konuşmayız, çoğunlukla sigara içip sessizliği paylaşıyoruz. Garip değil; sadece... orada, ikimizin de bozmak istemediği yıpranmış bir rutin gibi.

Ah. Demek bu yüzden burada bir boşluk varmış.

Hollow Boys' dünyasına girdikten sonra yutulması en zor hap onların zenginliği ya da gücü değildir.

İyi babalar oldukları gerçeği.

Yıllarımı bu adamların Ponderosa Springs'te yanlış olan her şeyin kaynağı olduğuna inanarak geçirdim - babamın ve dolayısıyla benim sefaletimin kaynağı. Onları, imparatorluklarını demir yumrukları ve kör gözleriyle yöneten umursamaz tiranlar olarak hayal ettim.

Alistair Caldwell'in de farklı olmadığını, paranın oğlunu dünyanın en kötü yanlarından koruyabileceğini düşünerek Ezra'nın tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında dans etmesine izin veren bir adam olduğunu anladım. Bunun zengin adamların çocukları için inşa ettikleri türden bir sahte güvenlik olduğundan emindim: sanki bu onları bağımlılık gibi bir şeyden gerçekten koruyabilirmiş gibi, para ve nüfuzdan oluşan bir tampon.

Ama .

Alistair ve Ezra'yı dinamiklerinin basit olmadığını bilecek kadar çok izledim.

Alistair çocuğunun ne yaptığına karşı kör değildir; oğlunun onu kırabilecek sınırları ne zaman zorladığını tam olarak bilir. Alistair bunu yumuşatmıyor. Ezra'ya karşı sert, öfkesinde acımasız, ama orada başka bir şey var - babamın gözlerinde hiç görmediğim bir şey. Korku, saf ve çığ. Eğer dikkatli olmazsa Ezra'nın hayatına mal olacak hatalar yapacağından korkuyor.

Ne zaman bu tartışmalardan birini bitirseler, ne hakkında olduğunu sormaya çalışıyorum. Ezra her seferinde kapıyı çarpıp konuşmayı kesiyor, bir hayal kırıklığı duvarının arkasına çekiliyor ama onda bile bir güvenlik hissi var. Bu, önemsenmekten, birinin seni hayatta tutmak için savaşa girmeye hazır olduğunu bilmekten kaynaklanan türden bir öfke.

Bir babanın gözlerine baktığında ilgisizlikten başka bir şey görmemenin ne demek olduğunu bilirim. Easton hep ama hiç orada değildi. Onun

Bakışları boştu, bağımlılık ve kaçamadığı pişmanlıklar tarafından oyulmuştu.

Yaralanmam, düşmem, onu yutan aynı karanlığa tökezlemem umurunda değildi. Gece geç saatlere kadar süren dersler, yol gösterecek eller, tamamen yalnız olmadığımı hatırlatacak sabit bir varlık yoktu.

Ama bu adamlar? Alistair, Rook, Silas? Bir ceset kadar canlı görünen lanet olası Thatcher Pierson bile büyük bir amca. Şükran Günü'nde Stella için Silas'la bebek evi yapmasını izledim.

Çocuklarını güvende tutmak için tüm dünyayı ateşe verebilirler. Ve Hollow Boys hakkında nefret ettiğim her şeye rağmen, onlardan bu yüzden nefret edemem.

"Hepsi bu mu?" Başparmağımı arabaya doğru sallayarak soruyorum. Söylenmemiş bir soru aramızda asılı duruyor - şimdi gidebilir miyim?

Alistair bir duman soluyor, bakışları tekrar bana kilitlenmeden önce uzaklara dalıyor.

"Ben senin yaşındayken dövüşmekle tanınırdım. İnsanlarla dövüşürdüm. Ailemle. Ponderosa Springs. Uzun bir süre savaştım." Kara gözlerini bana dikerken sesi çakıl taşına benziyor. "Senin için daha çok savaşmalıydım, Jude."

Sözler beklenmedik, geldiğini görmediğim bir yumruk ve içimdeki lanet olası rüzgârı dışarı atıyor. Boğazımın arkasında tanıdık bir acı yanması hissediyorum, ama bu saldırmak isteyen türden değil - bu yavaş ve ağırlı bir şekilde bükülen türden.

"Babanı seni bana vermesi için ikna etmeye çalıştım. Sen yedi yaşına gelene kadar denedim. Her seferinde aynı şeyi söylüyordu: Elinde kalan tek şey sendin." Alistair boğazını temizliyor, sanki anının ağırlığı çok fazlaymış gibi. "Onu senden almak istemedim ama acı çekmeni de istemedim. Senin acı çekmeni *asla* istemedim, Jude."

Bu ironi benim için kayıp değil. Hollow Boys benim çöküşümün sebebiydi, babamın bağımlılığına musallat olan hayaletlerdi, beni güvenli olmayan bir evde çürümeye terk edenlerdi.

Ama aynı zamanda bana bir nevi sığınak sunan ilk kişilerdi. Belki de bunca yıl bu yüzden bu kadar kızgındım.

benden bir şey aldılar ama benim asla sahip olmadığım bir şeye sahip oldukları için.

Ve şimdi burada durmuş Alistair'in sözlerini dinlerken, kıskançlığın tamamen yok olmadığını fark ediyorum. Sadece değişmiş. Onların mirasından nefret etmekten çok, ait olabileceğim bir yer istemekle ilgili - benim olan bir yer, daha az boş hissettiren bir yer.

Yanağımın içini ısıırıyorum, kanın bakırımsı tadı beni topraklıyor. "Paranın yer sensin, değil mi?"

"Evet."

Babam çalışmazdı, uyuşturucu dışında pek bir şey yapmazdı. ama yine de şaşırdım.

"Herkes gibi ben de bir boka para atmanın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama şunu bilmeni isterim ki Jude, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. İhtiyacın olduğu sürece bu aile senin arkanda"

Aile kelimesi acıtır. Benim için her zaman gerçeklikten çok efsane olmuş bir kelime. Ama ilk defa boş bir vaat gibi gelmiyor.

Bu tuhaf bir duygu, güvенеbileceğinizden emin olmadığınız ama umutsuzca istediğiniz bir elin size uzatılması gibi. İlk defa, Hollow Boys'u sadece babamı kıran adamlar olarak değil, kendi berbat yollarıyla benim de kırılmamı engellemeye çalışan adamlar olarak görüyorum.

"Teşekkür ederim Alistair," diye mırıldanıyorum, kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissederek.

Sigara paketimi bana doğru iterek başıyla onaylıyor. Onları almak için yürüdüğümde tekrar konuştu.

"Bir tavsiye?" Elindeki dartı kaldırarak beyaz kâğıttaki yazıyı ortaya çıkarır: *SRV HEARTS EJS* düzgün, döngüsel bir yazıyla.

Midem bulanıyor. "I-

"

"Öğrenmeden önce Rook'a söyle," diye araya giriyor Alistair, sesi alçak ama kararlı. "Yargıç'ın karanlıkta bırakılmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur. Özellikle de ailesi söz konusu olduğunda."

Yanan

...

Phi

6 Aralık

LONER

?

BEN

House, neden?

LONER

Tilly's'de buluşalım. Konuşmalıyız.

BİR KISA MESAJI KAÇ KEZ OKUMAK ÇOK FAZLADIR? SORMAK

Bir arkadaş.

Yirmi dakikadır Tilly'nin otoparkında durmuş telefonuma bakıyorum. Zihnim karmakarışık, binlerce senaryo arasında dönüp duruyorum. Kısa bir an için birilerinin bizi öğrendiğini, bombanın sonunda düştüğünü düşündüm. Ama ben ayrıldığımızda ev sakindi, kaos yoktu, fısıltı yoktu.

Yani, bu *bizimle* ilgili olmalıydı.

Ve bir şekilde, bu daha da kötü.

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, yanağımın içini ısıırıyorum, her olasılığı gözden geçiriyorum. Ya bunu bir sır olarak saklamaktan bıktıysa?

Sır mı? Ya benden sıkıldıysa? Ya beni sevmiyorsa?

"Ondan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum rüzgara karşı, sürücü tarafındaki kapıma yaslanarak.

Geçen gece bana hiç aşık olup olmadığını sorduğu için ondan nefret ediyorum. Yalan söyleyip hayır dediğim için nefret ediyorum. Göğsümü tırmaladığını hissettiğimde bile. Tam o anda ona aşık *olduğumu* biliyordum.

Ve şimdi, burada, soğukta durmuş, muhtemelen kalbimi kırmak üzere olan bir adamı bekliyorum.

Tek kelimeyle harika.

İnsanlar yıldızların çarpışmasının romantik olduğunu söyler. Bunun şiirsel trajik olduğunu söylüyorlar. Ama onu kaybetme düşüncesi kalbimi sıkarken, tam olarak sahip olamayacağın birini sevmenin romantik bir yanı olmadığını biliyorum.

Bu acının güzel bir yanı yok. Şairlerin yazdığı, metaforlarla tatlandırılan ve zamanla yumuşatılan acılardan değil. Çiğ, acımasız, cevabı olmayan sorularla geceleri sizi uyutmayan türden.

Gecenin üçünde tavana bakıp, çekip gitmenin ve kendini kurtarmanın mı yoksa kalıp acının seni kurutmasına izin vermenin mi daha iyi olduğunu merak etmektir çünkü onları geride bırakma düşüncesine dayanamazsın.

Jude'un düşünceleriyle, hiçbir zaman tam olarak sahip olamayacağımı bildiğim bir geleceği kaybetme düşüncesiyle o kadar meşgulüm ki, bir araba kapısının kapandığını duymuyorum.

Zihnim, benden ayrılma ihtimalinin ortasında, öfkemin ya da gururumun araya girmesine izin vermeden ona onu sevdiğimi nasıl açıklayacağımla yarışıyor. Beynimdeki ses o kadar yüksek ki ayak seslerini duymuyorum.

Jude'a o kadar odaklanmışım ki sırtımda bir silahın soğuk ağırlığını ve kulağımda Oakley'in sesini hissedene kadar başımın belada olduğunu anlamıyorum.

"Olay çıkarma. O güzel kışını arabama kadar yürüteceksin ve gıkını bile çıkarmadan bineceksin. mı, Cherry?"



BEN KÜÇÜK BİR KIZKEN, BABAM BANA HEP ATEŞİN HIÇBİR ŞEY HISSETTİRMEDİĞİNİ SÖYLERDİ.
Korku.

Benim seviyeme inerdi, bakışları yoğun ama şefkatliydi ve eğer korku göğsümün içine girmeye çalışırsa, bir şeyi hatırlamam gerektiğini hatırlatırdı: Ben Seraphina Van Doren'dim.

Yanan. Ateş çocuk. Bir Van Doren.

Eğer tereddüt edersem, eğer karanlık bana çok yaklaşırsa, eğer dolabımdaki canavarlar çok gerçek olursa, onları kovalamak için her zaman orada olurdu.

"Dumanın olduğu yerde ateş de vardır, tatlı Phi. Her zaman seninleyim."

Ama duman yok. Yangın yok.

Havanın nemli çürüme ve pasla ağırlaştığı bu terk edilmiş depoda, geriye kalan tek şey ben, lanet olası büyük bir baş ağrısı ve uzun zaman önce öldürmem gereken bir bok parçası.

Depo, tutulmayan sözlerin mağarası gibi görünüyor; boş, soğuk ve pişmanlıkla sıırılsıklam. Sanırım West Trinity Falls'ta bir yerde olabiliriz? Ama yolu hatırlayamıyorum, şakağımdan sızan kan, buraya gelirken arabasını mahvetmeye çalıştıktan sonra bayılmamı hatırlatıyor.

Başımı eğip uzak köşedeki paslı bir borudan damlayan suyu görmezden gelmeye çalışırken çenem sıkılıyor, boynum çatlıyor. Uğursuz bir metronom.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Oakley önümdeki metal sandalyeye yaslanıyor, gözleri altımızdaki kirli betondan daha koyu.

"Olayların bu şekilde gelişmesini istemezdim Cherry." Sesi bulanıktı, daha önce çektiğini gördüğüm eroin vücuduna sızıyordu. "Böyle olmak zorunda değildi. Eğer iyi bir kız olup babana geri dönseydin, Rook Van Doren'in hak ettiğini bulması için böyle çılgınca önlemler almak zorunda kalmazdım."

"Bütün gece burada oturabiliriz, bok lekesi. Umurumda değil. Beni öldürmek mi istiyorsun? Tamam," diye ısııyorum. "Ama çabuk yapsan iyi olur, ve sen

Hızlı koşsan iyi olur Oakley. Ailem senin kellen bizim lanet mantomuzun üzerinde olana kadar rahat etmeyecek."

İpleri çekiyorum, kaba liflerin bileklerimi daha derinden ısırdığını hissediyorum. Pürüzlü, yıpranmış kenarlar cildimi çiğ çiğ yıpratıyor, kollarıma yeni bir acı sarsıntısı gönderiyor. Omuzlarım ağrıyor, rahat edemeyeceğim kadar geriliyor ama acı tanıdık, yıllar boyunca kemiklerime işlemiş bir dost.

Çatlamış alt dudağımda gezdirirken dilimde ılık ve metalik bir kan tadı beliriyor; Oakley'nin tüm tehditlerine rağmen hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan son bir hatırlatma.

Yaşıyor.

Eğer ölüm benim için geliyorsa, onu dişlerimi sıkarak karşılayacağım.

Ama onu korkuyla karşılamayacağım. Korkarak ölmeyeceğim.

Bu adam etimi parçalayabilir, her kemiğimi kırabilir, ama asla parçalandığımı görme zevkine erişemeyecek. Ne şimdi, ne de başka zaman. Bir daha asla beni zayıf göremeyecek.

Oakley ayakta duruyor, sanki kendisi de parçalanmaktan bir adım uzaktaymış gibi hafifçe sallanıyor. Deponun havası rutubet ve hafif küf kokusuyla yoğun, ama bunun altında, ona yapışan ter ve bayat sigara kokusunu hâlâ alabiliyorum. Bana doğru sendeleyerek birkaç adım atarken belindeki silah kemer tokasına çarpıyor.

Eli yılan gibi uzanıyor ve saçlarımı kavlıyor, başımı o kadar sert geri çekiyor ki boynum geriliyor, kaslarım sonuna kadar geriliyor. Eli daha da sıkılaştırmadan önce kirli tırnaklarının kafa derime sürtündüğünü hissediyorum, keskin yanık gözlerimi sulandırıyor.

Avuç içi bir balyoz gücüyle yanağıma çarptığında kendimi destekliyorum, vücudum kaskatı kesiliyor.

Acı gözlerimin arkasında havai fişek gibi patlıyor, görüşüm çarpmanın etkisiyle bulanıklaşıyor. Çenem yana doğru kayıyor, donuk, zonklayıcı bir ağrı başlıyor ve kulaklarımdaki hafif çınlama sanki havanın kendisi şiddetle titreşiyormuş gibi daha da artıyor.

", değil mi kaltak?" Oakley'nin sesi alçak, gırtlaktan gelen bir törpü, yıllarca içtiği sigaradan ve öfkeden dolayı ham. "Ben zaten ölüyüm. Sen sadece ben oraya varmadan önceki eğlencemsin."

Ağızımda biriken kalın ve metalik kanı toplayıp doğrudan yüzüne tükürüyorum. Tükürük ıslak bir şaplaqla yere düşüyor, kıpkırmızı çizgiler tenini boyuyor.

"gibi vuruyorsun, seni siktiğimin keşi."

Oakley'nin şaşkın gözleri öfkeyle parlıyor. Bir an hareketsiz kalıyor ve sonra eli şiddetle sıkılıyor, o kadar sert çekiyor ki saç tellerim kafa derimden koparken yakıcı bir acı hissediyorum. Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor ama ses çıkarmamak için dilimi öyle sert ısıırıyorum ki taze kan tadı alıyorum.

"Senin kırık dökük küçük bedeninde işim bittiğinde, erkek arkadaşının peşine düşeceğim." Dudakları tamamen kötücül bir sırıtışa dönüşüyor, sararmış dişlerini gösteriyor. "Ben onun nankör canını alırken Jude'un da senin kanlı ve mahvolmuş cesedinin fotoğraflarına bakmasını sağlayacağım."

Adını fısıldadığımda çenem geriliyor, sandalyede sallanırken bedenim titriyor, metal ayaklar soğuk beton zemine sertçe sürtünüyor.

Jude. Jude. Jude.

Beni bu şekilde, dayak yemiş, kanlar içinde, çaresiz izlemek zorunda kalışının görüntüsü, bir çaresizlik dalgası gönderiyor. Vücudum şiddetle sarsılıyor, ben iplere karşı çırpınırken sandalye betona sürtünüyor. Bileklerim acıyla çığlık atıyor, ipler o kadar derine ki beni kestiklerini biliyorum ama umurumda değil.

Onu bırakamam.

Hayatındaki bir başka hayalet, onu terk eden insanların uzun listesine kazınmış bir başka isim olamam.

"İyi şanslar," diye mırıldanıyorum, çenem zonklasa da ses tonumu olabildiğince rahat tutmaya çalışıyorum. "Jude bana dokunduğun için seni kendi bağırsaklarınla asacak."

Oakley'nin tutuşu gevşiyor, gözleri vahşi, evcilleşmemiş bir öfkeyle kararıyor. Bir saniye bile düşünmeden yumruğunu ileri savuruyor ve acımasız bir güçle yüzüme çarpıyor. Gözlerimin arkasında şiddetli bir fırtına gibi acı patlıyor, kırılan kemiğin sesi boş depoda yankılanıyor, durgunlukta bir silah sesi gibi keskin ve son.

Kısacık bir an için her şey kararıyor ve Jude'un sesi zihnimin derinliklerinde usulca yankılanıyor.

"Sabahın üçü aşıklar ve kırık kalpler içindir." Sırıtırken adem elması sallanıyor, boğazındaki damarlar yukarı doğru kıvrılan ağaçların minik kökleri gibi. "Sen hangisisin?"

Dondurmamdan bir ısırık daha alıp kaşığı dudaklarımın arasından geçiriyorum.

Kaşık dudaklarımdan ayrılırken dürüstçe "İkisi de değil," diye mırıldanıyorum. "Hiç aşık olmadım."

Yavaşça, o kadar sakın ki zar zor fark ediyorum, avuçlarının pürüzlü derisinin uyluklarımın dış kısmında kaydığını hissediyorum. Amaçlı parmakları bacaklarımın arkasında, yıpranmış şortumun eteklerinin hemen altında kıvrılıyor.

"Olmak istiyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi ipek ve duman gibi. Yumuşak ama ağır, sanki her kelime bir tehdit.

Jude, kalbimle aynı anda karnımın alt kısmında bir kelebeğin ilk kanat çırpışını teşvik ediyor. Kaburgalarımın boşlukları arasında var olan minik ipek kozalarının geçiş yapmaya başladığını hissediyorum.

Hiç hissetmemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Şüpheyle soruyorum. Parmaklarının uçları içime giriyor, file taytımın altından yakalıyor ve ellerini vücuduma bağlıyor.

Beni açılmış bacaklarının tepesine doğru çekmesine izin verdim. "Rüzgârdan kaçıyorum." Çok belli ediyormuş gibi sırıtıyor.

Bir hava akımı karnıma doğru hücum ettiğinde göğsüm sıkışıyor. Bol tişörtümü yukarı doğru savurup başını ince kumaşın altına sokuyor. Altın sarısı saçları tenimi gıdıklarken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

"Jude-"

Burnu göbek deliğime değince nefesim kesiliyor. Sanki görebiliyormuş gibi karnımda dönen ateşin sürüyor ya da belki de alev onu takip ediyor. Güçlü elleri kalçalarımdan daha da yukarı kayıyor, beni daha yakına çekerken tam kığımın altına oturuyor, belim onunkine çarpıyor.

Sigaradan nefret ederim.

Havaya sinen o pis kokudan her zaman nefret etmişimdir. Bu bana bir gece bir partide yanlışlıkla kırmızı bir Solo bardaktan bir yudum aldığımda bunun bana ait olduğuna inandığımı hatırlatıyor.

Bunun yerine, bayat su ve ezilmiş sigara küllerinden oluşan iğrenç bir kokteyle karşılaştım. Beni tuvalete gönderdi, saatlerce öğürdüm ve bunu yapan sadece midemde dolaşan UV Mavi değildi.

Yine de burada, herkesin bizi görebileceği Mezarlık'tayım ve tek düşünebildiğim bir vuruş istemek.

Hayır, ağzımı boğazına dayamak istiyorum.

Nikotinle ıslanmış tenini tatmak, altındaki nabızı hissetmek istiyorum. -Ne zaman sevişsek, sigara içenlerin övgüyle bahsettiği o meşhur vızıltıyla baş başa kalıyorum. Sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı, sanki onun özünü içime gibi.

Bağımlıyım. O kadar umutsuz bir bağımlılık ki, iki kez bir paket yiyen zincirleme bir sigara içicisi de olabilirim. Elimize geçen her fırsatta, bulduğumuz her gizli köşede, ellerimiz birbirimizin bedenlerini keşfediyor, kıyafetleri yırtıyor, deriyi parçalıyor.

Ve hala yeterli gelmiyor.

Elleri başını tişörtümün altında birleştirdiğinde dişlerim alt dudağımı tutuyor, grafik tişört bir başlık görevi görüyor, kükreyen rüzgârdan bir pelerin. Tam burada, dünyadan saklanıyor.

Burada olduğunu kimse bilmiyor. Benden başka kimse.

Dantelli mor sütyenimin arkasından yüzüne bakarak, gergin gömleğimin yakasından aşağı bir göz atıyorum. Sigarasını dudaklarına dayamış, çakmağın tekerleğini dikkatlice çeviriyor. Alevin sıcaklığını tenimde hissediyor, dumanın bana doğru yükselişini izliyorum.

Sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırıp geri çektiğinde gözlerim sulanıyor. Tembelce içine çekiyor, sanki az önce olanlar benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi hiç etkilenmiyor. Duman ağzından çıkıp yukarı, yukarı ve gecenin içine doğru sürükleniyor.

"Bana cevap vermediniz, Geeks. Olmak ister misin?"

Hatıralar üzerime çökerken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, fiziksel acıyı delip geçen acı tatlı bir sızı. Oakley yüksekte, dengesiz ve bu da darbeyi katlanılabilir kılıyor. Ama burnum kesinlikle kırıldı. Sıcak kan dudaklarımdan akıyor, metalik ve acı, başım dönerken ağzıma doğru süzülüyor.

Bir ürperti omurgama tırmanıyor, gömleğimin altındaki deriyi diken diken ediyor ve parmaklarımı sol başparmağımın etrafında kıvrarak dişlerimi sıkıyorum. I

yanağımın iç tarafını sertçe ısıyor, bakır ağzımı dolduruyor, boğazımdan kopmak üzere olan çığlığı hapsediyor.

Burada ölemezsin.

Jude'a geri dönmelisin.

Ailene geri dönmelisin.

Bu piçin seni öldürmesine izin vererek sevdiğin insanları mahvetme.

Küçük bir kaltak olma-

Başparmağımı yuvasından çıkarırken sahte bir öksürük duyuyorum, sesi düzensiz ve ıslak. Kopma sesi mide , kolumdan geçen bir şimşek gibi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, burnumdan damlayan kanla karışıyor, ama onları zar zor fark ediyorum. Sadece acının odaklanıyorum, her bir vuruşu çarpık bir dua gibi.

Geçen yıl elimi kıldığımda dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmişim. Şimdi ise kurtuluş gibi geliyor.

İp gevşiyor, ben büküldükçe lifleri yırtık derimi sıyrıyor. Kırık elimi kurtarmaya çalışırken kendimi sakın ve soğukkanlı kalmaya zorluyorum. Acı dayanılmaz ama nefesime odaklanarak acıyı .

Gir ve çık. Sabit.

Oakley düzensiz adımlarla yürüyor, yeni keşfettiğim özgürlüğümünden habersiz, nefesinin altında tehditler mırıldanıyor. Hareketleri sarsıntılı, gözleri cam gibi, damarlarına pompalanan eroin duyularını köreltiliyor. Uyuşturucuya hiç bu kadar minnettar olmamıştım, önümde çözülüşünü izlerken.

"Hayatımı mahvetti... *her şeyi mahvetti!*" diye bağırıyor, sesi çatlıyor, öfkeden çığ. Elleri saçlarını pençeliyor ve yüzü dünyamın paramparça olduğu gece yanan aynı öfkeyle kızarıyor.

"Kapa çeneni," ısırdım.

Oakley donup kalıyor, kafasını bana doğru çeviriyor. Gözleri inançsızlıkla parlıyor, sonra nefrete dönüşüyor. "Ne dedin sen, lanet olası amcık?"

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni."

Gırtlaktan gelen bir kükreyle bana saldırıyor, elleriyle boğazımı tırmalıyor. Bacağımı sertçe savurup onu dizinden yakalıyorum. Tekme acımasızdı, onu tökezleten sert ve kesin bir vuruştı.

Oakley acı içinde uluyor, darbe onu sandalyeden düşmeme yetecek kadar hazırlıksız yakalıyor. Ellerim ham ve titriyor ama beni bağladığı soğuk metal çerçeveyi tutacak kadar sağlam.

Ağır, sağlam ve intikam vaadiyle mırıldanıyor.

Kendini dengelemesi için ona zaman tanımıyorum. Metal sandalyeyi kaldırıyorum, her kasım protesto çığlıkları atıyor, ama ağırlık ellerimde umut gibi hissediyorum - soğuk, acımasız ve boyun eğmez.

Bu öyle bir umuttur ki sizi kurtarmaz; bu öyle bir umuttur size karşı savaşı.

İlk yumruk omzuna çarpıyor, metalin etle acımasız çarpışması. Darbe depoda yankılanır, mide bulandırıcı çığırta boğucu sessizliği keser. Çığlığı havayı delip geçiyor; çığ, pürüzlü, asla tamir edilmemesi gereken bir şeyin kırılma sesi gibi.

Ama
durmuyorum.

Duramam.

Tekrar savuruyorum, bu sefer daha sert, sandalye kaburgalarına çarpıyor. Çatlağın kemiklerimde yankılandığını hissediyorum, derin, gırtlaktan gelen bir titreşim tüm benliğimi sarsıyor. Vücudu saldırının altında kasılıyor, hırıltılı nefeslerinin sesi etrafımızdaki bayat, soğuk havayı tırmalıyor. Metal ellerimde kayganlaşıyor, ter ve kanla ıslanıyor, içimden akan şiddetin acımasız bir kanıtı.

Ona güvenen kız için sallanıyorum, masumiyeti şefkatle sarmaladığı yalanlar tarafından parçalandı.

Sandalye tekrar aşağı iniyor ve Oakley'nin yüzü çarpık bir acı maskesine dönüşüyor, alınının eti öfkemin gücü altında yarıyor. Kan koyu, ıslak çizgiler halinde yukarı doğru fışkırıyor, sıcak ve yapışkan bir şekilde yüzümü kaplıyor. Ağzı açık, soluk soluğa, ama hiçbir kelime gelmiyor - sadece gırtlaktan gelen çığlıklar, zar zor insani.

Çaldığı masumiyet için sallanıyorum, sadece parçalanmalarını izlemek için parçaladığı kırılğan, narin için.

Bir sonraki darbe kafasına geliyor, darbe acımasız ve ilkel. Yumuşak et yarıp çığ, kırık deri ortaya çıkarken iğrenç, çitirdayan bir ses duyulur. Yaradan kıpkırmızı bir kan akıyor, parlak kırmızısı kirli beton zeminde şok etkisi yaratıyor.

Kan, kemik, deri. Artık
bir canavar değil.

Sadece kırılmış, dövölmüş bir adam.

Acımı kafesinden çıkarıp ağılıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi serbest bırakıyorum. Çok uzun zamandır kapana kısılmıştı, içimi kemiriyordu ve şimdi Oakley'nin boğuk hıçkırıklarıyla, duvarlardan sekip boşluğa düşen acınası merhamet çığlıklarıyla besleniyor.

"Tanrım, lütfen-"

"Tanrı dinlemiyor. Tanrı diye bir şey . Buradaki tek tanrı *benim*."

Dünya göğsümdeki tıkırtılara, kanlı dudaklarımdan zorla çıkardığım ıslak, zor nefeslere daralıyor. Sandalyeyi düşürüyorum, metal yere çarpıyor, sessizlikte çınlayan içi boş bir ses.

Onun kanıyla kaplıyım. Ellerimi kaplıyor, yapışkan ve sıcak, son anlarının kanıtı asla silinmeyecek bir iz gibi tenime sızıyor.

Oakley'nin parçalanmış haline bakarken bedenim şiddetle titriyor, uzuvlarım halsiz ve güçsüz. Bilinci zar zor , altında kan birikiyor, yaşamın yıpranmakta olan son ipliğine umutsuzca tutunmaya çalışırken seğiriyor.

Bu gece kaderin eliyim. Makas benim. O iplik ikiye ayrılana kadar gitmeyeceğim.

Ağıryan bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak, her adımda vücudumda keskin bir acı hissederek, Oakley'nin sandalyesinin yanında duran benzin bidonuna doğru topallayarak ilerliyorum.

Yakıt. Oksijen. Isı.

Ölümcöl bir kutsal

üçlü.

Oakley Wixx bana bir daha asla dokunmayacak.

romeo

...

Jude

5 Aralık th

"NEREDE LAN BU KIZ?"

Kelimeler boğazımı yırtan dikenli teller gibi pürüzlü çıkıyor. Kendi sesimi zar zor tanıyorum, alçak ve kırık bir çaresizlikle, sanki başka birine aitmiş gibi yabancı geliyor.

Tex Matthews sırtıyor, kan çanağına dönmüş gözleri çarpık bir eğlenceyle parlıyor. "Sana söyledim dostum. Buraya geldiğimizde onu Oakley'le çıkarken izledim. Sanırım bu cadaloz bugünlerde herkese bacaklarını açıyor."

Kelimeler sadece vurmakla kalmıyor,
patlıyor. Kırmızıyı görüyorum, hayır,
kırmızı *oluyorum*.

Ne yaptığımı anlayamadan Tex'i yakasından yakaladım ve kafasını masanın kenarına çarptım. Duyduğum tek ses mide bulandırıcı gümbürtü, ıslak ve acımasız, Tilly'nin lokantasında şiddetli bir söz gibi yankılanıyor.

Ama bu yeterli değil.

İçimdeki öfke çok vahşi, çok hırçın ve Tex'in kafatasının ellerimin altında çatlamasından daha fazlasına ihtiyacı var.

Tex öksürüyor, nefesini tutmaya çalışırken ağzından kanlı bir diş dökülüyor. "Sen aklını kaçırmışsın, Sinclair,"

"Onu nereye götürdü?" Hırlayarak onu daha yakına çekiyorum, yoğun bir kan ve ter kokusu var. "Nerede o, Tex?"

"Sana söyledim!" diye bağıyor, vücudu elimde titriyor. "Bilmiyorum!"

Onu geri itiyorum, içimdeki tiksinti çalkalanıyor.

Nefes alamıyorum.

Göğsüm çok daralıyor, aldığım her nefes canımı yakıyor. Kendimi sakinleştirmeye, kafamı boşaltmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim Phi - onun sesi, onun gülüşü, o.

Ve onu bir daha asla göremeyeceğimin korkunç farkındalığı.

Onu daha yeni aldım.

Kahretsin, onu daha tam olarak *elde edemedim* bile.

Onu şimdi, tamamen benim olmadan önce kaybetme düşüncesi, ciğerlerimdeki tüm nefesi ezen bir ağırlık.

Alabama atlıyorum, anahtarları karıştırırken ellerim titriyor. Tutuşum dengesiz, parmaklarımdaki titreme gizleyemediğim paniğimi gösteriyor. Arabayı olması gerekenden daha hızlı sürüyorum, lastikler ıslak kaldırımda gıcırıyor ve Oakley'nin atmış olabileceği her adımı, onu sürükleyebileceği her karanlık köşeyi bir araya getirmeye çalışarak Ponderosa Springs'e doğru ilerliyorum.

İçimdeki korku ilkel ve çığ; kafesinin duvarlarına çarpan vahşi bir hayvan gibi, özgürlük için çaresizce Hiç böyle hissetmemiştim, öfke, dehşet ve çaresizliğin bu boğucu karışımı o kadar derin ki ciğerlerim kurşunla doluyor ve beni altına çekiyor gibi geliyor. Her nefes bir mücadele, sadece yüzeyin üzerinde kalmak için bir savaş.

Oakley'nin karavanına daldım, bayat bira ve çürük kokusu yüzüme tokat gibi çarptı. Kapıları açtım, masaları tekmeledim, bağırırlarım havada yırtıldı, adı bana geri döndü, cevapsız.

Hiçbir şey.

İkimizin de hayaletlerinin hâlâ yaşadığı St. Gabriel's'e koşuyorum. Kapıyı kırıp boş, karanlık koridorlara doğru bağıırken ellerim titriyor. Sessizlik boğucu, çıkardığım her sesi yutan bir boşluk. Çocukluğumdan beri peşimi bırakmayan bir sessizlik bu, sanki hep oradaymış, bekliyormuş gibi hissettiren bir boşluk.

Hala bir şey yok.

Ben .

Ve sürmeye devam ediyorum.

İki cevapsız arama.

Daha önce *iki* aramasını kaçırmıştım.

Lanet olası telefonum ölmüştü ve şimdi bu bir ölüm cezası gibi geliyordu. Her şeyi tekrar tekrar yaşıyorum - ekranım kararıyor, şarj aletim mutfak tezgahında unutulmuş, cevap vermediğim iki arama.

Bana *ihhtiyacı* vardı ve ben orada değildim.

Yumruğumu vuruyorum, çarpmanın etkisiyle kolum sarsılıyor ve parmak eklemlerim açılıyor.

"Siktir!"

Çılgılığım düzensiz, çığ, göğsümden kopup gelen bir ses. Bu sadece öfke değil, pişmanlık, insanı içten içe yiyip bitiren türden.

İstedğim bu değildi.

Böyle istemezdim.

Ama ben bekledikçe Phi Oakley'le daha uzun süre birlikte oluyor ve ona ne yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Aklımdan geçen düşünceler acımasız, amansız ve her biri için kendimden nefret ediyorum. Kalbim her geçen saniye, her cevapsız çağrı, her boş yol ile bir yumrukta sıkılıyormuş gibi hissediyor.

Kızgın olmam gerektiğini biliyorum.

Oakley'nin kafasını omuzlarından ayırmaya hazır olmalıydım. Öfke her zaman ilk içgüdümlü olmuştur - keskin, ani, çakmak taşına çarpan bir kibrit gibi. Bu vahşi, kontrol edilemez güç, aynı anda hem bir kalkan hem de bir silah olarak hep yanımdaydı.

Ama şu anda öfkem diri diri gömülü, çok daha karanlık, çok daha acımasız bir duygunun katmanları altında boğuluyor.

Panik.

Korku beni içten içe kemiriyor, bağırsaklarımı büküyor, göğsümü sıkıyor ve her nefes sanki benden koparılmış gibi hissettiriyor. Bu, diğer her şeyi yutan çaresiz, iç burkan bir duygu.

Hayatımda daha önce de Tanrı'ya yalvarmıştım.

Çocukken dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya yalvarırdım.
-Sevgi, güvenlik, kurtuluş... Ta ki dizlerim bere içinde kalana kadar.
Hiç gelmeyen bir kurtuluşun kefareti gibi hissettiren mor ve mavi izler.
Onları hala hissedebiliyorum, derimin altında ağrıyor, cevaplanmamış
her yalvarışın bir hatırlatıcısı.

Bu boktan dünyada hiçbir insanın, hiçbir tanrının, hiçbir gücün beni
bir daha dizlerimin üzerinde görmeyeceğine yemin ettim. Ne
yalvarırken, ne çaresizlik içinde, ne de haysiyetinizi paramparça eden
ve rüzgârda kül gibi savrulmasına neden olan o içi boş, yürek burkan
ihtiyaç içinde.

Ama onun
için? Diz
çökerdim.

Prometheus gibi sürünürdüm, kayaya zincirlenirdim, asla
dokunmamam gereken çalıntı bir ateş için her gün acıya katlanırdım.
Acı çekerdim, kanardım, uzun zamandır terk ettiğim tanrılara sadece
onun iyi olması için dua ederdim.

İşte bu yüzden tereddüt etmiyorum. Bir saniye bile.

Sarsılarak durduğu anda arabadan tökezleyerek iniyorum, mermer
basamakları çıkarken bacaklarım beni zar zor tutuyor. Göğsüm
yanıyor, içimi kavuran ve yoluna çıkan her şeyi tüketmekle tehdit eden
ölümsüz bir ateşle ağrıyor.

Kapı evin içinde yankılanan bir gümbürtüyle açılıyor, çaresiz ve üzücü
bir ses.

Oturma odasına daldım, orada toplanan bir avuç insanı fark
etmedim bile. Yüzleri birbirine karışıyor, endişe odaklanamadığım yüz
hatlarına kazınmış, sesler adımları çağırıyor ama algılayamıyorum.

Çünkü kişi onlar değil.

Rook Van Doren onu sevdiğim için beni sonra öldürebilir.

Onları iterek geçiyorum, her adımım çılgınca, ayaklarım kalbimin
çılgınca atışına zar zor ayak uyduruyor. Rook'un ofisinin önüne gelene
kadar durmuyorum, avuçlarım ağır ahşap kapıya çarpıyor. Kapı
açılıyor, puro dumanının kokusu hemen ciğerlerime doluyor.

Rook başını kaldırıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış, sesi hırçın bir
mırıltıya dönüşmüş. "Jude?"

Ama yüzümü gördüğü anda bir şeyler değişiyor. Kafa karışıklığı
kayboluyor, yerini soğuk, ölümcül bir odaklanma alıyor.

"Ne oldu?"

"Phi," diye boğuluyorum, kelime kırık bir dua gibi beni terk ediyor. Gözlerimin kenarlarında yanan yaşları durduramıyorum ama umurumda değil. Beni böyle görmesi umurumda değil. "Seraphina, Phi, o..."

Boğazım düğümleniyor, kelimeler beni boğuyor, panik sonunda beni ele geçiriyor. Uzanıyorum, deri sandalyenin arkasına tutunarak kendimi sabitlemeye çalışıyorum ama ısıkalıyorum. Bacaklarım altımda kalıyor ve yere çakılıyorum, dizlerim içi boş, yankılanan bir gümbürtüyle parkeye çarpıyor.

Acı zar zor fark ediliyor. Göğsümdeki yanma, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden dayanılmaz bir baskı tarafından bastırılıyor.

Panik yapma, Jude. Panik yapma. Panik yapma, Jude. Panik yapma. Panik yapma, Jude. Panik yapma. "Jude, hey, çocuk, bana bak."

Rook'un sesi şimdi daha yakın, alçak ve sabit. Ellerini yüzümde hissediyorum, sert avuç içleri beni yukarı kaldırıyor ve bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Gözleri sert ve odaklanmış, ama orada başka bir şey daha var ve benimkilerdeki korkuyu yansıtıyor.

"Ne oldu?" Rook sesiyle beni boğan panik sisini yararak soruyor. "Phi nerede?"

Cevap vermem gerektiğini biliyorum ama göğsüm çöküyor, ciğerlerim dolmayı reddediyor. Ağızım açılıyor ama kelimeler boğazımın arkasında , beni boğuyor.

Beni zayıf düşürmesi umurumda değil. Beni böyle görmesi umurumda değil -kırık, çaresiz, yalvaran.

"Phi," sonunda başarıyorum, sesim paramparça bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Onu bulamıyorum. Oakley... Oakley Wixx onu aldı ve ben onu bulamıyorum."

Sesim çatlıyor, gözyaşlarımı tutma çabalarımın rağmen dökülüyorlar.

"Kimsem yok," diye , kelimeler cam gibi kırılıyor. "Rook, *lütfe*."

Bir an için, sanki havanın kendisi bile nefesini tutuyormuş gibi ağır bir sessizlik oluyor. Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, Rook'un eli

Başımın arkasını sıkıca kavradım.

Rook'un tutuşu etrafımda sıkılaşıyor, ben göğsüne yığılırken geniş eli başımın arkasını kavlıyor. Alnım gömleğinin sert kumaşına gömülüyor ve bayat puro dumanı ile viski kokusu burnuma doluyor.

Kalp atışları derimin altında gümbür gümbür atıyor; istikrarlı, topraklayıcı, içimdeki kaosla keskin bir tezat oluşturan bir ritim. Beni demirlemesine izin veriyorum, göğsüm umutsuz, düzensiz nefeslerle kabarıırken beni dik tutan tek şey olmasına izin veriyorum.

"Nefes al, Jude. Sadece nefes al."

Dişlerimi sıkıyorum, tuz ve demirin tadı dilimde ağırlaşıyor, boğazım kaçmasına izin vermeyi reddettiğim bir hıçkırığın etrafında kapanıyor.

"Orada olmalıydım," diye fısıldıyorum, kelimeler zar zor duyuluyor ama suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor. "*Yapmalıydım*."

"Bu senin hatan değil, Jude." Rook sertçe araya giriyor, "Bu senin hatan değil."

Sözler bir yumruk gibi çarpıyor, beklenmedik ve neredeyse kaldırılamayacak kadar ağır. Öfkemin tanıdık rahatlığına geri çekilmeye çalışıyorum ama Rook buna izin vermiyor. Elleri sabit duruyor, beni yerimde tutuyor, kendi suçluluğumun ağırlığı altında ezilmeme izin vermeyi reddediyor.

Kulaklarımdaki kan uğultusundan, kaburgalarıma çılgınca vuran kalbimin sesinden başka bir şey duyamıyorum.

Ve sonra, ani, delici bir ses ağır sessizliği bozuyor. Telefonum çalıyor.

Ve cevap verdiğimde, Seraphina Van Doren'in ejderhalarını öldürmek için neden kimseye ihtiyaç duymadığını hatırladım.

O bir tane.



6 Aralık

"SERAPHINA KAFASINDA, YÜZÜNDE VE VÜCUDUNDA AĞIR TRAVMA GEÇİRDİ. O
acı çekti çoklu yüz Kırıklar, dahil olmak üzere a kırık
burun ve

elmacık kemiği. Başına aldığı darbe ciddi bir beyin sarsıntısına açmış ve şu anda beynindeki şişmeyi kontrol altına almak için tıbbi olarak komada."

Soğuk, steril duvara sırtımı yaslıyorum, acımasız fayans ince tişörtümün üzerinden omurgamı ısıyor. Antiseptik kokusu havaya siniyor, koridorun aşağısında bir yerlerden gelen boktan hastane yemeklerinin bayatlığıyla karışıyor.

Kollarım dizlerimin üzerinde, başım eğik, gözlerim yanıyor ama kuru.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Uyuştuğunuzda zaman aynı şekilde akıyor. Her şey beyaz duvarlardan, boş ayak seslerinden ve diğer odalardan belli belirsiz yankılanan sürekli, monoton bir bip sesinden ibaret bir bulanıklık gibi geliyor.

Göğsüm boş hissediyorum, sanki biri içimi oymuş, içimi çıkarmış ve geride donuk, ağrıyan bir boşluktan başka bir şey bırakmamış gibi.

Bir şeyler hissetmeliyim -öfke, acı, korku- ama şu anda hiçbir şey yok.

Sadece uyuşukluk.

Kemiklerime buz gibi yerleşen felç edici, boğucu bir uyuşukluk.

"Kaburgaları kötü bir şekilde zedelenmiş ve sağ tarafında bir kırık var - muhtemelen darbelerden dolayı."

Koridor, içimde taşıdığım erimiş siyah kargaşa için fazla parlak, fazla temiz geliyor. Aşınmış muşamba zemine boş boş bakıyorum, çatlakları sayıyorum, solmuş desenleri bir tür umutsuz odaklanmayla izliyorum.

Beni bağlayacak, tutunacak bir şeye ihtiyacım var çünkü diğer her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor.

"Önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat, özellikle de kafa travması nedeniyle çok önemli. İyileşmesi konusunda daha kesin bir şey söyleyebilmemiz için beynindeki şişliğin inmesi gerekiyor. Kendisi güçlü ve aldığı yaraların boyutu göz önüne alındığında, yangından kaçmak için bilincini korumayı dikkate değer."

Titrek bir nefes alıyorum, boğazım çaba sarf etmekten yanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımın ardındaki karanlık hiçbir rahatlık sunmuyor, sadece

aynı ezici, amansız gerçeklik. Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırıyor, gözyaşlarımı geri akıtmaya, Phi'nin kırık, kanayan, çaresiz görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama gitmiyorlar. Bana , amansız, peşimi bırakmayan yankılar. Her biri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi, bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olmadığımı hatırlatan acımasız bir hatırlatma gibi geliyor.

Orada olmalıydım.

Suçluluk duygusu içimde yaşayan, nefes alan bir şey. İçimi parça parça kemiriyor, kalbimden geriye ne kaldıysa yutuyor.

Bu öyle bir acıdır ki sadece canınızı yakmakla kalmaz, içinizi boşaltır, sizi boşlukta bırakır, asla kapanmayacak bir yara açar.

Yeterli zamanımız yoktu. Dünya bize yeterince zaman vermedi.

Ve belki de hiç .

Böyle bir cezayı hak etmek için bu hayatta ya da son hayatta ne yaptığımı bilmiyorum.

Tek istediğim iyi bir şeydi. Sadece bir tane.

Phi gibi bir şeyi hak ettiğime inanmaya hakkım var mıydı acaba? Benim gibi birinin ona sahip olabileceğini düşünmek aptalca mıydı? Güneşe layık olabileceğimi?

Yoksa kaderimde hep ay olmak mı vardı?

Kısa bir tutulma yaşadık ve bitti.

Çünkü belki de Sinclair ismi, hiçbir şeyi yok etmeden asla gerçekten sevmeyeceğim anlamına geliyordu.

Tanıdık, sabit ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Kafamı kaldırıp bakmıyorum ama Rook olduğunu biliyorum. Ayakkabılarının muşambaya vururken çıkardığı sesi tanıyorum; kararlı, kasıtlı ağırlıkları.

durdu, varlığının ağırlığı aniden ağırlaştı. Beni suçladığını biliyorum ve bu sorun değil. Bunun için onda bir hata bulmuyorum. Rook'un tek yaptığı tarihin tekerrür etmesini engellemeye çalışmaktı ve gururum beni onu görmezden gelmeye zorladı.

Sonunda hareket ederek kendini yere bırakıyor ve dizleri gıcırdarken küçük bir inilti çıkarıyor.

Rook yanımda oturuyor ve benim duruşumun aynası olarak sırtını duvara yaslıyor.

Sessizlik uzuyor, ama onu nasıl bozacağımı bilmiyorum. İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Orada öylece oturuyoruz.

Giremediğimiz bir dizi kapalı kapının ardında yaşam savaşı veren bir kıza aşkla bağlı iki adam.

"İnatçıdır, bilirsin," diyor Rook sonunda, sesi sert ama kararlı. "Her zaman öyleydi."

Sertçe yutkunuyorum, boğazım kuru ve çiğ. "Biliyorum."

"Ona alıştıрма tekerlekleri olmadan bisiklete binmeyi öğretmeme izin vermedi," diye devam ediyor, ağzının kenarında belli belirsiz, yorgun bir gülümseme beliriyor. "Sürekli düşer, dizlerinin derisini yüzer, ağlardı - Tanrım, o kadar çok ağlardı ki - ama bir kez bile kalkmasına yardım etmemi istemedi."

Ağzım sulanıyor, boğazımın dibinde safra birikiyor.

Neredeyse gözümün önüne geliyor; küçük Phi, inatçı ve acımasız, dizleri kan revan içindeyken bile kimsenin ona yardım etmesine izin vermiyor. Onun küçük, öfkeli kararlılığını, çenesini nasıl gerdiğini, gözlerini nasıl ateşlediğini ve tekrar nasıl denediğini gözümün önüne getirebiliyorum.

İnatçı kız.

"Sen ve ben-" Rook söze başladı, sonra duraksadı, "Sen ve ben kabul etmek istediğimden çok daha fazla benziyoruz, Jude. Karım bu tür konularda daha zariftir ama seni koruması gereken bir adamdan yara almanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Yere bakıyorum, çenem geriliyor. Eski yaraların tanıdık ağırlığı göğsüme baskı yapıyor ve aniden bu artık sadece Phi ile ilgili değil. Bu babalar ve oğullarla, kırık dökük olmaktan başka bir şey olmayı öğrenememiş erkekler yüzünden taşıdığımız her şeyle ilgili.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bir yanım durmasını istiyor, aramızdaki mesafeyi korumak istiyor. Böylesi daha güvenli, değil mi?

Acı kalmak, onu kol mesafesinde tutmak, kendimi bildim bileli kalkanım olan öfkeye tutunmak.

Ama diğer parçası - Phi'nin o odada kaldığı her saniye parçalanmış parçası - onun içeri girmesine izin vermek istiyor, bunun

Nefret üzerine inşa edilmemiş bir şeyin başlangıcı.

Phi için iyi bir şey.

Çünkü yanımda oturan adamın onun tüm dünyası olduğunu biliyorum. Babası onun kahramanı ve ben ondan nefret ederken o beni nasıl sevebilir?

"Özür dilerim. Sana bir özür borçluyum. Yapmadığın şeyler için seni cezalandırdığım için. Senin Easton olmadığını biliyorum. daha fazlası olduğunu. Bunu herkesten iyi biliyorum, Jude. Ben sadece, istemedim-"

"Onları kaybetmek istemedin," diye bitiriyorum. "Biliyorum. Aileni koruduğun için seni suçlamıyorum Rook. Asla da suçlamadım."

Ve bu doğru.

İçimde barındırdığım tüm kızgınlıklara, ondan nefret ettiğim tüm yollara rağmen, her zaman bir şeyi anladım. Birini sizi korkutacak kadar şiddetle sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Başkalarını dışarıda tutmak anlamına gelse bile, değer verdiği insanların etrafına duvarlar örmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Bunu hiç hak etmediği halde babam için yaptım. Ne zaman onun adı sert bir şekilde anılsa, içimdeki öfke alevlenirdi. Çünkü o bu kasaba için bir canavar olsa da, *benim* için? O hala *benim* babamdı.

"Başaracak," diyorum ona, bunu kendim için mi yoksa onun için mi söylediğimden emin değilim.

"Evet, öyle olacak."

juliet

...

Phi

9 Aralık

"SİZİN İÇİN KİMİ ARAYABİLİRİZ? HANİMEFENDİ, BENİ DUYABILIYOR MUSUNUZ?"

Üşüyorum. Çok üşüyorum.

Etrafımdaki sesler boğuk, sanki su altındaymış gibi, uzak ve çarpık. Bedenim ağır, kurşun gibi, her kasım tepki vermeyi reddediyor. Derinlerde bir yerde donuk, zonklayan bir ağrı var ama uyuşukluk da giderek artıyor.

"Jude." Zar zor bir fısıltı, o kadar zayıf ki neredeyse kaos tarafından yutuluyor. Hareket etmeye çalışıyorum, ısınmak için kollarımı kendime sarmaya çalışıyorum ama uzuvlarım felç olmuş, ölü gibi hissediyorum.

"Jude...Jude..."

"Çarpışma arabası, kodlama yapıyor!"

Karanlık daha sıkı sarıyor, ama bir ışık şeridi var, gitmeme izin vermeyen zayıf bir çekim. Bu Jude'un adı, içimde derinlerde bir yerde yankılanıyor, bir can simidi.

Sonra, aniden, dondurucu bir okyanusun derinliklerinden yukarı doğru sürüklenmek gibi.

Hava şiddetli bir telaşla ciğerlerime doluyor, etrafımdaki dünya keskin bir şekilde odaklanıyor. Sesler sert ve kopuk-acil

sesler, makinelerin hızlı biplerleri, ayakların çılgınca sürünmesi.
Kalbim göğsümde gümbürdüyor, lme yakın olmanın yankısına karşı
yarışıyor.

"Temiz!"

"Phi, beni duyabiliyor musun?"

Sabit, tanıdık, her yerde tanıyabileceğim bir ses. "Anne?" Kırık
bir trpden daha fazlası değil.

Boğazım sanki cam kırıkları yutmuşum gibi acıyor.

Yavaşça göz kırıyorum, görüşüm bulanık, sanki bulanık bir suyun
içinden bakıyormuşum gibi. Onun sesi dışında her şey uzak ve bulanık.
O kadar net, o kadar tanıdık ki, sanki şu andaki tek gerçek şey oymuş
gibi geliyor.

"Buradayım, bebeğim." Annemin yüzü beliriyor, gözyaşları içinde
ve solgun, mavi gözleri dehşetten büyümüş ve ancak şimdi
rahatlamaya başlıyor. Elimi o kadar sıkı tutuyor canı yanıyor ama
kendimi çekip zorlayamıyorum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve pcğnn ıslak
sıcaklığını alnımda hissediyorum, parmakları saçlarımı okşuyor. "Oh,
benim tatlı ateş çocuğum, iyisin. İyisin."

Kelimeler beni sabitliyor, her biri işliyor, beni daha da gerekliğē
ekiyor.

Annem burada.

Yalnız değilim.

Ben lmedim.

Puslu havayı anlık anılar dağıtıtı: Oakley'nin çarpık sırtıtışı, soğuk metal
sandalye, boğucu benzin kokusu. Elleri zerimdeydi, acı başıma
vuruyordu.

Yangın.

Hatırladığım son şey, duvarları yalayan alevler, havada yoğun
duman ve göğsümde hala devam eden çok keskin bir çaresizlik hissi.
Kaabildim mi? Yoksa yarı l ve zorlukla nefes alan bir halde mi
ıkarıldım?

Oakley ld. Oakley ld.

Onu ben ldrdm. İ-

"Baba?" Başımı çevirmeye çalışarak mırıldanıyorum ama çok fazla
aba sarf ediyorum.

Her şey acıyor.

Tanrım, bu hiç havalı değil.

Vücudum bir karıştırıcıya sokulmuş ve posa haline getirilmiş gibi hissediyorum. Dişlerim bile ağrıyor.

"Buradayım, tatlı Phi." Babamın kelimeleri kalın, sanki saatlerdir gözyaşlarını tutuyormuş gibi.

Yaklaşıyor, geniş gövdesi üzerimdeki sert ışığı engelliyor. Gözleri kırmızı, yüzündeki çizgiler hatırladığımdan daha derin, ama varlığı sağlam, sarsılmaz.

"Ödümüzü kopardın," diye nefes alıyor ve başparmağını zonklamayan yanağının üzerinde gezdiriyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama arkamdaki yastığa yaslanırken çarpık çıkıyor. "Seni diken üstünde tutarım diye düşündüm."

O kadar yorgunum ki nefes almak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi geliyor.

"Gidip herkese uyandığını haber vereyim," diyor annem, elimi bir kez daha sıkıyor, alnımdan öpmek için eğilirken çilek kokusu etrafımda yüzüyor. "Seni seviyorum, tatlı kızım."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Seni daha çok seviyorum."

Kapıya doğru yürürken, yarı kapalı gözlerle onu izliyorum, yorgunluğun ağırlığı beni çekiyor. Babam yanımda duruyor, varlığı hem beni rahatlatıyor hem de olan biten her şeyi hatırlatıyor. Parmakları saçlarımda üzerinde geziniyor, nazik ama titrek, sanki dokunuşunun altında kırılabileceğimden korkuyor.

Beynimdeki sis biraz daha dağılmaya başlıyor, babama bakarken göğsüme panik yerleşiyor, gözlerimi kocaman açıyorum.

"Baba, Jude'un bu işle bir ilgisi yok," diye aceleyle giriyorum. "O bu işe karışmadı. O ve Oakley değil-"

"Biliyorum, biliyorum." Parmakları alnımdaki kırıışıklığı nazikçe düzeltirken bile sesi sakin ve istikrarlı. "Hey, sorun yok."

"Nerede o? O iyi mi?"

Kelimeler çılgınca ve düzensiz bir şekilde dökülüyor ve kalp atış hızımdaki ani yükseliş monitörü harekete geçiriyor. Kalp atışlarım

Bip sesi hızlanıyor, keskinleşiyor ve göğsümü tırmalayan panikle eşleşiyor.

"Jude iyi. Hemen dışarıda, seni iki gün önce getirdiklerinden beri dışarı çıkmadı." Küçük bir homurtu çıkarıyor, kuru bir mizah endişeyi kırıyor. "Gerçi kokmaya başladı ve bu hemşireleri korkutuyor."

Ağzımın kenarı seğiriyor, çabucak öksürüğe dönüşen zayıf bir gülme denemesi.

"Ben *asla*-" Babam boğuluyor, sonra orada sıkışıp kalan duyguları yüzünden boğazını temizliyor. "Geçmişimin, işimin bu aileyi etkilemesini hiç istemedim. Sizi korumak için daha iyi bir iş yapmalıydım."

Yıllardır kaçınmaya çalıştığım şey buydu; babamın benim yüklerimi kendi kişisel dikenli tacı gibi taşıdığını görmek. Onun hiç savaşlarda savaşmasını izledim, çok yaklaşan her şeyi yakıp yıkmaya yönelik pervasız ihtiyacımla neden olduğum savaşlarda.

"Baba, lütfen," diye fısıldadım. "Bu senin hatan değil."

Yanaklarından süzülen gözyaşları sessiz, gözlerinde pişmanlık ve ıstırap fırtınası var. Acısını görmeme izin vermekten utanıyormuş gibi gözyaşlarını çabucak siliyor, ama ben zayıfça uzanıyorum, elim onunkini buluyor.

Parmaklarım babamın parmaklarına dolandığında, teninin sertliğini hissediyorum.

-Yıllar süren zor seçimler ve ağır yüklerin neden olduğu bir doku. Suçluluk duygusu odaya baskı yapıyor, ağırlığıyla boğuyor ve dayanılmaz bir hal alıyor.

"Üzgünüm, Phi. Çok üzgünüm. Bu benim suçum. Oakley'nin o depoda sana yaptığı şey senin suçun değildi. Benim suçumdu. Asla seninle ilgili değildi. Ben sadece... Ben-"

"Baba, sorun yok," diye araya giriyorum, elini sıkıyorum. "yok."

Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. O bilmiyor. Cadılar Bayramı gecesi hakkında değil. O zamandan beri göğsüme yerleşmiş olan ve açık bir yara gibi iltihaplanan boğucu utancı da. Titrek bir nefes alıyorum, omuzlarım paylaşmaya korktuğum sırların ağırlığı altında çöküyor.

Kısacık bir an için, küçük bir merhamet gibi geliyor. Gerçeğin tamamını bilseydi, suçluluktan paramparça çaresizliğe dönüşen gözlerindeki ifadeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bunun için kendini suçladığını bilmek yeterince kötü. Ama saldırı? Bu ona veremeyeceğim bir şey. Çok çığ, çok çirkin, gömmeye çalıştığım her parçamla çok iç içe.

Bu, öfke ve umursamazlıkla gizleyerek kendimden bile sakladığım bir yara.

"Seni çok seviyorum, tatlı Phi."

"Ben de seni seviyorum baba."



TEKRAR UYANDIĞIMDA ODA KARANLIKTİ.

Monitörlerin zayıf akışı ve makinelerin sessiz uğultusuyla yıkanırken, gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum, gözlerim loşluğa alışıyor ve vücudum ince hastane yatağında ağırlı bir ağırlık hissediyor.

Ama sonra onu gördüm.

Jude kapının yanındaki sandalyede oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, parmakları hâlâ nemli olan saçlarına dolanmış. Duş almış olmalı - muhtemelen günlerdir ilk kez. Saçları alnına düşüyor, nemliyken daha koyu, onu hem bitkin hem de acı verici derecede güzel gösteriyor.

Onu gördüğümde kalbim sıkışıyor, düşmanım olması gereken bu çocuk bir şekilde kaybetmeye dayanamadığım tek kişi haline geldi.

"Yalnız."

Jude başını kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir hayalet görmüş gibi görünüyor; çenesi sıkılıyor ve bakışlarında ham duygular titreşiyor. Rahatlama. Çaresizlik.

"İnekler," diye nefes alıyor.

Bilinçsizce avuç içi göğsüne düşüyor, bana bakarken kalbinin olduğu yeri ovuyor. Acımasını, bana tamir edilemeyecek kırık bir bebekmişim gibi bakmasını beklerdim.

Yine de Jude her zamanki bana bakıyor.

Ben kırık değilim. Felaket Kraliçesi değilim. Onun düşmanı değilim.

Ben sadece Phi'yim. Sadece İnekler.

"Sen..." Dilimi çatlamış alt dudağımda gezdirerek mırıldanıyorum.
"Bana sarılır mısın, lütfen?"

Kelimeler yumuşak, bir nefesten daha fazla değil, ama uzun zamandır saklamaya çalıştığım her şeyin ağırlığını taşıyorlar.

Ona daha yakın olmalıyım.

Aramızdaki mesafe açık bir yara gibi ve ben kanamaktan çok yoruldum.

Gözyaşları akmaya başlıyor, durmaksızın ve ben de akmalarına izin veriyorum. İçinde garip bir rahatlama var, sanki sonunda bir baraj yıkılıyor. Sadece şu anki acı için değil, beni tutsak eden yıllar süren sessizlik için, hayatta kalmak için kendime söylediğim yalanlar için ağlıyorum.

İnşa ettiğim duvarlar, giydiğim zırhlar, hepsi bu anda yıkılıyor. Şu anda cesur olmama gerek yok. Jude varken olmaz.

Güçlü, dokunulmaz ya da öfkeli olmak istemiyorum.

Sadece sarılmak ve bir şekilde parçalanmış parçalarımın hala sevmeye değer olduğunu söylemek istiyorum.

Jude'un kaşları çatılıyor, acı ve şefkat gözlerinden okunuyor. Bana doğru ilerleyişini izlemek göğsümü ağrıtıyor.

Emin olup olmadığımı sormuyor. Tereddüt etmiyor. Sadece hareket ediyor.

Yeterince yaklaştığında, bir kez daha başımı sallayarak iyi olduğumu bildiriyorum ve tek ihtiyacı olan da bu. Jude yavaşça yanıma uzanıyor, serumlardan ve beni bipleyen makinelere bağlayan kablolardan uzak durmaya dikkat ediyor. Kenardan sarkan ayaklarına, bu yatağa sığmaya çalışan koca bedenine bakarken ağzımın kenarları seğiriyor.

Kolu omuzlarımın altından geçip başımı göğsüne yaslayana kadar beni kendine çekerken, ince hastane önlüğünün içinden yayılan sıcaklığını hissediyorum. Kalbinin düzenli, düzensiz atışını duyabiliyorum ve bu dünyadaki en rahatlatıcı ses - onun burada, hayatta, gerçek olduğunun kanıtı.

Diğer eli benimkini buluyor, parmakları dikkatli ve titrek bir dokunuşla benimkinin arasından geçiyor.

İçimdeki baraj sadece yıkılmakla kalmıyor, taşıyor, tuğla tuğla ördüğüm duvarları yıkıyor. Uzun zamandır dokunulmaz olmaya çalışıyordum, ateş püskürten ejderha, hiçbir zaman

Sıkıntı. Ama burada, onun kollarının sıcaklığında kendimi çok küçük, çok kırılgan hissediyorum.

Yıllar önce öldürdüğümü sandığım bir parçam, ama şu anda yüzeye doğru tırmanıyor, rahatlamak için çaresiz, *Jude* için çaresiz.

"Yanımdayım bebeğim. Ben buradayım. ."

Eli başımın arkasını kavıyor, parmakları uyuyamadığımda ve zihnim çok fazla düşünceyle dolup taşıtığında yaptığı o rahatlatıcı şekilde saçlarımın arasından hafifçe geçiyor.

Yüzümü göğsüne gömüyorum, tanıdık duman ve kitap kokusu beni sarıyor. Güvenlik anlamına gelen bir koku. Bir kez olsun direnmedim. Onu itmiyorum.

Kendime sarılmama izin verdim.

Orada ne kadar kaldığımızdan emin değilim. Bana ne kadar sarılmasına izin verdiğimi bilmiyorum ama bir noktada uyuyakaldığımı biliyorum çünkü uyandığımda güneş hastane odasının panjurlarından içeri süzülüyordu.

Oda bir dizi çiçek aranjmanıya dolu, canlı renkleri steril duvarlarla keskin bir tezat oluşturuyor. Bir tarafta büyük bir pankart asılı, neşeyle ilan ediyor: *Seni seviyoruz, Phi Phi!*

Küçük boyalı el izleri onu süslüyor, her birinin altında imzalı bir isim var: *Racer Hawthorne, Stella, Scout Hawthorne*.

İsimleri okurken göğsüm sıkışıyor, bir sıcaklık seli süregelen acıyı kesiyor. Racer'ın vahşi, yaramaz sırtışını, Stella'nın utangaç ama tatlı gülümsemesini ve Scout'un sarılmak için uzanan küçük ellerini şimdiden hayal edebiliyorum.

Kollarımı bir kez daha onlara dolayabilme, yapışkan öpücüklerini hissedebilme ve o hevesli, heyecanlı şekilde bana *Phi Phi* diye duyabilme düşüncesi nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissettiriyor.

Onları tekrar göreceğim için çok minnettarım. Herkesi tekrar göreceğim için.

Henüz tamamlanmamış tüm konuşmaları, henüz anlatılmamış şakaları, hayatı katlanılabilir kılan sessiz rahatlık anlarını düşünüyorum. Şenlik ateşlerini ve gece yolculuklarını düşünüyorum,

Mezarlıktaki yarışlar ve hatta bizi bir şekilde daha güçlü kılan dağınık tartışmalar.

Hepsi burada, bu odanın hemen dışında beni bekliyor. Ve uzun zamandır ilk defa, gelecek bana savaşılmayı bekleyen bir savaş gibi gelmiyor.

Neredeyse kaybettiğim ama bir şekilde elimde tutmayı başardığım bir hediye gibi geliyor.

"Evrenimiz nasıl bebeğim?"

Jude'un sesi düşüncelerimi bölüyor, bedeni hala yanımda yatıyor, kolları sıkıca etrafıma sarılmış.

"Sen daha iyi," diye mırıldanıyorum, burnumu gömleğinin kumaşına sürtüyorum, içimde kalan tek hava Jude olana kadar derin nefes alıyorum.

"Seni kaybettiğimi sandım."

"Bu kadar kolay öleceğimi düşünmeniz beni gücendirdi."

Jude'un göğsü yumuşak, alçak bir kahkahayla gümbürdüyor, ses yanağımda titreşiyor. Dışarıdaki dünya bulanıklaşıyor, geriye sadece kendimiz için oyduğumuz bu kırılğan evren kalıyor.

Şu anda sadece Jude ve Phi var.

"Oakley'i ben öldürdüm," diye fısıldıyorum, bu dünyada en çok güvendiğim kulaklara sessiz bir itirafta bulunuyorum. "Onu ben öldürdüm."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, yargılamadan, sadece sessizce kabullenerek. "Biliyorum, bebeğim."

Bir parçam pişmanlık duymayı diliyor ama .

Aklımın köşelerinde kalan bir suçluluk, içimi kemiren bir utanç yok. Oakley'nin içimde bıraktığı boşluk onun ölümüyle dolmadı - her zamanki gibi boş ve çiğ, bazı yaraların asla gerçekten kapanamayacak kadar derin olduğunu hatırlatıyor.

Ama pişman değilim.

Başımı hafifçe yukarı eğiyorum, yanağım hâlâ göğsüne değiyor. "Jude?"

"Öyle mi?"

"Burada kalmak istiyorum. Sadece biraz daha. Tamam mı?"

"Burada istediğiniz kadar kalabiliriz, Geeks. Sonsuza kadar."

Sonsuza kadar.

Eğer sonumuz trajedi olacaksa, bizimki en sevdiğim olacak.

Tarih kitaplarında yazılan, büyük konuşmalar ve destansı ihanetlerle dolu türden olmayacak. Daha sessiz olacak, çalınan anlara ve fısıldanan itiraflara kazınacak. Onun dudakları gibi tadı olan, duman ve yağmur gibi kokan bir kalp kırıklığı olacak.

Biz kaos için, vahşî bir aşk için yaratıldık.

Ve eğer her şey yerle bir olursa, onu seçtiğimi ve onun da beni seçtiğini bilerek, yapmamamız için yalvaran dünyaya rağmen her kırık parçasını alacağım.

yıldız çarpmış aşıklar

...

Jude

25 Aralık

"JUDE."

Dürt.

"Jude."

Dürt.

"Ju-"

"Evet, Geeks?" Bileğini havada yakalayıp yanağımı tekrar dürtmesini engelleyerek araya giriyorum. Sesim sert ve uykudan dolayı kalın.

Tek gözümü aralayıp perdelerin arasından süzülen sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak bakıyorum. Sıcak, puslu çizgiler halinde odayı kesiyor, yatağın ve kucağında oturan kızın üzerine yumuşak, altın rengi ışık düşürüyor.

Phi uyanık, dudaklarında muzip bir sırıtış kıvrılıyor. Eski tişörtlerimden biri omzundan sarkıyor, büyük boy kumaşıyla minyon bedenini yutuyor.

Kızıl saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyor, güneş ışığını yakalıyor ve onu ateşin ve isyanın tonlarında bir tablo gibi vahşi gösteriyor.

Elinde parlak mavi kâğıda sarılmış bir kutu tutuyor, tepesinde taç gibi duran büyük bir fiyonk var.

"Mutlu Noeller, Yalnız," diyor, sözcükler sınırsız bir heyecanla karışık.

Yüzündeki morluklar hâlâ yerinde, ancak şişlikler önemli ölçüde inmiş, geriye sadece elmacık kemiği ve çenesi boyunca mor ve mavinin soluk izleri kalmış. Elindeki alçı hâlâ onun ne kadar belalı biri olduğunu hatırlatıyor. Yani, kız kendi parmağını kırdı, Tanrı aşkına.

Ancak şiddetin kalıcı izlerine rağmen, o bir vizyondur - dağınık, ham, ama acı verici derecede güzel.

"Bu da başka bir eşek şakası mı?" Avuçlarımı çıplak kalçalarında gezdirerek alay ediyorum. "Parıltılı bomba mı? Kuduz gelincik mi? Sabahımı mahvetmek için başka bir komplo mu?"

Bir kahkaha patlatıyor, başı geriye eğiliyor, sesi derin ve sınırsız. Bu tamamen ona ait bir tür neşe - cesur, özür dilemeyen ve tüm odayı dolduracak kadar yüksek. Tüm vücudu onunla birlikte titriyor, titreşim göğsümde yankılanıyor.

İşte .

Güneş var.

Artık sabahım başlayabilir.

"Bu aptalca." Omuz silkiyor, alt dudağını ısırırken ifadesi biraz daha ciddileşiyor. "Ama gördüm ve hoşuna gideceğini düşündüm."

Phi Noel'i sever.

Bütün geceyi bunun hakkında konuşarak geçirdik.

Nane kokusu, süslemeler, hediyeler, aile. Hepsi. Bu onun en sevdiği bayramdı ve bana bir şey almadığını söylese de yalan söylediğini biliyordum.

Gerçek her zaman onun gözlerinde yaşar.

Yukarı doğru kayıyorum, yatak başlığına yaslanırken onu da yanımda getiriyorum. Kucağıma yerleşiyor, ağırlığı beni topraklıyor. Ambalaj kâğıdını yırtmaya başlıyorum, her bir yırtığın tadını çıkararak o anın tadını çalışıyorum.

Sonunda , orta boy bir cam teşhir kutusu ortaya çıkıyor. İçinde, mükemmel bir şekilde kaplanmış, tamamen LEGO'dan yapılmış bir daktilo var.

"Bir haftamı aldı. Sen sürekli etrafı kurcalarken, hala nefes alıp almadığımı kontrol ederken bunu gizlice inşa etmek ne kadar zor biliyor musun?"

"Kız arkadaşımın iyi olduğundan emin olmaya nasıl cüret edebilirim?" diyorum alaycı bir ve kalçalarını şakacı bir şekilde sıkıyorum. Öne doğru eğilip burnuna bir öpücük konduruyorum, gülümsememi engelleyemiyorum. "Bayıldım buna. Teşekkürler, Geeks."

"Hepsi bu kadar değil," diyor hemen.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, ellerimin daha yukarılarda gezinmesine izin veriyorum, kalçalarını daha sıkı kavriyorum, böylece çarşafın altındaki sertliği hissedebiliyor. "Daha fazla alabilir miyim?"

"Kafanı çukurdan çıkar, Sinclair," diye azarlıyor, göğsüme vurarak. Yatağın yanından katlanmış bir kâğıt parçası alıp sinirli bir hışımla uzatıyor. "Eğer bunu benim yazdığımı birine söylersen, seni gerçekten öldürürüm."

"Sırrın benimle güvende, bebeğim. Benim için ne kadar tatlı olduğunu kimse bilmeyecek."

Onun tüm sırları benimle.

Bunlar karanlık köşelerde fısıldanan ya da dedikodu gibi yayılan türden değil. Hayır, onun sırları daha ağır, daha karanlık; keskin sözlerin, meydan okuyan sırtışların ve kaos üzerine kurulu bir şöhretin ardında saklı.

Ama onları tanıyorum. Kırık kenarları kendiminkiler gibi biliyorum.

Acısının keskinliğini, saklamaya çalıştığında bile onu nasıl kestiğini hissettim. Nefes nefese uyandığı geceleri biliyorum, anılar onu boğuyor. Parmak eklemleri beyazlaşana kadar yumruklarını , zayıf görünmekten korktuğu için gözyaşlarıyla nasıl savaştığını biliyorum.

Kendini savunmasız bıraktığı anları biliyorum, zırhının kaydığı, gözlerinin *keskinliğini* yitirdiği ve sadece *Phi-scared*, umutlu ve acıtacak kadar gerçek olduğu nadir, kısacık bakışları.

Onun sırlarını biliyorum. Onların ağırlığını hissettim ve bu hayatta ve bir sonraki hayatta mutlulukla taşıyacağım sırlar bunlar.

Phi mektubu açıyor, kelimelere bakarken parmakları hafifçe titriyor.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Tamam, tamam, işte başlıyoruz." Mırıldanıyor, nefesini bırakmadan önce başını hafifçe sallıyor.

"Jude, J, benim yalnız şairim, hayatımın aşkı..."

Kalçalarını kavrayışım sıkılaşıyor, devam etmesini kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Ben şair değilim. Limerik ile sone arasındaki farkı bilmiyorum. Acıyı güzelleştirecek, kalp kırıklığını yutmayı kolaylaştıran çiçekli cümlelere saracak doğru kelimelere sahip değilim. Ben bir şair değilim ama şunu biliyorum."

Phi bana bakıyor ve son iki haftanın ondan ne kadar çok şey götürdüğünü görüyorum. İyileşmek, sadece kendisi için değil etrafındakiler için de daha iyi olmak için ne kadar çok .

Kolay olmadı. Hiçbiri kolay olmadı. Birkaç metre yerine birkaç metre ötede yaşamanın garip navigasyonu.

Rook ve ben...iyiyiz. Katlanılabilir. Bir çeşit ateşkese vardık. Ama bu kızının yanında uyumama izin vereceği anlamına gelmiyor, hele ki hakkında ne hissettiğimi tam olarak biliyorken.

Umut ışığı mı? Caldwell'lerin evi yolun hemen karşısında. Birkaç adım, hızlı bir koşu. Bana ihtiyacı olduğunda hala orada olabileceğim kadar yakın.

"Kuantum dolanıklığı denen bir şey var." Duraklıyor, devam etmeden önce dudaklarında şakacı bir sırıtış beliriyor. "İki parçacık etkileşime girdiğinde birbirlerine bağlanırlar. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, birbirlerine bağlı kalırlar. Eğer birini değiştirirseniz, diğeri de anında değişir. Sanki evren aralarına görünmez bir ip bağlamış, biri hareket ettiğinde diğeri de çekiyor, onları mantığa ve uzaya meydan okuyan bir şekilde bağlıyor. Birbirlerinden galaksilerce uzakta olsalar bile, sanki aynı sessiz şarkıda dans ediyorlarmış gibi birlikte hareket ediyorlar."

Konuşurken onu izliyorum.

Seraphina Van Doren'da vahşice güzel bir şey var.

Bu, müzelerde asılı duran ya da sanat kitaplarının sayfalarını süsleyen, sizi nefessiz bırakan türden narin bir güzellik değil.

Hayır, tek bir yüzün neden binlerce gemiyi savaşa sokabileceğini anlamanızı sağlayan ham, evcilleşmemiş bir güzellik.

Hayranlık uyandırmaz; insanların kalbinde savaşı ateşler. Phi'nin kalbi hayranlık duyulmayı değil, uğruna savaşılmayı, mahvolma pahasına da olsa sahiplenilmeyi talep eder.

Bunun için her seferinde mahvolmayı göze alırdım. Onun için.

"Seninle tanışana kadar hiç anlamamıştım. Sen, fırtına bulutu gözlerin ve soluk altın sarısı saçlarınla, yalnızlığı ikinci bir deri gibi giyen çocuk. Sen farklı bir yerçekimiydin, içimdeki her şeyi kendine doğru çekiyordun -her düşünceyi, her kalp atışını. Ve aniden, dolanmıştım."

Gözleri parlıyor, gözyaşları köşelerde birikiyor ve elimde olmadan uzanıyorum, başparmağım düşme tehdidinde bulunan damlaları nazikçe fırçalıyor.

"Bence bizim aşkımız da böyle bir şey. Şiirsel değil; kozmik. Dağınık, ham, ikimizi de yok etmesi gereken bir çarpışma gibiyiz. Ama belki de mesele budur. Belki de aşkın kolay olması gerekmiyordur. Belki de böyle olması gerekiyordur - kaosun, karanlığın, bizi ayrı tutması gereken her şeyin ötesinde umutsuzca birbirini bulmaya çalışan iki insanBen bir şair değilim Jude. Ama seninim. Parçacıklarımız dans etmeye devam ettiği sürece."

Onu daha da yakınımaya çekiyorum, kollarımla sarıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Seni sıcak, yumuşak, vanilya ve duman kokuyor, bildiğim tek yuva haline gelen bir koku.

"Sizi seviyorum, Geeks."

Yabancı ama derinden doğru geliyorlar, sanki başından beri oradaymışlar, sadece konuşulmayı bekliyorlarmış gibi.

Bu sözleri ilk kez birine yüksek sesle söyledim. Ne bir arkadaşıma, ne aileme, hatta sevmeye değer olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştığım zamanlarda kendime bile.

Phi'ye kadar kimse bana onları sevme şansı vermedi.

Parmakları saçlarımin arkasına dolanıyor ve dudaklarının şakağıma değdiğini hissediyorum. "Seni seviyorum, Yalnız."

Çenesini yukarı kaldırıyorum, ağzım boğazının sütunu boyunca sıcak, ağzı açık öpücükler bırakıyor, dokunuşumun altında nasıl titrediğini hissediyorum. Vücudu benimkine karşı sallanıyor, külotunun ipeği çarşafın üzerinde sürtünüyor, kalan her sinirimi kızdırıyor.

"Sen-"

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

"Jude, yola çıkmamıza yirmi dakika var," diye Alistair'in sesi kapıdan.
"Sen de Phi. Noel'de babanla kavga etmeyeceğim."

Phi usulca homurdanarak yüzünü omzuma gömüyor, ben de inleyerek alnımı onunkine dayıyorum.

Alistair Caldwell bir keresinde bana boynumdaki madalyonun eve dönüş yolumu satın alabileceğini söylemişti.

Ve Azrail ruhumu almaya geldiğinde, tereddüt olmayacak, ikinci bir düşünce olmayacak.

Ona geri dönmek için yolumu ödeyeceğim.

Gözlerindeki ateşe ve kader gibi hissettiren aşka.

Çünkü ev bir yer değil; tam burada, onun kollarında, kaderin bile beni uzak tutamayacağı bir yer.



PHI

NOEL BENİM EN SEVDİĞİM BAYRAMDIR.

Nane kokusunu, tüm gelenekleri ve süslemeleri ama en çok da hediye vermeyi seviyorum.

Çocukken Lyra Teyze'ye vermek için birkaç böcek bulduğumdan beri bu benim işim sayılır. Şimdi, entomoloji alanında doktorası var ve bu konuda birkaç başarılı kitap yayınladı, bu yüzden arka bahçemizden çıkardığım bir böceğe ihtiyacı olmadığından eminim, ama ona en değerli eşyasıymış gibi davranırdı. Hala evinde bir çerçevenin duruyor.

Bana hediye verme aşkını veren oydu.

Artık ailemin her bir üyesi için mükemmel hediye bulmak için saatlerce internette araştırma yapıyorum. Herkese bir hediye almak neredeyse tüm yılımı alıyor ama 25 Aralık gelip çatığında yüzlerindeki ifadeyi görebiliyor muyum? Buna fazlasıyla değişiyor.

Saatlerce ailemin oturma odasında toplanıp herkesin hediyeleri tek tek açmasını izledik. Reign annemin hediyeleri dağıtmasına yardım ediyor, Nora kanepede Scout'a sarılıyor, Atlas'ın yerde sızdığına eminim ve bir de Ez ve Andy var. Ez'in sakız pembesi saçları Andy'nin mürekkep siyahı saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor; Ez ayaklarını Andy'nin kucağına atmış, Andy de onun ayakkabılarını Sharpie ile çiziyor.

Herkes çok ve mutlu.

Mükemmel değil ama mutluyuz ve bu bize fazlasıyla yetiyor.

Her şeyi içime çekiyorum - parçalanmış ambalaj kağıtları, bir başka hediye yığınının dalarken ciyaklayan miniklerin sesi, arka plandaki Noel müziğinin yumuşak uğultusu.

Sessizce dışarı çıkıyorum, bir anlık hava alma ihtiyacı beni arka kapıya doğru çekiyor.

Arka verandaya çıktığımda Aralık ayının soğuk havası yanaklarımı ısıyor, çam ve dumanın hafif kokusu gecenin serinliğinde süzülüyor.

Ve işte orada, Jude.

Verandanın korkuluğuna yaslanmış, parmaklarından bir sigara sarkıyor, duman tembelce havaya doğru kıvrılıyor. Yüzü verandanın ışığının yumuşak parıltısıyla kısmen aydınlanmış, gölgeler onu hem inanılmaz derecede tanıdık hem de acı verici derecede uzak gösteriyor.

Thatcher, "Eğer yeğenime zarar verirsen, omurganı yıldönümü hediyesi olarak karıma veririm," diyor, sesi alçak ve sabit, tekrarlanması gerekmeyen türden bir tehdit.

Amcamın sadece korumacı davrandığını söylemek isterdim ama Thatcher'ı tanıyorsam ciddi olma ihtimali çok yüksek. O tür bir havası var - sakin, hesaplı ve söylediği her kelimeyi yerine getirmeye kesinlikle istekli.

Jude, hakkını yemeyelim, ürkmüyor. Dik duruyor ve genellikle beni en iyi şekilde çıldırtan o tembel, orantısız sırtışını takınıyor. "Saygısızlık etmek istemem ama yeğenin yetişkin erkeklere asılıyor ve dürtü kontrolü sorunları var. Bence iyi olacak."

Thatcher'ın kaşları eğlenerek kalkıyor, ağzının kenarından bir sırtış geçiyor. "O bir Van Doren. Neden daha azını beklediğinizi anlamıyorum."

Gitmek için dönmeden önce Jude'a son bir değerlendirme bakışı atıyor, ben dışarıdan izlerken ayak sesleri verandada ağırlaşıyor.

oturma odasındaki kaosu içinde kaybolana kadar gölgeler.

Bir sırtış ısıyorum, yaklaştıkça sıcaklığı göğsüme yayılıyor. Jude'un gözleri anında benimkileri buluyor, derinliklerinde bir eğlence kıvılcımı çıkıyor.

"Sizinle birlikte olmak için bir ortaçağ mahkemesinden sağ çıkmam gerektiğini bilmiyordum, Geeks."

Gözlerimi deviriyorum, ona doğru yürüyüp mesafeyi kapatırken gülümsemem bana ihanet ediyor. "Aileye hoş geldin, Yalnız. Bu ekstrem bir spor."

doğru son adımı atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yanındaki korkuluklara yaslanıyorum. Soğuk metal kazağımın içinden sızıyor ama Jude'un vücudundan yayılan sıcaklık bunu telafi ediyor. Önüme geçerken elleri belimi buluyor, dokunuşu kazağımın yumuşak kumaşını ısıtıyor.

"Dinle, öyle bir kız olmak istemem ama bu birlikte geçirdiğimiz ilk Noel ve ben hâlâ hediye almadım."

"Oh, öyle mi?" Jude, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar eğilerek alay ediyor. "Kendini ihmal edilmiş mi hissediyorsun?"

İfademi ciddi tutmaya çalışsam da dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, tamamen. Sen umutsuz bir romantiksin. Benim büyük jestim nerede?"

Jude gözlerini deviriyor, bu beni güldürmek için yapılmış abartılı bir hareket ve işe yarıyor. Ceketinin cebine uzanıyor ve küçük, özenle sarılmış, kurdeleyle bağlanmış bir kutu çıkarıyor.

"Aman Tanrım!" Dramatik bir şok numarası yaparak nefes nefese kaldım. "Bunu hiç beklemiyordum!"

"Sen lanet bir drama kraliçesisin," diye gülüyor. "Şimdi, aç."

Kurdeleyi yavaşça çözüyorum, anın tadını çıkarıyorum. Gevrek kâğıt sıyrılarak küçük kadife bir kutu ortaya çıkıyor. Kapağı kaldırıp içinde altın bir madalyon bulduğumda nefesim kesiliyor. Yüzeyine kazınmış güneş karmaşık ve güzel, ışınlar mükemmel detaylarla yayılıyor ve verandadan gelen zayıf ışığı yakalıyor.

Altına katlanmış kâğıt parçasını çekip çıkarırken dişlerim alt batıyor, Jude'un el yazısının tanıdık karalamasını açıp okuyorum.

Kan ve isimden örülmüş hiçbir duvar beni senden uzak tutamaz.

Nasıl olabilir?

Ruhum, kalbinin bir zamanlar bildiği kozmik tozla dans etti. Kıpırmızı tarihin kararttığı hiçbir gece seni benden saklayamaz.

Nasıl olabilir?

Seni ellerim dokunmadan ve gözlerim görmeden önce tanıyordum.

Hiçbir duvar beni tutamazdı.

Nasıl olabilir?

Onların kalkanı insan yapımı nefret tarafından üretilmiştir.

İlk konu biziz.

Clotho'nun kendi yarattığı dokunulmaz ip.

-E

"MUTLU NOELLER, İNEKLER," DIYE FISILDIYOR JUDE, HAFİF BİR ÖPÜCÜK KONDURARAK Alnımda, nefesi tenimde ılık.

Jude Sinclair beni iyileştirmede.

Oakley'nin içimde kırdığı şeyi sihirli bir şekilde onaramadı. Onu öldürmek bile düzeltemedi.

Ama Jude bunu hafifleten kişidir. Onu taşımama yardım eden, iyileşme yolunda ilerlerken yanımda yürüyen kişi.

Jude Sinclair yanımda olmasını istediğim tek kişi. Sırlarımı anlayan tek kişi, her şeyimi anlayan tek kişi.

Başımı yukarı kaldırıyorum, her gölgeyi, her titreşimi ezberlemeye çalışır gibi gözlerini arıyorum. Sesim zar zor duyuluyor, neredeyse kış sessizliği tarafından yutuluyor. "Bu bizim mutlu sonumuz mu, J?"

Kaşlarını çatıyor, tanıdık bir sırtış ağzının çekiştiriyor. "Ya mutlu sonlara inanmadığımı söylersem?"

"O zaman yine de bir tane yaratacağız."

Birbirimizle birlikte olmak için evrenler yarattık.

Bizimki izin bekleyen bir aşk değil; sınırlara meydan okuyan, bu ana biraz daha tutunabilmemiz için yıldızları ateşe verebilecek türden bir aşk.

Birlikte tek bir nefes alabilmek için galaksileri yakabilirdik.

Ve Jude'a bakarken, kar yumuşak, yavaş bir şekilde yağmaya başlarken, belki de bunun en gerçek tür olduğunu fark ediyorum.

mutlu son.

Mükemmel değil, kolay değil, ama *bizim*.

Bir Sürgünün Gazabı'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Daha fazla içerik mi istiyorsunuz? Çok gizli bonus odama erişmek için [bültenime](#) kaydolduğunuzdan emin olun!

Monty Jay ile ilgili her şeyden haberdar olmak için [okuyucu grubumda](#) benimle takılın.

Sırada hangi Kâfirin olduğunu öğrenmek için sayfayı çevirin!

MONTY JAY

WHISPER
OF A
SHADOW

coming 2025

Bir Gölgenin Fısıltısı (River Styx Heathens, Kitap 2) 2025'te burada olacak. Bu bağımsız kitap Ezra Caldwell ve Andromeda Van Doren'i takip edecek!

Güncellemeler için [bültenime](#) kaydolduğunuzdan emin olun!

also by monty jay

Hollow Boys Serisi

(Karanlık
romantizm)

[Çaldığımız Yalanlar](#)

Yaktığımız

Gerçekler

Arzuladığımız Kan

Arzuladığımız Kan Bölüm 2

Verdiğimiz Yemin

Öfke Serisi

(Duygusal, ateşli, hokey romantizmi)

Aşk ve Hokey

Buzdan Kalpler

Parçalanmış Buz

Kör Geçiş

about the author

Monty Jay, kitapları birçok ÷lkede yayınlanan karanlık bir romantizm yazarıdır. Kitapları, bir sonraki ahlaki açıdan gri kahramanlarını arayan kötü kalpli umutsuz romantikler içindir. İki tüylü arkadaşları Poe ve Maeve ile birlikte Appalachian dağlarını evleri olarak görüyorlar. Yazmadıkları zamanlarda onları Stephen King okurken, bir dövme koltuğunda ya da yeni bir gerçek suç belgeselini izlerken bulabilirsiniz.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

